

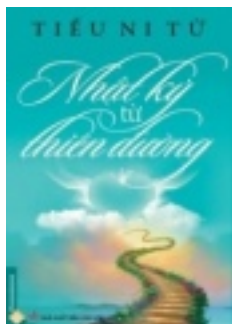
Nhật ký từ thiên đường

Contents

Nhật ký từ thiên đường	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	6
3. Chương 02 Part 1	11
4. Chương 02 Part 2	17
5. Chương 03 Part 1	22
6. Chương 03 Part 2	28
7. Chương 04 Part 1	33
8. Chương 04 Part 2	38
9. Chương 05 Part 1	44
10. Chương 05 Part 2	51
11. Chương 06 Part 1	58
12. Chương 06 Part 2	63
13. Chương 07 Part 1	68
14. Chương 07 Part 2	75
15. Chương 08 Part 1	82
16. Chương 08 Part 2	88
17. Chương 09 Part 1	93
18. Chương 09 Part 2	98
19. Chương 10 Part 1	105
20. Chương 10 Part 2	109
21. Chương 11	113
22. Chương 12	120
23. Chương 13	128
24. Chương 14	137
25. Chương 15	144
26. Chương 16	150
27. Chương 17 Part 1	157
28. Chương 17 Part 2	163
29. Chương 18 Part 1	169
30. Chương 18 Part 2 (hết)	175

Nhật ký từ thiên đường

Giới thiệu

Ngày tháng năm Nếu như trái tim mình là một cuốn nhật ký đổi trao thì hạnh phúc biết mấy. Như v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tu-thien-duong>

1. Chương 01 Part 1

Nhật ký 1:

Đôi tai để lỡ mất tên cậu ấy

Chủ nhật, ngày 15 tháng 5, trời nắng.

Đã bao giờ bạn trải qua cảm giác như thế này chưa?

Cảm giác phiền muộn vì đôi tai đã để lỡ mất tên người đó;

Cảm giác hụt hẫng vì không đuổi kịp bóng hình đẹp đẽ của người đó;

Thậm chí chỉ vì một lý do nghe có vẻ thật trẻ con;

Nếu một người nào đó có thể gặp được ai đó ba lần trong một ngày, chúng tôi có duyên với người đó...

Nên trong lòng cứ ngập tràn khát vọng sẽ gặp lại người đó lần thứ ba.

“Chị Hy Nhã, em thấy chị rồi nhé.”

Từ hành lang bệnh viện vọng lại một giọng trẻ con non nớt rồi cứ thế dần dần vang đến gần hơn. Tôi khẽ mỉm cười, con bé nha đầu Tiểu Anh lại còn dám giờ trò láo cá này, trước kia lâu lắm rồi, khi còn nhỏ, lúc chơi trò trốn tìm, tôi cũng đã từng dùng chiêu này rồi.

Tôi căng tai lắng nghe tiếng bước chân, chờ đợi tiếng lộc cộc đó lướt qua phía trước cánh cửa nơi tôi đang ẩn nấp, nhưng...

“Chị Hy Nhã, chị ở đây đúng không? Em vào đây, em thấy chị rồi!” Tiểu Anh dừng bước ngay trước cửa phòng tôi đang nấp, thò đầu vào trong tìm kiếm.

Tôi nín thở, rón rén co người lại phía sau cửa, cố gắng không để phát ra bất kỳ một tiếng động nào. Tiểu Anh vốn là đứa nhát gan, con bé chắc chắn không dám vào một mình đâu. Quả nhiên, một lúc sau, con bé quay đi, tiếp tục tiến về phía trước.

Tôi nhón chân, bước nhẹ nhàng ra cửa, định dọa cho con bé một trận. Ai ngờ, vừa mới thò được cái đầu ra ngoài thì...

“Á!”

Đầu tôi va phải thứ gì đó làm tôi kêu lên đau đớn.

ở phía trước, Tiểu Anh nghe tiếng kêu liền từ từ quay đầu lại. Không còn thời gian để xoa cái đầu đang đón đau ấy nữa, tôi vội vàng nấp vào phòng, kéo theo luôn cả cái “thứ” gì đó vừa va phải, lập tức trốn sau cánh cửa, đưa ngón tay trở gờ lên cái miệng đang chu ra.

“Chị Hy Nhã hả?”

Tiếng bước chân phát ra càng ngày càng gần, chắc chắn con bé Tiểu Anh đang quay lại, dây thần kinh toàn thân tôi như căng lên, cổ áp sát người vào tường hơn, cảm giác giống như một tờ giấy dính chặt vào bức tường.

Một lần nữa, Tiểu Anh dừng bước trước cửa phòng tôi, nhưng lần này chỉ khoảng hai, ba giây sau con bé lại bỏ đi ngay.

Chờ đến khi tiếng bước chân Tiểu Anh dần đi xa hẳn, tôi mới vỗ vỗ nhẹ vào ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Phù! Nguy hiểm quá! May mà mình phản ứng kịp!

Nhưng... chờ đã! Sao tôi lại cảm thấy có cái gì đó kỳ lạ nhỉ...

Lưng tôi dường như đang tựa vào một vật gì đó âm ẩm, đã thế cái vật âm ẩm đó lại có vẻ mềm mềm, bên trong có thứ gì đó đang đập thành thịch...

Rốt cuộc đó là...

Tôi toát mồ hôi lạnh, từ từ nhìn chéo về phía sau. Á... Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một bờ vai rộng, đưa mắt ngược lên, một cái cằm nhẵn nhụi, sau đó là một gương mặt sáng sủa và cặp mắt nâu trong sáng, cuối cùng là mái tóc màu vàng kim vô cùng bắt mắt.

Ôi trời ơi!

Thì ra vật thể âm ẩm đó là một chàng trai!

Mà lại còn là một anh chàng điển trai nữa chứ.

Mà tôi với anh chàng điển trai này lại còn đang... đứng áp sát nhau thành một tư thế thân mật đầy ám muội!!!

Uỳnh uỳnh...

Mặt tôi nóng ran, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, hơi thở dồn dập...

“Cậu cậu cậu... sao cậu lại ở đây?” Tôi vội vàng quay người, chỉ tay vào anh chàng điển trai đó, hỏi lắp ba lắp bắp, do kích động, nên cái lưỡi cũng bị nhịu theo.

“Ha ha!” Cậu ta không thèm đáp lại, chỉ cười một cái.

Đùng... đoàng!!!

Chỉ trong tích tắc, đại não như bị luồng điện năm tỉ vôn đánh trúng, tạm thời mất đi khả năng xử lý số liệu, chỉ còn duy nhất chuỗi lệnh cho con trở đang nhấp nháy không ngừng: Chàng hoàng tử đang đứng trước mặt tôi thanh khiết như đám cỏ vừa được sương mai gột rửa, có phải vừa bước ra từ những trang truyện tranh?

“Cậu nghĩ mình là siêu nhân sao?” Nhìn dáng vẻ đờ đẫn của tôi, cậu ta đột nhiên mở miệng hỏi một câu còn kỳ cục hơn cả sự xuất hiện của cậu.

“Hả... không phải!” Tôi lắc đầu, trong giây lát bỗng xuất hiện một liên tưởng không được hay cho lắm.

Một tên nam sinh đẹp trai xuất hiện ở bệnh viện với một câu hỏi ấu trĩ như vậy, lẽ nào cậu ta bị ngớ ngẩn hoặc là... bệnh nhân khoa thần kinh?

“Vật chất có thể thay đổi, cậu nghĩ rằng không khí có thể chuyển hóa thành con người được không?”

“Không thể.”

“Cậu nghĩ một người vô duyên vô cớ kéo theo một người khác vào trong này trốn, có bình thường không?”

“Không bình thường.”

“Đúng! Cậu là đồ ngốc!”

“Á... cái gì?” Tôi chợt bừng tỉnh, lập tức hiểu ra ý của hắn. Lẽ nào hắn chính là “vật thể” vừa nãy bị tôi va vào rồi lại bị tôi vô duyên vô cớ lôi vào trong này?

Thế mà tôi lại không hề có chút cảm giác gì đối với hành động kéo người khác vào phòng, lại còn chất vấn cậu ta tại sao lại xuất hiện ở đây? Trời ơi, như vậy chẳng phải cũng rất ấu trĩ sao?

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, nhiệt độ nóng rực trên mặt gần như có thể hâm nóng cà phê. Tôi ngẩng đầu lên nhìn và bất gặp anh chàng đẹp trai đó cũng đang nhìn tôi với điệu bộ nửa như cười mà lại như không cười.

Soạt soạt soạt...

Tôi lập tức cảm thấy buồn bực. Tên này rõ ràng không hề ngốc nghếch, cũng chẳng bị bệnh gì! Không những thế, vừa nãy cậu ta còn xuất sắc dùng câu hỏi vòng vèo để làm tôi choáng váng và tự thừa nhận mình là kẻ “bất bình thường”.

Nhìn bộ dạng đầm đìa mồ hôi, gương mặt đỏ ửng như tôm lược của tôi, cậu ta nở nụ cười đắc ý khiến người khác tức đến hộc máu. Nụ cười đó sáng loáng, chỉ trong tích tắc đã làm mắt tôi sáng rực. Phía sau ô cửa vốn hơi lờ mờ, nhờ nụ cười đó mà ánh mặt trời chen nhau ùa vào, nhảy nhót trên mái tóc ánh vàng kim bất mắt của cậu, khiến tôi có cảm giác như đang đứng chiêm ngưỡng một bức tranh trừu tượng ở thế kỷ XVI.

Không hiểu tại sao, nhưng trong không gian bé nhỏ này đột nhiên ngập tràn hoa tường vi, và ngay cả những chiếc gai nhọn đang vươn ra kia cũng bỗng trở nên mê hoặc lạ kỳ.

“Cậu! Cái đồ...” Tôi nghiêng răng định nói gì đó, nhưng lại không thể tìm ra được từ nào để phản pháo lại lời bình luận “đồ ngốc” về tôi vừa nãy của cậu ta, cuối cùng chỉ biết trợn trừng mắt

đằng đằng sát khí nhìn cậu ta.

“Còn nữa, cậu không hề cảm thấy rằng lúc này bộ dạng cậu trông rất đáng sợ sao?”

“Hả?”

Tâm trạng tức giận của tôi trong giây lát lại bị câu hỏi kỳ quái của cậu ta cắt đứt, nhưng lần này, tôi đã biết kìm nén, kiên quyết giữ bình tĩnh, quyết không bị mắc lừa như lúc nãy.

Cậu ta nhìn tôi, khóe miệng bên trái khẽ nhếch lên tạo thành một hình vòng cung đẹp mê hồn, khiến con tim tôi bỗng nhiên đập rộn ràng.

“Cậu thật sự không nhận thức được một chút nguy hiểm nào hả? Hay là... cậu cố tình đấy?”

Nói xong, cậu ta từ từ nghiêng người, hai tay chống vào tường đẩy tôi lọt vào giữa, khuôn mặt cậu ta dần dần áp sát về phía tôi...

Hơi thở của cậu ta thoảng qua, lướt nhẹ qua vành tai tôi, khiến làn da trong đó bắt đầu nóng ran như phải bỏng. Đường như có một dòng chảy ngầm nào đó rất mạnh đang muốn trói chặt tôi và cậu ta lại với nhau.

Trong lòng tôi bỗng giống lên hồi chuông báo động.

Đúng vậy, khoảng cách giữa tôi với cậu ta từ đầu đến giờ lúc nào cũng gần sát như vậy, bây giờ lại còn ở trong một góc thế này, liệu cậu ta định... định giở trò gì với tôi đây?

Mặt cậu ta càng lúc càng áp sát tôi hơn. Và đến khi gương mặt đó chỉ còn cách tôi chừng một milimét, tôi đã dùng hết sức bình sinh hét lên...

“Cứu tôi với!”

Có lẽ bị tiếng hét đột ngột đó làm cho giật mình, cậu ta ngẩn người một lúc, rồi nhìn xuống, khóe miệng cử động, không nhìn được, cậu ta phá lên cười, mà còn cười như bắt được vàng, cười vật vờ, cười càng lúc càng khoa trương.

“Ha ha, ha ha ha ha...”

Dù thế nào đi nữa thì vẫn phải công nhận rằng, nụ cười của cậu ta rất rực rỡ tươi sáng, làm tôi nhớ đến bầu trời trong những ngày hè nắng đẹp.

Không gian hình như phẳng phát mùi hương hoa tường vi.

Tôi đứng ngây ra nhìn cậu ta buông tay xuống, chân bước lùi về sau mấy bước và nói nhỏ: “Đồ ngốc”.

Choáng! Chút cảm tình với cậu ta vừa mới nhen nhóm đã bị chính cậu ta xé vụn không thương tiếc. Tôi bất lực nói với cậu ta: “Cậu có thể đưa cho mình một cây gậy gỗ được không?”.

“Sao hả? Muốn khiêu chiến với mình hả?”

“Không, cậu lấy nó mà đánh mình ngất đi cho rồi!”

“Ha ha...”

Cậu ta lại cười, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, trên mặt lộ rõ vẻ thích thú như đang phát hiện ra món đồ chơi nào rất thú vị vậy, rồi cậu ta từ từ đưa bàn tay phải lên hướng về phía tôi.

Và tôi lại được phen thần thờ, ôi những ngón tay sao mà đẹp quá, vừa thon dài vừa sạch sẽ, ngón nào cũng có thể coi là tuyệt tác. Cậu ta chỉ chỉ vào trán tôi, cảm giác lạnh lạnh, mang theo chút lực khe khẽ.

“Đúng là một cô ngốc đáng yêu, cô bé tên gì?”

Nhịp đập con tim bỗng chốc không còn tuân theo quy luật, đập thành thịch liên hồi... âm thanh ấy cứ dồn dập vang lên giữa căn phòng tĩnh lặng.

Toàn bộ các dây thần kinh trong cơ thể tôi bỗng trở nên nhạy cảm khác thường. Loại cảm giác này khiến tôi vừa thấy sợ vừa mang theo cảm giác hưng phấn, ngay cả những đầu ngón tay cũng bắt đầu run lên.

“Diệp Hy Nhã. Còn cậu?”

Nói xong, có lẽ vì quá căng thẳng nên vừa nói xong, thế giới trong đôi tai tôi ù đi, giống như chiếc ti vi đen trắng sau khi nhập nhằng xoẹt xoẹt một lúc, thì mọi âm thanh đều lặn mất tăm.

Lại nữa rồi...

Điều tôi lo lắng nhất cuối cùng đã tới rồi...

vốn gặp vấn đề trở ngại về thính giác, nên chỉ cần có chuyện gì đó căng thẳng là tôi sẽ mất đi khả năng nghe, mặc dù mỗi lần như vậy thời gian không kéo dài, nhưng cũng sẽ làm tôi để lỡ mất một vài thông tin quan trọng nào đó, giống như lúc này đây...

Anh chàng đứng trước mặt tôi đang nói với tôi, miệng há ra ngậm vào, để lộ ra hàm răng trắng đều, đôi môi cong gợi cảm mang theo một chút gì đó uể oải, giống như ánh mặt trời trong vắt sau buổi trưa hè, tuy hơi chói mắt nhưng dễ chịu.

Nhưng...

Tôi lại không thể nghe được những điều cậu ta nói, không nghe được dù chỉ một lời!

Thế giới tĩnh lặng sao mà đáng sợ.

Tôi siết chặt hai bàn tay, cố gắng hít thở sâu, cố gắng cân bằng nhịp đập của con tim.

Hít vào...

Thở ra...

Thả lỏng! Nhanh chóng thả lỏng bản thân đi!

Không được căng thẳng! Chỉ cần không căng thẳng, khả năng nghe sẽ phục hồi lại nhanh thôi!

Cuối cùng, một lát sau, âm thanh của thế giới bên ngoài đã quay trở lại với tai tôi, chỉ có điều là cậu ta đã nói xong rồi.

“Cậu...” Tôi đang do dự xem có nên hỏi lại những điều cậu vừa nói không, thì một giọng nói con nít non nớt quen thuộc vang lên làm đứt đoạn suy nghĩ của tôi.

“Chị Hy Nhã, em bắt được chị rồi.”

Đó là Tiểu Anh, tôi dường như đã hoàn toàn quên mất rằng mình đang chơi trò trốn tìm với cô bé.

Quay người, từ từ ngồi xuống, nhìn cô bé đang đứng trước mặt với bộ quần áo mang số bệnh nhân trên người và lúc nào cũng phải đội mũ ngay cả trong những ngày đầu hè, ánh mắt tôi dịu xuống. Tôi nhẹ nhàng bẹo má cô bé.

“Chị biết rồi, chị Hy Nhã thua rồi, lần sau nhất định sẽ mua cho em kẹo bông bầy sắc cầu vòng.”

“Thật không ạ? Em yêu chị Hy Nhã nhất.” Tiểu Anh thơm ghì lên má tôi một cái.

Gò má tôi bị cọ xát đến mức có cảm giác hơi ngứa.

“Tất nhiên rồi, nhưng em cũng phải thực hiện lời hứa đấy nhé, chỉ cần chị chơi trò trốn tìm với em, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ đi tiêm, đúng không?”

“Vâng, em biết rồi, nhưng chị Hy Nhã, chị không được quên món kẹo bông của em đấy nha.”

Ánh mắt ngây thơ trong sáng của Tiểu Anh dần hết về phía tôi, cái môi chu ra lộ rõ vẻ tủi thân đến cực độ. Nhìn làn da xanh xao, trắng bệch thiếu nét hồng hào của cô bé, trái tim tôi như thắt lại.

Tôi quen Tiểu Anh trong một lần đến bệnh viện để kiểm tra tai. Cô bé bị mắc bệnh máu trắng khi mới bốn tuổi, lần nào cũng vậy, hoạt động gọi là tiêm ấy chính là việc các bác sĩ hút tủy sống sau lưng cô bé để kiểm tra. Nỗi đau đớn ấy, đến người lớn còn không chịu nổi, huống hồ một cô bé con bốn tuổi, vậy mà Tiểu Anh lại kiên cường lắm, chưa khóc bao giờ.

“Em không tin lời chị thì anh này có thể làm chứng.”

Tôi quay đầu, đưa ánh mắt nhìn về phía sau.

Nắng chiếu nghiêng nghiêng bên khung cửa, từng hạt bụi nhỏ li ti đang nhẹ nhàng bay bay, thế nhưng gương mặt điển trai rất dễ làm trái tim người khác xao động ấy thì không còn thấy nữa.

“Chị Hy Nhã, cái anh đẹp trai kia vừa mới đi ra từ phía sau rồi.” Tiểu Anh dường như đoán được tôi đang kiếm tìm ai đó nên đã nói với tôi như vậy.

“Ồ!”

Cảm giác hụt hẫng bỗng trào dâng trong lòng tôi, khung cảnh nắng chiều lung linh trước mặt bỗng trở nên ảm đạm. Tôi khẽ mỉm cười xoa đầu Tiểu Anh, giọng điệu hơi ỉu xìu: “Đi thôi, chị dẫn em đến chỗ mẹ em nhé!”

Khi rời khỏi đó, tôi vẫn cố ngoái lại phía sau. Vừa nãy cậu ta nói gì nhỉ? Có lẽ cậu ta nói tên của cậu ta cho tôi? Tiếc rằng tôi lại không nghe thấy...

Và cũng chẳng có ai có thể trả lời tôi.

Tôi trầm suy nghĩ lại và trăn trở mãi, cho đến khi nụ cười cuối cùng vụt tắt và chìm hẳn xuống, nếu... nếu mỗi khi căng thẳng đôi tai tôi không bị mất khả năng thính giác, không nghe thấy bất cứ thứ gì, thì có lẽ giờ đây tôi đã có thể biết được tên của cậu ta rồi.

Tiếc rằng, trên đời này không tồn tại cái gọi là “nếu”.

2. Chương 01 Part 2

Khi đưa Tiểu Anh đến cửa phòng bệnh của cô bé, tôi thấy bố tôi đang đứng trước cổng, dáng người to cao trầm lắng của bố nhìn vững vàng như một ngọn núi.

Tôi vội vàng rảo bước về phía bố: “Bố ơi, bố đã làm xong thủ tục xuất viện rồi ạ?”.

“Ừ, chúng ta về thôi.” Bố nhìn tôi một lúc rồi nắm chặt tay tôi dắt đi.

Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in mấy ngày trước vào cái đêm ấy, cái đêm mà tôi sốt cao 40 độ, bố đã ôm tôi chạy bộ đến bệnh viện và cảm giác khi thấy khuôn mặt bố lã chã những giọt mồ hôi nóng hổi. Thường ngày bố không phải là người hay thể hiện tình cảm yêu thương và quan tâm bằng những lời nói, tất cả đều lặng lẽ đọng lại trong từng giọt từng giọt mồ hôi.

Khi ở bến xe bus, tôi sốt ruột hỏi bố: “Bố ơi, ngày mai con có thể đi học không ạ? Con đã nghỉ mất mấy buổi rồi .

“Ừ.” Bố gật đầu.

“Tiểu Anh muốn con mua kẹo bông bầy sắc cầu vòng đấy, ha ha. Lúc nhỏ con cũng rất thích ăn kẹo bông.” Tôi hào hứng kể, rồi sung sướng nghĩ lại tuổi thơ ngày xưa đã thích thú như thế nào khi bố mua kẹo bông về cho mình ăn, và tự nhiên bật cười hạnh phúc.

“Ừm...” Câu “Ừ” lần này của bố kéo dài hơn, hình như bố cũng đang chìm trong dòng hồi ức xưa.

Từ sau khi mẹ mất, một mình bố đã cố gắng gánh vác và duy trì một gia đình đầm ấm. Vì căn bệnh thính giác của tôi thỉnh thoảng lại phát tác nên bố luôn phải gắng sức kiếm tiền, hy vọng có đủ tiền làm phẫu thuật chữa khỏi bệnh cho tôi. Nhưng tôi biết, chi phí cho ca phẫu thuật đối với hoàn cảnh hiện tại của gia đình tôi mà nói, thật sự là một con số không hề nhỏ, tôi cũng không muốn bố phải vất vả hơn nữa vì căn bệnh của mình.

Thực ra như bây giờ cũng rất ổn mà, chẳng phải vậy sao? Cho dù... có lúc sẽ bị lỡ mất một vài điều khá quan trọng...

Thoát ra khỏi dòng suy nghĩ lung tung ấy để trở về với hiện tại, chiếc xe bus mà bố con tôi chờ vẫn chưa xuất hiện.

“Hy Nhã, con chờ bố ở đây một chút.” Bố vỗ vai tôi nói đi có chút chuyện nhưng lại không nói đó là chuyện gì.

“Vâng.”

Tôi hơi chần chừ, mỉm cười gật đầu.

Bố càng đi càng xa, dòng người đi lại trên đường nhanh chóng che khuất dáng người lặng lẽ của bố, hàng loạt thứ âm thanh sống động và huyền ảo đang chuyển động trong đôi tai tôi, tất cả sao bỗng trở nên chân thực quá đổi.

Nếu cứ mãi chân thực như vậy thì tốt biết bao...

Bất chợt, trong kẽ hở giữa biển người đông đúc ấy xuất hiện một bóng hình sáng sủa và một mái tóc màu vàng kim bắt mắt.

“Là anh chàng vừa nãy?”

Con tim lại bị đánh thức, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, tôi bắt giắc vội vã đuổi theo.

“Này! Này!” Vì không biết tên nên đành dùng phương thức xưng hô bất lịch sự ấy để cười gió đập sóng giữa biển người trên đường.

Dừng lại đi! Này! Tôi đang thăm nguyện cầu.

Cuối cùng, cậu ta cũng dừng lại.

Trước một quầy bán hoa tươi, cậu cúi người, dùng tay chạm vào một bó hoa sao.

“Này.” Tôi càng ngày càng tiến đến gần cậu ta, nhưng cậu ta dường như vẫn không hề nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Bình, bình, bình, bình...

Tôi mãi đưa mắt nhìn theo anh chàng phía trước, không cẩn thận nên va vào quầy hàng bán đồ trang sức bên đường. Lập tức, những thứ trang sức tinh xảo đẹp đẽ rơi xuống đất.

“Này! Đi đứng kiểu gì vậy?” Chủ quầy hàng tức giận kéo tôi lại.

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi...” Vừa xin lỗi, vừa tiện tay cầm một chiếc dây chuyền mặt hình chữ thập, “Cháu mua chiếc này, cháu xin lỗi ạ...”.

Nghe thấy tôi nói mua hàng, chủ quầy hàng mới chịu buông tha.

Luống cuống rút tiền ra trả, khi quay ra nhìn về phía trước mặt thì bóng dáng mà tôi đang đuổi theo ấy đã như một cơn gió biến mất không để lại dấu vết.

vẫn không thể đuổi kịp người đó sao?

Sững sờ đứng giữa phố, hụt hẫng như vừa đánh mất thứ gì đó, trống rỗng.

Cả thế giới xung quanh bỗng nhòa đi như trong ảo ảnh, giữa biển người đông đúc kia hoàn toàn không thấy bóng hình mà con tim tôi đang mong đợi.

Tôi quay trở lại bên xe bus với dáng vẻ ủ rũ, bố cũng đã quay trở lại rồi, trong tay bố cầm một cây kẹo bông bầy sắc cầu vồng.

“Chào mừng con gái xuất viện.” Bố đưa cây kẹo bông cho tôi.

“Ôi, con cảm ơn bố!”

Hóa ra vừa nãy bố đi là để mua cho tôi cái này!

Tôi ôm chầm lấy bố, tâm trạng hụt hẫng bỗng chốc tan biến như những con sóng ngoài khơi.

“Ngon quá. Đây chính là hương vị ngày xưa...” Tôi cắn một miếng, kẹo bông mềm mềm tan ngay trong miệng, ngọt lịm.

“Cô bé ngoan.” Bố nhẹ nhàng xoa đầu tôi, ánh mắt bố toát lên vẻ hiền từ ấm áp.

“Trước mặt bố, con mãi mãi là con bé Diệp Hy Nhã ngoan ngoãn.”

Nghe câu nói ngây thơ đó của tôi, khóe miệng bố khẽ chuyển động, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng tôi biết, bố đã cười.

Từ ngày mẹ mất, bố rất ít khi cười, mà thực ra, khi bố cười, trông rất đẹp trai.

“Chút nữa công ty còn có việc, bố chỉ có thể đưa con lên xe rồi con tự ngồi xe về nhà nghỉ ngơi trước, có được không?”

“Dạ.”

Tôi khẽ gật đầu, dạo này vì phải chăm sóc tôi mà bố đã bỏ bê rất nhiều việc, tôi không thể tiếp tục để bố phải phân tâm thêm nữa.

Gần về đến nhà, tôi xuống xe.

Bầu trời lúc đó được lấp đầy bởi những đám mây mang sắc hồng của hoa tường vi, những đám lá cây rậm rạp trước mặt đang đung đưa trong gió. Những tia nắng nhẹ nhàng xuyên qua kẽ lá chiếu rọi xuống mặt đất, không gian điểm lên màu vàng kim thực sự mê hoặc lòng người.

Nhàn rỗi và vô vị, tôi đá tung mấy viên đá nhỏ trên đường, cứ như vậy, từng viên, từng viên. Tôi đã từng nghe người ta nói rằng, nếu bạn gặp ai đó ba lần trong một ngày, tức là bạn có duyên với người đó...

Tôi đã gặp anh chàng kia hai lần rồi, liệu có gặp đến lần thứ ba không nhỉ?

Nghĩ rồi tôi khẽ ngẩng đầu lên, đúng lúc ấy, thẳng tầm mắt tôi, phía mấy hàng cây xa xa đột nhiên thấp thoáng một bóng hình quen thuộc, trên tay cầm bó hoa sao.

Không dám tin vào những gì đang hiện ra trước mắt!!!

Lẽ nào là anh chàng kia? Lúc gặp lần thứ hai trên đường, tôi nhớ là khi đó cậu ta có dừng lại ở một cửa hàng hoa, các ngón tay mân mê một bó hoa sao.

Tôi vội vã tiến lên phía trước, băng qua cái cây trước mặt, vỗ vai người đó.

“Này!”

Giây phút chờ đợi người đó quay đầu lại cũng làm tôi căng thẳng đến mức mồ hôi bắt đầu lấm tấm đầy bàn tay.

Người con trai trước mặt chậm chậm quay đầu, mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt tuần tú, và nhìn tôi bằng ánh mắt rất đổi hiền lành...

“Hy Nhã.” Người ấy gọi tên tôi.

“Thần.” Tôi ngạc nhiên thốt lên, hóa ra đó không phải là anh chàng mà mình mong đợi, đó là anh hàng xóm tốt bụng Cố Hạo Thần.

Nhà anh ấy ở cạnh nhà tôi, anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi, cả hai lớn lên cùng nhau, tình cảm thân thiết như hai anh em ruột. Trước đây, mỗi khi tai tôi phát bệnh, vì công việc của bố bận rộn, nên anh ấy vẫn thường thay bố vào viện chăm sóc tôi. Tuy nhiên, do bây giờ anh đang học lớp 12, bài vở khá nhiều nên không thể lúc nào cũng ở bên tôi giống như trước kia được.

“Ha ha, em từ đâu xuất hiện thế hả? Làm anh giật mình.” Anh hàng xóm bật cười, nụ cười hiền hòa và ấm áp.

“Từ dưới đất, em có tài dộn thổ.” Tôi ra bộ nghiêm túc, chỉ xuống đất và nói.

“Em có tài dộn thổ thì anh có cánh bay rồi.” Cố Hạo Thần gõ gõ vào trán tôi như để dung túng thêm cho cái sự bướng bỉnh của tôi vậy.

Tôi lặng người nhìn anh hàng xóm, dường như từ lúc biết Thần đến giờ, vẻ mặt hiền lành này chưa từng thay đổi.

“Anh mua hoa sao à? Để chào mừng em xuất viện hả?” Tôi chỉ vào bó hoa sao trắng nhỏ trên tay Thần, chính vì bó hoa này mà tôi đã nhầm Thần thành anh chàng kia.

“Không phải, vừa nãy trên đường về nhà thấy bó hoa đẹp vậy mà để ở bên đường nên anh cầm về.” Cố Hạo Thần tươi cười, đưa bó hoa sao về phía tôi, “Của người phúc ta, tặng em đây!”.

“Cảm ơn anh!”

Tôi vui mừng nhận bó hoa, nhưng lại ngửi thấy một hương vị ngọt ngào khác phảng phất giữa không gian.

Hướng theo cái hương vị ngọt ngào ấy, ánh mắt của tôi liền dừng lại tại cái hộp điểm tâm trên tay Cố Hạo Thần.

“Đây mới là món quà anh mua cho em, chào mừng em xuất viện về nhà.”

Không chờ anh hàng xóm nói hết, tôi đã hí hửng cầm lấy hộp điểm tâm: “Thơm quá, chắc chắn là bánh ga tô hạt dẻ em thích ăn nhất rồi!”.

“Ôi, vẫn còn nóng, em phải khởi động ngay mới được.” Tôi vừa nói, vừa tự nhiên mở nắp hộp, không hề khách sáo ngại ngùng, tôi lấy một miếng bánh, cho vào miệng.

Cái lưỡi tội nghiệp lập tức bị miếng bánh thơm ngon trong miệng thu phục làm tù binh. Tôi cũng chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình, tôi liên tiếp cho hai rồi ba miếng bánh trong hộp vào miệng.

“Ăn từ từ thôi, cẩn thận không nghẹn đấy.” Cố Hạo Thần phì cười nhìn cái bộ dạng tham ăn của tôi, nhẹ nhàng đứng bên cạnh dăn dò.

“Ha ha... em biết rồi... ừm... ngon quá!” Miệng bị che kín bởi bánh ga tô hạt dẻ, tôi ấp úng nói không rõ lời, lúng ba lúng búng.

“Hôm nay lẽ ra muốn đến bệnh viện đón em, nhưng lại vướng chuyện ở trường. Nhìn điệu bộ em bây giờ chắc đã hoàn toàn khỏe lại rồi.” Cố Hạo Thần nói xong, mỉm cười thân mật vỗ vai tôi.

Bệnh viện - nghe đến hai từ đó, bỗng dưng gương mặt điển trai kia lại ứa về trong tâm trí tôi, nụ cười trên mặt tự nhiên vụt tắt.

“Sao vậy?” Cố Hạo Thần đã nhận ra vẻ mặt tự nhiên đó của tôi.

“Thần... hôm nay em gặp một cậu nam sinh.” Tôi trầm giọng, lời nói cũng nặng nề hơn, ngữ điệu có chút gì đó phiền não không liên mạch. “Nhưng khi cậu ta nói tên thì tai em bỗng dưng lại phát bệnh, không nghe được bất kỳ một lời nào hết.”

“Vậy thì, lần sau nhớ hỏi lại người ta.” Cố Hạo Thần sau khi nghe tôi thuật lại sự tình, đã an ủi tôi.

“Nhưng như vậy thì chẳng phải là sẽ mất lịch sự sao? Rõ ràng người ta đã nói rồi mà.” Tôi chau mày, không biết lần sau còn cơ hội gặp lại cậu ta nữa không...

“Vậy hãy nói với người ta, bởi vì tai em có vấn đề nên không nghe thấy...”

“Không được!” Tôi lập tức ngắt lời, “Em khó khăn lắm mới thuyết phục được bố giấu kín chuyện này với nhà trường sau khi em lên cấp ba. Em chỉ muốn làm một người bình thường, được kết bạn với mọi người một cách bình thường... em không muốn bị người khác thương hại...”

“Nhưng chỉ khi người khác biết về bệnh tình của em, thì họ mới có thể chăm sóc em tốt được.”

“Chính vì từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng được thầy cô giáo quan tâm đặc biệt nên em mới bị bạn bè xa lánh kỳ thị. Em muốn làm bạn với mọi người một cách bình đẳng, cái em cần là tình bạn chứ không phải là sự thương hại.” Tôi chun mũi về bất mãn.

“Khà khà. Không thích được người khác chăm sóc hả?” Cố Hạo Thần cười hiền hòa, sau đó rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay màu xanh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tôi, rồi lấy khăn lau những ngón tay dính đầy vụn bánh ga tô, từng ngón, từng ngón, kỹ càng và tỉ mỉ.

Có cơn gió thoảng qua, len lỏi vào từng kẽ áo chúng tôi. Tôi nhìn thấy rõ hàng lông mi dày rủ xuống tạo thành một bóng đen dịu dàng trên khuôn mặt Thần. Đây rất giống hình ảnh của lần đầu tiên tôi và anh gặp nhau lúc còn nhỏ...

“Cậu nhìn đi, chính là con bé điếc đó, nó không nghe thấy...”

“Chúng ta đừng chơi với nó...”

“Tở thèm vào mà chơi với một con điếc...”

...

“Tở không điếc! Các cậu mới chính là một lũ xấu xa! xấu xa!”

Hồi đó, tôi chỉ mới mấy tuổi, vì không chịu được sự xúc phạm nên đã kích động gây chuyện với đám người chế giễu mình, kết quả lại làm cho chúng nổi giận.

Đám người đó cùng xông vào, đẩy tôi ngã lăn ra đất. Tôi bị ngã mạnh xuống vũng bùn, nhưng vẫn kiên cường cắn răng, ép mình không được khóc.

Chờ đến khi tất cả bọn họ giải tán, thì cũng là lúc từng giọt từng giọt nước mắt trong như thủy tinh đã không thể nén lại được và cứ thế tuôn dài trên má tôi.

Đúng lúc ấy, Cố Hạo Thần vừa đi sang đường xuất hiện trước mặt tôi, khẽ ngồi xuống.

“Đừng khóc, khóc sẽ rất xấu đấy.”

Anh vừa nói, vừa nhẹ nhàng nắm chặt tay tôi, kéo tôi đứng dậy.

Sau đó, anh lấy chiếc khăn tay màu xanh trong túi ra, vụng về lau hai bàn tay dính đầy bùn đất của tôi, cứ thế, từ từ, từng chút từng chút một, nhẹ nhàng.

Mặc dù tuổi của anh cũng không phải là lớn, nhưng lại an ủi tôi giống như một người anh đã trưởng thành, làm tôi tạm thời quên đi vết thương lòng và những giọt nước mắt tủi thân.

Vẫn trong một buổi chiều như thế, ánh mặt trời ấm áp.

Vẫn chiếc khăn tay ấy, nhẹ nhàng và mềm mại.

Vẫn con người ấy, đang đứng trước mặt khẽ khàng lau bàn tay tôi.

Lặng lẽ quan sát Cố Hạo Thần lau xong tay tôi rồi nhẹ nhàng cất chiếc khăn tay vào trong túi, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng, tựa như ánh nắng mặt trời chiếu rọi giữa ngày đông lạnh giá.

“Thần, tại sao khi ở trước mặt anh, chẳng lần nào em bị phát bệnh nhỉ?” Đột nhiên tôi nghĩ đến căn bệnh thánh giác của mình hình như chưa từng xuất hiện mỗi khi tôi đứng trước mặt anh.

“Em không căng thẳng thì bệnh sẽ không tái phát mà.” Cố Hạo Thần mỉm cười giải thích.

“Điều này thì em biết, nhưng tại sao đứng trước mặt anh, em lại không căng thẳng?” Tôi vẫn tiếp tục hỏi, lại giống như đang lẩm bẩm một mình.

“Đúng thế, tại sao nhỉ?” Cố Hạo Thần nhắc lại, nụ cười hiền lành và ấm áp.

Tại thời khắc đó, mặc dù mặt trời sắp xuống núi rồi, nhưng các tia nắng vẫn rất chói chang. Chẳng nói chẳng rằng, Thần đi lên trước tôi, dáng người cao to ấy đã che chắn ánh nắng cho tôi.

Cứ như vậy, tôi giống như cái bóng lưng từng bước theo anh, từng bước từng bước, lặng lẽ về nhà.

3. Chương 02 Part 1

Nhật ký 2:

Càng gần càng đắm say

Thứ Hai, ngày 16 tháng 5, trời nắng.

Cái mà người ta vẫn gọi là số phận ấy chính là được bắt nguồn từ những cơ hội vô cùng nhỏ bé.

Bức thư ấy đã đưa mình đến gần cậu hơn một bước so với người khác.

Vẫn cứ tưởng đến gần hơn sẽ hiểu được nhau hơn.

Thế nhưng, với cậu, đến gần chỉ làm mình say đắm cậu hơn, đồng thời cũng nhận ra rằng,

Hóa ra nụ cười cũng có thể trở thành một thứ đồ nguy trang đẹp đẽ.

“Á! Sắp muộn mất rồi!”

Sáng hôm sau, tôi lơ mơ trên giường, tay cầm chiếc đồng hồ báo thức, mới hé mắt nhìn qua, miệng đã lập tức hét lên một tiếng kêu thảm khóc kinh thiên động địa.

Không thể nào? Buổi học đầu tiên từ khi xin nghỉ mà lại đi muộn! Trong tâm trí tôi lúc này, không gian như đang tối sầm lại, mây đen giăng kín cả bầu trời và nguy cơ của một trận mưa đá là không thể tránh khỏi.

Để không phải diện kiến gương mặt lạnh như tiền của thầy giáo vụ, để

không bị úp mặt vào tường trước toàn thể các bạn trong lớp, và để không phải đi quét dọn khu vệ sinh bốc mùi hôi thối ấy của trường, tôi bắt đầu phi như tên ra khỏi giường, lao vào rửa mặt, rồi bay ra mặc quần áo đồng phục.

Sau khi đứng ngẩn lại mình trước gương trong trang phục: Áo sơ mi trắng, chiếc váy gấp li và nở một nụ cười viên mãn, lại với tốc độ tên lửa, tôi xông ra khỏi cửa, nhằm hướng trường học thẳng tiến.

“Renggggg...”

Hai bàn chân tôi vừa chạm đến cửa lớp thì cũng là lúc tiếng chuông vào học vang lên. Phù, tôi thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa bị đến muộn!

“Hi, chào buổi sáng, Vy Vy.”

Tôi tiến đến chỗ của mình và chào cô bạn Vy Vy ngồi cạnh.

Thế nhưng Vy Vy đáp lại tôi bằng một cái nhìn lạnh lùng rồi lại quay mặt đi. Lúc đó, thầy giáo vẫn chưa vào, lớp học chẳng khác gì một cái chợ. Tôi lấy sách ra, trong lòng thoáng buồn khi nghe thấy Vy Vy và bạn bàn sau đang nói chuyện một cách khá hào hứng.

Chính vì hai tai thường không nghe được gì mỗi khi căng thẳng đã gây ra một vài hiểu lầm giữa tôi và các bạn trong lớp. Mặc dù tôi luôn luôn cố gắng để bù đắp, thế nhưng...

“Kìa Vy Vy, Diệp Hy Nhã chào cậu nhiệt tình như vậy chính là muốn lấy lòng cậu, cậu cũng không nên làm mặt lạnh như thế chứ, ha ha...”

“Ừ ừ, không muốn nói chuyện với cậu ta, cậu ta lúc nào cũng thích cái kiểu: “Xin lỗi, bạn vừa nói gì thế nhỉ?”, tớ không ưa cái kiểu người ngạo mạn như vậy.”

Nghe những câu nói đó, tôi lặng lẽ cúi đầu để che giấu nỗi đau đang hiện rõ trên mặt.

Các bạn cùng lớp trước đây biết được về bệnh tình của tôi, lại sợ tôi phiền phức nên chẳng ai chơi với tôi thật lòng, còn giờ đây, khi bạn bè không biết về bệnh tình của tôi, lại luôn luôn hiểu lầm tôi. Thật không ngờ, để có được những người bạn cũng không phải dễ dàng gì. Rốt cuộc, tôi phải làm sao đây?

“Thôi đi, thôi đi, đừng nói về cậu ta nữa. Cậu nhìn xem chỗ ngồi của anh chàng mới chuyển lớp vẫn còn trống kìa, hình như cậu ta sau khi chuyển lớp thì chẳng thêm đi học nữa hay sao ý, thật là phong cách quá đi!”

“Cũng không biết trông cậu ta thế nào nhỉ? Hình như tên là Nguyên Triệt Dã, thấy bảo đẹp trai lắm, ka ka.”

“Đẹp trai thì để làm gì, tớ nghe nói cậu ta bị đuổi học vì tụi đánh nhau gây rối, vì thế mới phải chuyển đến trường cấp ba Dục Phong chúng mình.”

“Ai bảo vậy, tớ thấy bảo là hình như do tác động của gia đình nên trường mình mới đồng ý nhận cậu ta vào đấy.”

“Thật á?”

Nghe đến đó, tôi mới sực nhớ ra, người ngồi bàn trên không biết chuyển đi từ lúc nào rồi, chỗ đó bây giờ để không.

Và chủ nhân mới của chỗ đó bây giờ chính là anh chàng tên Nguyên Triệt Dã gì gì đó sao? Cậu ta là người thế nào nhỉ? Nếu cậu ta đồng ý làm bạn với tôi thì cho dù cậu ta là học sinh cá biệt cũng vẫn chấp nhận được nhỉ? Bởi vì tôi thực sự đang khao khát có được một người bạn...

Trong lúc đầu óc tôi đang chứa đầy những suy nghĩ miên man, cô chủ nhiệm bước vào.

“Yên lặng!”

Cô chủ nhiệm năm nay khoảng 30 tuổi, toàn thân toát ra khí chất nhanh nhẹn hoạt bát. Cô đeo cặp kính màu vàng kim, đôi môi đỏ thắm giống như bà phù thủy đột ngột xuất hiện trong rừng sâu tăm tối. Ánh mắt cô hướng về tôi, tôi bắt đầu căng thẳng.

Lớp học thực sự đã yên lặng, mọi người đều đã ngồi ngay ngắn.

“Diệp Hy Nhã.” Cô chủ nhiệm gọi tên tôi.

“Dạ có.” Tôi hồi hộp đứng phắt dậy.

“Cô không phải đang điểm danh, em ngồi xuống đi.” Cô chủ nhiệm nhìn tôi bằng ánh mắt có vẻ bất lực.

Cả lớp lập tức rộ lên một tràng cười, mặt tôi cũng bắt đầu nóng ran.

“Em ở tiểu khu Quang Cảnh đúng không?”

“Dạ đúng ạ.” Tôi khẽ gật đầu.

“Hôm nay sau khi tan học, em mang một bức thư đến cho bố mẹ của bạn Nguyên Triệt Dã giúp cô, nói với họ rằng kể từ ngày tiếp nhận cậu ta vào danh sách lớp, chưa buổi học nào thấy cậu ta lên lớp cả.”

“Dạ, nhưng thưa cô...” Tôi lưỡng lự một chút rồi giơ tay phát biểu, “Có thể cho một bạn nữa đi cùng em được không ạ?”

Từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp cậu học sinh đó, đột nhiên chạy đến nhà cậu ta liệu có đường đột quá không nhỉ?

“Vì nhà cậu ấy ở cạnh tiểu khu Quang Cảnh, nhà trường lại chưa hề liên lạc với gia đình Nguyên Triệt Dã, nên mới nhờ em đi. Nhưng nếu sức khỏe em chưa hồi phục hẳn, thấy không tiện thì cô có thể phân công bạn khác đi.”

“Dạ không ạ! Không ạ! Em khỏe hẳn rồi ạ... Em cũng rất tiện đường ạ... Em nhất định sẽ gửi thư đến tận tay bố mẹ bạn ấy ạ.”

Trước đây, vì tôi bị bệnh nên thường xuyên được các thầy cô giáo quan tâm, chính vì vậy mà lâu dần, tôi bị bạn bè xa lánh. Nên lần này khi nghe đến những lời nói có hơi hướng quan tâm của cô chủ nhiệm, tôi lập tức đồng ý ngay với vẻ hơi kích động.

“Nhớ là phải giao tận tay bố mẹ cậu ta đó.”

“Dạ.” Tôi gật đầu.

Lúc ngồi xuống, tôi vẫn không quên đưa mắt nhìn trừng trừng vào chỗ trống bàn trên, hai hàm răng nghiến chặt, cái ý nghĩ vốn dĩ mong đợi kết bạn được với người mới chuyển đến bỗng dưng cũng theo đó mà biến mất.

Cái tên chưa một lần gặp mặt kia, nếu không phải vì cậu không đi học, thì tôi đâu phải chuốc lấy phiền phức như vậy chứ?!

Tan học, tôi ra về một mình, không có ai về cùng đường. Mà tôi nghĩ, dù có người về cùng đường đi chăng nữa, họ cũng chẳng thèm đi cùng tôi đâu.

Cơn gió mát lạnh thổi qua, hai làn tóc bên má tung bay trong gió, tôi ngẩng đầu quan sát bầu trời xanh thăm thẳm trong veo không một gợn mây, vô tình trào dâng nỗi buồn thương cảm.

Rồi sẽ tới một ngày tôi chán ngán hết thấy mọi thứ nhỉ?

Có thể, tôi sẽ không còn đủ sức để làm thay đổi cách nhìn của mọi người về mình nữa.

“Ồ? Qua mất rồi.” Tôi nhìn tờ giấy trong tay, trên đó ghi số 57. Lại phải vòng lại, tôi đi đến trước cửa một ngôi nhà sơn trắng theo kiến trúc phương Tây đơn giản.

“Số 57.” Tôi đối chiếu lại số nhà một lần nữa, rồi ấn chuông.

“Reng reng reng...”

Chuông cửa đã reo mấy hồi mà vẫn không có người ra mở cửa.

Lẽ nào không có ai? Thế thì làm sao mình hoàn thành nhiệm vụ được đây?

Ừ, thế này vậy, đếm đến ba, nếu vẫn không có người ra mở cửa, sẽ quay về nhà. Như vậy vừa có thể báo cáo lại với cô chủ nhiệm, vừa tránh được việc phải đối mặt với những phiền toái khi gặp phụ huynh của cậu học sinh đó.

Một, hai... ba!

Đúng thời khắc tôi đếm đến ba, đúng lúc trong lòng tôi đang lâng lâng vui sướng thì “cạch” tiếng cửa mở cất lên.

Ngất xỉu!

Trái tim lâng lâng trên chín tầng mây như bị rơi thẳng xuống đất từ độ cao mười nghìn mét.

Mây đen kéo đến đè nặng trên đầu tôi, tôi định giả vờ như không biết và quay người bước đi, trong lòng cầu khẩn người ta không nhìn thấy! Xin đừng nhìn thấy!

“Này, tìm ai đây?”

Một giọng nói trong trẻo vọng lại từ phía sau.

Giọng nói nghe quen quá, giống như tiếng nước chảy trong khe suối, làm cõi lòng vốn đóng chặt cửa trốn ánh mặt trời của tôi bỗng nhiên mở toang như bị mê hoặc, tôi dờ dẫm quay đầu lại.

Hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ chủ quan của tôi, chỉ thấy một chàng trai đang đứng bên cánh cửa đang mở, dáng người cao cao, khuôn mặt thanh thoát bảnh bao. Lúc đó, cậu ta mặc một chiếc áo phông rộng màu trắng, trên áo còn in hình một mặt cười khá lớn.

Cậu ta nhìn tôi với vẻ mặt mơ màng.

“Nguyên Triệt Dã? Là cậu hả?” Sau khi thấy rõ gương mặt cậu ta, tôi thốt lên đầy kinh ngạc.

Tôi tròn xoe mắt sửng sờ nhìn con người đang đứng trước mặt mình, cậu ta chính là anh chàng mà tôi gặp ở bệnh viện.

“Sao cậu lại biết tên mình?” Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Lúc ở... ở bệnh viện cậu đã nói với mình mà. Xem cậu kia, không nhớ gì hết cả hả?”

Tôi cố tình che giấu sự thật, bởi tôi hoàn toàn không muốn cậu ta nghĩ rằng tôi không nghe thấy tên cậu lúc ở bệnh viện.

“Thật sao? Khả khả.”

Cậu ta nhìn tôi cười một cách kỳ quái, trong mắt thoáng lóe lên một tia sáng dị thường, rồi nhìn tôi một lượt từ trên xuống như để thăm dò điều gì.

“Cậu đến đây có việc gì không?”

“Chẳng phải cậu đã chuyển đến học tại trường Dực Phong rồi sao? Vừa đúng cùng lớp với mình, vì mấy ngày qua không thấy cậu đi học nên cô chủ nhiệm bảo mình mang một bức thư đến gửi cho bố mẹ cậu.”

Tôi mỉm cười đắc ý, “Phen này cậu tiêu đời rồi”, rồi chờ đợi ánh mắt sợ hãi kinh hoàng của cậu ta. Nhưng...

“Vứt nó đi!”

Trong câu nói của cậu ta vốn không hề có chút xúc cảm gì thể hiện sự sợ hãi, ngược lại còn có gì đó âm u dồn nén.

“Ồ... hả?” Tôi ngẩn người, miệng há hốc, chăm chăm nhìn cậu ta như nhìn người ngoài hành tinh.

“Vứt nó đi!”

Cậu ta lặp lại một lần nữa với vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh, như thể vật cậu ta nói ném đi ấy chỉ là một mảnh giấy vụn vô nghĩa vậy.

“Đây... đây là thư của cô chủ nhiệm gửi cho bố mẹ cậu mà, cậu...”

“Bố mẹ mình đã bỏ nhà đi rồi, mà nếu họ có ở nhà thì cũng chẳng thèm xem cái thứ vô vị đó đâu.” Cậu ta vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên ấy, giải thích với tôi.

“Bỏ nhà đi? Hừ! Cậu gạt mình, cậu sợ bố mẹ cậu xem được lá thư này chứ gì? Ha ha, mình không dễ gì bị mắc lừa đâu nhé.”

“Với trí thông minh của cậu, thì cậu thấy mình có cần làm trò đó không?”

Xi! Tôi nhần mảy khó chịu, miệng lưỡi của tên này sao mà xấu xa vậy?

“Để mình vào trong!”

Tôi quyết định không tranh cãi với cậu ta nữa, tiến lên trước chen vào trong cửa.

“Mình đã nói là họ không có nhà, cậu cứ vút luôn lá thư đi là được rồi.” Nguyên Triệt Dã chống tay lên khung cửa, chặn lại bước tiến của tôi, ánh mắt toát lên ý đồ trêu chọc. “Điều bộ của cậu bây giờ nhìn giống mấy cô gái si tình trong những bộ phim thần tượng đang định lao vào lòng nam diễn viên chính lắm đó.”

“Cậu chết đi cho rồi!” Tôi bị cậu ta chọc tức, quyết tâm lại càng dâng cao. “Hừ, mình phải chờ ở nhà cậu, chờ đến khi nào bố mẹ cậu về mới thôi.”

“Nhưng phải làm sao đây? Cậu vốn chẳng thể vào trong nổi!” Nguyên Triệt Dã vẫn lù lù đứng chặn trước cửa, tôi dùng hết sức lực cũng không thể chen vào được.

Thế này thì không ổn, tôi phải nghĩ cách thôi...

À, ra rồi!

Đột nhiên tôi tìm ra được một biện pháp, quyết tâm cao độ, tôi lùi lại hai bước, tập trung trong tư thế của một vận động viên chạy một trăm mét sẵn sàng xông lên phía trước.

“Này! Này! Cậu không phải định chơi cái trò ngốc nghếch đó đấy chứ? Rồi người bị đau sẽ là cậu đấy.” Nguyên Triệt Dã quan sát tình thế, không quên tốt bụng nhắc nhở tôi.

“Mình nhất định! Quyết tâm! Kiên quyết! Mặc kệ tất cả! Cũng phải vào được bên trong!” Nói rồi, tôi giậm chân lấy đà xông vào cậu ta.

Hừ hừ, nếu sợ thì hãy ngoan ngoãn tránh đường đi!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến xung quanh như chết lặng, tiếng kêu ấy vang xa đến hơn năm mươi cây số.

Tất nhiên, tiếng kêu đó không phải của tôi. Lúc xông vào, tôi đã sớm thấy được cơ hội, một chân tôi giẫm mạnh lên bàn chân đang đi dép lê của cậu ta.

Cân nặng cơ thể cộng với lực công phá lại thêm sự phần nộ đang áp ứ, tất cả như được hội tụ vào bàn chân ấy, nên tự nhiên hôm nay tôi có uy lực khác thường. Quả đúng không sai, hoàn toàn khớp với dự đoán của tôi, cậu ta nghiêng rãng nghiêng lợi cúi gập người, hai tay ôm chặt bàn chân vừa bị giẫm đạp, ngồi sụp xuống.

Nhân cơ hội, tôi lao thẳng vào phía trong.

Toàn bộ đồ dùng trong ngôi nhà này đều lấy màu xanh làm màu chủ đạo, nên có cảm giác lành lạnh. Trên bức tường màu trắng chỉ treo duy nhất một bức tranh sơn dầu vẽ bầu trời đầy sao.

Trước mặt tôi, một chiếc màn hình ti vi khổng lồ đang phát một đoạn VCR, có một em bé đang ra sức rút chiếc váy công chúa trên người, xem ra cô bé đó rất muốn xé tan từng sợi kim tuyến trên chiếc váy đó.

Ha ha, cô công chúa này đáng yêu quá!

Lẽ nào trước khi tôi đến đây, Nguyên Triệt Dã đang xem cái này? Cậu ta đúng là đồ trẻ con!

Tôi lại tiếp tục phóng tầm mắt ra xa để quan sát ngôi nhà, chẳng nhìn thấy ai cả.

Lẽ nào bố mẹ cậu ta không có nhà thật?

Tôi đang băn khoăn thì bỗng “Rầm...”

Cánh cửa sau lưng cậu ta đóng sầm lại.

Quay người lại, Nguyên Triệt Dã đang nhìn tôi với vẻ mặt gian xảo, ánh mắt sáng lên giống hệt ánh mắt người thợ săn lúc thấy con mồi bị sa lưới.

Khi ánh sáng cuối cùng trong khe cửa hoàn toàn vụt tắt, tôi mới bắt giác ý thức được một chuyện vô cùng nghiêm trọng sắp xảy ra...

Giờ đây, ngay lúc này, trong nhà dường như không có bất kỳ ai, nói cách khác là... tôi và cậu ta đang ở trong một phòng...

Cánh cửa duy nhất để thoát thân, nằm ở phía sau lưng cậu ta, và đã bị đóng chặt...

Còn cậu ta... lại đang nở nụ cười đầy ẩn ý.

Vậy thì tôi...

“Ha ha, nhà cậu đẹp quá. Cậu không cần tiếp mình đâu, cứ để mình tự nhiên ngồi đây xem ti vi chờ bố mẹ cậu về.”

Tiếng ha ha của tôi vang lên chát chúa nổi kinh hoàng, hai chân lùi lại phía sau cố gắng không thay đổi sắc mặt.

“He he...” Cậu ta tiến gần đến tôi với điệu cười đầy tà khí.

“A... ha ha...” Mồ hôi trên trán như đang chực rơi xuống, trong phút chốc tôi đã bị đẩy đến gần chiếc ghế sofa, không còn đường lùi nữa, “Hay là cậu cũng ngồi xem ti vi cùng đi... ha ha, cô bé này xinh quá, đáng yêu nữa, đúng không?”

Nguyên Triệt Dã bỗng dừng thay đổi điệu cười xấu xa, khoe miệng khê giật một cái, nói: “Là con trai!”

“Ừ.”

Hả? Cái gì cơ? Cậu ta nói con bé đang bứt từng chiếc đăng ten trên chiếc váy công chúa trong ti vi kia là con trai?

“A... ha ha, sao thế được?!” Tôi cười lẫn lộn, “Cậu không phải là cô bé đó, làm sao mà biết đó là con trai? Lại còn mặc váy công chúa nữa, con trai ai lại mặc đồ như vậy?!”

Đúng lúc đó, trong ti vi phát ra một giọng nói dịu dàng: “Triệt Dã, lại cố ý làm hỏng chiếc váy mẹ mua cho hả?”

Đùng! Đoàng!

Sấm sét nổi lên giữa ngày nắng đẹp!

Không ngờ lại đúng là cậu ta!

Tôi mở tròn mắt kinh ngạc nhìn cậu ta, còn cậu ta thì đang hướng về phía tôi với bộ dạng u uất cứ như tôi đã nợ cậu ta một triệu tệ vậy.

Rồi sau đó, cậu ta cố gắng gượng cười, hạ thấp giọng: “Đưa điều khiển đây”.

Ha ha, chỉ là chuyện nghịch dại hồi trẻ con thôi mà, làm gì phải cuống lên che giấu thế? Lúc này ngoài cửa chẳng phải là rất khí thế uy hiếp tôi sao?

Tôi thần nhiên cầm lấy điều khiển trên sofa, hoàn toàn quên mất mối lo lắng về an toàn trước đó.

“Ha ha, Nguyên Triệt Dã, cũng phải công nhận là hồi bé cậu xinh thật đấy, để mình nhìn lại cậu một lượt xem nào.”

“Đưa điều khiển ti vi đây!”

Cậu ta hẳn giọng, nụ cười càng rạng rỡ hơn, thế nhưng tôi lại cảm nhận thấy có mùi vị của sự nguy hiểm ẩn chứa trong đó.

Hy Nhã, cố lên, cố lên! Kiên quyết không được gục ngã trước kẻ ác!

Tôi ngẩng đầu, lí nhí đáp: “Không đưa”.

“Có thật không đưa không?” Cậu ta tiến lên một bước rút ngắn hơn khoảng cách với tôi. “Nếu thái độ của cậu vẫn tiếp tục cương quyết như vậy, thì mình chỉ còn cách hành động cũng cương quyết hơn thôi.”

Nói rồi, cậu dùng một tay nắm lấy bàn tay đang cầm điều khiển ti vi của tôi, tay kia ấn chặt vai tôi.

“Á, đau! Bỏ tay ra!” Tôi trừng mắt, hốt hoảng nhìn hành động của cậu ta, nhưng đành bất lực.

“Đưa điều khiển ti vi đây!”

“Không!”

“Thế thì đừng trách ta đẩy ra tay vô tình!”

Nói xong, Nguyên Triệt Dã từ từ siết chặt tay hơn, đau, đau đến mức tôi sắp không giữ nổi cái điều khiển nữa rồi.

Đau quá! Đúng là một tên ác ma tàn bạo!

Nhân lúc cậu ta đắc thắng thả lỏng tay chuẩn bị hành vi tranh cướp thì chiếc điều khiển rơi xuống dưới chân, thuận đà tôi đá mạnh về phía trước, chiếc điều khiển trượt thẳng dưới tầm mắt của chúng tôi.

Sau một vài giây chững lại, tôi và cậu ta quay sang nhìn nhau, đều cảm nhận được lòng quyết tâm và sát khí trong mắt đối phương. Tiếp đến, tôi và cậu ta bắt đầu xô đẩy, giằng co nhau để tiếp cận chiếc điều khiển.

“Á!” đột nhiên, chân tôi vướng phải thứ gì đó.

Lúc ngã xuống sàn nhà, tôi hoảng loạn giơ tay ra không trung, nắm lấy thứ gì đó cứng ngắc và nắm chặt tay nhất định không chịu buông ra.

“Đau quá!” Sau cú ngã đó, hai mắt tôi chao đảo giữa muôn vì sao.

Không chỉ đau mông, đến cả cằm cũng bị đập vào.

Thứ chết tiệt gì đâm vào cằm tôi vậy? Tôi giận dữ trừng mắt kiểm tìm và nhìn thấy một khuôn mặt phình to hơn bình thường hàng vạn lần.

Là Nguyên Triệt Dã!

4. Chương 02 Part 2

Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn khuôn mặt bánh bao lần đầu tiên tôi gặp trong bệnh viện với hàng lông mày đậm và hàng mi dài uốn cong còn đẹp hơn cả phái nữ. Vẫn đôi môi ấy, đôi môi hấp dẫn như cánh hoa tường vi kiêu diễm nở vào tháng Năm.

Thình thịch! Thình thịch!

Con tim bắt đầu loạn nhịp, máu cũng theo đà mà trào dâng. Không thể phủ nhận được cậu ta thực sự rất đẹp trai. Nhất là khi quan sát ở một khoảng cách gần như thế, càng có khả năng khiến lòng người đắm say.

“Cậu có còn muốn đi lấy cái điều khiển không? Nếu lòng quyết tâm của cậu vô cùng kiên định, thì... thì chúng ta cứ giữ nguyên tư thế này nhé, cậu thấy sao?” Cậu ta lại nở nụ cười xấu xa, hai mắt sáng long lanh, sáng như vì sao lấp lánh nhất giữa bầu trời đêm. “Mà nhìn gần, cậu cũng đáng yêu đấy nhỉ.”

Hơi thở của cậu ta phả vào mặt tôi, không gian xung quanh dường như đang được bao trùm bởi mùi hương hoa tường vi thơm ngát.

Tôi thẫn thờ ngắm nhìn gương mặt kẻ sát của Nguyên Triệt Dã, đắm chìm trong sức hút mê hồn tỏa ra từ con người cậu ta, con tim vẫn đập rộn ràng như chực bay ra khỏi lồng ngực.

“Nhịp tim cậu hình như đang đập rất nhanh đấy!”

Đúng là ghét của nào trời trao của nấy, Nguyên Triệt Dã vừa mở miệng nói đã trúng tim đen của tôi, mặt tôi chợt đỏ ửng.

“Mình... mình làm gì có!”

“Thế, có cần mình sờ để kiểm tra giúp không?”

Khi nói, cậu ta còn mỉm cười rạng rỡ hơn.

Sờ để kiểm tra? Tên này lẽ nào không biết trái tim nằm ở vị trí tương đối nhạy cảm trên người phái nữ? Nếu cậu ta dám làm như vậy thì...

Mặt tôi càng ngày càng đỏ, căng thẳng đến mức toàn thân run lên.

Mà bàn tay của cậu ta thì càng lúc càng đến gần...

Chỉ còn cách vị trí nhạy cảm đó mấy milimét thôi...

“Cậu dám!” Tôi hét lên.

Có cảm giác ba ngón tay cậu đã đặt vào mạch trên tay tôi. Hóa ra, đến giây phút cuối cùng, tay cậu chuyển phương hướng và dừng lại trên cổ tay tôi.

“Cậu...”

“Sao hả?” Nguyên Triệt Dã nhìn tôi. “Mình nói sờ xem là sờ chỗ này, và mình đã sờ rồi, đâu phải là không dám đâu.”

Tên này! Rõ ràng là cậu ta cố ý!

Cậu ta cố ý làm cho tôi hiểu nhầm, để làm tôi mất mặt!

Tôi giận tím gan, ngọn núi lửa trong lòng như muốn phun trào, không thể nào khôi phục lại được...

Cạch! Cạch!

Bên ngoài chợt vang lên tiếng mở khóa cửa lách cách.

“...”

Cả tôi và Nguyên Triệt Dã đều lặng người nhìn nhau trong nửa giây, cuối cùng cũng đã tỉnh lại, ý thức được rằng: To chuyện rồi, nhất định là bố mẹ của Nguyên Triệt Dã đã về.

Tôi quay sang nhìn Nguyên Triệt Dã vẫn còn trong tư thế ở phía trên tôi, cả hai không hẹn mà cùng vội vàng giãn cách xa nhau. Nhưng hành động càng luống cuống lại càng khiến chúng tôi loạng quạng, tùm tùm lại, không thể tách ra được.

“Để mình đứng lên trước, đồ ngốc!”

Do tôi đứng lên gấp nên lại va phải vai của Nguyên Triệt Dã, kết quả cả hai đứng không vững, lại ngã lăn xuống sàn nhà.

“Mình không phải là đồ ngốc, cậu là đồ háo sắc!”

Tôi vội vàng cãi lại, và sau một hồi đôi co quyết liệt, cả hai cũng đã đứng được lên giữa trận hỏa chiến.

Thế nhưng, tất cả đã quá muộn.

Một dáng người cao to đang đứng sừng sững trước cửa. Đó là một người nhìn rất nho nhã, nhưng lại mang vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta có cảm giác xa cách.

Người đó có lẽ là bố của Nguyên Triệt Dã.

Cảnh tượng ban nãy, cảnh tượng hai đứa nhếch nhác tranh nhau đứng dậy ấy, chắc bác ấy đều nhìn thấy hết rồi...

“Việc này...” Tôi hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào mắt bố Nguyên Triệt Dã. “Dạ thưa bác... cháu là bạn học cùng lớp với Nguyên Triệt Dã... vừa rồi... vừa rồi không giống như bác nghĩ đâu ạ, tại cháu bị ngã nên...”

Tôi lắp bắp muốn giải thích, nhưng tâm trí lại đang hoảng loạn, không biết nên nói về mục đích đưa thư trước hay là giải thích cảnh tượng đó trước.

Bố Nguyên Triệt Dã vẫn im lặng, cả căn phòng yên tĩnh đến nghẹt thở, chỉ có chiếc ti vi vẫn đang phát VCR với giọng nói đáng yêu của Nguyên Triệt Dã lúc nhỏ:

“Mẹ, con không thích vậy!”

“Vậy Triệt Dã của mẹ thích gì nào?”

“Con thích mẹ, mẹ hãy đưa con đến khu vui chơi!”

“Ha ha...”

Bụp!

Màn hình đen kịt. Là bố Nguyên Triệt Dã nhặt chiếc điều khiển ở gần cửa lên và tắt ti vi.

Rồi bác ấy lại đưa mắt nhìn tôi và Nguyên Triệt Dã, ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

Thôi xong, nguy rồi, gây họa rồi...

Bố cậu ta chắc chắn đang hiểu lầm rồi... bác ấy nổi giận rồi... bác ấy sẽ làm gì tiếp đây? Sẽ mắng tôi và Nguyên Triệt Dã ư?

Tôi hồi hộp, căng thẳng, tim đập loạn xạ trong lồng ngực, tôi lén nhìn Nguyên Triệt Dã đứng bên cạnh, có vẻ như cậu ta chẳng buồn quan tâm, cậu ta bước qua chỗ tôi, tiến thẳng đến chiếc ti vi.

Ồ... cậu ta muốn làm gì vậy?!

Khi tôi còn đang không hiểu chuyện gì, Nguyên Triệt Dã ấn nút bật lại ti vi.

Rồi cậu ta quay sang nhìn bố với ánh mắt đầy thách thức, miệng khẽ nở nụ cười bất cần.

Ồ? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Hàng loạt các câu hỏi dồn dập xuất hiện trong đầu, tôi chưa kịp phản ứng tìm câu trả lời thì bố của Nguyên Triệt Dã lại lấy điều khiển tắt bụp ti vi, nhưng Nguyên Triệt Dã lập tức mở lại.

Tắt!

Mở!

Lại tắt!

Lại mở!

Trong bầu không khí kỳ lạ và nặng nề này, tôi không biết có nên mở miệng nói gì hay không, đành bất lực nhìn hai bố con họ với ánh mắt khó hiểu, tôi cứ hết nhìn người cha, rồi lại nhìn sang người con, im lặng quan sát sự tiến triển của sự việc.

“Này, cậu có thể đi được rồi đó!”

Đột nhiên, Nguyên Triệt Dã lạnh lùng nói với tôi. Cậu ta nói nhưng ánh mắt hoàn toàn không quay sang nhìn tôi, vẫn chăm chăm hướng về bố mình đầy thách thức.

“Hả? Ờ...”

Tôi chờ người một lúc, rồi gật gật đầu. Tôi bước từng bước rón rén ra ngoài, trong đầu hiện lên cảnh tượng ông bố nổi giận đánh cậu con trai của mình.

“Rầm!”

Bức tranh bỗng bị tiếng sập cửa làm cho đứt đoạn. Thật không ngờ, tôi đã đi ra ngoài, hơn nữa còn tự tay đóng cửa.

Vậy tình hình trong đó tiếp theo sẽ như thế nào nhỉ? Chắc sẽ rất thảm khốc đây? Bố Nguyên Triệt Dã liệu có đánh cho cậu ta một trận vì cái tội dẫn bạn nữ về nhà không?

Nhưng tôi chỉ đến để đưa thư thôi mà!

Đúng rồi, lá thư!

Vì mãi tranh cãi với Nguyên Triệt Dã mà quên mất mục đích chính của việc đến đây. Mà nói tóm lại, Nguyên Triệt Dã bị bố cậu ta hiểu lầm cũng hoàn toàn do tôi kiên quyết đòi vào trong.

Vậy... vậy bây giờ Nguyên Triệt Dã, cậu ta thế nào nhỉ? Tôi áp sát tai vào cánh cửa, cố gắng lắng nghe động tĩnh bên trong.

Liệu bố của Nguyên Triệt Dã có đang đánh cậu ta một trận ra trò không? Nhưng sao lại chẳng nghe thấy chút động tĩnh nào nhỉ...

“Cạch!”

Đột nhiên, cánh cửa bật mở. Tôi chao đảo rồi lao vào người bố của Nguyên Triệt Dã đang đi ra ngoài, tôi hoảng loạn đứng thẳng người lại.

Lúc này, trông bác ấy càng lạnh lùng và nghiêm khắc hơn, hai mắt nhìn càng đáng sợ hơn, tôi co người lùi lại phía sau, mặt cúi gằm xuống đất, không dám ngẩng lên.

Bác ấy đi nhanh ra ngoài, tôi nhớ ra lá thư trong tay, vội lấy hết can đảm đuổi theo.

“Thưa bác... thực ra... cháu đến để đưa thư ạ, đây là thư của cô chủ nhiệm lớp dặn cháu phải giao tận tay bác ạ.” Tôi rón rén theo, run run đưa lá thư lên trước mặt bố Nguyên Triệt Dã.

Nhưng bác ấy cũng chỉ đưa mắt qua một cái rồi chẳng thèm quan tâm mà tiếp tục đi ra xe, mở cửa xe, phóng đi.

Chiếc xe nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Phù, tôi thở dài một tiếng, quay đầu nhìn căn nhà của Nguyên Triệt Dã.

Bây giờ rốt cuộc là thế nào nhỉ? Khó khăn lắm mới gặp được bố cậu ta, nhưng thư vẫn chưa đưa được tận tay.

Hay là cứ mặc kệ vậy...

Đang nghĩ thế, cặp mắt nghiêm khắc của bà phù thủy chủ nhiệm lập tức xuất hiện trong tâm trí tôi, khiến đôi chân định bước đi của tôi bỗng chùn lại. Thôi vậy, cứ để lại ở nhà cậu ta, có thể mẹ cậu ta về sẽ thấy.

Nói xong, tôi quay người, lại một lần nữa tiến vào nhà Nguyên Triệt Dã. Cửa đang mở, tôi đi vào trong, bất gặp Nguyên Triệt Dã đang đứng bất động trước mặt. Nụ cười còn sót lại trên khóe môi cậu ta giờ đây sao ảm đạm quá, rồi cũng nhanh chóng tắt lịm. Ánh mắt cậu ta lộ rõ sự phẫn nộ khó hiểu, nhưng rồi cũng nhanh chóng cố gắng che giấu điều đó, thay vào đó là sự lãnh đạm cố hữu.

Nói thực, từ trước tới giờ, tôi chưa từng gặp ai có sự thay đổi về cảm xúc phức tạp như vậy.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Nguyên Triệt Dã bỗng làm tôi cảm thấy như bị một vật gì chặn lại trước ngực, ngọt ngào khó chịu. Có lẽ bởi vì chính tôi khiến cậu ta bị bố hiểu lầm, nên, cảm giác áy náy và tội lỗi nhanh chóng kết tụ lại trong lòng tôi.

Nguyên Triệt Dã nhìn tôi một cái, rồi bước ra ngoài.

“Rầm!”

Cậu ta đóng sầm cửa lại.

Tôi lặng người.

Bây giờ chắc cậu ta ghét tôi lắm.

Nhưng tôi... tôi không muốn bị cậu ta ghét một cách vô cớ như vậy...

Tôi mở cửa, chạy đuổi theo Nguyên Triệt Dã.

Những ngọn đèn đường hình hoa bách hợp nhất loạt bùng sáng, không gian tự bao giờ bỗng trở nên lung linh như được ai đó treo lên từng hạt kim cương lấp lánh, tôi lững thững bước theo Nguyên Triệt Dã, cứ như vậy từ lúc nhá nhem tối cho đến khi màn đêm buông xuống.

Nguyên Triệt Dã vẫn cứ lặng lẽ đi, tôi chẳng biết nói gì nên cũng lặng lẽ theo sau.

Trong màn đêm, nhìn bóng cậu ta từ phía sau, trông thật cô độc và lẻ loi.

Anh chàng tươi cười rạng rỡ lúc mới gặp, anh chàng hể mở miệng là khiến người ta tức điên lên ấy, giờ đây sao lại cô độc đến vậy, đâu mới là Nguyên Triệt Dã thực sự đây?

“Này, làm gì mà bám theo mãi thế?” Đang lảng lảng đi phía trước, đột nhiên Nguyên Triệt Dã quay đầu lại, thật không ngờ nét mặt lại có vẻ vui tươi.

Tự dưng thấy hành động của mình không khác gì một chú hề, tôi tức tối nói to:

“Ai thèm đi theo, nhà mình ở hướng đó. Mà cậu không về nhà à? Muộn lắm rồi đấy.”

“Nhà?” Nguyên Triệt Dã chợt ngẩn người, và cái ánh mắt chết tiệt của cậu ta lại một lần nữa làm tôi thấy đau lòng.

“Ừ.” Tôi lặng người nghiền ngẫm sự hiu hắt trong ngữ điệu lời nói của cậu ta, đương nhiên cậu ta có nhà của cậu ta...

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi rất chậm chạp.

Cuối cùng...

“Dù sao thì cũng chẳng có ai quan tâm.” Nguyên Triệt Dã vừa thở dài vừa nói một cách chậm rãi, rồi lại lập tức cười to thành tiếng, “Ha ha ha ha...”

“Cậu cười cái gì?” Điệu bộ thay đổi đột ngột của cậu ta làm tôi giật mình.

Tên này biết cách biến hóa sắc mặt sao? Vừa rồi mới cô đơn lẻ loi như vậy, dùng một cái lại có thể cười to ngay được. Nếu Hollywood mời cậu ta đi diễn xuất, thì chắc đúng sở trường rồi.

Nụ cười như mùa thu tỏa nắng của cậu ta lung linh dưới ánh đèn đường, nhưng dường như nụ cười ấy chẳng hề làm tôi cảm thấy thoải mái, ngược lại chỉ khiến tôi đau lòng hơn.

“Xin lỗi... Nguyên Triệt Dã.”

“Gì?”

“Tại mình cứng đầu xông vào nhà cậu, rồi để bố cậu hiểu lầm cậu dẫn bạn gái về nhà, chắc cậu bị bố mắng nhiều lắm, mình xin lỗi, nếu bây giờ mình có thể làm gì khiến cậu vui lên đôi chút, hãy nói với mình, hoặc là nếu có cơ hội mình sẽ đi tìm bố cậu để giải thích cũng được...” Tất cả những ấy nấy vốn đang bị dồn nén trong lòng tôi đã gặp thời cơ thuận lợi để phát ra ngoài.

“Cậu muốn bồi thường?”

“Ừ.” Tôi gật đầu khá mạnh, thể hiện rõ thành ý.

Bóng tối tĩnh mịch, ánh đèn lung linh.

Rõ ràng không nhìn rõ được đôi mắt cậu ta, nhưng sao tôi lại nhận thấy một cảm giác ảm áp rõ rệt toát ra từ ánh mắt ấy.

Trong lúc tôi đang âm thầm tự kìm nén sự căng thẳng, cậu ta bất ngờ tiến lại gần tôi, giữ chặt cánh tay tôi.

Cậu ta muốn làm gì vậy? Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu tôi bỗng dưng bị lạc hướng bởi bàn tay nắm chặt của cậu ta, tôi bắt đầu rơi vào trạng thái mơ hồ.

Tôi trợn tròn mắt hoảng hốt, dưới mặt đất, bóng của tôi và cậu ta đang hòa vào nhau.

Hương hoa tường vi ngọt ngào phảng phất đâu đây, giống như có từng sợi dây vô hình đang cột chặt lấy cơ thể tôi, tôi không thể vùng vẫy để thoát ra được.

Cứ như vậy, rất lâu, rất lâu, cậu ta vẫn không chịu buông tay.

Tôi trấn an lại bản thân, khẽ đưa tay lên đẩy nhẹ cậu.

“Này...”

“Đừng rời xa mình, có được không? Mình hứa sẽ không bao giờ làm cậu tức giận.”

Tiếng nói líu ríu và hơi thở ấm nóng của cậu ta làm tai tôi nóng ran, tôi không nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt cậu ta lúc ấy, nhưng lại nhận ra chút quan tâm và vẻ yếu đuối. Khó khăn lắm mới lấy được dũng khí để đẩy cậu ta ra, vậy mà giờ đây dũng khí ấy đã nhanh chóng vỡ tan như bong bóng xà phòng, vỡ tan và tan biến giữa không trung. Tôi để mặc cho cậu ta ôm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Gió đêm lạnh lẽo, cơ thể cậu ta truyền cho tôi hơi ấm. Tôi được cậu ta ôm trong vòng tay, chợt có cảm giác được dựa dẫm.

Bầu trời đêm lung linh bởi hàng vạn vì sao, ánh đèn trắng bạc như dòng suối chảy dồn về bao quanh chỗ tôi và Nguyên Triệt Dã. Cậu ta ôm chặt lấy tôi, những ngón tay đặt trên vai tôi chất chứa tình cảm, dường như cậu ta đang ôm chặt một người vô cùng quan trọng.

Và cứ như thế rất lâu, rất lâu...

Lâu đến mức tôi gần như sắp ngủ gục trong vòng tay ấm áp ấy rồi, đúng lúc đó, cậu ta buông tay tôi ra.

Một cảm giác mát mát hệt hăng lạ kỳ len lỏi vào trái tim tôi.

Cứ tưởng cậu ta sẽ nói câu gì, ai ngờ cậu ta chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, rồi lại lặng lẽ quay đầu lững thững bước về nhà.

Tôi há hốc miệng nhìn theo hình bóng cô đơn của cậu ta mà không biết nói gì, cuối cùng, tôi chợt nhớ ra lá thư gửi phụ huynh vẫn đang nằm trong cặp sách của tôi.

“Nguyên Triệt Dã, thế còn... bức thư, mình vẫn chưa đưa cho bố cậu.”

“Không cần đâu.” Nguyên Triệt Dã chẳng thèm quay đầu, uể oải vẫy vẫy tay. “Cô giáo chẳng phải muốn mình đi học sao? Ngày mai mình đi học là được chứ gì.”

“Hả?” Tôi đứng thần người, tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để đón nhận một việc được giải quyết nhanh chóng đến vậy.

“Đồ ngốc, đã bảo ném lá thư đó đi rồi.”

Câu nói cuối cùng ấy đã lập tức quét sạch cảm xúc tốt đẹp về cậu ta vừa được hình thành trong tôi.

Tôi trừng trừng nhìn theo bóng cậu ta.

Nếu đã như vậy, cậu ta nên nói sớm với tôi! Làm tôi mất bao công sức nghĩ cách xông vào nhà, lại còn bị bố cậu ta hiểu lầm...

Nhưng mà vừa rồi, cậu ta đột nhiên ôm lấy tôi, sau đó lại làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, vẫy tay rồi đi luôn.

Gì vậy chứ? Tôi tức tối quay người bước đi, vừa đi vừa giận dữ chửi thề: “Đáng ghét, chưa từng gặp kẻ nào khó hiểu như hắn!”.

5. Chương 03 Part 1

Nhật ký 3:

Tâm trạng luôn khao khát được chú ý

Thứ Ba, ngày 17 tháng 5, trời nắng.

Ban đầu, tôi chỉ hy vọng người đó chú ý đến tôi là được rồi.

Nhưng...

Sau khi cậu ấy bắt đầu chú ý đến tôi,

Tôi liền mong ngóng cậu ấy có thể hiểu được tâm ý của tôi;

Sau khi cậu ấy hiểu được tâm ý của tôi,

Tôi lại mong chờ cậu ấy có thể thích tôi;

Cứ như vậy, luôn luôn mong ngóng, luôn luôn hy vọng...

Phải chăng, tình yêu là như thế?

Cứ như vậy, luôn có những khát vọng mới,

Đây có phải chính là cảm giác khi thực sự thích một ai đó?

Ngôi trường buồn tẻ,

Nhưng đã đổi khác khi có sự xuất hiện của ai đó...

Buổi học thứ hai, tôi đến lớp, vẫn như thường lệ cất tiếng chào Vy Vy - cô bạn ngồi bên.

“Hi, chào buổi sáng, Vy Vy !”

Tôi cầm quyển sách giáo khoa, chờ đợi cái phản ứng lạnh lùng vốn đã dự tính được từ trước.

“Chào buổi sáng, Hy Nhã!”

Thật không ngờ, Vy Vy chào lại tôi rất nhiệt tình.

Tôi đang nghe nhầm sao? Tôi chậm chậm quay đầu sang bên trái đối diện với cô bạn, tôi nhìn Vy Vy, ba từ “chào buổi sáng” ban nãy làm tôi kinh ngạc đến mức cảm tôi sắp rơi ra khỏi khuôn mặt.

Nhưng, hoàn toàn không phải là ảo giác. Vy Vy đang cười với tôi bằng vẻ mặt vô cùng ngọt ngào đáng yêu, ánh mắt nhìn tôi vẻ mong đợi.

“Vy Vy, cậu vừa nói với mình hả?”

Cuối cùng thì tôi cũng không thể tự kiềm chế được, hỏi đầy hiếu kỳ, sau đó nhìn thấy Vy Vy ngượng ngùng đập tắt nụ cười nhiệt tình đó.

“Đúng thế, Hy Nhã, ha ha...” Vy Vy lại cố gắng mỉm cười, rồi chuyển ngay sang đề tài khác, “Hôm qua cậu ăn cơm chưa?”.

“Hôm qua? Buổi sáng uống sữa đậu nành, buổi trưa gặm bánh mì, buổi tối... bị cái tên Nguyên Triệt Dã đó làm cho tức chết nên chẳng ăn được gì!” Mặc dù câu hỏi của Vy Vy vô cùng băng quơ, nhưng bởi nghìn năm mới may mắn nhận được sự nhiệt tình đó, nên tôi vẫn gắng sức để nhớ lại.

Tôi cũng để ý thấy, khi tôi nói đến câu cuối cùng, không chỉ Vy Vy mà mấy bạn ngồi bàn sau cũng đều yên lặng đồng tai lên nghe.

Cũng chính lúc ấy, tôi mới phát hiện ra nguyên nhân khiến Vy Vy trở nên nhiệt tình khác thường.

“Cái tên Nguyên Triệt Dã ấy thật sự làm người ta phát ghét sao?”

“Đúng, đúng, đúng, có phải nhìn cậu ta trông gớm ghiếc lắm không?”

“Quả là một tin lớn, mình phải ghi lại mới được, buổi tối một ngày nào đấy tháng nào đấy năm nào đấy, cuối cùng đã có người đưa tin chứng nhận rằng tên mới chuyển trường tới - Nguyên Triệt Dã xấu người xấu nết, vô cùng hung bạo và tính khí bất thường...”

...

Với trí tưởng tượng bay bổng vượt chín tầng mây của bọn họ, tôi chẳng thể nói được gì, chỉ biết cố nhịn cười, mặc cho họ thỏa chí phát huy tài năng.

Nguyên Triệt Dã! Ha ha, đây không phải là hăm hại sau lưng, mà là do bọn họ tự tưởng tượng ra đấy nhé.

Đang tự trấn an tấm lòng lương thiện của bản thân thì, rầm...

Cửa lớp vang lên tiếng động lớn, toàn bộ học sinh trong lớp lập tức ổn định chỗ ngồi, đưa ánh mắt ngheh đón đã chuẩn bị trước ra phía cửa.

Ai mà ngang ngược thế nhỉ?

Tôi lăm bắm ngược đầu lên nhìn, giữa khoảng trời trắng sáng trước cửa xuất hiện một bộ mặt quen thuộc. Tên Nguyên Triệt Dã đang cười rất rạng rỡ, đôi môi màu hoa tường vi quyến rũ đang đạt đến một độ cong huyền diệu, cậu ta ung dung tự tin đứng trước cửa lớp, toàn thân như được bao phủ bởi luồng ánh sáng diễm lệ, rực rỡ.

“Ôi, đẹp trai quá!”

“Tóc màu vàng kim...”

“Cậu ấy học lớp mình sao?”

...

Đám con gái trong lớp thi nhau thốt lên kinh ngạc, trong mắt ai cũng hiện lên hình ngôi sao lấp lánh đường như đang dồn hết về phía người đứng trước cửa, và hận một nỗi không thể lập tức nhảy lên ôm chầm lấy người đó.

Nguyên Triệt Dã chẳng buồn đáp lại tấm thịnh tình của các bạn nữ đó, cậu ta cười vẻ bất cần, rồi nhấc chân tiến thẳng đến chỗ trống trước bàn tôi ngồi.

Chiếc nơ trên cổ áo đồng phục cậu ta được thắt khá hơi hợt và lỏng lẻo, nhưng chiếc quần với những đường may hết sức chần chu đã hoàn toàn phô diễn được đôi chân dài khỏe khoắn của cậu ta, nên thật lòng mà nói, trông cậu ta vừa lãng tử lại không hề mất đi vẻ cao quý.

Lúc ngồi xuống, cậu ta lơ đãng nhìn tôi một cái, ánh mắt ấy đẹp kiêu diễm trong nắng mai khiến con tim tôi lại một lần nữa đập loạn nhịp.

Tôi lắc lắc đầu, ra sức kìm nén bản thân: Hy Nhã, Hy Nhã! Tuyệt đối không được mắc lừa bởi bộ mã đẹp trai của cậu ta. Cậu ta vốn là một con sói đội lốt người, nửa sói nửa heo... dù thế nào đi nữa nhất định, tuyệt đối, dứt khoát không được động lòng!

Động lòng! Hai từ ấy xuất hiện trong tâm trí tôi một cách vô thức nhưng lại càng làm con tim tôi đập mạnh hơn. Phải bình tĩnh lại, ngay bây giờ, lúc này, phải tìm lại chính mình, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!

“Nguyên Triệt Dã, cậu ấy là Nguyên Triệt Dã... Ôi đẹp trai quá đi...”

Vy Vy đưa hai tay lên chống cằm, đắm đuối nhìn Nguyên Triệt Dã như đang ngắm nhìn một minh tinh màn bạc.

“Vừa nãy ai nói Nguyên Triệt Dã có khuôn mặt hung dữ?”

“Ai nói cậu ấy nhìn tầm thường nhỉ?”

“Lần sau để ta bắt gặp ta sẽ không đội trời chung với kẻ đó.”

“Chính là cái con bé đáng ghét ngồi cạnh cậu đấy.”

“Cậu nghĩ có phải nó cố tình nói thế không?”

“Mình nghĩ là chắc là thế rồi.”

Cứ như vậy, tôi lại trở thành đối tượng để lên án, vui dập, nhất là Vy Vy, cậu ấy tỏ thái độ lạnh lùng và khinh bỉ ra mặt.

Hóa ra, sự thân thiết nhiệt tình và giận dữ khinh bỉ cũng đều chỉ vì một người!

Vì cái tên Nguyên Triệt Dã chết tiệt!

Tôi nghiêng răng đọc lên ba chữ: Nguyên Triệt Dã, các ngón tay kêu rắc rắc để phụ họa theo!

Cả tiết học, tôi chăm chăm nhìn gáy Nguyên Triệt Dã. Nổi oán hận ngày một dâng cao, và liên tục bủa vây tâm trí tôi.

“Đồ háo sắc!”

“Đồ con heo!”

“Ăn cơm sẽ bị mắc nghẹn.”

...

Vô vẩn từ ngữ đen tối dành cho cậu ta cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

“Làm gì mà nhìn mình mãi thế?”

“Hả?” Tôi giật mình, vô tình gặp phải ánh mắt Nguyên Triệt Dã vừa quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cậu ta chớp chớp mắt nhìn tôi cười: “Mình biết mình rất đẹp trai, nên nếu cậu cứ nhìn mình như vậy, cẩn thận rồi yêu mình mất đấy...”

“Ai thèm nhìn cậu? Cậu có mắt ở sau gáy hay sao mà bảo mình nhìn cậu? Hừ!” Tôi phát hiện ra cậu ta còn có tội ác tày trời khác, một khuyết điểm mà tôi không thể chịu đựng được: Ngạo mạn!

Mà lẽ nào cậu ta có mắt ở sau gáy thật?

“Đồ ngốc, cậu đang lén lút nói xấu bản đại gia, tai bản đại gia không điếc đâu nhé.”

“Thế thì cậu đúng là đồ hoang tưởng!” Tôi lập tức phân bua, “Thường thì những kẻ hay làm điều xấu luôn luôn bị mắc cái chứng hoang tưởng về những lời oán hận kỳ lạ ở xung quanh mình, chắc bình thường cậu đặc tội với rất nhiều người chứ gì? cố gắng mà giữ gìn bản thân đi nhé”.

Nói xong, tôi cười hì hì.

“Diệp Hy Nhã!”

“Diệp Hy Nhã!”

Ý, có người đang gọi tên tôi thì phải, sao trong tiếng gọi đó lại có vẻ giận dữ nhỉ? Lẽ nào tôi cũng bị mắc chứng hoang tưởng?

Nguyên Triệt Dã nhìn tôi cười gian xảo rồi quay lên.

Lúc cậu ta quay lên, tôi loáng thoáng nghe thấy cậu ta nói câu gì đó, hình như là...

“Cô giáo gọi kìa, đồ ngốc.”

Hả? Cô giáo?

Dòng suy nghĩ bị chững lại trong ba giây, cả cơ thể tôi cứng đờ như vừa bị sét đánh, trước mắt đất trời tối đen như mực, không gian đen sì sì không một vệt sáng, khóe mũi cay cay chực khóc mà nước mắt chẳng rơi.

Trực giác mách bảo cho tôi biết, tôi sắp gặp họa lớn rồi.

“Diệp Hy Nhã!”

Cô giáo nhắc lại tên tôi một lần nữa đầy giận dữ và uy lực, giọng nói mạnh đến mức mà toàn bộ cửa kính như đều rung chuyển cả. Hu hu, chẳng trách kính cửa lớp lại hỏng nhanh đến vậy.

“Dạ có.” Tôi run bắn người đứng dậy, và cũng phát hiện ra... đây là tiết toán, môn học tôi sợ nhất trên đời. Cô giáo dạy môn này ghê gớm có tiếng ở trường và cũng thiên vị có tiếng ở trường, cô luôn có hai thái độ trái ngược hoàn toàn trong việc đối đãi với những học sinh giỏi và những học sinh yếu. Lần này e rằng tôi khó lòng mà vượt qua cửa ải.

“Em lên làm bài tập này.” Quả nhiên, ánh mắt lạnh lùng của người đứng trước bảng nhằm thẳng vào tôi, hai chân tôi cứ từ từ mềm ra, sắp đứng không vững nữa rồi.

“Dạ...” Tôi run rẩy bước lên bục giảng.

Hai chân bước đi, hai mắt hội tụ hàng ngàn nỗi oán hận căm hờn và được tôi ném trả lại toàn bộ lên người Nguyên Triệt Dã khi đi ngang qua bàn cậu ta, nếu hôm nay tôi mà phải chịu bất cứ thảm cảnh gì, thì có trời, tôi nhất định sẽ bắt cậu ta trả gấp trăm vạn lần.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

...

Năm phút 30 giây.

Đầu óc tôi vốn không thể tập trung được, vẫn cảm phần trăm trở tìm cách giải ở bước thứ nhất.

Lớp học im ắng như tờ, trong đầu tôi lại vô cùng ảm ỉ, như thể có đàn quạ đen đang bay qua bay lại trên đầu tôi vậy...

“Không làm được phải không bạn Hy Nhã?”

“Dạ...” Tôi thành thật cúi đầu thừa nhận.

“Tốt.” Cô giáo nhìn tôi lạnh lùng với ánh mắt đầy châm biếm, sau đó quay xuống lớp, “Vây thì, Nguyên Triệt Dã!”

“Có.”

“Em lên làm thay bạn bài này.”

Ha ha, tôi sung sướng cười thầm trong bụng. Nguyên Triệt Dã, cậu chắc chắn sẽ còn bi thảm hơn. Đáng đời!

Ông trời ơi, con cảm ơn ông nhiều nhiều lắm. Chắc chắn ông đã nghe thấy lời nguyện cầu của con.

Trong một vài phút ngắn ngủi tôi đang ngất ngây với niềm vui từ nỗi bất hạnh của kẻ khác, thì ở bên cạnh, Nguyên Triệt Dã cũng viết xong con số cuối cùng trên bảng, rồi cậu ta ngoan ngoan đứng sang một bên.

Lẽ nào vừa rồi là cậu ta làm bài? Hừ, nhất định là đang tỏ vẻ thôi.

“Ừm, hoàn toàn chính xác.”

“Gì cơ?! Thừa cô, có phải cô đã nhầm không ạ?”

Tôi hét lên kinh ngạc, vội vã chạy ra trước bảng, nhìn phần bài giải của Nguyên Triệt Dã, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trái sang phải, nhìn đi nhìn lại.

Nét chữ ngay ngắn, đều đặn, thậm chí còn đẹp hơn cả chữ cô giáo. Và cách giải lại vô cùng rõ ràng, điều này thì tôi vẫn nhìn ra được.

Nhưng, làm sao có thể?

Tên này rõ ràng mới đi học buổi đầu tiên từ sau khi chuyển đến...

“Diệp Hy Nhã!”

Tôi đưa tay che miệng, lại một lần nữa nhận ra mình vừa làm một điều ngu ngốc. Hu hu...

“Giờ học nói chuyện riêng, bài tập không làm được, lại còn không hề biết khiêm tốn, phạt em giờ này đứng nghe giảng. Như vậy, từ giờ em mới có thể ghi nhớ cách làm bài này được.”

“Ha ha ha...”

Phía dưới, những người thường thích nhìn thấy kẻ khác bị bẽ mặt thì nhau phá lên cười.

Hu hu, thật đen đủi, rõ ràng đều nói chuyện trong giờ học, tại sao lại có sự phân biệt đối xử nhiều như thế?

Nhìn tên Nguyên Triệt Dã đứng ung dung trên bục giảng, hai tay chắp sau lưng, còn duỗi hai ngón tay xếp thành hình chữ V đầy khiêu khích. Tôi hận một nỗi ngay lúc ấy không thể xông lên đập cho tên tiểu nhân ấy một trận.

“Diệp Hy Nhã, nhìn điệu bộ nghiêng răng bất mãn của em, chắc không vừa lòng với cách làm của tôi phải không?” Tiếng cô giáo phía sau lạnh lùng vang lên.

Tôi sợ hãi dựng tóc gáy: “Không... không... thưa cô, em...”.

“Thưa cô, bạn Diệp Hy Nhã không phải không vừa lòng đâu ạ, mà bạn ấy cho rằng hình phạt đó rất thích hợp với bạn ấy.” Lại là tiếng Nguyên Triệt Dã, cậu ta tươi cười chêm vào lời cô, rồi quay sang tôi với điệu cười hiểm ác, “Có phải vậy không, bạn Diệp Hy Nhã?”.

Phải cái đầu nhà người! Tôi trừng trừng định phóng cặp mắt tức giận về phía Nguyên Triệt Dã, nào ngờ lại trúng tầm nhìn của cô giáo vốn dĩ đang tỏ ra rất nghi hoặc về tôi, thế nên lại vội vàng gạt đầu lia lịa bằng một thái độ ngoan ngoãn đáng yêu đến chết người.

“Có điều, thưa cô, em lại chẳng bao giờ tán thành hình phạt giống như bạn Diệp Hy Nhã.” Nguyên Triệt Dã sau đó vừa cười vừa nói.

Cái gì? Tên đáng ghét này đang nói cái gì vậy? Tôi tán thành hình phạt của cô giáo lúc nào? Mà không, cái này không quan trọng, quan trọng là... Bây giờ cậu ta rốt cuộc muốn giở trò gì đây? Chắc không phải là... muốn đổ thêm dầu vào lửa để cô giáo tăng thêm hình phạt cho tôi đấy chứ?

“Mặc dù ý của cô giáo là mong muốn bạn Diệp Hy Nhã học tập tiến bộ hơn, nhưng nếu bạn ấy đứng như vậy, sẽ cản trở tầm nhìn của các bạn trong lớp, vâng, đặc biệt là tầm nhìn của em.” Nói rồi, cậu còn ra bộ vờ vờ khoảng cách từ chỗ cậu ta ngồi đến chỗ tôi đứng. “Vì vậy, hay là cô cứ để bạn ấy về chỗ ngồi nghe giảng! Nếu như bạn ấy vẫn không theo kịp bài, em sẽ đảm nhận việc kèm cặp bạn ấy sau khi tan học, để bạn ấy có thể nắm được những nội dung trong bài giảng của cô tốt hơn, sâu hơn.”

“Vậy cũng được.” Cô giáo nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý. “Diệp Hy Nhã, em về chỗ. Thật đúng là... Phải tập trung nghe giảng đấy!”

“Vâng, thưa cô!”

Tôi vừa bước vừa lắng nghe tiếng xì xào của đám con gái nhiều chuyện trong lớp:

“Bạn Nguyên Triệt Dã lợi hại quá, chốc lát đã giải xong bài tập, đã thế lại còn chính xác tuyệt đối nữa chứ. Không giống như kẻ nào đó...”

“Nguyên Triệt Dã lại còn có thể thuyết phục được cô giáo thay đổi, mình phục cậu ấy quá, nếu mà so sánh với kẻ nào đó thì..

“Nguyên Triệt Dã...”

Haizz! “Nguyên Triệt Dã”, “Nguyên Triệt Dã”, tên đáng ghét đó có thật sự giỏi như thế không? Nhưng, nể mặt cậu ta đã giải vây cho tôi lúc này, nên tạm thời tôi sẽ rút lại mấy từ mà lúc trước vẫn dùng để chửi cậu ta như: “Đồ háo sắc”, “Đồ con heo”... quyết định vậy đi, ha ha.

Tôi vừa nghĩ, vừa ngồi xuống ghế, đột nhiên một mẫu giấy nhỏ vù vù bay tới mặt bàn tôi.

Tôi ngẩng người, cầm mảnh giấy lên, mở ra xem, thấy một hàng chữ rồng bay phượng múa:

Cố gắng nghe giảng đi, đồ ngốc, bản thiên tài sẽ không kèm cặp kẻ ngốc có IQ dưới 30 đâu.

Nguyên... Triệt... Dã...

Tôi siết chặt nắm đấm, lôi sạch những từ ban nãy định tạm thời thu hồi lại ấy lăm bắm đáp trả lại cậu ta, “Đồ háo sắc”, “Đồ con heo”... cứ thế cứ thế lặp đi lặp lại với cường độ ngày càng cao.

Suốt thời gian còn lại của tiết học, bàn tay tôi run rẩy cầm bút vạch từng nét chữ trên giấy: Đồ heo thói ngạo mạn! Đồ ngu ngốc bẩm sinh! @#@...

Lòng oán giận dai dẳng bám theo tôi, cứ lơ lửng trong lòng, kéo dài đến tận tiết thể dục ngoài trời - tiết học cuối cùng của ngày hôm đó.

Cả lớp nhanh chóng có mặt trên sân vận động.

Một góc dưới tán cây, đám con trai tụm năm tụm bảy. Rồi bỗng dưng không biết Nguyên Triệt Dã nói gì mà cả đám bọn họ cười ầm ĩ, còn cậu ta thì được phen dương dương tự đắc kiểu như được tung hê cổ vũ. Dần dần, chẳng hiểu sao, đám tụ tập đó càng lúc càng đông người, chẳng lẽ cậu ta là miếng nam châm tự nhiên, tất cả mọi người đều bị cậu ta thu hút.

6. Chương 03 Part 2

Tôi liếc xéo một cái. Xì! Bọn đó nếu không phải là những kẻ thích hóng hớt thì cũng là những tên đang mưu đồ tìm cách lấy lòng người khác! Mà cậu ta tụ tập vũ trang ở đó làm gì nhỉ? Cậu ta biết thừa quan hệ quần chúng của tôi không ra gì rồi, chẳng lẽ cậu ta còn cố ý chọc tức tôi?

Cũng may giờ học nhanh chóng bắt đầu. Sau khi đã tập hợp xong, thầy thể dục mở màn bằng lời tuyên bố hùng hồn trước toàn thể lớp: “Cả lớp trật tự! Tiết học này để rèn luyện cho chúng ta tinh thần phối hợp, thầy sẽ tổ chức thi chạy tiếp sức nam nữ kết hợp trên đường chạy 4mx100m, những ai muốn tham gia thì giờ tay...”.

Trời ạ, thời tiết nóng nực thế này, lại còn thi chạy tiếp sức? Tôi có cảm giác vô cùng bất lực, hai tay uể oải buông thõng xuống, không hề có ý định nhúc nhích. Và rồi một giọng nói khiến người ta không cảm thấy thoải mái lạnh lạnh vang lên bên tai tôi:

“Dốt toán, tức là coi như dốt về mặt trí tuệ; bây giờ chắc đến thể lực cũng “NO” chứ?”

“Nguyên Triệt Dã, cái tên ngu dốt bẩm sinh kia, ai dốt? Ta đây trí tuệ OK, thể lực cũng OK nhé!”

Nhìn cái ánh mắt hoàn toàn không tin tưởng của cậu ta, tôi tức tím mặt.

Hừ, Nguyên Triệt Dã, hãy mở to mắt lên mà xem, Diệp Hy Nhã ta đây nhất định sẽ cho toàn thể lớp lĩnh giáo sự lợi hại của mình!!

“Thích Vy Vy... Tần Dật... bốn người một nhóm, Lý Vũ... Nguyên Triệt Dã... thiếu một người? Có bạn nào xung phong đón gậy từ Nguyên Triệt Dã?” Trong lúc tôi đang nắm tay quyết chí ăn thề thì thầy giáo bắt đầu phân nhóm.

“Em!”

Tôi giơ cao tay một cách dứt khoát.

Cả đám học sinh quay lại, đồng loạt nhìn tôi.

“Vy Vy, đưa cùng bàn cậu hôm nay uống nhầm thuốc à?”

“Mình nghĩ, con bé đó chắc chắn là vì muốn Nguyên Triệt Dã chú ý đến nó nên mới làm vậy, cậu không thấy giờ toán hôm nay nó liên tục gây sự với Nguyên Triệt Dã đấy à? Cuối cùng còn bắt Nguyên Triệt Dã phải lên làm thay. Đúng là đáng ghét!”

“Tiêu rồi, cùng nhóm với nó, chúng ta thua chắc rồi.”

...

Bao lời bàn tán xôn xao của các bạn truyền vào tai tôi, nhưng tôi vẫn kiên quyết đứng lên ghi tên vào sổ điểm danh của thầy giáo.

Tôi bỏ ngoài tai tất cả những lời xì xào ấy, bởi vì đây là cuộc chiến có liên quan đến trí tuệ và thể lực của tôi, liên quan đến sự vinh nhục của bản thân tôi.

Chỉ được thành công, không được thất bại.

Diệp Hy Nhã, cố lên nào!

Cuộc thi chạy tiếp sức bắt đầu...

Nguyễn Triệt Dã chạy ở đường số 3, tôi chạy ở đường số 1. Lúc tôi nhận

cây gậy từ tay Nguyễn Triệt Dã, trong khoảnh khắc hai mắt giao nhau, trên khuôn mặt bánh bao của cậu ta hiện ra nụ cười rạng rỡ. Bỗng chốc, xung quanh dường như có đám mây lớn đang bồng bềnh trôi vào trong mắt tôi, tôi cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Tay cầm chiếc gậy cố gắng chạy nhanh về phía trước, trong mắt chỉ nhìn thấy một mục tiêu duy nhất, đó là vạch đích đỏ đằng xa.

Gió thổi bay từng sợi tóc mềm mại của tôi, cảnh vật hai bên lần lượt bị bỏ lại sau lưng, vạt áo sơ mi cũng phấp phới tung bay, lòng tin tràn ngập trong tâm trí tôi.

Nguyễn Triệt Dã, hãy nhìn rõ đi!

Tôi nhất định sẽ giành thắng lợi! Nhất định sẽ giành vị trí quán quân cho cậu ta sáng mắt ra!

Phù phù...

Mục tiêu càng lúc càng gần tôi hơn, càng lúc càng gần, trên đường chạy, tôi vượt qua rất nhiều người, thậm chí vượt qua cả Vy Vy, rồi dần dần chạy lên dẫn đầu.

Thắng lợi trong tầm tay, thậm chí tôi đã nhìn thấy cả cảnh tượng tên Nguyễn Triệt Dã phải cúi đầu trước nụ cười đắc ý của tôi, sau đó, tôi sẽ khinh khỉnh ném cho cậu ta một câu: Đã thấy thực lực của ta chưa hả? Ha ha.

Rồi cả lớp sẽ phải nhìn tôi với ánh mắt đầy kinh ngạc và không thể tin nổi.

Đúng, ha ha, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã cảm thấy thật tuyệt vời kỳ diệu!

Vài mét nữa là tới vạch đích đỏ kia rồi, tôi nở nụ cười chiến thắng, những giọt mồ hôi trên trán, từng giọt, từng giọt rơi xuống sao mà nhanh, mà đều thế.

Thế nhưng...

Đột nhiên có cái gì đó dưới chân, tôi chao đảo, chân trái khụy xuống.

“Á!!!”

Tôi đau đớn ngã nhào xuống đất, và ngay trong tích tắc ấy, Vy Vy ở sau chạy vượt qua tôi.

Và không quên tặng tôi một ánh nhìn lạnh lùng đầy châm biếm.

Tôi chống hai tay xuống đất, gắng sức đứng dậy, nhưng đau đớn bất lực.

Đau quá!

Mồ hôi chảy ròng ròng, vẫn cố một lần nữa thử đứng lên. Và cũng trong khoảng thời gian cố gắng ấy, nhiều người đã chạy qua tôi.

Giờ đây dù cho tôi làm thế nào đi nữa, chắc chắn sẽ là người về cuối cùng, nhưng tôi vẫn không định từ bỏ.

Tôi lê chân dịch chuyển lên trước vài bước nhỏ, cảm giác đau đớn như xuyên qua tim chảy khắp cơ thể. Các dây thần kinh thính giác đột nhiên nhạy cảm cực độ, những tiếng cổ vũ hò hét từ đâu ào ào ập tới.

“Vy Vy cố lên! Vy Vy cố lên!”

“Dịch Gia cố lên! Dịch Gia cố lên!”

...

Biết bao nhiêu người hò hét tên của bọn họ, sao không có một ai nhắc đến tên tôi.

Có thể chỉ cần một người, chỉ cần một tiếng hô “Hy Nhã cố lên”, chỉ cần vậy thôi, tôi sẽ lại tiếp tục tìm thấy sức mạnh để về đích, cho dù phải đau đến chết cũng không sao.

Vậy mà chẳng có ai...

Tôi nhìn thấy rất nhiều người đang chạy thành vòng tròn, chúc mừng tung hô nhau.

Xem ra cuộc thi kết thúc rồi, còn tôi thì vẫn đang trên đường chạy nghen ngào với cái chân đau như vừa bị tảng đá lớn đổ vào, không ai quan tâm tôi, tất cả đều đã lãng quên tôi...

Cảm giác xót xa tủi thân vô cớ đã thay thế sự đau đớn ở cái chân đau, một màu đen tăm tối như nước thủy triều đang từ từ cuốn lấy tôi, như muốn nhấn chìm tôi.

Tôi từ từ nhắm mắt lại, cổ ép giọt nước mắt nóng bỏng đang đọng đầy trong mắt ngược trở lại con tim.

“Đồ ngốc, cố lên!”

Trong lúc mơ màng tuyệt vọng, bỗng nghe văng vẳng bên tai một giọng nói vô cùng trong trẻo, xuất phát từ nơi chỉ cách tôi vài bước chân.

Là ai đang cổ vũ tôi nhỉ?

Tôi cố gắng mở to mắt, nhìn theo hướng âm thanh, và bắt gặp một khuôn mặt bánh trai rất dễ làm người khác động lòng.

Trên khuôn mặt ấy còn lộ rõ một vẻ quan tâm lo lắng, có phải tôi đang bị hoang tưởng không?

Không, không phải là ảo giác.

Là thật, là Nguyên Triệt Dã đang đứng bên cạnh tôi, chưa lúc nào tôi thấy cậu ta thật như lúc này:

“Đồ ngốc, cậu muốn đứng đây để mơ bay về đích hả?”

Đột nhiên, tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Tôi kìm nén đau đớn, từng bước từng bước lê về đích.

Nhìn thấy bóng dáng Nguyên Triệt Dã vẫn luôn ở trước phía trước tôi, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp lạ kỳ.

Cuối cùng thì tôi cũng đến được đích, tôi cười rồi mềm đi như sợi bún. Ngay lập tức, Nguyên Triệt Dã đỡ lấy tôi.

Là Nguyên Triệt Dã.

“Này, đồ ngốc!”

“Ồ, tôi ngốc, cậu... thích cười thì cứ cười đi.” Tôi cố gắng kìm nén nước mắt nơi khóe mắt, không thể để cậu nhận thấy tâm trạng rối bời trong lòng mình lúc đó.

“No!”

“Cậu muốn nói mình No trí tuệ, thể lực quả nhiên cũng No nữa phải không? Như thế thì mục đích chế nhạo mình của cậu đã thành công rồi đấy.”

“Không, điều mình muốn nói là mỗi một người đều có ưu điểm riêng, cậu không cần phải để bụng như vậy.” Khi nói câu này, ánh mắt Nguyên Triệt Dã toát ra thứ ánh sáng chói lòa, khuôn mặt cậu ta mang vẻ nghiêm túc mà tôi chưa thấy bao giờ.

“Mình đưa cậu tới phòng y tế.” Nói rồi, cậu ta nhắc bổng tôi lên. Tôi muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng chẳng biết vì câu nói vừa rồi của cậu ta hay vì kiệt sức mà tôi để mặc, lặng lẽ nằm trong vòng tay ấy.

Đầu tôi kề sát vào vị trí trái tim cậu ta, tôi nghe và cảm nhận được rõ từng nhịp đập chắc chắn vững vàng phát ra từ lồng ngực cậu ta, toàn thân tôi dần dần thả lỏng, trở nên thư thái.

Vòng tay của Nguyên Triệt Dã khiến tôi cảm thấy như được bầu trời trong xanh chở che, thật ấm áp, thật an toàn, dường như có thể dung nạp tất cả những nỗi đau buồn của tôi.

“Mỗi người đều có ưu điểm sao? Vậy thì ưu điểm của mình là gì?” Tôi thu lại tất cả những hiểu thắng lúc tham gia cuộc thi, và chiếc gai bảo vệ lòng tự tôn của mình, để chờ đợi sự khẳng định nào đó từ Nguyên Triệt Dã.

“Ưu điểm của cậu?”

“Chắc không tìm ra chứ gì? Ha ha... không sao đâu”. Tôi cố kiềm nén sự thất vọng, khẽ cúi đầu.

“Có chứ.”

“Hả?”

“Đó là lúc gắng sức đứng dậy khi bị ngã...”

“Nhìn xấu lắm hả?” Tia hy vọng vừa lóe lên trong tôi lại chìm xuống.

“Không, giống như nàng tiên cá bị thương vậy.”

...

Trên sân vận động, từng đám bụi đang tung tăng bay lượn đuổi theo những tia nắng mặt trời, rồi lặng lẽ rơi xuống. Tư thế mảnh mai nhưng tuyệt đẹp ấy giống như điệu múa tự tin kiêu ngạo nhất của nàng tiên cá...

Trong phòng y tế, Nguyên Triệt Dã đặt tôi lên ghế rồi đi ra.

Cậu ta cứ đi như thế sao? Tôi buồn rầu nghĩ thầm.

Chờ mãi bác sĩ mới bó xong chỗ mắt cá chân cho tôi, tôi tập tễnh lê bước ra cửa. Lối đi trước mặt vắng tanh không một bóng người, mọi sự mong đợi của tôi hoàn toàn bị dập tắt hẳn.

Cậu ta về trước thật rồi.

Tôi quay người chuẩn bị về nhà, bỗng khóe mắt liếc nhìn thấy có ai đó đang ngồi trên bệ cửa sổ ngoài hành lang.

Mái tóc màu vàng kim trong ánh nắng chiều bóng ánh lên sắc đỏ huyền diệu, khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn thật điển trai và kiên nghị, cổ áo sơ mi mở rộng thể hiện nét phóng khoáng. Hai chân thon dài, một chân để trên cửa sổ, một chân buông thõng theo mép cửa.

Ánh mắt đắm chiều lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cơn gió thoảng qua khẽ lay động rèm cửa, trong không khí phảng phất thứ hương vị dễ làm say lòng người, nhưng tôi lại cảm thấy người đó đang cách tôi rất xa.

Nguyên Triệt Dã...

Tôi lặng lẽ đứng bên cửa, đưa mắt nhìn ra ngoài không gian theo hướng nhìn của Nguyên Triệt Dã.

Bên ngoài, đất trời bừng lên một màu đỏ ửng như khuôn mặt của người đã ngà ngà say, buổi chiều hoàng hôn đẹp rực rỡ. Từng đám mây cũng bị nhiễm sắc hồng đang lững lờ trôi dần về phía tây, chiếu xuống làm cho mặt đất như đang khoác trên mình chiếc áo mới lung linh lộng lẫy.

Thấp thoáng xa xa vài chú chim về tổ muộn đang hối hả nối đuôi nhau chao liệng giữa tầng mây tạo nên những đường cong cô quạnh nơi chân trời.

Và bóng hình Nguyên Triệt Dã dường như bị ngưng tụ trong cảnh sắc ấy, lặng yên không chuyển động, cứ thế, rất lâu rất lâu.

Có một nỗi cô đơn mong manh toát ra từ người cậu ta, rồi bắt đầu lan tỏa, vây kín cả tầm mắt của tôi. Cảm giác khó tả cứ vô hình ngấm vào các mạch máu tôi, từng chút từng chút len lỏi vào tim rồi cuốn lấy, siết chặt từng nhịp đập.

Nguyên Triệt Dã, cậu ta đang nghĩ gì lúc này nhỉ?

Tại sao nhìn dáng vẻ cậu ta lại cô đơn và u buồn đến thế?

Thần thái chưa từng xuất hiện trên gương mặt cậu ta khiến con tim tôi như bị thắt lại, tôi thấy khó thở. Dáng vẻ cậu ta như vậy, thật không ngờ lại làm tôi cảm thấy xót xa, rất muốn tiếp cận để hiểu cậu ta hơn nữa.

Đúng lúc tôi đang đấu tranh suy nghĩ xem có nên đánh động hoặc mở miệng nói gì với cậu ta không, Nguyên Triệt Dã chợt quay đầu lại, nhìn thấy tôi. Tôi giống như bị bắt quả tang lén nhìn trộm bí mật của cậu ta, nên giật mình, vội mở miệng trước:

“Đây là tầng ba, cậu ngồi đó là muốn phô diễn vẻ điển trai hả?”

Cậu ta lại nở nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, nói: “Đồ ngốc, ngồi đây vì phải đợi cậu cùng về đây”.

“Đồ ngốc, cố lên!”

“Đồ ngốc, ngồi đây vì phải đợi cậu cùng về đây.”

...

Những câu nói đó cứ liên tiếp vang lên trong đầu tôi khiến tôi ghen ngào, không giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

“Vừa rồi đi lấy ba lô cho cậu.”

Nguyên Triệt Dã đang ngồi trên cửa sổ bỗng nhảy xuống đất, xách hai chiếc ba lô của tôi và của cậu ta đang đặt ở bên dưới lên, rồi đi đến trước mặt tôi.

Tôi tập tễnh bước theo sau Nguyên Triệt Dã, hai mắt không ngừng chú ý đến cậu ta, có lẽ bóng lưng cậu ta cũng có sức hút mê hoặc tôi.

Giống như có một làn gió nhẹ thoảng qua dễ dàng làm rung động trái tim tôi, tôi ngửi thấy hương hoa tường vi thơm ngát. Mùi hương nồng nàn choáng ngợp tâm hồn tôi. Mờng tượng lại khung cảnh Nguyên Triệt Dã ngồi bên cửa sổ, lại một lần nữa tôi cảm thấy sự đơn độc, lẻ loi toát ra từ con người cậu.

Rồi nhớ đến lúc Nguyên Triệt Dã bế tôi vào phòng y tế, khuôn mặt cậu ta khi ấy mới hiền lành ấm áp làm sao, đôi môi mềm mại như cánh hoa tường vi từ từ mở ra: “Giống như nàng tiên cá bị thương...”.

Con tim chợt xao xuyến: “Này!”.

Nghe tiếng gọi của tôi, Nguyên Triệt Dã quay người lại nhìn tôi với vẻ mặt mơ màng: “Gì?”.

“Chẳng phải nói là cùng về sao? Cậu làm gì mà đi nhanh thế hả?” Tôi cố gắng giữ nụ cười tự nhiên.

Cậu ta nhìn tôi rồi cười, nụ cười thật tươi sáng: “Vậy cậu cố đi kịp đi”.

“Làm ơn đi, chân mình vẫn còn đau mà, cậu là con trai, không thể chờ một chút được sao?”

“Nhưng đi vậy là chậm lắm rồi, đúng là đồ chân ngắn.”

Bing! Lại một lần nữa bị cậu ta đả kích, lần thứ N bị bại trận!

Đúng là không nên đặt quá nhiều kỳ vọng vào con người này. Tôi sa sầm mặt, trong lòng giống như có một ngọn lửa rực cháy, trong nháy mắt đã thiêu rụi chút lý trí còn vương sót lại.

Vừa rồi chắc chắn là tôi bị ảo giác, đúng thế! vốn không thể dành chút xíu cảm tình nào cho cái kiểu người này, không thể!

“Đi học xem ra cũng thú vị đấy chứ.” Đột nhiên cậu ta quay đầu nói với tôi vốn đang không tập trung.

“Tại sao?”

“Tại vì xuất hiện một kẻ thú vị.”

Tạch! Mồ hôi tuôn rơi. Một kẻ thú vị... là ám chỉ tôi sao?

“Vậy thì ngày mai cũng nên đi học chứ nhỉ.” Cậu ta vỗ tay ra quyết định.

Lần chiến bại thứ N+1, tôi lựa chọn biện pháp im lặng.

7. Chương 04 Part 1

Nhật ký 4:

Sự thực không thể phủ nhận

Thứ Tư, ngày 18 tháng 5, trời nắng.

Vào những lúc muốn thổ lộ lòng mình,

Có lẽ, thứ thiếu nhất chính là dũng khí, phải vậy không?

Không chừng, cái khoảnh khắc hạnh phúc bây giờ,

Chỉ sau một giây thôi, có thể sẽ mãi mãi biến thành ký ức xa xôi.

Lòng mình cảm thấy bất an,

Lúc này mình có nên thổ lộ tình cảm hay không?

Bắt đầu suy nghĩ mông lung, suốt đêm dài

chẳng thể nào đi vào giấc ngủ.

Cảm thấy mình như sắp phát điên...

Nếu hình ảnh ai đó cứ tràn ngập trong tâm trí bạn,

Bạn hãy dừng cảm thổ lộ nỗi lòng mình.

Trước khi cái thời khắc hạnh phúc ấy trôi qua,

Hãy để tất cả không chỉ trở thành ký ức!

Ông trời đang nhắc nhở tôi, không nên đến quá gần một số người.

Buổi sáng hôm sau, tôi giật mình choàng tỉnh sau cơn ác mộng.

Trong giấc mơ kinh khủng đó, tên Nguyên Triệt Dĩ xuất hiện, đứng sừng sững trước mặt tôi. Hắn đưa cho tôi một vật tròn tròn, giống như quả trứng gà. Tôi muốn ném đi, nhưng quả trứng đó cứ dính chặt vào bàn tay tôi, tôi ra sức, dùng toàn bộ sức lực của cơ thể để quăng ra mà vẫn không được.

“Ha ha, đồ ngốc!”

“Đồ ngốc!”

“Đồ ngốc!”

Hắn vừa cười sung sướng vừa gọi tôi như vậy. Nhưng điều làm tôi kinh hồn nhất chính là cứ mỗi lần Nguyên Triệt Dĩ gọi tôi thì quả trứng trong tay tôi lại phồng lên to hơn, càng gọi càng to.

Cuối cùng biến thành một quả trứng khổng lồ đè lên người tôi, tôi vùng vẫy không sao thở nổi...

Hậu quả trực tiếp của cơn ác mộng là đôi mắt thâm quầng và một gương mặt ủ rũ, lê theo đôi chân đau uể oải bước ra khỏi nhà.

Vừa đi đến tiểu khu bỗng nghe trộm còi inh ỏi của một chiếc xe máy nào đó.

Ai vậy? Mới sáng sớm, không biết rằng bấm còi như vậy sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác hay sao? Tôi ngoái lại phía sau theo âm thanh của tiếng còi.

“Á!!”

Tôi hét lên kinh ngạc, cơn buồn ngủ bỗng chốc biến mất luôn.

Một chiếc xe máy phân khối lớn màu đen đang lừ lừ dừng lại sau lưng tôi, khoảng cách áp sát đường như bằng không.

“Đồ ngốc, với đôi chân ngắn đó thì bao giờ mới đi tới trường được?”

“Ồ...”

Chẳng cần ngẩng đầu lên cũng biết là tên Nguyên Triệt Dã đáng ghét.

Tôi không thèm để ý đến cậu ta, quay người tiếp tục đi.

“Này, có mà đến mai cậu cũng không đi được đến nơi.”

Miệng tôi khê giật giật, trong lòng nghi ngút một ngọn lửa đang rùng rục cháy.

“Nguyên Triệt Dã...” Tôi nghiêng răng, quay đầu trừng trừng nhìn kẻ đang ngồi chễm chệ trên chiếc xe máy phân khối lớn.

Mái tóc vàng mượt óng ả dưới ánh bình minh rực rỡ. Chiếc áo sơ mi trắng bị gió thổi phồng lên. Từng nét trên gương mặt cậu ta càng trở nên sinh động và quyến rũ khi nở nụ cười.

Cậu ta dường như chẳng hề cảm nhận thấy sự tức giận của tôi, vẫn nhìn tôi, tươi cười rạng rỡ. Nụ cười ấy đã nhanh chóng choán lấy tâm trí tôi, xoa dịu cơn thịnh nộ trong người tôi, trên mặt còn có cảm giác hơi nóng.

“Thôi được rồi, mình đành làm người tốt một lần, chở cậu đến trường vậy.”

“Ồ.” Tôi thần thờ nhìn cậu ta đang chuẩn bị khởi động xe, bỗng chốc chẳng biết nên trả lời thế nào.

“Đồ ngốc, lên xe đi.” Chiếc xe phóng lên đến cạnh tôi, cậu ta chỉ vào chỗ ngồi phía sau với cử chỉ rất phóng khoáng.

“Này, mình không phải là...”, tôi chưa kịp thốt hết hai từ “đồ ngốc” đã bị cậu ta kéo lên xe ngồi.

“Ngồi chắc vào.” Nói rồi, cậu ta đặc ý hất hất mái tóc vàng rực rỡ.

“Này, cậu chỉ có một chiếc mũ bảo hiểm à? Vậy thì phải làm sao?”

Nguyên Triệt Dã nhướn mày, cầm chiếc mũ bảo hiểm màu vàng đặt bộp lên đầu tôi, chẳng dè dặt chút nào cả.

“Hóa ra đồ ngốc thường hay cầu nhàu nhiều như vậy! Đội vào đi, nếu không bị ngã thì cái đầu lại càng ngốc đấy, vậy thì phải làm sao?”

Mặc dù mặt bị đau do chạm vào góc mũ bảo hiểm, không hiểu sao trong lòng tôi lại có cảm giác ngọt ngào bởi hành động thô lỗ đó của cậu ta.

Giây phút đó, giống như có vô số bong bóng xà phòng ngũ sắc đang nổ tung trong lòng.

Nguyên Triệt Dã nhìn vẻ trầm lặng khác thường của tôi bằng vẻ mặt kỳ quặc, con tim tôi lại bắt đầu rộn rã, sợ bị cậu ta phát hiện nên tôi vội vã chỉ tay về phía trước, giả vờ hét to:

“Đi thôi, sắp muộn học rồi đấy!”

Khuôn viên trường buổi sáng sớm vẫn còn chìm trong màn sương mù, từng vệt nắng mỏng manh nhẹ nhàng xuyên qua làn sương chiếu rọi khắp trái đất. Lá cây bên đường vẫn còn đọng lại những giọt sương mai, từng giọt từng giọt ánh lên long lanh như pha lê trong suốt.

Nguyên Triệt Dã lái xe chở tôi phóng vào khuôn viên trường lập tức thu hút hàng vạn ánh mắt chú ý.

“Này, dừng lại! Dừng ngay lại cho tôi!”

Đột nhiên phía trước vọng lại một âm thanh phần nộ đáng sợ. Tôi hơi nghiêng người nhìn qua vai Nguyên Triệt Dã, trong lòng bắt đầu hốt hoảng.

Chết rồi, là thầy phụ trách! Bị thầy bắt được thì thê thảm lắm!

Chiếc xe càng ngày càng tiến đến gần chỗ thầy phụ trách, nhưng Nguyên Triệt Dã lại không hề có ý định giảm tốc độ, ngược lại cậu ta còn tăng tốc lao thẳng về phía thầy.

Tôi lo sợ túm chặt vạt áo của Nguyên Triệt Dã, vẻ mặt của thầy phụ trách càng lúc càng trắng bệch.

Khoảng cách càng gần hơn!

Nhìn qua kính mũ bảo hiểm màu lá chè, tôi gần như có thể nhìn thấy từng đường gân trên trán thầy phụ trách đang dồn lại vào nhau. Nhưng khi khoảng cách đến chỗ thầy phụ trách chỉ còn một bước chân, chiếc xe đột nhiên rẽ trái, tạt ngang trước mặt thầy.

Mãi đến khi Nguyên Triệt Dã dừng xe ở cạnh sân vận động, cách khá xa vị trí của thầy phụ trách, tôi vẫn còn hồn xiêu phách lạc.

“Xuống xe.” Cậu ta dựng xe rồi dứt khoát lệnh cho tôi.

“Gi?”

“Cậu ngồi ở sau, mình sẽ không thể ra oai được, không thể nghe thấy tiếng hò hét của đám con gái xinh tươi, như vậy thì việc mình đi xe đến trường chẳng phải là hoàn toàn vô ích hay sao?” Cậu ta “nhẫn nại” giải thích cho tôi.

“Ra oai...” Tôi bực bội nhảy xuống khỏi xe, chân bị thương không may lại khuyụ xuống, may mà có Nguyên Triệt Dã nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nên không bị ngã.

Tôi khó chịu gạt tay cậu ta ra. “Vừa nãy suýt chút nữa là cậu đâm vào thầy phụ trách rồi, cậu có biết không hả?”

Nguyên Triệt Dã nhìn tôi, một tay cậu ta tháo mũ trên đầu tôi xuống, rồi lại trèo lên xe, cười nhạt và ném lại phía sau một câu: “Đồ ngốc!”.

“Này...” Khi tôi đang định thể hiện thái độ bất mãn hơn thì cậu ta liền phóng xe ung dung lướt đi.

Này, Nguyên Triệt Dã...

Mình còn chưa hỏi cậu tại sao lại thả mình xuống một nơi cách xa lớp học như thế này mà!

Còn nữa...

Mình muốn nói với cậu... thực ra vừa nãy mình rất lo cho cậu.

Tôi cất từng bước từng bước khó khăn qua sân vận động, cuối cùng cũng vào lớp kịp đúng lúc tiếng chuông reo lên.

Hậm hực nhìn vào chỗ ngồi trước mặt, Nguyên Triệt Dã vẫn chưa tới.

Kỳ lạ! Chẳng lẽ cậu ta đi xe máy mà còn chậm hơn cả người đi bộ tập tễnh sao, hay là chỉ mãi lo ra oai mà quên mất cả thời gian rồi?

Tôi chu chu miệng, đặt ba lô xuống, đang định rút sách giáo khoa ra thì...

Rầm!

Lại là âm thanh lớn quen thuộc ấy.

vẫn giống như hôm qua, Nguyên Triệt Dã bước vào lớp với tư thế dùng chân đá toang cửa kính người ấy.

Theo sau cậu là cô chủ nhiệm đang nổi giận đùng đùng: “Nguyên Triệt Dã! Xem ra cậu không hề có chút lòng hối cải nào cả! Vừa nãy mới đâm vào cột truyền thanh, bị ngã lăn ra, bây giờ còn muốn phá cả cửa lớp nữa hả! Cậu! Cậu đi quét dọn sân vận động một tuần cho tôi, để mà tự kiểm điểm!”.

Cái gì?!

“Đâm vào cột truyền thanh, bị ngã lăn ra” - mấy chữ này vừa truyền đến tai tôi, tôi lập tức đứng phất dậy.

Vội vàng đưa mắt nhìn Nguyên Triệt Dã đang cười tươi như gió mùa xuân, sau khi xác nhận không có vết thương gì trên người cậu ta, tôi mới thở phào nhẹ nhõm và cảm thấy yên tâm.

Nhưng lại nghe thấy tiếng chất vấn có vẻ không hài lòng từ phía sau: “Diệp Hy Nhã, em đột nhiên đứng dậy làm gì vậy? Bây giờ đang là giờ học, em có biết không hả?”.

Toát mồ hôi! Kích động quá nên quên mất...

Tôi rón rén quay lại, bắt gặp ánh mắt phần nộ của cô chủ nhiệm đang trừng trừng nhìn tôi.

“Em... em...”

“Thưa cô, sao lại cứ phải đi quét dọn sân vận động vậy, chán chết đi được!” Trong lúc tôi đang ấp a ấp úng, Nguyên Triệt Dã lên tiếng, giọng điệu đầy uể oải.

Lập tức, sự chú ý của cô chủ nhiệm bị dịch chuyển.

“Cậu... cậu... cậu! Còn càn quấy nữa là tôi sẽ thông báo cho bố mẹ cậu đến trường để nói chuyện đấy!”

“Ha ha, được thôi ạ, vậy thì xin nhờ cô rồi!” Cậu ta xua xua tay tỏ vẻ không quan tâm, đi thẳng đến chỗ ngồi, trước khi ngồi còn khẽ nhìn tôi một cái.

Làm gì mà phải chau mày như vậy? Cười mình sao? Tôi hậm hực nhìn đáp trả, nhưng lại chỉ bắt gặp cái gáy của cậu.

“Nguyên Triệt Dã! Ai cho phép cậu ngồi hả? Cậu đi ra ngoài hành lang đứng tự kiểm điểm cho tôi!” Cô chủ nhiệm đúng là đã bị Nguyên Triệt Dã làm cho tức điên lên.

“Được rồi, được rồi ạ, em ra ngoài đứng, thế nhưng cô cũng nên cho phép kẻ ngốc nào đó đang đứng trơ ra ở đây được ngồi xuống chứ ạ?”

“Cậu!” Cô chủ nhiệm không còn đủ kiên nhẫn quay sang nhìn tôi, vẫy vẫy tay ra hiệu ngồi xuống, sau đó tiếp tục chất vấn Nguyên Triệt Dã khi cậu ta sắp ra tới cửa lớp: “Nguyên Triệt Dã, thầy phụ trách nói nhìn thấy cậu hôm nay chở một bạn học sinh nữ vào trường, bạn nữ đó là ai?”.

Bình bình!

Trong chốc lát, trái tim tôi như suất bật ra khỏi lồng ngực.

Tiêu rồi! sắp bại lộ rồi! Nguyên Triệt Dã chắc không “bán đứng” tôi chứ?

Tôi đưa mắt nhìn Nguyên Triệt Dã với vẻ bất an, thế nhưng cậu ta hoàn toàn không thèm nhìn về phía tôi, chỉ hơi ngẩng đầu lên, nói với cô chủ nhiệm một câu không đầu không cuối:

“Thầy phụ trách tuổi cao rồi.”

“Hả?”

“Vì vậy mắt kém nhìn nhầm cũng không phải là lạ.”

Nói xong, Nguyên Triệt Dã liền cất bước đi ra khỏi cửa lớp. “Thưa cô, em sắp bắt đầu kiểm điểm rồi, nếu không có chuyện gì thì xin đừng đến làm phiền em ạ!”

Tiếp sau đó, bài giảng được diễn ra trong cơn u uất tốt độ và nỗi phần nộ ngập tràn của cô chủ nhiệm.

Còn tôi thì chỉ biết nhìn chỗ trống trước mặt với tâm trạng bất an và nghĩ ngợi lung tung: Nguyên Triệt Dã có lẽ biết rằng việc lái xe đi học là vi phạm quy định của nhà trường, nhưng tại sao cậu ta vẫn làm như vậy? Cậu ta hình như chẳng quan tâm gì đến việc bị nhà trường thông báo đến phụ huynh, việc này chẳng phải là nỗi sợ hãi hàng đầu của tất cả học sinh hay sao?

Tôi nhớ lại cảnh tượng hôm gặp bố của Nguyên Triệt Dã, nhìn bác ấy có vẻ rất lạnh lùng, chắc chắn rất dễ nổi nóng. Nếu bác ấy biết Nguyên Triệt Dã gây chuyện ở trường, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì đáng sợ đây...

Ừ, mà Nguyên Triệt Dã bây giờ không biết thế nào nhỉ? Vừa rồi cậu không nói tên tôi ra, coi như là đang bảo vệ tôi, vậy thì lúc này lo lắng một chút cho cậu ta chắc cũng không vấn đề gì... cậu ta bị phạt cả một tiết học, sẽ vất vả lắm đây...

Thời gian cứ dần trôi trong dòng suy nghĩ mông lung của tôi. Khó khăn lắm mới hết tiết học, tôi vội vàng chạy ra ngoài hành lang, lao đến trước mặt Nguyên Triệt Dã, định vị lại tầm nhìn, mới phát hiện ra mình đúng là một kẻ ngốc thực sự!

Cậu ta vốn không có một chút dấu hiệu lo lắng, phiền muộn, còn ngang nhiên ngủ giữa ban ngày. Mặc dù đứng rất thẳng, nhưng hai mắt thì lại đang nhắm nghiền.

Còn tôi thì lại cứ đi lo lắng cho cậu ta.

Trong mắt tôi lập tức bùng lên hai ngọn lửa phẫn nộ, không kiềm chế được, vung tay đập vào đầu cậu ta một cái.

“A!!!”

Cậu ta đau đớn hét lên, hai mắt bất thần mở to, không biết có chuyện gì vừa xảy ra. Ánh mắt cậu ta từ từ hướng vào tôi, bắt gặp gương mặt tôi đang tươi cười sung sướng trước tai họa của kẻ khác.

“À, vừa rồi có một con ruồi ở trên đầu cậu, mình giúp cậu đuổi nó đi rồi.”

“Ồ... vậy hả?” Lạ thay, cậu ta không nghi ngờ gì, hỏi một câu rồi lại tiếp tục nhắm mắt.

“Lại ngủ? Bây giờ đã ra chơi rồi.”

“Hả? Ồ...”

Cậu ta lảo đảo đi vào lớp, vừa tới chỗ ngồi là gục xuống ngủ như chết.

Choáng!

Bỗng dưng tôi cảm thấy con người này bí hiểm khó đoán hơn mình nghĩ nhiều, thật sự tôi vẫn không thể nhìn thấu tâm tư của cậu ta. Và kết quả là, cả ngày hôm đó, tôi chỉ biết dờ dẫm quan sát phía sau gáy Nguyên Triệt Dã.

“Reng reng reng...” tiếng chuông tan trường vang lên, các bạn học sinh sau một ngày học tập ào ào tràn ra như bầy ong vỡ tổ.

Tôi lặng lẽ đợi các bạn trong lớp về hết mới khoác ba lô ra sân vận động.

Không ngoài dự tính, từ phía xa đã nhìn thấy tên Nguyên Triệt Dã đang ung dung ngồi trên thảm cỏ sân vận động, chiếc chổi nằm cách xa cậu ta đến vài thước.

Cậu ta đang ngẩng đầu lặng ngẫm trời mây, trông chẳng khác nào tư thế ngồi cửa sổ hôm qua.

Mặt trời chiều phía xa xa đỏ ửng, ánh hoàng hôn đẹp kỳ diệu làm đôi mắt tôi mê mẩn. Dưới ánh chiều tà, hình bóng dong dỏng đẹp đến mê hồn của Nguyên Triệt Dã như đang ở trong một giấc mơ thoáng ẩn thoáng hiện, chỉ cần tôi gây ra một tiếng động nho nhỏ hoặc đưa tay chạm nhẹ là sẽ có thể vỡ tan ra như quả bóng bay trong ngày hè.

Cậu ta đang ngắm mặt trời lặn sao?

Ngắm gì mà thần người ra vậy?

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Chẳng hiểu sao, tôi lại lên tiếng, phá vỡ khoảng yên tĩnh lạ thường đó.

Tôi nhẹ nhàng đi đến ngồi cạnh Nguyên Triệt Dã, nghiêng đầu nhìn, nhưng lại bị vẻ cô đơn của cậu ta làm choáng ngợp và bắt đầu cũng thấy mơ hồ theo.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, cậu ta đã động đậy khoe miệng, rồi nhìn tôi. Nụ cười rạng rỡ trong vắt, hoàn toàn không lẫn động chút lo lắng bị thương nào.

“Khi mặt trời từ từ trôi xuống cạnh những đám mây, một ngày coi như cũng dần dần kết thúc, lúc này chính là lúc tất cả mọi người đang hồi hả về nhà... ha ha ha ha, mặt trời lúc này thật giống như một bức tranh đã từng được xem, của Anthony gì đó, bức tranh mặt trời lặn mà ông ta vẽ thực sự cũng đẹp như thế này.”

Lúc đầu, ngữ điệu của cậu ta có chút trầm ngâm, nhưng lập tức vút cao lên ngay được, còn lấy tay mô phỏng theo hình dạng mặt trời chiều giữa không trung.

Tôi cũng muốn trầm ngâm theo, nhưng cổ họng thấy ngứa ngáy nên không nhịn nổi, đành yếu ớt trả lời: “Bức tranh của Anthony vẽ là cảnh mặt trời mọc...”.

“Hả? Dù sao thì... cũng đại loại như thế mà.” Cậu ta cười ngượng ngùng.

Xi! Khác nhau nhiều đấy biết không hả?

“Này, cậu cứ ngồi mãi ở đây, không chuẩn bị đi quét dọn sao?”

“Hơi mệt, nên không muốn quét.”

“Cả ngày hôm nay cậu chỉ ngủ, còn kêu mệt! Đứng dậy đi.”

“Đồ ngốc, mình mệt thật đấy.”

8. Chương 04 Part 2

Nói xong, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt cầu cứu, còn kèm theo vẻ mong đợi. Mặc dù cảm nhận được rõ ràng đó là một âm mưu, nhưng tôi vẫn thấy mềm lòng, từ bỏ việc tranh luận.

“Thôi được rồi, được rồi, mình giúp cậu.”

“Oa... vậy cậu cứ từ từ quét, mình sẽ giám sát cậu.”

Nhìn dáng vẻ mừng rỡ của cậu ta, tôi chu miệng, vận hết sức bình sinh để nhắc nhở mình không được nổi nóng, không được nổi nóng, đánh cậu ta chỉ tổ làm đau tay mình.

Tôi cũng xin thề sẽ không có lần thứ hai cảm thông với cậu ta nữa! Nếu như vi phạm lời thề, tôi chính là một con lợn con! Thế nhưng tôi vẫn chấp hành mệnh lệnh đi ra phía cây chổi đang nằm cô đơn ở đằng xa.

“Này, chân cậu không sao nữa chứ?” Đột nhiên Nguyên Triệt Dã cất tiếng hỏi.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, ngữ điệu của cậu ta giống như đang hỏi tình hình thời tiết ngày mai vậy, mắt chỉ liếc tôi một cái rồi nhanh chóng nhìn ra hướng khác.

Cho dù là như vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn gợn lên cảm giác khó tả rồi lan tỏa khắp cơ thể, tôi thấy mình như đang được chìm đắm trong gió xuân, thật thoải mái, thật dễ chịu.

Lúc cậu ta nghiêng đầu, những sợi tóc màu vàng kim khẽ bay bay theo gió, một bên khuôn mặt sáng sủa dưới ánh hoàng hôn còn vương lại của buổi chiều tà toát lên vẻ đẹp tuyệt mỹ không chân thực. Cậu ta thật sự rất đẹp trai, đẹp như những vai nam chính trong các bộ phim, trong chốc lát đã tước đoạt trái tim tôi.

Vừa rồi là cậu ta quan tâm mình sao? Tôi nở một nụ cười tươi tắn: “Ừ, đỡ nhiều rồi”.

“Vậy tốt, tốc độ quét sân có thể nhanh hơn được rồi.”

Choáng!

Nụ cười của tôi ngay tức khắc bị chặn lại cứng đơ trên mặt. Lặng lẽ nhìn bầu trời trên cao, tôi cầu khẩn: ông trời ơi, hãy cho thiên lôi đánh chết cái tên kia đi.

Cuối cùng cũng đã quét xong, tôi trông thấy Nguyên Triệt Dã đang đứng cạnh chiếc xe máy phân khối lớn của cậu ta, hình như là đang đợi tôi.

“Sao cậu vẫn... “ Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị cậu ta cướp lời với tốc độ thần tốc, “Đồ ngốc, mau lên xe!”.

“Lề mà lề mề, để người khác nhìn thấy là cậu phải chịu phạt cùng đấy!” Nguyên Triệt Dã uy hiếp, tôi vội vàng leo lên ngồi sau xe.

Sau khi xác định tôi đã ngồi vững, chiếc xe lập tức phóng ra ngoài trường như tên lửa.

“Nguyên Triệt Dã, tại sao lúc sáng cô chủ nhiệm hỏi, cậu không nói tên người bạn gái đi cùng là mình?”

“Cậu muốn mình nói ra lắm hả?”

“Đương nhiên là không!”

“Thật ra, chỉ cần cô chủ nhiệm hỏi thêm câu nữa là mình sẽ nói ra ngay.”

“Hả?”

“Ha ha, đồ ngốc.”

Cảnh vật hai bên đường đang bay nhanh về phía sau, đôi tai tôi bị lấp đầy tiếng gió ù ù. Thử âm thanh ấy trong lúc này bỗng dưng làm tôi cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Nguyên Triệt Dã, sau này cậu có thể không đi cái này đến trường được không?”

“Sao? Cậu sợ thầy giáo gây khó khăn cho mình hả? Yên tâm, thầy giáo thích gọi bố mẹ mình thì mặc kệ thầy thôi.”

“Không phải là vì cái đó.”

“Hả?”

“Là vì mình sợ... cậu sẽ lại bị ngã.” Tôi lí nhí, cũng không biết là cậu ta có nghe thấy không.

Một phút trôi qua.

“Được.” Cậu ta trả lời.

“Hả?”

“Sau này không đi xe máy đến trường nữa, mình hứa với cậu.”

“Nói lời thì phải giữ lời đấy nhé.”

“Này, đồ ngốc. Cậu nói thật xem, có phải sợ mình lái xe nhìn đẹp trai quá sẽ bị nhiều con gái theo đuổi không?”

“Xi, còn lâu nhé! Để đám con gái si tình đó làm cho cậu chết chìm luôn.”

“Ha ha ha...”

“Này này này, đi chậm chút đi.” Tôi cảm thấy xe đi quá nhanh, giống như tốc độ của gió vậy.

“Yên tâm đi, nếu sợ thì cậu ngẩng đầu lên nhìn bên trên đi.”

“Bên trên có cái gì hay mà nhìn?” Tôi túm chặt vạt áo của Nguyên Triệt Dã, rồi ngẩng đầu nhìn lên theo lời cậu ta.

Bầu trời chỉ lộ ra một phần qua lớp lá cây ken dày hai bên đường, mang một vẻ đẹp tĩnh mịch mơ hồ; ánh chiều tà vương lại mỏng manh xuyên qua từng kẽ lá giống như vô vàn ánh sao sáng rực rỡ đến mê hồn.

Gió nhẹ khẽ lướt qua mặt, lá cây xào xạc chuyển động dường như đang chào đón người đi đường, khắp không gian giăng đầy mùi hương của từng lớp lá cây.

“Thấy chưa hả? Trong những chiếc lá ở trên đầu cậu ẩn chứa rất nhiều các thiên thần nhỏ. Này, các bạn thiên thần nhỏ, hãy bảo vệ cho Diệp Hy Nhã nhất gan nhé!”

Thiên thần nhỏ trong lá cây? Hừ, tên này đúng là trẻ con quá!

Nhưng, tại sao trong lòng lại thấy ngọt ngào vậy nhỉ?

Không chừng, ở một nơi nào đó trong tâm hồn lại đang xuất hiện những phản ứng hóa học huyền diệu bí hiểm.

“Này, đồ ngốc. Mình đưa cậu đến một nơi.”

“Ừ.”

Trái tim tôi đã bị khóa lấp bởi thứ cảm giác ngọt ngào ấm áp ấy, không ngừng căng phồng lên trong lồng ngực.

“Không hỏi đưa đi đến đâu sao?”

“Mình tin cậu!”

“Hả?”

“Bởi vì cậu nói, các thiên thần nhỏ trong lá cây sẽ bảo vệ mình.”

“Ha ha... cậu quả là ngây thơ!”

Trong tiếng cười của Nguyên Triệt Dã, hai tay tôi đã dần dần vòng qua eo cậu. Trong vô thức, tôi còn nhẹ nhàng gục đầu vào lưng cậu.

Hương hoa tường vi phả vào mũi, thanh khiết trong lành, cứ như vậy khẽ khàng lay động trái tim tôi.

Cảnh vật không ngừng lùi lại sau, đã bị chúng tôi bỏ xa, cả thế giới dường như chỉ còn lại tôi và Nguyên Triệt Dã đang cùng nhau phóng đi trên một con đường, cùng một phương hướng, cùng một mục tiêu. Thời khắc ngọt

ngào ấy bỗng kết thành thời khắc hạnh phúc nhất kể từ khi tôi được sinh ra tới giờ.

Tôi hướng lên trời cao, khẽ khàng mở miệng, lẩm bẩm những câu nói chỉ bằng khẩu hình mà không phát ra tiếng:

Nguyên Triệt Dã, có một sự thực có lẽ mình sẽ không có cách nào phủ nhận.

Mình thích cậu, thật sự thích cậu mất rồi...

Thời gian không biết đã trôi đi bao lâu rồi.

Hình như là từ sáng sớm cho đến lúc trời tối, từ đầu này của thế giới đến điểm kết của thế giới.

Mãi đến khi các chòm sao sáng lung linh giống như những chiếc lông thiên nga trườn lên nền trời, Nguyên Triệt Dã mới chở tôi đến được nơi cần đến.

Gió đêm khẽ thổi mang theo mùi vị thanh khiết thơm ngát.

“Đến rồi.” Giọng nói ấm áp của Nguyên Triệt Dã vang lên.

“Hả?” Tôi vẫn mơ màng ôm lấy vòng eo của Nguyên Triệt Dã không hề động đậy, lưu luyến tận hưởng khoảnh khắc đẹp đẽ như trong mơ vừa rồi, không muốn tỉnh dậy.

“Đồ ngốc, không phải cậu ngủ gục rồi đấy chứ?” Nguyên Triệt Dã quay đầu, xoa xoa đầu tôi, độ nóng của làn da tiếp xúc vào nhau khiến trái tim tôi đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Đâu có, đâu có!”

Tôi vội vã phân bua, mượn màn đêm để giấu đi khuôn mặt đang ửng hồng, nhảy xuống xe.

Đầu óc dần dần tỉnh táo lại nhờ làn gió đêm.

Tôi nhìn theo ánh mắt của Nguyên Triệt Dã đang đứng bên cạnh.

“Oa!”

Không kiềm chế nổi, tôi hét lên, lần đầu tiên tôi nhìn thấy toàn cảnh đêm thành phố.

Quay đầu nhìn ngang ngó dọc xung quanh, tôi mới phát hiện ra chỗ mình đứng lúc này chính là lưng chừng ngọn núi tương đối cao ở ngoại thành, ở vị trí này có thể vừa quan sát được toàn bộ khung cảnh của thành phố bên dưới.

Vô vàn ngọn đèn rực rỡ, ánh sáng ảm áp dường như chạy mãi đến tận địa đầu của thế giới, trải dài đến chân trời, sau đó lại hòa vào dải sao lung linh trên bầu trời.

“Xem kìa!” Nguyên Triệt Dã đột nhiên đưa tay ra chỉ.

Trong màn đêm, một góc bầu trời thành phố đang rực sáng bởi những chùm pháo hoa đẹp diệu kỳ.

Mặc dù ở khoảng cách quá xa, không thể nghe thấy tiếng pháo nổ, nhưng khung cảnh pháo hoa tỏa ra ở giữa bầu trời lại hiện rõ ngay trước mắt. Từng bông từng bông pháo giống như những đóa quỳnh nở lúc nửa đêm, rực rỡ và huyền ảo, khung cảnh hoa lệ bập bênh chan hòa ảm áp ấy bỗng chốc làm con tim tôi rung động.

“Đẹp quá!”

Tôi thốt lên, đầu nghiêng nghiêng hướng sang nhìn Nguyên Triệt Dã vẫn đang đứng lặng lẽ bên cạnh.

Dưới ánh sao hiền hòa, dút tay trong túi quần, Nguyên Triệt Dã đứng trầm tư, lặng ngắm phía xa xa. Mái tóc màu vàng kim tung bay trong gió đêm càng trở nên bắt mắt, cả cơ thể được bao trùm trong một tầng ánh sáng lung linh huyền ảo. Trong màn đêm, có lẽ, cậu ấy là ngôi sao nổi bật nhất.

Lúc tôi nghiêng sang nhìn, ánh mắt của Nguyên Triệt Dã hình như cũng đang bùng lên từng bông pháo hoa với những đám ánh sáng nhỏ li ti chen nhau chuyển động, nở rộ rồi tan biến, tan biến xong lại nở rộ...

Hơi thở của tôi gần như tĩnh lặng.

Nguyên Triệt Dã lúc đó, đẹp trai tuấn tú đến mức khiến con người ta hồn bay phách lạc. Mặc dù cậu ấy đứng cách tôi chỉ có một bước chân, nhưng vẻ đẹp lạ thường toát ra từ người cậu ấy lại khiến tôi cảm thấy lo lắng bất an.

Nguyên Triệt Dã.

Tôi thầm gọi tên cậu ấy, bỗng nhiên rất muốn nói gì đó. Có thể sau khi phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này xong, nỗi bất an chôn chứa trong lòng sẽ tiêu tan hết.

“Ở đó, cậu nhìn thấy cái gì vậy?” Lấy hết dũng khí, tôi khẽ lay lay cánh tay Nguyên Triệt Dã, rồi chỉ tay về hướng ánh đèn phía xa trong thành phố, “Kia là cây cầu Quang Cảnh lớn nhất thành phố chúng ta đấy! Đẹp không?”

Giọng nói của tôi không thể che giấu nỗi sự phấn khích, thậm chí âm lượng câu kế tiếp lại còn lớn hơn, kinh ngạc hơn, một tay nắm chặt cánh tay của Nguyên Triệt Dã, một tay chỉ về một vị trí khác trong thành phố: “À! Mình có thể tìm thấy nhà mình! Cậu nhìn kìa, nhìn kìa, chính là ở đó, ngọn đèn số 4 đang sáng đó”.

“Ha ha, thật sao? Có thể nhìn thấy nhà của đồ gỗ sao?”

“Ừ.”

“Cậu khẳng định không gỗ đến mức mà vị trí nhà của mình cũng nhầm đấy chứ?”

“Tất nhiên là không!”

Hừ hừ. Lại một lần nữa tôi bị cậu ấy làm cho tức chết, nhưng cậu ấy lại đang cười vang đầy khoa trương. Nghe tiếng cười đó, trên mặt tôi cũng từ từ hiện lên nụ cười hạnh phúc.

“Có thể nhìn thấy nhà cậu không? Nhà cậu cách nhà mình không xa, là ở hướng nào nhỉ? À, đúng rồi, phía sau nhà của mình, rồi...”

Tôi hươ tay chỉ trở giữa không trung một hồi, mới đột nhiên phát giác ra tiếng cười của Nguyên Triệt Dã đã tắt lịm từ lâu.

“Cậu không tìm thấy đâu, đồ gỗ.” Tôi đã không chú ý đến sự thay đổi trong thần sắc của cậu ấy.

“Này, cậu mà còn gọi mình là đồ ngốc một lần nữa là mình sẽ đá cậu xuống dưới đó.” Thấy cậu ấy trầm ngâm không nói, tôi cố tình bông đùa làm sôi nổi bầu không khí.

“Cậu không thể tìm thấy đâu.”

“Này! Đừng có đánh giá thấp thị lực của mình nhá!”

“Mặc dù mình có hai ngôi nhà, nhưng ở đó các ngọn đèn đều bị tắt rồi.”

“Hả?” Tôi bắt đầu thấy có chút gì đó hỗn loạn trong suy nghĩ.

Mặc dù mình có hai ngôi nhà, nhưng ở đó các ngọn đèn đều bị tắt rồi?

Nguyễn Triệt Dã...

Không biết phải làm sao, khi nghe những lời nói đó của cậu ấy, đột nhiên tôi cảm thấy rất xót xa. Đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy Nguyễn Triệt Dã u buồn và cô đơn như vậy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cậu ấy thoải mái trở lại: “Vì vậy, đồ ngốc như cậu có tìm nổi không? Ha ha...”.

Lúc này, tôi thực muốn mắng cậu là kẻ đa nhân cách!

Song khi quay đầu sang, nhìn thấy gương mặt với nụ cười hài hước của cậu ấy, vẫn sáng sủa bảnh bao khiến tôi lại nhanh chóng động lòng, khiến tôi không thể nào lấy được một chút năng lượng nào để phản kháng, vẫn nhanh chóng đánh trúng tâm can tôi.

Vốn muốn hỏi cậu ấy tại sao lại thích che giấu bản thân, tại sao trước mặt tôi lại che giấu tất cả nỗi u buồn trong lòng, tại sao lại phải che giấu cảm xúc thật sự của chính mình...

Rất nhiều cái tại sao...

Nhưng đến khi thốt ra thành lời thì lại biến thành...

“Nguyễn Triệt Dã, mình thích cậu!”

Thời gian, dường như đang ngừng trôi trong chính khoảnh khắc này.

Tôi nín thở, chăm chú nhìn Nguyễn Triệt Dã, trong mắt lúc này chỉ đọng lại duy nhất gương mặt gần trong gang tấc của cậu ấy.

Ánh mắt Nguyễn Triệt Dã chuyển rất nhanh qua các trạng thái kinh ngạc, hiền hòa và rất nhiều biểu hiện phức tạp khác. Sau đó, nụ cười trên mặt cũng giống như những bông pháo hoa phía sau lưng cậu ấy, từng tia từng tia lui tắt dần.

Trái tim tôi hồi hộp càng đập nhanh hơn. Cậu ấy không thích mình sao?

Trong tâm trí tôi bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những gì đã diễn ra kể từ khi quen biết cậu ấy cho đến giờ.

Giúp tôi thoát khỏi hình phạt của cô giáo dạy toán, bế tôi đến phòng y tế sau khi tôi bị thương trong cuộc thi chạy tiếp sức, hàng ngày vẫn trêu đùa gọi tôi là “đồ ngốc”, và tối hôm nay còn đèo tôi đến đây để ngắm cảnh đêm... cậu ấy đối với tôi rõ ràng là khác so với những người khác mà.

Hoặc là... tôi nhớ lại lần đầu tiên đến nhà cậu ấy, nhớ lại dáng vẻ tức giận của bố cậu ấy khi nhìn thấy chúng tôi lẩn lộn dưới đất, có phải chăng là vì... bố cậu ấy đã phản đối, nên cậu ấy mới...

“Việc đó... mặc dù bố cậu không cho phép cậu yêu sớm, nhưng mình...”

Tôi lấy hết can đảm nói được nửa câu rồi lại dừng, không biết nên tiếp tục thế nào nữa. Muốn Nguyễn Triệt Dã không quan tâm đến lời của bố cậu ấy mà tiếp nhận tôi sao? Hay là nên dừng bước...

Mọi thứ trong đầu tôi bắt đầu rối tung lên, lúc này tôi mới ý thức được cơn kích động vừa rồi của mình...

“Thật sao? Cậu thực sự thích mình sao?”

Nguyễn Triệt Dã đột nhiên hỏi lại, tôi vội vàng ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy với vẻ mặt mong đợi.

“Bạn có biết thế nào gọi là thích không? Không phải là những kích động nhất thời. Coi như bây giờ cậu tự cho là thích đi, nhưng cũng có thể sau này sẽ từ bỏ không chút lưu luyến. Nếu đã như vậy, thì chi bằng đừng có bắt đầu chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Cậu nói xem, có phải vậy không?”

Khi nói những điều này, rất nhiều cảm xúc phức tạp mà tôi không thể nắm bắt kịp cứ liên tiếp hiện lên trong mắt Nguyên Triệt Dã.

Tôi lặng người đi.

Giọng nói của Nguyên Triệt Dã lúc này hoàn toàn khác xa với Nguyên Triệt Dã tôi quen biết thường ngày, dừng dưng và lạnh lùng. Giọng nói ấy làm tôi thấy sợ. Nó làm tôi thấy nhớ giọng nói có vẻ “đều đều” khi cậu ấy cố tình trêu chọc tôi, gọi tôi là “đồ ngốc”, làm tôi thấy nhớ tiếng cười khi cậu ấy đùa giỡn với tôi, Nguyên Triệt Dã lúc đó với Nguyên Triệt Dã lúc này, có một sự đối lập vô cùng rõ rệt...

Trong lòng tôi bỗng trào dâng nỗi chua xót, cảm xúc ấy cứ xộc thẳng lên đôi mắt tôi.

Tại sao lần đầu tiên thổ lộ lòng mình lại nhận được kết cục như vậy?

Con tim đau đớn khó chịu giống như có người đang ra sức bóp nghẹt. Tôi ra lệnh cho mình hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế làn nước trong khoang mắt.

Bất kể là lời tỏ tình đầy kích động ban nãy, hay là câu trả lời vô tâm của Nguyên Triệt Dã bây giờ, tất cả lòng tôi vẫn rất kiên định...

Nguyên Triệt Dã.

Cậu có thể từ chối tình cảm của mình.

Nhưng tình cảm đó lại không thể vì sự từ chối của cậu mà dừng lại.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, những vì sao trên trời càng lúc càng rực sáng.

Dường như bị sự cố chấp trong mắt tôi đánh bại, bức tường kiên cố trong mắt Nguyên Triệt Dã bắt đầu sụp đổ, rơi xuống từng mảng từng mảng. Cậu ấy khẽ mím môi, hiện lên sắc hồng của hoa tường vi đẹp rực rỡ, nét gân guốc cứng nhắc vốn có trên khuôn mặt cũng từ từ mềm mại dịu dàng đi nhiều.

Đột nhiên tôi lại tìm thấy sức mạnh.

“Nguyên Triệt Dã, thực ra... trong lòng cậu có bí mật phải không?” Tôi bắt đầu bằng câu hỏi thăm dò, “Bí mật đó, có liên quan gì đến việc cậu chuyển trường phải không?”.

Nghe thấy câu hỏi của tôi, bàn tay Nguyên Triệt Dã bỗng nhiên nắm chặt lại. Trong đôi mắt sáng thoáng lướt qua một tia u ám, nhưng cũng rất nhanh chóng bị cậu ấy cất giấu thật kỹ.

Không phải chứ... lẽ nào, cậu ấy có bí mật thật? Vừa rồi chỉ là tôi đoán bừa thôi mà, không ngờ...

Cũng chính lúc dòng suy nghĩ của tôi đang lặp đi lặp lại trăm nghìn lần ấy, Nguyên Triệt Dã bỗng dừng tiến lại, mang theo hơi thở hương hoa tường vi phả lên trán tôi, trên mặt nở một nụ cười sáng khoái mà tôi đã thấy rất quen thuộc. “Mỗi người đều có một bí mật, cứ hỏi trực tiếp người khác giống như cậu là không lịch sự đâu đấy, cậu có lẽ cũng giống như mình nhỉ?”

“Giống cậu?”

“Đúng, giống mình từ trước đến giờ chưa hề hỏi về bí mật của cậu.”

Tôi kinh ngạc lùi lại phía sau một bước, trong lòng thoáng hoảng sợ.

Bí mật của mình? Hai tai sẽ bị mất khả năng thính giác khi căng thẳng, bí mật đó cậu ấy phát hiện ra rồi sao? Bị lộ ra từ lúc nào vậy?

“Đi thôi, đồ ngốc! Chúng ta về nhà thôi!”

Cũng may, Nguyên Triệt Dã không tiếp tục hỏi. Cậu ấy đến chỗ xe trước, chậm rãi khởi động.

“Ừ.” Tôi như trút được gánh nặng, gật đầu chạy theo, lúc rời đi, tôi vẫn không cảm được lòng, cố ngoái lại ngắm nhìn cảnh đêm đẹp mê hồn một lần nữa.

Nơi đây, là nơi đầu tiên tôi thổ lộ tình cảm...

9. Chương 05 Part 1

Nhật ký 5:

Mình muốn trở thành đồ ngốc của cậu

Thứ Hai, ngày 23 tháng 5, trời nhiều mây.

Chỉ là một vài câu cậu thuận miệng nói ra

Nhưng đã làm thay đổi cách nghĩ và diện mạo của mình.

Chỉ là những động tác nhỏ vô ý của cậu, cũng làm xao động tâm nhìn của mình

Dù cho cậu coi mình là gì đi nữa cũng không sao

Giống như câu chuyện của cuốn nhật ký đổi trao

Biết rõ sẽ bị người khác chê cười

Nhưng chỉ cần vì cậu,

Mình có biến thành đồ ngốc cũng chẳng sao.

Bởi vì,

Nếu không biến thành một kẻ ngốc,

Thì sẽ không thể nào toàn tâm toàn ý để yêu một người

Mình muốn trở thành đồ ngốc của cậu.

Cuối tuần, nắng chiều lung linh.

Mới sáng sớm, tôi đã tung tăng kéo anh hàng xóm tốt bụng của mình - Cố Hạo Thần - đi ra phố.

“Hy Nhã, sao tự nhiên lại có nhã hứng đi đến các cửa hàng văn phòng phẩm vậy?” Có lẽ do buổi tối hôm qua ôn bài đến khuya nên nhìn dáng vẻ của Thần hôm nay khá mệt mỏi. Thế nhưng, anh vẫn nhiệt tình nắm bắt tôi.

“Vì em muốn mua đồ tặng người khác! Thần, lát nữa anh chọn đồ giúp em nhé.”

Tôi kéo Thần đi đến từng cửa hàng để chọn. Cuối cùng, trong một cửa hàng, mắt tôi sáng lên, chân bước vội tới giá bán nhật ký.

Những quyển nhật ký bày ở bên trên đều rất đẹp, có đủ mọi chủng loại.

“Thần, anh cảm thấy nếu tặng con trai thì nên chọn kiểu nào là hợp?”

“Ồ, phải xem tính cách của người con trai đó thế nào!” Thần mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sẫm màu, vẫn luôn nhẩn nai đứng bên cạnh nhìn tôi lựa chọn, ánh mắt lúc nào cũng trầm tĩnh hiền hòa.

“Tính cách?” Tôi đếm đếm từng đầu ngón tay, “Tự cao, xấu xa, háo sắc, lúc nào cũng mắng em là đồ ngốc... và còn...”

Và còn... u sầu.

Trong giây lát toàn bộ nét biểu hiện của Nguyên Triệt Dã lúc ngắm cảnh đêm buổi tối hôm ấy bỗng nhiên ùa về trong tâm trí tôi.

“Ha ha, làm gì có nhiều khuyết điểm như vậy?” Thần bật cười một cách hiền từ, đưa tay ra vuốt tóc tôi.

“Anh không tin à? Cậu ấy thật sự không giống anh một chút nào. Anh đẹp trai, nhã nhặn lịch thiệp, chẳng bao giờ gây gổ với em, lại còn mua cho em đồ ăn ngon... biết bao nhiêu là ưu điểm. Nhưng tên đó thì khác!”

Nói ra thì tên Nguyên Triệt Dã ấy đúng là xấu xa đến cực độ.

Nhưng kỳ lạ thay, chính kiểu người như thế lại khiến tôi muốn tìm hiểu, muốn tiếp cận. Và mua hai quyển nhật ký, viết xong sẽ trao đổi lại cho nhau, đó là cách tốt nhất tiếp cận tâm hồn cậu ấy mà tôi đã phải suy nghĩ bao nhiêu ngày qua.

“Ha ha, thế tại sao từ trước đến giờ em không nghĩ đến việc mua quà cho anh vậy?” Thần cố tình làm điệu bộ không hài lòng.

“Ha ha...” Tôi cười vang thoải mái, “Thật sao? Em chưa từng mua hả?”.

“Chưa!”

“Thế thì lần sau em mua bù cho anh là được chứ gì.”

“Ha ha.” Cũng may Thần rất rộng lượng và không bao giờ so đo tính toán nên đã quay trở lại ngay vấn đề chính. “Thực ra em có thể lựa chọn cuốn nhật ký có thể bày tỏ một cách sâu sắc nhất tấm lòng của em”.

“Vậy sao?” Tôi bị những lời nói của Thần tác động, ánh mắt liền dừng lại ở cuốn nhật ký bìa màu trắng và đen.

Trên bìa vẽ hình bầu trời tràn ngập những chiếc lông vũ đôi cánh trắng của thiên sứ đang bay lả tả, từng chiếc từng chiếc, một cô gái giơ bàn tay hướng về chàng trai trầm lặng, thời gian như dừng lại tại thời khắc đó. Những bí mật không thể nói lên bằng lời dường như đang bùng bùng trôi giữa không trung, như muốn nói mà không dám nói, đẹp mà buồn.

“Vây lấy hai quyển này.” Tôi cầm hai cuốn nhật ký đưa cho chủ cửa hàng.

Trả xong tiền, tôi và Thần bước ra khỏi cửa hàng. Thần đi cạnh tôi, dưới ánh mặt trời, nụ cười của Thần thật nho nhã tuấn tú, từng cử chỉ động tác đều rất nhẹ nhàng, thu hút vô số ánh mắt của các cô gái. Thế nhưng, anh dường như không hề để tâm đến những ánh mắt ngưỡng mộ đó.

“Thần, anh không hỏi gì em sao?” Lúc sắp về đến nhà, cuối cùng tôi cũng không kìm lòng được, đành mở miệng hỏi.

“Hỏi em cái gì?”

“Hỏi xem quà này để tặng ai, tại sao em lại mua nhật ký, rồi hỏi xem người vừa nãy em nói đến là ai?”

“Không cần hỏi đâu, lúc nào Hy Nhã muốn kể cho anh thì sẽ tự kể thôi.”

Tôi lặng lẽ nhìn ánh mắt hiền từ của Thần dưới ánh mặt trời, dường như đứng trước mặt anh, lúc nào tôi cũng có được cảm giác yên tâm, tự tại như vậy. Anh giống như một bờ biển dài hiền hòa và tĩnh lặng, có anh bên cạnh, tôi vĩnh viễn không phải lo sợ bất cứ điều gì.

“Thần, em đã thích một người mất rồi, nhưng lần đầu tiên em thổ lộ đã bị người ta từ chối.” Tôi quyết định tâm sự với Thần.

“Vây à? Cho dù bị từ chối, em vẫn thích người đó, đúng không?”

“Vâng, nên em không muốn từ bỏ. Em phải tiếp tục cố gắng để người ấy thích em.”

“Tin rằng những việc mà Hy Nhã quyết tâm làm, nhất định sẽ thành công.”

“Thần”, tôi cảm động nhìn, “Em muốn ăn bánh ga tô hạt dẻ”.

“Ha ha...” Thần mỉm cười trước sự nũng nịu của tôi rồi gật đầu.

Sáng thứ Hai, tôi thức dậy rất sớm, ngồi cạnh giường bắt đầu lẩm bẩm:

“Tại sao Vy Vy mặc đồng phục lại xinh đẹp như vậy nhỉ?”

Tôi duỗi thẳng chân, chỉ hơi ngắn một chút nhưng tỉ lệ cũng khá cân đối, nhìn tổng thể mà nói thì không đến nỗi nào mà.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, tôi lập tức giật mình bởi hình ảnh trong tấm gương treo trên tường.

Con bé trong gương đó tóc tai rối bù, cặp mắt to nhưng không có thần, đôi môi nhìn như cánh hoa héo úa, không có một chút thần sắc tươi tắn nào cả.

“Á! Đây là mình sao? Từ lúc nào mình lại trở nên tiều tụy như vậy?”

Vừa thốt lên xót xa vừa chạy thẳng đến bàn trang điểm, lôi ra một đồng các đồ trang điểm và bắt đầu bôi bôi quẹt quẹt.

Nửa tiếng sau, khi tôi đứng trước gương lần nữa, đã xuất hiện sự thay đổi đến 180 độ.

Mái tóc màu hạt dẻ bình thường rối bời bây giờ thẳng mượt rủ xuống, ánh lên vẻ mềm mại. Cặp lông mi dài và cong cũng không che lấp nổi vẻ trong sáng từ đôi mắt, đôi môi nhỏ xinh sáng lên màu phấn hồng, khoác lên người bộ đồng phục vừa vặn, tóc buông xõa để lộ ra dáng điệu thực nữ khác với thường ngày.

Từ trước đến giờ chưa từng trang điểm, chính tôi cũng phải thần thờ.

Phải chăng vì bắt đầu quan tâm đến một ai đó, thì cũng sẽ bắt đầu quan tâm đến diện mạo bên ngoài?

Nhưng, liệu cậu ấy có thích dáng vẻ bây giờ của tôi không?

Mang theo tâm trạng vui sướng kèm theo lo âu, tôi bước ra khỏi nhà, lại va đúng vào Thần vừa đi tập thể dục buổi sáng trở về.

Toát mồ hôi! Tôi xuất hiện ý định trốn chạy, quay người đi, nép sát vào tường.

Ông trời ơi, ông nhất định phải che chở cho con!

Tôi giấu mặt dưới cánh tay, hồi hộp chờ Thần đi ngang qua, rồi thở phào một cái, đang mừng thầm trong bụng vì không bị phát hiện thì...

“Hy Nhã!” Một tiếng gọi ẩn chứa sự vui vẻ vọng lại từ phía sau lưng.

Đột nhiên tôi muốn đâm thẳng vào tường.

“Ồ, có ai vừa nói à? Mình không nghe thấy, không nghe thấy.” Tôi muốn dùng chiêu này để khỏi phải đối diện với Thần.

“Giả vờ là một hành vi hèn yếu đấy.”

“Em thật sự rất hèn yếu, không phải là dũng sĩ.”

“Không nghe thấy mà còn có thể đứng ở đây đấu khẩu với anh?”

“Thần, em vốn cố ý mà.”

Nghe ngữ điệu bộ đang cố nhịn cười của Thần, tôi biết ngay là anh đang trêu mình. Tôi quay người lại một cách dứt khoát, tức giận nhìn Thần.

“Giận hả? Không hợp với hình ảnh hôm nay của em đâu.”

“Vậy sao anh lại...” Tôi đang định phản bác, nhưng đột nhiên nghĩ đến một điều liền nhỏ nhẹ hỏi: “Trang điểm thế này có hợp với em không?”

“...” Thần đưa tay lên cằm, nhìn tôi một lượt từ trên xuống.

“Anh cứ nói thật đi, cho dù đáp án thế nào, em cũng đều có thể chấp nhận được.” Nhìn điệu bộ im lặng không nói của anh, tôi ủ rũ vô cùng.

“Ha ha... thực ra anh muốn nói là... rất phù hợp với em. Hy Nhã hôm nay rất đẹp.”

Khi nói câu đó, nhìn Thần rất chân thành, không có chút miễn cưỡng nào.

Khuôn mặt tôi tức khắc bừng lên rạng rỡ như hoa nở dưới ánh mặt trời: “Đương nhiên rồi, Diệp Hy Nhã em đây cũng là một cô gái xinh đẹp đấy chứ”.

“Ha ha... trên người Hy Nhã có điểm rất lôi cuốn người khác, chỉ có điều là em không biết thôi, vì vậy nhất định phải tự tin vào bản thân mình.”

Tôi gật đầu thật mạnh, rồi vô tình nhìn xuống đồng hồ. Chết rồi, lại sắp muộn học rồi.

“Thần, em đi học đây!”

Tôi chạy thục mạng.

Nguyên Triệt Dã, khi cậu nhìn thấy mình khác với ngày thường, liệu có giống Thần không hề tiếc lời khen ngợi mình hay không?

Tôi chạy đến lớp nhanh như gió, may quá vẫn chưa muộn, nếu không, giờ ra chơi lại phải cống hiến cho khu vệ sinh rồi.

Ngồi xuống ghế, lập tức tôi cảm nhận được vẻ sấm soi của người ngồi cạnh. Tôi nghiêng đầu cười: “Chào buổi sáng, Vy Vy”.

“Xi...” Vy Vy bị tôi bắt tại trận nên liếc xéo tôi một cái với vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Tôi cũng chẳng thèm để ý, mở ba lô, lôi ra một chiếc gương tròn nho nhỏ, đưa lên trước mặt để sửa lại tóc mái bị gió thổi rối tung lúc chạy trên đường.

Lát nữa không thể để cho Nguyên Triệt Dã nhìn thấy tôi trong bộ dạng xuềnh xoàng như thế được.

Nhưng mãi cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, chỗ ngồi trước mặt tôi vẫn trống không. Một luồng ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên qua ô cửa sổ, chiếu rọi vào đúng chỗ ngồi ấy, trông thật cô đơn.

Tiết học đầu tiên đã kết thúc trong cảm giác chờ đợi và hụt hẫng.

Tôi lôi từ ngăn bàn ra hai cuốn nhật ký vừa mua cuối tuần, nhẹ nhàng xoa lên bức tranh ở trang bìa. Nếu có một ngày...

Đột nhiên, đột ngột, từ cửa lớp phát ra một âm thanh lớn.

Tôi lập tức ngẩng đầu theo phản xạ có điều kiện, hai mắt xuyên qua đám đông, bắt gặp ngay mái tóc vàng kim sáng rực và nụ cười chan hòa trong nắng quen thuộc trên gương mặt bánh bao hấp dẫn.

Nguyên Triệt Dã, cuối cùng thì cậu ấy cũng đến rồi.

Tôi vô tình không kìm được khoe miệng hơi cong lên, niềm vui ngọt ngào lan tỏa khắp nơi.

Nguyên Triệt Dã đi thẳng về chỗ ngồi trước mặt tôi trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người. Tôi lặng lẽ nhìn bóng hình càng ngày càng gần của cậu ấy, rồi thấp thoáng xuất hiện ảo giác: Đường như cậu ấy đang đi về phía tôi. Đường như, thời khắc đó trong mắt cậu ấy, chỉ có mình tôi.

Gió thổi vi vu nhẹ nhàng lướt qua lớp học, rèm cửa sổ bay lên theo gió.

Hương hoa tường vi thơm ngát đang phảng phất trước mũi tôi.

“Này, sao cậu lại đi muộn một tiết học vậy?”

Cuối cùng thì tôi cũng không nhịn được, đành mở miệng hỏi sau khi chờ cậu ấy ngồi xuống ghế. Đồng thời cũng không quên lén cúi xuống ngăn bàn giấu lại mình trong gương.

“Đồ ngốc, đây gọi là trốn tiết, trốn tiết thì cần phải có lý do sao?” Nguyên Triệt Dã dường như chẳng cảm nhận thấy sự thay đổi của tôi, cậu ấy vừa dứt lời liền bị một đám nữ sinh si tình vây quanh như một bầy ong...

“Triệt Dã, cậu có khát không? Mình mang trà xanh cho cậu này.”

“Triệt Dã, mình mang theo nước mát, giải khát rất hiệu quả. Trà xanh càng uống chỉ càng thêm khát thôi.”

“Triệt Dã, mình lau mồ hôi cho cậu nhé.”

...

“Mình rất thích trà xanh, nước mát cũng muốn uống, mồ hôi để mình tự lau... ha ha, các cậu về chỗ ngồi đi, có thời gian mời mọi người cùng đi chơi nhé.”

Cho dù từ lâu đã biết khả năng quan hệ xã giao của cậu ấy rất tốt, nhất là trong cách cư xử với phái nữ, nhưng khi tận tai nghe thấy cậu ấy tùy tiện mời các bạn gái đi chơi như vậy, sự khó chịu trong lòng tôi lại bắt đầu trào dâng như nước thủy triều.

Có thể cậu ấy chỉ đùa vui thôi, nhưng tôi lại không biết làm cách nào để lờ đi cảm giác thật sự trong trái tim mình lúc ấy. Buổi ngắm cảnh đêm ấy, khoảng cách giữa tôi và cậu ấy vừa gần gũi lại vừa xa xôi; cũng trong buổi tối ấy, tôi đã thổ lộ lòng mình rồi bị cậu ấy từ chối...

Có thể với cậu ấy, tất cả những điều đó chẳng có chút ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng với tôi lại khác.

Đã lớn bằng ngần này, nhưng đó là lần đầu tiên tôi dừng cảm nói thích một người.

Cũng chính là người đầu tiên tôi thích, cho nên quyết không thể từ bỏ chỉ vì gặp phải chút trắc trở khó khăn!

Tôi nắm chặt bàn tay, không ngừng tự cổ vũ bản thân: Diệp Hy Nhã, Diệp Hy Nhã, cố lên!

Mãi đến khi bàn tay bị các móng tay đâm vào trắng bệch, lòng dừng cảm của tôi mới dần dần tích tụ lại.

Chờ đám con gái vây quanh Nguyên Triệt Dã hơn hờ giãn ra, tôi quyết tâm đưa cuốn nhật ký ra trước mặt cậu ấy.

“Tặng cậu này!”

“Sao lại tặng mình cái này?” Nguyên Triệt Dã mơ hồ cầm cuốn nhật ký, liếc một cái rồi đưa mắt nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, nhưng không nói gì thêm.

“Có hai cuốn nhật ký, cậu một cuốn, mình một cuốn. Chẳng phải cậu bảo nếu trực tiếp hỏi bí mật của cậu thì sẽ bất lịch sự sao? Bây giờ chúng ta mỗi người tự viết bí mật của mình vào cuốn nhật ký này rồi trao đổi với nhau. Như thế sẽ không cảm thấy ngại khi nói nữa, cũng sẽ không phải ngượng ngùng, và quan trọng hơn là chẳng còn ai che giấu ai cái gì nữa.”

“Không cần!” Không ngờ, Nguyên Triệt Dã lại từ chối thẳng thừng luôn.

“Hừ... tại sao lại như vậy? Thần cũng cảm thấy là không sao cơ mà, làm gì mà phải từ chối?” Tôi sờ sờ chiếc kẹp tóc trên đầu với vẻ không tự nhiên.

Chỉ vì mong muốn hiểu hơn về cậu ấy, cũng là khao khát có được sự quan tâm của cậu ấy thôi mà. Nguyên Triệt Dã, hãy nể mặt tâm ý và sự nỗ lực của mình, đừng tiếp tục từ chối mình nữa nhé?

“Thần là ai?” Nguyên Triệt Dã đột nhiên hỏi.

“Hả? Thần là anh hàng xóm của mình, bọn mình từ nhỏ lớn lên cùng nhau.” Nguyên Triệt Dã tại sao đột nhiên lại quan tâm đến Thần vậy nhỉ? Nhưng kể đến Thần thì cái miệng của tôi lập tức không thể đóng lại được, “Tính cách, con người của Thần đều trên cả hoàn mỹ, lại còn rất đáng tin cậy. Mỗi lần có tâm sự gì, mình đều kể cho anh ấy nghe, anh ấy cũng rất kiên nhẫn lắng nghe. Khi mình khóc vì bị bắt nạt, khi mình buồn do bài thi không tốt, khi mình bị bệnh, Thần đều ở bên mình giống như một vị thần hộ mệnh. Anh ấy... .

“Đủ rồi!”

Lúc tôi đang nói hào hứng, Nguyên Triệt Dã đột nhiên giận dữ cắt ngang lời làm tôi giật bắn người. Ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt của cậu ấy đã trở nên vô cùng khó coi từ lúc nào.

“Sao vậy?” Tôi không hiểu hỏi lại, nhưng Nguyên Triệt Dã lại thờ ơ quay đi, hình như không muốn để ý đến tôi nữa.

Rốt cuộc là tôi đã nói sai điều gì làm cậu ấy tức giận? Lẽ nào vừa rồi tôi nói quá nhiều và quá lung tung? Vậy thì thôi, có thể nói ngắn gọn đi một chút là được mà.

“Nguyên Triệt Dã, cậu không tin sao? Thần thật sự thật sự là... là người rất tốt mà...”

Chưa nói hết câu, Nguyên Triệt Dã đột nhiên quay ngoắt người lại, gương mặt cậu ấy trong nháy mắt đã kề gần sát tôi.

Tôi sợ hãi nuốt mất âm cuối của từ, nhìn chăm chăm vào mắt cậu ấy, trong đó có quá nhiều cung bậc cảm xúc phức tạp mà tôi không thể hiểu.

Giờ đây, khoảng cách giữa hai chúng tôi chỉ còn lại một milimét, mắt đối mắt, mũi đối mũi, hai bờ môi đối nhau... tôi hoàn toàn có thể nhìn rõ hình ảnh của mình trong đôi mắt của cậu.

Thời gian như ngừng lại tại thời khắc đó.

Tất cả mọi người dường như không tồn tại, chỉ còn lại tôi và Nguyên Triệt Dã.

Trong nháy mắt, tôi nín thở, nhịp tim bắt đầu đập gấp. Một thứ tình cảm khó đặt tên cứ dần dần xâm chiếm và tấn công tất cả các dây thần kinh cảm xúc của tôi. Trong mùi hương hoa tường vi càng lúc càng nồng nàn ấy, tôi dường như đánh mất chính mình.

Cứ ngỡ như là vừa trải qua thời gian của một thế kỷ.

“Này, Thần của cậu đến rồi kìa.” Bỗng nhiên Nguyên Triệt Dã nói nhỏ vào tai tôi, phá vỡ bầu không khí diệu kỳ giữa hai đứa, “Anh ta đang nhìn chúng ta đó”.

“Thần?” Tôi hơi thần thờ, đưa mắt nhìn ra cửa lớp, bắt gặp Thần đang đứng đó với gương mặt hiền lành, nhìn tôi cười.

“Quả đúng là giống dáng vẻ của một vị thần bảo hộ!” Khi nói những lời này, ngữ khí trong lời nói của Nguyên Triệt Dã có chút gì đó khinh khỉnh mà tôi không thể nào hiểu nổi.

Tôi lùi người lại, kéo giãn khoảng cách thân mật giữa mình và Nguyên Triệt Dã, ôm chặt gương mặt đang nóng bừng lên chạy ra khỏi lớp...

Một bên hành lang ngoài lớp học.

“Thần, anh đến tìm em à?”

“Ồ, sáng nay em để quên hộp cơm ở nhà, bố em bảo anh mang đến cho em.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, buổi sáng mãi trang điểm, kết quả là quên luôn hai hộp cơm tối hôm trước đã làm.

“Cảm ơn Thần.” Tôi vội đón lấy túi đựng hộp cơm.

“Sao rồi, cố gắng sáng nay của em không thu được kết quả à?” Thần phát hiện ra thần sắc không ổn trên gương mặt tôi, nên quan tâm hỏi.

“Thần...” Được anh hỏi thăm, nỗi tủi hờn trong lòng tôi bắt đầu trào dâng.

Ngay cả Thần cũng đã nhìn ra, vậy mà tại sao Nguyên Triệt Dã chẳng thèm lướt nhìn qua lấy một cái? Vừa rồi chẳng hiểu sao còn cau có với mình, lẽ nào... trong lòng cậu, mình thật sự không có chút vị trí nào sao?

Đang ủ rũ nghĩ ngợi, chợt có một cánh tay nhẹ nhàng xoa lên trán tôi, dịu dàng an ủi tôi.

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hiền hòa và trầm tĩnh của Thần. Anh nhìn tôi dường như đã biết hết sự tình. “Hy Nhã đáng yêu, chỉ cần em là chính em là được, không nhất thiết phải thay đổi vì người khác, càng không nhất thiết phải nhụt chí vì một chuyện chưa thu được kết quả. Bởi vì Hy Nhã là Hy Nhã, là một Hy Nhã dám cố gắng đến cùng vì người mình yêu thương.”

Tâm trạng bỗng chốc trở nên tươi sáng hơn, vì những lời anh nói, ánh nắng lại thi nhau chen vào mắt tôi.

“Thần, tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

“Ngốc quá, ha ha, bởi vì... anh là thần bảo hộ của Diệp Hy Nhã mà.”

Nhìn Thần đứng đó mới hiền lành làm sao, lặng ngắt Thần, người vẫn tuân theo lời tuyên thệ trước đây luôn luôn bảo vệ tôi, trong lòng tôi bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Thời gian như đang quay trở về khoảng thời gian rất lâu trước đây...

Tôi đứng cô đơn một mình trong vườn hoa, sau lưng là cậu bé Cổ Hạo Thần.

“Bọn họ đều không chơi với em, tại sao anh lại chơi với em?”

“Ha ha... vì anh thấy em rất đáng yêu.”

“Nhưng thỉnh thoảng tai em lại phát bệnh, sẽ không thể nghe thấy lời anh nói, lúc đó anh cũng sẽ không để ý chứ? Anh sẽ không cười nhạo em như bọn họ chứ?”

“Tại sao lại phải để ý? Khi em không nghe thấy, anh có thể làm tai để nghe giúp em, sau đó anh sẽ nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng chơi cùng với em, bọn họ sẽ cười nhạo anh.”

“Ha ha... anh không sợ. Những kẻ chỉ biết cười nhạo khuyết điểm của người khác, khi bọn họ cười trông giống như lũ hề ấy.”

Tôi thấy hơi khó hiểu, nhưng tôi thật sự vô cùng cảm động. Những lời nói giống như của bậc thông thái được thốt ra từ miệng của một cậu bé còn nhỏ xíu khiến tôi rất ngưỡng mộ.

“Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

“Ngốc quá... ha ha, tại vì sau này anh sẽ là thần bảo hộ của Diệp Hy Nhã, anh sẽ mãi mãi bảo vệ Diệp Hy Nhã.”

Khi Cổ Hạo Thần rành rọt nói xong những lời đó, xung quanh gió như ngừng thổi, không gian lan tỏa một dư vị dịu dàng. Ánh mặt trời đẹp rực rỡ khiến khuôn mặt anh bừng sáng giữa những vầng hào quang chói lóa, còn tôi lặng lẽ đứng ngắm nụ cười nhẹ nhàng của anh giữa mệnh mông đất trời...

Cho đến bây giờ và có lẽ là mãi mãi về sau, tôi vẫn đều tin tưởng rằng ánh mắt dịu dàng mà kiên định của Thần lúc ấy sẽ luôn luôn khắc sâu trong trái tim mình, vĩnh viễn không thể phai mờ.

Đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Thần mới ra về.

Tôi quay vào lớp, thì lại phát hiện ra chỗ ngồi của Nguyên Triệt Dã trống không, người lẽ ra phải ngồi ở đó cũng chẳng thấy đâu.

“Vy Vy, cậu có biết Nguyên Triệt Dã đi đâu rồi không?” Tôi hỏi nhỏ Vy Vy ngồi bên cạnh.

“Cậu ấy vừa đi ra khỏi lớp rồi, có lẽ vì không muốn bị cậu bám theo nữa đó.” Vy Vy buông lời châm biếm tôi chẳng chút khách sáo.

“Ồ.”

Nguyên Triệt Dã lại trốn học sao? Có thể lần này nguyên nhân thật sự đúng là do tôi... Ánh mắt tôi lộ rõ vẻ hụt hẫng không thể nào che giấu.

Mấy tiết học sau đó, Nguyên Triệt Dã cũng không đến lớp.

Thoáng chốc đã đến trưa, tôi ôm hộp cơm ngồi thừ ra trên ghế, nhìn mọi người gọi nhau rời khỏi lớp học rảo bước tới nhà ăn.

Nếu không thể đưa hộp cơm này cho Nguyên Triệt Dã, có lẽ đến cả phần cơm của mình cũng chẳng còn bụng dạ nào mà ăn nữa...

Đang nghĩ, bỗng dưng dưới chân phát ra một cảm giác rung mạnh.

Tôi vội thò tay vào ngăn bàn lôi điện thoại ra.

Không có ai gọi.

Nhưng cảm giác rung đó vẫn tiếp diễn.

Tôi nhìn sang trái rồi sang phải, cuối cùng phát hiện ra chiếc điện thoại lạ ở dưới chân bàn.

Của ai vậy nhỉ?

Tôi khom người, nhặt chiếc điện thoại lên. Đó là một chiếc điện thoại trượt màu đen, rất mỏng nhưng rất phong cách.

Chiếc điện thoại vẫn đang rung. Có nên nghe giúp không? Nhưng tôi vẫn chưa biết chủ nhân của chiếc điện thoại này là ai.

Trong lúc lưỡng lự, bàn tay vô tình đã đẩy nắp điện thoại lên.

“A lô, a lô, a lô?” Một giọng con trai nôm nống vang lên từ chiếc điện thoại.

Choáng! Sao lại có thể lắp đặt kiểu đẩy nắp lên là nghe máy chứ!

Tôi vội vàng đưa máy điện thoại lên sát tai.

“A lô, ai đó?”

“À... xin chào, tôi là Diệp Hy Nhã.”

Choáng! Tại sao tôi lại hồ đồ mà báo cáo tên mình ra vậy? Khoan! Đó không phải là vấn đề trọng điểm, chủ yếu là... giọng nói và ngữ khí này sao mà nghe quen vậy?

“Đồ ngốc, hóa ra là cậu nhặt được điện thoại của mình.”

Hừ... Nguyên Triệt Dã!

Sao ngữ điệu của tên này giống như là tôi ăn trộm điện thoại của cậu ấy vậy? Đúng là kẻ chẳng biết ơn huệ là gì!

“Đúng vậy, cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Sao cậu không đến lớp?”

“Bởi vì mình trốn học, đồ ngốc, ừm, không nói linh tinh nữa, bây giờ cậu mở giúp danh bạ điện thoại trong máy mình, ở đó có số của một tiệm mang đồ ăn, cậu tìm thấy thì đọc cho mình.”

“Ồ, được.”

10. Chương 05 Part 2

Mặc dù chưa bao giờ sử dụng kiểu điện thoại này, nhưng dựa vào sự thông minh tài trí của mình, tôi nhanh chóng tìm ra được danh bạ, rồi dò tìm số điện thoại. Lúc tìm thấy hai chữ “quán ăn”, tôi vui mừng ấn nút bên trái, kết quả là...

Số điện thoại của tiệm ăn hiện lên trong một giây trước khi biến mất!

Về mặt tôi khổ sở khi nói vào điện thoại:

“Nguyên Triệt Dã, điện thoại của mình nút hiển thị số ở bên trái.”

“Mình không hỏi điện thoại của cậu.”

“Điện thoại của cậu, bên trái lại là nút xóa.”

“Hả...”

“Thế nên...”

“Khoan khoan, không phải cậu muốn nói là cậu đã xóa mất số của tiệm ăn rồi chứ hả?”

“... Đúng, mình không cần thận xóa mất số của tiệm ăn rồi.”

Điện thoại bên kia im lặng vài giây, tôi sợ hãi để chiếc di động ở vị trí cách xa tai mình một chút, quả nhiên nghe thấy một âm thanh rất lớn:

“Ồngốc!”

Tôi vốn vẫn muốn giải thích, nhưng đối phương lại “bụp” một tiếng, tắt luôn điện thoại.

A! A! Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ? Tôi lại làm sai rồi!!

Tôi nắm chặt chiếc di động, đắn đo xem có nên gọi lại không, ánh mắt vô tình liếc thấy hộp cơm đặt trên bàn.

A! Đúng rồi! Mang hộp cơm này đến nhà của cậu ấy chẳng phải là được rồi sao? Dù sao thì với tính cách của Nguyên Triệt Dã, cậu ấy nhất định sẽ thà chịu đói cũng không đi ra ngoài mua cơm đâu. Có hộp cơm mang đến tận nơi, cậu ấy chắc sẽ vui vẻ đón nhận nhỉ?

Nghĩ đến đây, tôi không nén được lòng mình, nở nụ cười vui sướng.

Nửa tiếng sau, tôi mang theo hộp cơm và chiếc di động đến bấm chuông nhà Nguyên Triệt Dã.

“Sao cậu lại đến đây?” vẻ ngạc nhiên của Nguyên Triệt Dã hoàn toàn nằm trong dự liệu của tôi.

“Tăng tăng tăng! Hộp cơm yêu quý mà Diệp Hy Nhã đặc biệt làm, tuyệt đối thơm ngon, tuyệt đối hợp vị.” Tôi đưa hộp cơm lên lắc qua lắc lại trước mặt Nguyên Triệt Dã rồi tiến vào trong phòng khách, thật không ngờ, cậu ấy không ngăn cản tôi như lần trước.

“Cậu không ăn với anh Thần của cậu hả?” Nguyên Triệt Dã ở sau lưng tôi, đóng cửa, ngữ điệu có vẻ như không hài lòng.

“Thần?”

Tôi hơi băn khoăn, hộp cơm này vốn là làm cho cậu ấy mà, hơn nữa tôi còn đặc biệt mang đến tận nhà, sao cậu ấy phải giương cái vẻ mặt khó coi ấy ra, lại còn thêm dáng vẻ vô cùng không vui ấy nữa?

Nguyên Triệt Dã thấy tôi không nói gì, bĩu môi đi tới, lấy tay đẩy hộp cơm tôi vừa đặt trên bàn uống trà: “Là vì anh ta không cần nên mới mang đến cho mình chứ gì? Mình...”

Cậu ấy còn chưa kịp nói xong thì “độp” hộp cơm rơi xuống đất.

“Trời ơi!”

Tôi vội vã tới nhặt, nắp hộp cơm đã bị bung, cơm và thức ăn bên trong đều trộn lẫn hết vào nhau, thậm chí còn bắn tung ra cả đất.

Mùi thức ăn đơn độc tỏa ra không gian, kỳ lạ thay, có cảm giác xót xa ghen ngào ứ đọng lại trong lồng ngực tôi.

“Này... mình không phải cố ý đâu.”

“...”

“Được rồi, được rồi, mình ăn là được chứ gì. Đúng lúc đang đói...”

“Không cần đâu!”

“Này...”

Tôi đứng dậy, đi đến trước tủ lạnh, mở ra nhìn, bên trong trống tuếch, chẳng có gì cả.

“Cậu đang làm gì vậy?” Nguyên Triệt Dã đi theo sau, rón rén nhìn tôi.

“Không có gì. Cậu không cần ăn hộp cơm đó nữa, mình ra ngoài một chút.”

Nói xong, tôi nhanh chóng bước ra khỏi cửa.

Phía sau còn vọng theo tiếng nói bất mãn của cậu: “Tức giận gì chứ, chẳng qua chỉ là một hộp cơm thôi mà...”.

Lúc tôi cầm theo túi bột để làm bánh trôi và xuất hiện lần nữa trước cửa nhà Nguyên Triệt Dã, vẻ ngạc nhiên của cậu ấy còn rõ nét hơn lần đầu nhiều, hình như còn pha thêm chút lúng túng gượng gạo.

“Sao cậu...”

“Tăng tăng tăng tăng! Bánh trôi yêu thích của Diệp Hy Nhã, lần này thì tuyệt đối không được lãng phí nữa đâu nhá!” Tôi lắc qua lắc lại chiếc túi rồi cười, vừa đi vào bếp vừa nói, “Hộp cơm đã bị rơi hỏng rồi, nên không phải ăn nữa. vốn dĩ muốn làm một thứ gì khác, nhưng thấy trong tủ lạnh nhà cậu chẳng có gì cả. Chợ lại gần đây, nên mình mua một ít bột bánh trôi. Cậu chắc không dị ứng với bánh trôi đấy chứ hả? Ha ha”.

“Đồ ngốc.” Cậu ấy đi theo tôi vào bếp, giọng điệu nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Vả lại cậu biết không? Ăn đồ gì ấm ấm sẽ có cảm giác rất hạnh phúc đấy.” Tôi vừa mở túi bột mì vừa cười ha ha quay lại nói với Nguyên Triệt Dã.

“Thật sao?” Cậu ấy cũng cười, bỗng nhiên đưa tay xoa xoa tóc tôi.

Vẻ dịu dàng chảy trong nụ cười rạng rỡ ấy khiến con tim tôi lại đập loạn xạ, có lẽ chỉ một chút xíu ngọt ngào như vậy lập tức có thể làm tôi quên hết mọi đau thương trước đó.

Tôi và Nguyên Triệt Dã đã cùng nhau làm bánh trôi trong bầu không khí ấm cúng ấy.

Khi đang nhào bột, tôi cho thêm khá nhiều nước dầu tây, thấy vậy, Nguyên Triệt Dã đột nhiên ngây người hỏi:

“Nước dầu tây?”

“Đúng, như vậy bánh trôi sẽ có vị ngọt, là Cố Hạo Thần dạy mình đấy.”

Nhưng hình như cậu ấy chẳng nghe thấy tôi nói, cả người đang chìm trong ký ức nào đó, đôi mắt màu hạt dẻ bỗng trở nên ảm áp lạ kỳ.

Sau vài phút thất thần, cậu ấy lại cười, nháy mắt nói với tôi: “Vậy mình sẽ cố gắng đợi món bánh trôi của cậu ngày hôm nay”.

“Xi! Cậu nói thật lòng là đang rất mong đợi đi có được không hả?

Không nói thật lòng coi chừng lát nữa sẽ bị bỏng lưỡi cho xem!”

Mặc dù tôi rất tự tin, nhưng khi bánh trôi ra lò, tôi vẫn hơi thất vọng.

“Hừ, một vài chiếc bánh bị trào nhân đậu đỏ ra ngoài rồi.”

“Ha ha, không sao, cái nào không bị trào nhân ra ngoài thì đưa mình ăn là được. Nhưng cậu biết không? Bánh trôi cậu làm vẫn còn thiếu một thứ.”

“Cái gì?” Tôi nghi ngờ hỏi lại, rõ ràng là đầy đủ các nguyên liệu rồi mà.

“Không nói cho cậu biết.” Nguyên Triệt Dã làm mặt quỷ, bẻ bánh trôi, đắc ý đi ra phòng khách.

Tôi cũng bẻ bánh trôi vừa luộc xong ra phòng khách, đang chuẩn bị cùng Nguyên Triệt Dã khởi động thì nhìn thấy bố cậu đi từ tầng hai xuống.

Tôi đá chân Nguyên Triệt Dã một cái, hắn giọng hỏi:

“Bố cậu ở nhà sao?”

“Thì vẫn ở nhà mà.”

“Sao không nói với mình?”

“Cậu có hỏi đâu.”

Hừ...

Tôi sợ hãi không dám lên tiếng, nhưng Nguyên Triệt Dã thì lại chẳng thèm quan tâm gì cả, chỉ ung dung ngồi ăn bánh trôi. Tôi thấp thỏm nhìn bố cậu ấy đang từ từ tiến về phía chúng tôi. Thật kỳ lạ, bố cậu ấy trầm lặng không nói câu nào. Lúc bác ấy chuẩn bị đi ngang qua sau lưng chúng tôi, tôi liền đứng dậy:

“Cháu chào bác ạ.” Tôi cúi người chào.

Không thể để bố cậu ấy hiểu lầm lần nữa, chuyện lần trước và chuyện lần này nhất định phải giải thích rõ ràng mới được.

Bố Nguyên Triệt Dã dừng lại, ánh mắt lạnh lùng, giống như lần đầu tiên gặp tôi vậy.

Vốn dĩ đã rất căng thẳng, trên trán tôi mồ hôi bắt đầu toát ra, cuối cùng, tôi gắng hết sức, nói: “Bác... có ăn bánh trôi không ạ?”

Trời ơi, đối diện với bố của Nguyên Triệt Dã, tôi vẫn không thể nào có được dũng khí để giải thích.

Nghe thấy câu nói đó của tôi, bố Nguyên Triệt Dã đứng lặng người một lúc, Nguyên Triệt Dã ở bên cạnh nói chêm vào:

“Đừng nhiều chuyện nữa, người ấy sẽ không...”

Nguyên Triệt Dã chưa nói dứt lời, thật không ngờ, bố cậu ấy lại ngồi xuống.

Tôi không dám nghĩ rằng bác ấy lại thật sự ngồi lại để cùng ăn, tôi ngẩn người, nhưng cũng lập tức bê bát bánh trôi vừa luộc chín đặt xuống trước mặt bác ấy.

Người ngạc nhiên nhất vẫn là Nguyên Triệt Dã. Nhìn thấy bố mình ăn bánh trôi, ánh mắt cậu ấy thoáng lướt qua vẻ không dám tin, có chút gì đó cay đắng, oán hận... và cuối cùng là chế giễu.

Cậu ấy cười, không thèm nhìn bố mình nữa, vừa ăn vừa nói: “Đúng là nực cười”.

Bố Nguyên Triệt Dã vẫn trầm lặng như thế.

“Trong ký ức của tôi, trước đây tôi và mẹ không biết đã phải chờ đợi bao nhiêu buổi tối mới có thể được cùng ông ăn một bữa cơm, còn bây giờ, chẳng có ai chờ đợi nữa, thì ông lại dễ dàng ngồi xuống để ăn một bát bánh trôi sơ sài này. Ông nói xem, có phải rất nực cười không?”

Bố Nguyên Triệt Dã cuối cùng đã buông đũa, lặng lẽ lấy khăn ăn lau miệng, tỏ vẻ nghiêm nghị, rõ ràng là bác ấy không muốn Nguyên Triệt Dã tiếp tục đề tài này nữa.

“Bố sẽ đi công tác một tuần, trong thời gian đó, con phải tự chăm sóc bản thân mình.”

Nguyên Triệt Dã vẫn cúi đầu, vẫn tiếp tục không thèm nhìn bố mình lấy một cái. Mãi cho đến khi bố sắp đi đến cửa, cậu ấy mới đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt rất phức tạp, nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự phẫn nộ.

“Dù sao thì từ trước đến giờ cũng chỉ có một mình, có gì đáng để chăm sóc chứ? Cho dù có chết đi, thì các người cũng chẳng buồn quan tâm, chẳng phải vậy sao?”

Bố Nguyên Triệt Dã khựng lại một lúc, rồi nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Ánh mặt trời bên ngoài lúc ấy như đang hội tụ lại khiến người ta có cảm giác u buồn, dường như giữa Nguyên Triệt Dã và bố cậu đã bị ngăn cách bởi một con đường rất dài, mãi mãi không thể vượt qua.

Cánh cửa lặng lẽ khép lại, ánh sáng trong đôi mắt màu hạt dẻ của Nguyên Triệt Dã cũng tan biến theo.

Tôi nắm lấy lợn tóc với vẻ không tự nhiên, trong đầu tràn ngập vô vàn dấu chấm hỏi.

Quan hệ của bố mẹ Nguyên Triệt Dã hình như không được tốt lắm... Hai lần tôi đến đây, đều không nhìn thấy mẹ cậu ấy, lẽ nào... bố mẹ cậu ấy ly hôn rồi?

“Nguyên Triệt Dã...”

Tôi đang định nói gì đó thì bị Nguyên Triệt Dã ngắt lời:

“Đồ ngốc, tại sao ăn cái thứ ẩm ẩm này rồi, mình vẫn chẳng cảm thấy hạnh phúc gì cả?” Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, nụ cười rất nhẹ nhàng.

Kỳ lạ thay, có thứ gì đó đặng đặng đang ứ đọng lại trong cổ họng, làm khoang mắt tôi từ từ tích tụ đầy nước.

Trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng buổi tối hôm tôi và Nguyên Triệt Dã cùng đứng trên sườn núi ngắm các ngọn đèn.

“Có thể nhìn thấy nhà cậu không? Nhà cậu cách nhà mình không xa, là ở hướng nào nhỉ? À, đúng rồi, phía sau nhà của mình, rồi...”

“Cậu không tìm thấy đâu, đồ ngốc.”

“Này, cậu mà còn gọi mình là đồ ngốc một lần nữa là mình sẽ đá cậu xuống dưới đó.”

“Cậu không thể tìm thấy đâu.”

“Này! Đừng có đánh giá thấp thị lực của mình nhé!”

“Mặc dù mình có hai ngôi nhà, nhưng ở đó các ngọn đèn đều lụi tắt.”...

Như thể đã chứng thực được sự phỏng đoán của tôi, đột nhiên tôi cũng đã hiểu ra sự đau khổ và nỗi cô đơn trong câu nói lúc đó của cậu ấy, những giọt nước mắt ẩn nấp trong khoang mắt cuối cùng cũng đã tuôn trào.

Nguyên Triệt Dã nghiêng đầu nhìn tôi, từng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, nụ cười mờ ảo ấy bỗng dưng trở nên chân thật vô cùng.

Tôi ngẩng đầu, xung quanh mũi ngập tràn hương hoa tường vi tháng Năm, nồng nàn thơm ngát, thơm đến não nề.

“Đồ ngốc, sao lại khóc?” Nguyên Triệt Dã vừa cười vừa nói.

“Ai... ai khóc?” Tôi phản bác lại đầy khí thế.

“Người nào khóc là lợn con.”

“Mình không phải mà!”

...

Cái buổi trưa bất ngờ này đã đưa tôi tiến đến gần Nguyên Triệt Dã hơn một bước.

Tôi cũng đã bắt đầu hiểu được nụ cười của cậu ấy.

Cũng bắt đầu hiểu được những chất chứa ẩn sau nụ cười ấy, là nỗi buồn không biết chia sẻ cùng ai.

“Nguyên Triệt Dã, chiều nay đi học đi. Nếu còn trốn học, cô chủ nhiệm sẽ nổi điên lên đấy.” Loáng cái đã đến giờ học buổi chiều, tôi bắt đầu thuyết phục Nguyên Triệt Dã đi học.

“Ồ... được thôi.” Cậu ấy miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

“Vậy hộp cơm của mình thì sao?” Trước lúc chuẩn bị đi, tôi chợt nhớ ra hộp cơm của mình.

“Trả cậu.” Nguyên Triệt Dã đưa hộp cơm không ra.

“Thức ăn ở bên trong đâu?”

“Đổ rồi.”

“Đổ rồi?” Mặc dù hơi tiếc nuối nhưng dù sao cũng bị rơi hỏng mất rồi, đó cũng là việc bất đắc dĩ.

“Đương nhiên là đổ đi rồi, lẽ nào cậu cho rằng mình sẽ ăn thứ cơm hỗn tạp ấy sao?” Nguyên Triệt Dã dường như rất bất mãn, giọng cao vút.

“Cái gì? Thứ cơm hỗn tạp? Chẳng phải là cậu làm nó thành như vậy sao?” Tôi cũng không kiềm chế được lên tiếng đòi công bằng cho hộp cơm, “Thức ăn mình làm, hương vị màu sắc đều đủ cả!”.

“Rõ ràng là rất mặn!”

“Rất mặn? Làm sao cậu biết thức ăn mình làm rất mặn? Cậu còn chưa ăn cơ mà.”

“Cái đó... nhìn là biết rất mặn rồi!” Nguyên Triệt Dã quay đi với những biểu hiện rất không tự nhiên.

“Nhìn? Làm sao có thể...” Tôi chẳng muốn tiếp tục đôi co với cậu thêm nữa, liền chuyển sang thái độ khiêm tốn, “Thôi được rồi, vậy mình về học thêm ở Thần chút nữa là được mà. Thế cậu thích ăn món gì? Lần sau mình làm cho cậu ăn”.

“Đồ ngốc!” Không ngờ sắc mặt cậu ấy đột nhiên tối sầm lại.

Tiếp sau đó, cậu ấy không nói thêm gì nữa, quay về phòng mình, khóa cửa, mặc kệ tôi đứng ngoài gọi thế nào cũng không chịu mở.

Đúng là chẳng thể hiểu nổi!

Con người kỳ cục! Tôi lại nói sai điều gì làm cậu ấy tức giận rồi?

Cả buổi chiều hôm đó, đến lớp học tôi chỉ suy nghĩ về vấn đề này, chẳng thể nào tiếp thu được bài giảng của cô giáo. Việc tôi như vậy với việc Nguyên Triệt Dã bỏ trống chỗ ngồi, thực ra cũng chẳng có gì là khác biệt cả!

Khó khăn lắm mới vượt qua được sự đầy ải của các tiết học, các bạn khác đều chen nhau rời khỏi lớp, còn tôi vẫn ngẩn người nhìn chỗ ngồi phía trước.

Ngày hôm nay hình như đã xảy ra khá nhiều chuyện...

Tôi hình như cũng hiểu được một mặt khác mà không ai biết về Nguyên Triệt Dã.

Nhưng, tại sao vẫn cảm thấy chưa đủ nhỉ...

Có lẽ... có lẽ là do đã quá khao khát để hiểu về cậu ấy rồi.

Khao khát hiểu được toàn bộ về cậu ấy.

Khao khát hiểu được nhiều hơn, sâu hơn.

Hiểu cặn kẽ, hiểu một cách thuần túy...

Lại một lần nữa tôi rút ra cuốn nhật ký đã lựa chọn rất kỹ ấy, chạm lên bầu trời bao la trên trang bìa và những chiếc lông vũ màu trắng đang bay lả tả.

Trong khung cảnh đẹp đẽ ấy, cô gái đưa bàn tay hướng về phía chàng trai cô đơn lặng lẽ.

Đôi bàn tay thon thả trắng ngần của cô gái tràn đầy sự mong đợi và kiên trì.

Gương mặt bánh bao sáng sủa của chàng trai ẩn giấu một nụ cười.

Cuối cùng tôi đã xác định được lòng mình, kiên quyết đặt cuốn nhật ký vào trong ngăn bàn phía trên.

Nguyên Triệt Dã, xin cậu hãy tin ở mình, mình muốn một lần nữa đến gần cậu hơn.

white c: f widows: auto; word-spacing: 0px; -webkit-text-stroke-width: 0px;”>Tôi nín thở, chăm chú nhìn Nguyên Triệt Dã, trong mắt lúc này chỉ đọng lại duy nhất gương mặt gần trong gang tấc của cậu ấy.

Ánh mắt Nguyên Triệt Dã chuyển rất nhanh qua các trạng thái kinh ngạc, hiền hòa và rất nhiều biểu hiện phức tạp khác. Sau đó, nụ cười trên mặt cũng giống như những bông pháo hoa phía sau lưng cậu ấy, từng tia từng tia lụi tắt dần.

Trái tim tôi hồi hộp càng đập nhanh hơn. Cậu ấy không thích mình sao?

Trong tâm trí tôi bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những gì đã diễn ra kể từ khi quen biết cậu ấy cho đến giờ.

Giúp tôi thoát khỏi hình phạt của cô giáo dạy toán, bế tôi đến phòng y tế sau khi tôi bị thương trong cuộc thi chạy tiếp sức, hàng ngày vẫn trên đũa gọi tôi là “đồ ngốc”, và tối hôm nay còn đèo tôi đến đây để ngắm cảnh đêm... cậu ấy đối với tôi rõ ràng là khác so với những người khác mà.

Hoặc là... tôi nhớ lại lần đầu tiên đến nhà cậu ấy, nhớ lại dáng vẻ tức giận của bố cậu ấy khi nhìn thấy chúng tôi lẩn lộn dưới đất, có phải chăng là vì... bố cậu ấy đã phản đối, nên cậu ấy mới...

“Việc đó... mặc dù bố cậu không cho phép cậu yêu sớm, nhưng mình...”

Tôi lấy hết can đảm nói được nửa câu rồi lại dừng, không biết nên tiếp tục thế nào nữa. Muốn Nguyên Triệt Dã không quan tâm đến lời của bố cậu ấy mà tiếp nhận tôi sao? Hay là nên dừng bước...

Mọi thứ trong đầu tôi bắt đầu rối tung lên, lúc này tôi mới ý thức được cơn kích động vừa rồi của mình...

“Thật sao? Cậu thực sự thích mình sao?”

Nguyên Triệt Dã đột nhiên hỏi lại, tôi vội vàng ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy với vẻ mặt mong đợi.

“Cậu có biết thế nào gọi là thích không? Không phải là những kích động nhất thời. Coi như bây giờ cậu tự cho là thích đi, nhưng cũng có thể sau này sẽ từ bỏ không chút lưu luyến. Nếu đã như vậy, thì chi bằng đừng có bắt đầu chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Cậu nói xem, có phải vậy không?”

Khi nói những điều này, rất nhiều cảm xúc phức tạp mà tôi không thể nắm bắt kịp cứ liên tiếp hiện lên trong mắt Nguyên Triệt Dã.

Tôi lặng người đi.

Giọng nói của Nguyên Triệt Dã lúc này hoàn toàn khác xa với Nguyên Triệt Dã tôi quen biết thường ngày, dừng dưng và lạnh lùng. Giọng nói ấy làm tôi thấy sợ. Nó làm tôi thấy nhớ giọng nói có vẻ “đều đều” khi cậu ấy cố tình trêu chọc tôi, gọi tôi là “đồ ngốc”, làm tôi thấy nhớ tiếng cười khi cậu ấy đùa giỡn với tôi, Nguyên Triệt Dã lúc đó với Nguyên Triệt Dã lúc này, có một sự đối lập vô cùng rõ rệt...

Trong lòng tôi bỗng trào dâng nỗi chua xót, cảm xúc ấy cứ xộc thẳng lên đôi mắt tôi.

Tại sao lần đầu tiên thổ lộ lòng mình lại nhận được kết cục như vậy?

Con tim đau đớn khó chịu giống như có người đang ra sức bóp nghẹt. Tôi ra lệnh cho mình hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế làn nước trong khoang mắt.

Bất kể là lời tỏ tình đầy kích động ban nãy, hay là câu trả lời vô tâm của Nguyên Triệt Dã bây giờ, tất cả lòng tôi vẫn rất kiên định...

Nguyên Triệt Dã.

Cậu có thể từ chối tình cảm của mình.

Nhưng tình cảm đó lại không thể vì sự từ chối của cậu mà dừng lại.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, những vì sao trên trời càng lúc càng rực sáng.

Dường như bị sự cố chấp trong mắt tôi đánh bại, bức tường kiên cố trong mắt Nguyên Triệt Dã bắt đầu sụp đổ, rơi xuống từng mảng từng mảng. Cậu ấy khẽ mím môi, hiện lên sắc hồng của hoa tường vi đẹp rực rỡ, nét gân guốc cứng nhắc vốn có trên khuôn mặt cũng từ từ mềm mại dịu dàng đi nhiều.

Đột nhiên tôi lại tìm thấy sức mạnh.

“Nguyên Triệt Dã, thực ra... trong lòng cậu có bí mật phải không?” Tôi bắt đầu bằng câu hỏi thăm dò, “Bí mật đó, có liên quan gì đến việc cậu chuyển trường phải không?”.

Nghe thấy câu hỏi của tôi, bàn tay Nguyên Triệt Dã bỗng nhiên nắm chặt lại. Trong đôi mắt sáng thoáng lướt qua một tia u ám, nhưng cũng rất nhanh chóng bị cậu ấy cất giấu thật kỹ.

Không phải chứ... lẽ nào, cậu ấy có bí mật thật? Vừa rồi chỉ là tôi đoán bừa thôi mà, không ngờ...

Cũng chính lúc dòng suy nghĩ của tôi đang lặp đi lặp lại trăm nghìn lần ấy, Nguyên Triệt Dã bỗng dưng tiến lại, mang theo hơi thở hương hoa tường vi phả lên trán tôi, trên mặt nở một nụ cười sáng khoái mà tôi đã thấy rất quen thuộc. “Mỗi người đều có một bí mật, cứ hỏi trực tiếp người khác giống như cậu là không lịch sự đâu đấy, cậu có lẽ cũng giống như mình nhỉ?”

“Giống cậu?”

“Đúng, giống mình từ trước đến giờ chưa hề hỏi về bí mật của cậu.”

Tôi kinh ngạc lùi lại phía sau một bước, trong lòng thoáng hoảng sợ.

Bí mật của mình? Hai tai sẽ bị mất khả năng thính giác khi căng thẳng, bí mật đó cậu ấy phát hiện ra rồi sao? Bị lộ ra từ lúc nào vậy?

“Đi thôi, đồ ngốc! Chúng ta về nhà thôi!”

Cũng may, Nguyên Triệt Dã không tiếp tục hỏi. Cậu ấy đến chỗ xe trước, chậm rãi khởi động.

“Ừ.” Tôi như trút được gánh nặng, gật đầu chạy theo, lúc rời đi, tôi vẫn không cầm được lòng, cố ngoái lại ngắm nhìn cảnh đêm đẹp mê hồn một lần nữa.

Nơi đây, là nơi đầu tiên tôi thổ lộ tình cảm...

11. Chương 06 Part 1

Nhật ký 6:

Nếu chỉ có thể là bạn

Thứ Ba, ngày 24 tháng 5, trời nắng.

Nếu chỉ có như vậy, cậu mới không từ chối sự gần gũi của mình;

Nếu chỉ có như vậy, cậu mới không quên được sự tồn tại của mình;

Nếu chỉ có như vậy, mình mới không trở thành gánh nặng của cậu;

Vậy thì, hãy làm bạn bè nhé.

Tuy hai chữ “bạn bè” sẽ vẽ ra một đường ranh giới giữa hai chúng ta,

Tuy mình không hề muốn thừa nhận sự thực này,

Nhưng...

Chỉ có làm bạn bè,

Mình mới có thể tiếp tục ở bên cạnh cậu được.

Ngày hôm sau, lại là một ngày hoàn toàn mới.

Bầu trời xanh thăm thẳm, những đám mây trôi như những cây kẹo bông, không khí tươi mát và trong lành, con đường bóng mát trong khuôn viên trường kéo dài dằng dặc, khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tôi cứ nghĩ thời gian là liều thuốc chữa trị tốt nhất, có thể bỏ lại quá khứ tất cả những điều không vui, và mang đến cho ta dũng khí và niềm tin mới, sự kỳ vọng mới về tương lai.

Thế nhưng, dường như mỗi ngày tôi lại phải đối mặt với những muộn phiền đến sau...

Đúng lúc tôi đang phóng như bay, chạy đua với thời gian thì nghe thấy những âm thanh của động cơ quen thuộc phía sau.

“Uuuuuuuuuuu...”

m thanh càng lúc càng gần hơn.

Là Nguyên Triệt Dã? Hôm nay cậu ấy không bỏ học sao? Nhưng sao hôm nay lại đi xe máy đến trường nhỉ?

Chẳng nhẽ cậu ấy không sợ bị thầy giáo gọi bố mẹ đến trường gặp sao?

Vừa nghĩ đến đây tim tôi cũng bắt đầu đập loạn lên. Tôi nắm chặt tay, và tưởng tượng ra phải tỏ thái độ như thế nào để chào hỏi cậu ấy.

Vừa giờ tay lên chuẩn bị quay đầu lại, một cơn gió thổi đến, chiếc xe gắn máy tăng tốc và vượt lên lướt qua người.

Nụ cười rạng rỡ của tôi chợt đông cứng lại, tuy chỉ là trong giây lát thôi, tôi vẫn nhìn thấy rất rõ bóng một người nam và một người nữ ngồi trên xe gắn máy.

Tiếng hai người nói chuyện với nhau vọng lại rõ mồn một.

“Oh yeah... thật tuyệt... Triệt Dã, cậu có thể đi nhanh hơn nữa không?”

“Được chứ! Cậu muốn nhanh thế nào mình sẽ nhanh thế. Thế nào, xe của mình diễn đẹp chứ?”

“Ừ. Xe đẹp, cậu cũng đẹp lắm!”

“Ha ha ha...”

“Nguyên Triệt Dã, mình rất thích cậu, chơi với mình chứ!”

“Mình vốn dễ thương mà...”

Chiếc xe gắn máy màu đen dừng hẳn, chàng thanh niên tóc vàng đẹp trai, cùng nữ sinh xinh đẹp ngồi phía sau, tất cả đều có sức hấp dẫn vô cùng, nhìn thấy cảnh tượng này những học sinh đi bên đường cũng bắt đầu hò reo cổ vũ. Những âm thanh náo nhiệt đó đã phá tan không gian yên tĩnh của buổi sáng sớm trong sân trường.

Cho đến khi âm thanh của hai người đó xa dần, đến khi tôi không thể nghe thấy được gì nữa, tôi vẫn thẫn thờ đứng bên đường, người cứng đờ giống như một con búp bê không có linh hồn.

Khi Nguyên Triệt Dã lướt qua người tôi, đôi mắt cũng chẳng hề liếc nhìn tôi lấy một cái.

Lẽ nào cậu ấy không nhìn thấy tôi sao?

Trái tim dường như đã ngừng đập, nỗi buồn giống như con nước thủy triều từng đợt từng đợt kéo đến nhấn chìm tôi, chỉ còn lại hơi thở khó khăn, từng tiếng thở vọng trên mặt nước nghe rất rõ ràng.

Nguyên Triệt Dã...

Thầm đọc tên cậu ấy, trái tim như bị kim đâm đến nhói đau.

“Nguyên Triệt Dã!!!”

Một tiếng gầm giận dữ như tiếng sấm chợt vang vọng phủ kín mọi âm thanh trong lòng tôi, tôi ngơ ngác nhìn về hướng phát ra âm thanh đó.

Trong sân trường, xe của Nguyên Triệt Dã đâm vào một chiếc xe đạp, bên cạnh đó là thầy giáo dạy môn vật lý với khuôn mặt đang chuyển sang màu tím.

“Lại là em, Nguyên Triệt Dã! Nhà trường cấm đi xe gắn máy! Em không rõ sao? Lại còn đâm vào thầy giáo! Phụ huynh! Phụ huynh của em, em nhất định phải đưa đến đây, để họ nói xem họ dạy con như thế nào.”

“Em không đâm vào thầy. Vừa nãy chỉ là em chào thầy, rồi sau đó thầy tự ngã ra đấy chứ ạ”. Lời giải thích của Nguyên Triệt Dã tuy không lớn nhưng tai tôi lại nghe rất rõ.

“Em em em em... đi xe đến trường lại còn nói lý à?” Giọng của thầy giáo vật lý quát ngày càng lớn, có thể bùng nổ mất đi lý trí bất cứ lúc nào.

Tôi lo lắng, vội vàng chạy ra chỗ đó.

Không biết có phải là ảo giác không, bất chợt tôi có cảm giác Nguyên Triệt Dã đang nhìn mình. Ánh mắt cậu ấy như xuyên qua khoảng cách của không gian, truyền đến tôi một thông tin nào đó, trên khuôn mặt sáng sủa đó biểu lộ vẻ cô độc và đau thương.

Tôi càng chạy nhanh hơn.

Nhưng khi tôi chạy gần đến nơi thì nhận ra rằng Nguyên Triệt Dã chẳng thèm để ý đến tôi, cậu ấy còn quay sang cười nói vui vẻ với bạn nữ bên cạnh.

Vừa này là tôi hoa mắt sao...

Tôi buồn bã cúi mặt, lê bước chân nặng nề, từng bước từng bước đi về phía lớp học, bỏ ngoài tai tất cả những âm thanh hỗn loạn phía sau.

Lúc ngồi xuống chỗ của mình, lần đầu tiên tôi không chào hỏi Vy Vy, cả người tôi như run lên, toàn thân mệt mỏi rũ rượi.

Cho đến khi chiếc ghế phía trước đung phẩy bàn tôi ngồi thì tôi mới sực tỉnh, nhìn thấy phía trước mình, Nguyên Triệt Dã đang mở cặp sách ra.

Tôi luôn tự nhủ phải bình tĩnh, phải bình tâm và giữ giọng điệu như mọi ngày: “Nguyên Triệt Dã, sao cậu vẫn đi xe đến trường vậy?”

Động tác mở sách của người ngồi trước bỗng dừng lại, từ từ quay đầu lại, kèm theo một nụ cười rạng rỡ: “Ha ha... cậu không thấy như thế rất ngẫu nhiên sao?”

Quả đúng là khuôn mặt sáng sủa dễ gây cảm tình cho người khác, nhưng lại cứ đau vào đôi mắt tôi.

“Chẳng phải cậu đã đồng ý với mình là không đi xe đến trường sao?” Ngực khí của tôi trở nên hơi kích động.

Chiều tối hôm đó, tôi ngồi sau xe cậu ấy, cậu ấy rõ ràng đã đồng ý với tôi...

“Nguyên Triệt Dã, sau này cậu có thể không đi cái này đến trường được không?”

“Sao? Cậu sợ thầy giáo gây khó khăn cho mình hả? Yên tâm, thầy giáo thích gọi bố mẹ mình thì mặc kệ thầy thôi.”

“Không phải là vì cái đó.”

“Hả?”

“Là vì mình sợ... cậu sẽ lại bị ngã.” “Được.”

“Hả?”

“Sau này không đi xe máy đến trường nữa, mình hứa với cậu.”

“Nói lời thì phải giữ lời đấy nhé.”

...

Nhưng sao chưa gì đã nhanh chóng quên đi lời hứa đó vậy? Giống như vào mùa hè, trẻ con thường thổi bong bóng xà phòng, tuy đẹp nhưng dễ vỡ.

Tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt cậu ấy, toàn bộ con người là một màu nâu ấm áp, nhưng lại làm tôi cảm thấy thật xa vời và không thể chạm tới được.

“Thật à? Hình như mình quên mất rồi.”

Nguyên Triệt Dã xoa đầu rồi ngẫm nghĩ một lát, sau đó giả vờ như xin lỗi, trả lời tôi.

“Quên rồi sao?” Tôi sững sờ hỏi lại.

Câu nói của cậu ấy như một lưỡi kiếm sắc nhọn, chớp mắt đã xuyên thấu tim tôi. Nỗi đau đớn đến khó thở như cơn lốc xoáy cuốn phăng mọi suy nghĩ của tôi.

Hóa ra, lời hứa hẹn cũng có thể dễ dàng quên đi được sao?

Hóa ra, trong lòng cậu ấy, những lời nói của tôi trước nay đều chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi còn đang ngơ ngác thì Nguyên Triệt Dã đã từ từ lấy trong cặp sách ra một tập tài liệu, chuyển đến trước mặt tôi: “May quá! Cậu chọn giúp mình đi”.

“Ồ?” Tôi sững người một lát, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy.

Tiện tay vừa lật ra xem, bức ảnh và tài liệu của một nữ sinh rơi ra, lập tức đập thẳng vào mắt tôi

Họ tên: Dương Huệ Dĩ

Chiều cao: 165cm

Sở thích: shopping...

Sở trường: khiêu vũ.

Lại lật tiếp, là thông tin chi tiết của một nữ sinh khác, cũng viết đại loại như họ tên, chiều cao, sở trường.

“Này, cậu làm gì vậy?” Tôi quay sang hỏi, “Đột này muốn tổ chức hoạt động gì à?”.

“Không phải. Cậu chọn giúp mình một người.” Nụ cười của Nguyên Triệt Dĩ lúc này trông có vẻ rất bối rối, “Cậu xem xem cô nào xuất sắc thì ngày mai mình sẽ chở người đó đi học”.

“Cái gì? Cậu đang đùa mình hả?”

“Đâu có. Mình nói thật mà.” Cậu ấy cười với vẻ mặt vô tội.

“Mình từ chối!”

“Làm gì mà phải từ chối chứ? Mình thực lòng muốn hỏi ý kiến cậu mà.”

“...”

Nỗi tuyệt vọng vừa đau khổ vừa phẫn nộ bóp chặt lấy cổ họng tôi, cổ họng tắc nghẹn chẳng thể nói được.

Nguyên Triệt Dĩ đáng ghét, lẽ nào cậu vẫn không hiểu sao? Mình đã từng nói mình thích cậu, tại sao cậu vẫn làm như vậy chứ?

Nguyên Triệt Dĩ dường như không chú ý đến sự thay đổi trong tâm trạng của tôi, cậu ấy còn vui mừng nói gì đó với tôi, khuôn mặt tươi cười, ngón tay thon dài đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào tập thông tin về mấy nữ sinh đó...

Thế nhưng, tôi chỉ ngẩn người nhìn vào cái miệng há ra ngậm vào của cậu ấy, tai đột nhiên trở nên yên tĩnh, dường như thế giới xung quanh bỗng chốc biến thành một vở kịch câm, không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Cái tai đau lại phát bệnh rồi.

Việc mất đi sự nhạy bén tạm thời này có thể nói là chuyện thường ngày, nhưng chẳng có lần nào nó lại đến kịp thời như lần này.

Đúng vậy. Đây là lần duy nhất tôi không hề oán trách đôi tai của mình.

Bởi vì, giờ đây tất cả những gì cậu ấy nói có lẽ không nghe thấy thì tốt hơn...

Ai bảo tôi yếu đuối như vậy, những lời nói tàn nhẫn đó, những lời nói làm đau lòng người khác, tôi thực sự chẳng muốn nghe chút nào...

Cuối cùng, sự lặng im của tôi đã khiến Nguyên Triệt Dĩ phải chú ý.

Cậu ấy ngừng lại và muốn nói điều gì đó với tôi, nhưng đúng lúc đó cô giáo dạy toán cũng bước vào lớp.

Đã vào giờ học.

Cuối cùng Nguyên Triệt Dĩ nhìn tôi một cái, rồi không nói gì nữa, từ từ quay người.

Cô giáo dạy toán tuyên bố bắt đầu vào học, sự yên lặng trong đôi tai tôi cũng dần biến mất, khả năng nghe cũng dần khôi phục, nhưng tôi cũng chẳng còn tâm trí để mà nghe giảng.

Nguyên Triệt Dĩ, mình thật ngốc, sao lại muốn tiếp cận và tìm hiểu một người khó hiểu như cậu chứ!

Ha ha, đúng vậy, Diệp Hy Nhã là đồ ngốc mà! Là kẻ đại ngốc từ đầu đến chân!

Đường như có thể nghe thấy cậu ấy trả lời như vậy, trên mặt vẫn nở nụ cười vẻ vô tội nhưng lại khiến người khác đau lòng.

Tôi cúi đầu như một kẻ bại trận, ánh mắt ngừng lại nơi cuốn nhật ký mới mua đặt trên bàn học.

“Có hai quyển nhật ký, cậu một mình một. Chúng mình mỗi người sẽ viết ra bí mật của riêng mình, sau đó đổi cho nhau. Như thế chẳng ai giấu được người kia điều gì hết.”

“Không cần đâu”.

Hôm qua khi đưa cuốn nhật ký cho cậu ấy, vẻ từ chối thẳng thừng của cậu ấy vẫn rõ mồn một trước mắt tôi.

Đáng ghét! Tôi đúng là điên nên mới đưa cho cậu ấy cuốn nhật ký! Tôi tức giận xé toạc một tờ giấy, rồi viết:

Trả cho mình cuốn nhật ký trong ngăn bàn!

Rồi vo viên tờ giấy, nhắm thẳng vào cái đầu màu vàng ném mạnh.

Bịch!

Chính xác mục tiêu.

Sau đó vài phút, viên giấy lại bị ném trả lại trên bàn của tôi.

Tôi mở ra xem, bên trong có vài chữ viết ngoáy như rồng bay phượng múa:

Nhật ký? Trong ngăn bàn của mình không có.

Tôi tức giận viết trả lại:

Sao lại thế? Hôm qua sau khi tan học rõ ràng mình để vào trong đó mà.

Cậu ấy nhanh chóng ném trả lại viên giấy:

Không có mà, không nhìn thấy.

Cứ thế, hai đứa cứ ném qua ném lại viên giấy, cậu ấy nói không tôi nói có. Mãi cho đến khi tiếng chuông hết giờ vang lên, cô giáo dạy toán vừa cho nghỉ, tôi đã nhảy ra khỏi chỗ ngồi, chạy thẳng đến bàn của Nguyên Triệt Dã.

“Này này này, cậu làm gì vậy?” Nguyên Triệt Dã không ngờ được rằng tôi sẽ hành động như vậy.

“Cậu đừng có ồn. Mình phải tự mình tìm mới được!” Vừa nói một cách quả quyết vừa tìm kiếm khắp bàn học của cậu ấy.

Nguyên Triệt Dã ngồi im không động đậy, còn tôi thì lục đi lục lại hết cả bàn học, vậy mà cũng không tìm thấy cuốn nhật ký đâu. Khi dừng tay lại, bỗng phảng phất ngửi thấy một mùi hương hoa tường vi.

Vừa quay đầu lại mới phát hiện ra tôi và Nguyên Triệt Dã đã cách nhau thật gần.

Cậu ấy nhìn tôi không chớp mắt, bên trong có ánh hào quang lấp lánh, tim tôi bỗng đập rộn ràng.

“Đã nói là không có mà. Sao cậu không chịu tin mình chứ?”

“Sao... sao lại có thể thế chứ?” Tôi lăm bầm với vẻ hoảng hốt, mặt bỗng nóng bừng, “Lẽ nào bị người khác lấy mất rồi?”

Rốt cuộc là bị ai lấy chứ? Lòng tôi thấy trống rỗng, giống như mất đi một thứ gì vô cùng quan trọng.

“Xì, cái thứ đó thì làm gì có người nào thêm lấy?” Bên tai có tiếng xì xào vọng lại, càng lúc càng rõ ràng hơn.

“Đúng đấy, cái gì mà trao đổi nhật ký? Đúng là quê quá.”

“Không ngờ bây giờ vẫn còn người lấy nhật ký để tỏ tình, thật đúng là kẻ ngốc.”

“Xem ra có vẻ ai đó đang bị ám đầu đây.”

“Đúng đây. Con cóc đòi ăn thịt thiên nga, ha ha ha.”

...

12. Chương 06 Part 2

Khởi nguồn của những lời giễu cợt khó nghe đó lại chính là từ người bạn ngồi cùng bàn Vy Vy.

Tôi xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy cô ta đang cầm mẫu giấy mà tôi và Nguyên Triệt Dã viết với nhau trong giờ học cùng với cô bạn khác đang chuyển tay nhau xem. Họ không ngừng nhìn tôi với ánh mắt giễu cợt, tặc lưỡi tỏ vẻ, từng từ từng chữ như chiếc gai nhọn dài có độc đâm thẳng vào tim tôi.

Đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, dần dần mất cả khả năng suy nghĩ.

Cảm giác quen thuộc như đang quay trở về thời thơ ấu, bị rất nhiều bạn nhỏ vây quanh. Lúc đó tôi chỉ nhìn chúng với ánh mắt chờ đợi, hy vọng chúng có thể chấp nhận tôi.

Thế nhưng bọn chúng cứ lặp đi lặp lại:

“Nó là kẻ điếc, kẻ điếc. Mình chẳng thèm chơi với con bé đó.”

Nó là kẻ điếc... Mình chẳng thèm chơi với con bé đó...

Những ánh mắt khinh ghét đó, cứ như tôi là một sinh vật lạ, khiến cho bọn chúng khiếp sợ trốn tránh. Những khuôn mặt ngây thơ non nớt ấy, lúc tỏ ra miệt thị lại có sức sát thương vô cùng lớn.

Tôi tranh luận lại một cách yếu ớt: “Mình không bị điếc... Chỉ là mình... thỉnh thoảng không nghe thấy...”.

Thế nhưng, chẳng ai thèm lắng nghe tôi nói, họ chẳng buồn nghe lời giải thích của tôi.

Những giọt nước mắt tủi thân đọng đầy trong khóe mắt, và vị thần cứu tinh xuất hiện đã giải cứu tôi khỏi vòng vây của những lời giễu cợt.

Trước mắt tôi, lời nói của bọn Vy Vy và hình ảnh trong ký ức cứ xen lẫn nhau, hình ảnh của bọn họ lúc thì trở nên mơ hồ lúc thì trở về hiện thực, khuôn mặt của lũ bạn nhỏ, khuôn mặt của bọn Vy Vy, dần dần tôi không còn phân biệt được.

Mồ hôi vã ra khắp trán, đôi môi cũng run lên bần bật.

Tôi phải làm sao đây?

Làm sao đây?

Ngày trước có Thần xuất hiện, nhưng giờ anh không ở đây, tôi phải làm sao đây?

Tại sao cái tai điếc không phát bệnh vào lúc này cơ chứ? Nếu như phát bệnh thì không cần phải nghe những lời nói đó của bọn họ, cũng chẳng cần phải tái hiện lại cơn ác mộng hồi bé đó. Thế nhưng, những điều này tôi chẳng thể kiểm soát được, những lời chế giễu của bọn họ giống như âm thanh ma quái cứ vây kín tai tôi...

Đúng lúc tôi đưa tay lên chuẩn bị bịt tai lại, tay bỗng dừng bị ai đó nắm lấy.

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, đối diện với đôi mắt đầy vẻ nghiêm nghị của

Nguyên Triệt Dã.

“Chúng ta đi!”

Giọng nói của cậu ấy trong trẻo, ngữ điệu hơi khác so với ngày thường.

Tôi bước vội theo sau cậu ấy, ngay cả tiếng chuông vào lớp cũng không ngăn nổi bước chân của chúng tôi. Bàn tay của Nguyên Triệt Dã nắm lấy tay tôi lạnh lạnh, nhưng truyền tới tim tôi lại có cảm giác vô cùng ấm áp.

Chỉ có điều, giờ đây, tất cả mọi thứ dường như đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Trong đầu tôi chợt hiện lên rất nhiều những cảnh tượng ở cạnh Nguyên Triệt Dã, lần đầu tiên khi về nhà cậu ấy... buổi chiều tối khi tôi ngồi sau xe cậu ấy... hình ảnh cậu ấy đeo một người con gái khác lúc sáng nay...

Và cả con người cậu ấy ban nãy nhờ tôi chọn một người bạn gái và con người cậu ấy nghiêm túc kiên định lúc này.

Rốt cuộc đâu mới là con người thật của cậu ấy?

Tôi không biết.

Tôi cũng không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì nữa! Đã không thích tôi thì sao còn dẫn tôi đi làm gì? Tôi vốn không cần cậu ấy thông cảm và thương hại tôi.

“Bỏ mình ra!”

Bị cậu ấy kéo đến phía sau lớp Toán, khỏi bàn tay cậu ấy. Thế nhưng cậu ấy vẫn nắm rất chặt.

Tôi lúc đó đã rất cương quyết, cuối cùng tay của tôi cũng từ từ thoát ra khỏi tay cậu ấy.

Sau đó, cả hai lặng lẽ đứng đó, không khí bỗng trở nên nặng nề và khó xử.

“Cậu đã ghét mình chưa?” Nguyên Triệt Dã nhìn chằm chằm vào tôi, trong mắt lộ vẻ gì đó khiến tôi có cảm giác bất an.

“Bây giờ cậu đã nghĩ kỹ, lời tỏ tình hôm đó chỉ là giây phút kích động bùng bột phải không?” Cậu ấy nói tiếp, cúi người xuống, khuôn mặt gần sát với mặt tôi, ánh mắt dường như muốn nhìn xuyên thấu vào tận tim tôi.

“Cậu đang nói gì vậy?” Tôi đột nhiên lùi lại một bước, lòng chợt thấy vô cùng trống trải.

“Ha ha, chẳng phải là cậu nói thích mình sao? Nhưng cậu thấy đấy, cái chuyện thích này cũng thực sự không thể duy trì lâu dài được! Từ hôm đó đến bây giờ, chắc còn chưa đến một tuần ấy chứ?”

Nét mặt cậu ấy như cười mà không phải cười, tôi lại sững sờ kinh ngạc, một sự phẫn nộ và đau khổ chảy ào vào tim.

Hóa ra cậu ấy đã để ý đến lời tỏ tình của tôi, cậu ấy có nhớ tôi nói thích cậu ấy. Thế nhưng cậu ấy lại...

“Cậu đã ghét mình chưa?”

“Bây giờ cậu đã nghĩ kỹ, lời tỏ tình hôm đó chỉ là giây phút kích động bùng bột phải không?” “Ha ha, chẳng phải là cậu nói thích mình sao? Nhưng cậu thấy đấy, cái chuyện thích này cũng thực sự không thể duy trì lâu dài được! Từ hôm đó đến bây giờ, chắc còn chưa đến một tuần ấy chứ? Bây giờ, cậu không chịu đựng nổi, nên muốn từ bỏ cái gọi là thích của cậu, đúng không nào?”

Cậu ấy chẳng biết gì hết, dựa vào đâu mà nói những lời này cơ chứ?

Dựa vào đâu mà hiểu lầm tôi như vậy? Chẳng lẽ dựa vào việc cậu ấy không thích tôi sao?

“Nguyên Triệt Dã, cậu là đồ con heo, cậu là một kẻ tự cao tự đại, cậu là tên khốn!” Nước mắt của tôi không thể ngăn nổi cứ trào ra, giống như những hạt trân châu rơi xuống lách tách, “Rõ ràng biết tôi thích cậu, tại sao vẫn còn giấu cột tôi chứ? Tôi ghét cậu! Ghét cậu! Tại sao cậu có thể như thế chứ? Nói những lời làm tổn thương tôi, cậu cảm thấy rất thú vị sao? Hay cậu nghĩ việc tôi thích cậu là chuyện vốn rất đáng buồn cười?”

Những giọt nước mắt nóng ẩm trào ra làm nhòe đôi mắt, thế nhưng Nguyên Triệt Dã chỉ đứng nguyên một chỗ bất động và nhìn tôi, không hề có ý định xin lỗi. Một lúc sau, cậu ấy bỗng phá lên cười.

Lúc này tôi càng khóc ghê hơn nữa.

Trong sự lơ mơ của đôi mắt đắm lệ, một bàn tay ấm áp vuốt nhẹ lên má tôi, ngón tay cái ấm áp gạt những giọt nước mắt đang không ngừng trào ra. Không cần nhìn tôi cũng biết đó là ai, tôi tức giận muốn lấy tay đẩy ra nhưng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Những lời mình vừa nói không hề có ý giễu cợt cậu.” Một lát sau, tôi nghe cậu ấy nói với giọng rất thành thật, “Xin lỗi, nếu mình đã làm cậu buồn”.

Ngừng lại một lúc sau, ngữ điệu của ấy cậu bỗng trở nên trầm xuống: “Mình biết cậu thích mình, nhưng, mình không thể thích cậu được...”.

“Tại sao lại không thể?” Tôi thôi khóc và ngẩng đầu hỏi lại.

“Không biết nữa. Có thể... là thiếu khả năng thích một ai đó.” Im lặng một hồi, rồi cậu ấy do dự trả lời.

“Cậu nói dối!” Tôi thét lên một cách giận dữ, trong đầu tôi hiện lên đồng tài liệu về mấy nữ sinh đó, “Rõ ràng cậu thích mấy cô gái đó, tại sao lại thiếu được khả năng thích một ai đó cơ chứ?”.

“Thật sao?” Lần này Nguyên Triệt Dã dường như không có ý muốn phủ nhận, “Ha ha, vậy thì có thể là thiếu khả năng thích cậu rồi...” Cậu ấy vừa cười vừa nói một cách sáng khoái.

Trong lời cậu ấy thốt ra, dường như đang ẩn giấu một bàn tay ác quỷ. Bàn tay đó bóp chặt lấy cổ họng tôi, hơi thở tôi gần như nghẹt lại, toàn thân khẽ run lên.

Môi tôi bị chính tôi cắn đến đau nhói. Vậy có thể là thiếu khả năng thích cậu rồi.

Hóa ra, đây chính là chân tướng tàn nhẫn ẩn chứa phía sau.

Từ trước đến giờ, tôi giống như một con ngựa cứ chạy theo cậu ấy, vẫn cứ tự tin cho rằng chỉ cần với tình yêu và sự cố gắng là có thể khiến cậu ấy cảm nhận được trái tim chân thành của tôi.

Thế nhưng tất cả những điều đó hóa ra chỉ là suy nghĩ của riêng tôi.

“Được rồi! Nếu đã như vậy thì từ nay về sau mình sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Tôi ra sức lau sạch những giọt nước mắt trên khuôn mặt, không thèm nhìn cậu ấy thêm lần nào, quay người bước đi. Thế nhưng vừa bước đi, tay phải liền bị kéo chặt lại. Sau đó một vòng tay ấm áp đã ôm chặt lấy tôi từ phía sau.

Mùi hương hoa tường vi tỏa ra. Cơ thể tôi cứng lại, đầu óc như quay cuồng và chẳng biết phải làm gì nữa.

Nguyên Triệt Dã, cậu muốn làm gì chứ? Cậu làm thế này là muốn níu giữ mình sao? Sau những lời nói tàn nhẫn đó, giờ lại muốn níu giữ mình, trong lòng cậu rốt cuộc là đang nghĩ gì chứ?

Lẽ nào cậu còn lời nào khác muốn nói với mình sao?

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên thấy căng thẳng.

Xin ông trời ban phúc cho con!

Lần này nhất định không được mắc bệnh.

Nhất định không thể không nghe rõ, tôi không muốn lại bị lỡ mất điều gì nữa!

Tôi ngơ ngác đứng im, cứ để mặc cho Nguyên Triệt Dã ôm lấy tôi, đôi tai dong cao chờ đợi cậu ấy lên tiếng.

Thời gian lúc này rõ ràng trôi đi rất chậm.

Hơi thở nóng ấm từ miệng cậu ấy mang theo nhiệt lượng ấm áp phả vào tai tôi. Nhưng tôi vẫn không thể đợi được âm thanh mà mình mong đợi, bắt đầu cảm thấy bất an, cả người tôi căng lên như dây đàn.

Dường như cảm nhận được người tôi đang cứng đờ, bàn tay đang ôm chặt tôi bỗng buông lỏng ra chút.

“Chúng mình...” Nguyên Triệt Dã cuối cùng cũng đã mở miệng rồi, nhưng cậu ấy rõ ràng cũng đang rất do dự. Tôi nhẫn nại chờ đợi, ngón tay từ từ nắm chặt lại, gần như muốn bấm vào da thịt.

Không được căng thẳng, không được căng thẳng! Diệp Hy Nhã!

Sẽ không có chuyện gì đâu.

Nghe cậu ấy nói! Mày chỉ cần nghe cậu ấy nói là được mà!

“... Làm bạn nhé... có thể chỉ làm bạn được không?”

Mọi thứ xung quanh bỗng vô cùng yên lặng, thời gian cũng ngừng lại.

Lưng tôi có thể cảm nhận rõ nhịp tim không ổn định của Nguyên Triệt Dã.

“Hy Nhã, ý của mình là, chúng mình có thể chỉ làm bạn được không?”

Giọng cậu ấy hơi khàn khàn, có vẻ nói ra những lời này phải tốn rất nhiều sức lực.

... Làm bạn nhé... Có thể chỉ làm bạn được không?

Ý của mình là, chúng mình có thể chỉ làm bạn được không?

Đột nhiên, tôi hy vọng chưa từng nghe thấy những điều này.

Thế nhưng... sự thực là đã nghe thấy mất rồi.

Người mà tôi thích lại nói với tôi chỉ làm bạn bè, đúng là một chuyện đau lòng đến phát khóc nhỉ?

Nhưng tôi lúc này muốn khóc cũng chẳng thể khóc nổi.

“Cậu không đồng ý à?” Nguyên Triệt Dã hất hăng từ từ buông tay ra, đề tôi thoát khỏi vòng tay cậu.

Nói thực lòng, tôi đương nhiên là không đồng ý rồi.

Thích một người nhiều như vậy, nếu như chỉ có thể làm bạn bè, thế thì phải chôn chặt nỗi nhớ thương, giấu cả việc mình thích người ta, mà nỗi đau khổ nặng nề đó thì càng phải giấu kỹ.

Thế nhưng... thích một người, chẳng phải là cần phải mang đến hạnh phúc, mang đến sự lựa chọn tốt nhất cho người ấy sao?

Nếu như đây là sự lựa chọn của cậu ấy, tôi phải tôn trọng mới phải chứ? Bởi vì tôi rất thích cậu ấy!

“Ừ, được, mình đồng ý. Chúng mình... chỉ là bạn bè.”

Tôi quay người lại, nhìn thẳng vào mắt của Nguyên Triệt Dã, đôi mắt màu nâu nhạt tràn ngập ánh nhìn thật ấm áp, khiến máu trong tôi lại bùng lên ấm áp.

“Hy Nhã...” Nguyên Triệt Dã cũng nhìn tôi, tận đáy mắt thoáng xuất hiện một tia sáng khác lạ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Tôi im lặng nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, lần đầu tiên phát hiện ra trong sâu thẳm của đôi mắt đó dường như có rất nhiều điều bí mật đang chất chứa bên trong.

Tôi chợt nhớ đến bí mật trong buổi tối hôm hai đứa cùng ngắm cảnh đêm, Nguyên Triệt Dã lúc đó không hề phủ nhận, có thể thực sự là có một bí mật đang được cất giấu trong lòng cậu ấy chẳng? Có thể việc cậu ấy không thể thích tôi có liên quan đến bí mật đó. Sự cô đơn đôi khi hiện ra trên khuôn mặt cậu bằng nụ cười ưu phiền, và cả dáng vẻ nhìn từ phía sau làm người ta thấy buồn đau, có thể tất cả đều là vì điều bí mật mà tôi không biết được.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn dò xét của tôi, nụ cười rạng rỡ lại bắt đầu hiện lên trên khuôn mặt của Nguyên Triệt Dã, cậu ấy vừa cười vừa xoa đầu tôi: “Đồ ngốc, chúng mình về thôi...”.

Sau đó cả hai cùng quay lưng, lặng lẽ tiến về phía trước.

Gió thổi bay mái tóc vàng óng ánh, cả thân hình cậu ấy toát ra một vẻ đẹp không chân thực.

Tiếng lá rơi xào xạc nhẹ nhàng giống như ám hiệu bí mật không thể nói ra trong lòng hai người.

Trên đường trở về lớp học, tôi và Nguyên Triệt Dã đều lặng yên không nói.

Lúc này mọi người đều đang học, cả con đường đều yên ắng lạ thường. Một thứ cảm giác thật đặc biệt cứ quanh quẩn xung quanh chúng tôi, khe khẽ bao bọc bóng hình của hai người đang bước dưới ánh mặt trời.

Cả hai chẳng ai muốn phá vỡ bầu không khí đặc biệt này.

Cho đến khi chỉ còn cách phòng học rất gần, tôi đột nhiên dừng lại không bước tiếp, Nguyên Triệt Dã đi phía sau phanh gấp, suýt chút nữa là đâm sầm vào tôi.

“Sao vậy?”

“Việc đó...” Tôi ngập ngừng, để cậu ấy bước lên phía trước, “Cậu đi trước đi!”

Tôi nhắm tính thời gian, bây giờ đã vào học được khá lâu rồi, cứ thế này mà vào lớp thì ngại lắm.

Nguyên Triệt Dã rất nghĩa khí đi lên trước, khi bóng của hai đứa cùng xuất hiện trước cửa lớp học, lập tức bên trong mọi người đều liên tục vang lên những tiếng suýt.

“Nhìn kìa, bọn họ về rồi đấy.”

“Chà! Vừa nãy đi còn nắm tay nhau cơ mà, sao giờ về lại không thấy tay nắm tay nhỉ?”

“Sao cậu ngốc thế? Bây giờ đang có thầy giáo mà.”

Những lời bàn tán đó từng từ từng chữ đều lọt vào tai tôi nghe rất rõ, đúng lúc thầy giáo lịch sử đang viết lên bảng bỗng quay đầu lại, nhìn thẳng vào hai đứa tôi với câu hỏi đầy hồ nghi: “Hai em đi đâu vậy? Tại sao lại đến muộn?”

“Em chào thầy ạ, xin lỗi thầy, chúng em có chút việc ạ...” Nguyên Triệt Dã đưa tay lên xoa đầu, nở nụ cười rạng rỡ. Còn tôi thì chỉ biết nấp sau người cậu ấy, không dám lên tiếng.

“Những điều các bạn ấy vừa nói là như thế nào?” Thầy giáo lịch sử với vẻ mặt giận dữ, “Rất tốt! Rất tốt! Rất tốt!”

“Rất tốt, rất tốt” là câu cửa miệng của thầy giáo lịch sử, khi cảm xúc bị kích động, thầy lại càng thích nói hai chữ này. Lần này liền một lúc nói tới tận ba câu “rất tốt” làm tôi gần như thở không ra hơi.

Tôi và Nguyên Triệt Dã ngằm nhìn nhau, rồi cả hai cùng nghĩ đến nước cờ: Giả ngây giả dại!

“Em cảm ơn thầy đã quan tâm, chúng em thực sự rất tốt ạ.”

“Chúng em cảm động quá. Không ngờ thầy giáo lại quan tâm đến chúng em như vậy ạ, chúng em cảm động muốn khóc rồi đây ạ.”

“Hu hu hu...”

Tôi và Nguyên Triệt Dã cùng phối hợp rất ăn ý, đóng kịch y như thật.

“Shut up!” Thầy giáo lịch sử kích động như bị sét đánh, trợn trừng mắt, tức giận nhìn chúng tôi, “Các em đừng nghĩ thầy là kẻ ngốc! Hãy thành thực đi, các em vừa trốn học đi đâu hả?”

“Chúng em...” Tôi không dám nhìn vào mắt thầy giáo, cúi đầu không biết phải nói sao.

“Giấu giếm gì chứ ạ? Thú thực với thầy là chúng em đi nuôi dưỡng tình cảm ạ.” Nguyên Triệt Dã thu nụ cười lại, nói một câu khiến người khác phải giật mình.

“A!!!”

“A!!!”

Cả lớp học và thầy giáo đều đồng thanh thốt lên đầy kinh ngạc, tôi cũng vậy.

Tôi ngạc nhiên nhìn Nguyên Triệt Dã, trong lòng không ngừng lo lắng, chết rồi chết rồi! Một đời anh minh giờ bị hủy hoại như thế này đây...

Nhưng Nguyên Triệt Dã lại không hề lo lắng và bắt đầu bài thuyết trình của mình:

“Ôi, để em giải thích đã ạ, gần đây em phát hiện ra rằng bạn Diệp Hy Nhã là một người bạn rất tốt. Mấy hôm trước bạn ấy nhặt được ví tiền của em làm rơi, bạn ấy không lấy mà trả lại em, em muốn mời bạn ấy đi ăn cơm, nhưng bạn ấy không đồng ý, thật đúng là một người tốt. Vậy nên em nghĩ một người tốt như thế này mà không thể kết bạn được thì cuộc đời này còn gì là ý nghĩa nữa? Em luôn muốn được trở thành bạn của bạn ấy, nhưng bạn ấy lại không cho em cơ hội. Mãi cho đến lúc này bạn ấy gặp chuyện không vui, tâm trạng không tốt, em liền nghĩ rằng đã đến lúc phải trả ơn bạn ấy rồi, cho nên em mới đưa bạn ấy ra ngoài dạo bộ, an ủi bạn ấy. Bây giờ chúng em thực sự đã trở thành bạn tốt rồi đấy ạ.”

Nguyên Triệt Dã nói một mạch xong còn tự mình vỗ tay cổ vũ, mọi người nghe xong đều sững sờ.

Chỉ có tôi là phản ứng lại kịp, một nửa trước lời cậu ấy nói là nói dối, nửa sau là sự thực, hơn nữa những lời nói đó cũng chỉ là giải thích cho thầy giáo lịch sử biết rằng giữa chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần.

Tôi nhìn thầy giáo lịch sử vẫn còn đang lơ mờ chưa hiểu liền nói thêm vào: “Đúng ạ, em và Nguyên Triệt Dã bây giờ đã là bạn bè rồi ạ, mà bạn bè thì phải đoàn kết yêu thương nhau ạ”.

“Này này, các em giải thích rõ ràng...” Thầy giáo lịch sử đang cố gắng hiểu rõ đoạn thoại vừa rồi thì không may lúc này chuông hết giờ vang lên.

Nguyên Triệt Dã lén nhìn tôi và cười càng rạng rỡ hơn.

“Em cảm ơn thầy! Chúng em nói nhiều thế này là đã giải thích rõ ràng lắm rồi ạ. Nếu thầy đã hiểu rõ rồi thì chúng em xin phép về chỗ của mình để chuẩn bị ôn lại nội dung môn học sau ạ.”

13. Chương 07 Part 1

Nhật ký 7:

Khao khát tham gia mọi việc của cậu ấy

Thứ Sáu, ngày 17 tháng 6, trời nắng.

Khi sự quan tâm được hình thành,

Bắt đầu nảy sinh sự hiểu kỳ đối với tất cả mọi việc liên quan đến cậu ấy

Dẫu gần như đã biết hết mọi việc của cậu ấy,

Sự hiểu kỳ và những điều nghi vấn vẫn không hề giảm bớt.

Bên cạnh bạn có phải cũng xuất hiện một người như vậy không?

Nơi cậu ấy đã từng đi qua,

Việc mà giờ đây cậu ấy muốn làm,

Bạn đều mong ước có thể tham dự.

Ngày tháng trôi đi trong sự tranh chấp của hai chúng tôi, đôi khi ồn ào, đôi khi lặng lẽ; đôi khi buồn, đôi khi hạnh phúc. Khoảng cách giữa hai đứa không rõ từ lúc nào như được kéo lại gần hơn. Nhưng cũng thời điểm này, có không ít nữ sinh xinh đẹp đang tiếp cận gần hơn với cậu ấy.

Ví dụ:

“Triệt Dã, tối qua cậu đưa mình đi ngắm sao đẹp quá, tối nay chúng mình lại đi tiếp nhé?”

“Ai mà đưa cậu đi vậy? Tối qua chẳng phải là cậu đi theo Triệt Dã về nhà đó sao, chẳng qua trên đường về mới nhìn thấy, đừng tưởng chúng mình không biết nhé.”

“Triệt Dã, có thời gian chúng mình cùng đi dã ngoại nhé, mình sẽ mang đồ ăn thật ngon theo.”

“Triệt Dã, cậu đừng nghe bạn ấy! Đồ ăn mình làm còn ngon hơn cả của bạn ấy đấy!”

...

Mỗi ngày đều có hàng tá những nữ sinh trang điểm như yêu tinh lẻo đẻo theo sau cậu ấy, diễn vở kịch si tình phát buồn nôn. Giờ cũng không phải là ngoại lệ.

Nguyên Triệt Dã nhìn tôi với vẻ đặc ý, còn nói với những nữ sinh xung quanh cậu ấy rằng:

“Vậy thì để cuối tuần chúng ta cùng đi ngắm cảnh và ăn cua được không?”

“Hay quá, hay quá. Mình thích nhất là ăn cua đấy...”

Thôi đi! Không khéo ăn rồi da cậu sẽ bị dị ứng đó!

Tôi nhìn chăm chăm vào đám nữ sinh đang cười tươi như hoa, trong lòng cảm thấy không thoải mái chút nào.

Chiều hôm đó là tiết tự học, tôi đang nằm bò trên bàn ngủ gật.

Trong lúc mơ màng, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng nói vọng lại: “Triệt Dã, đi thôi đi thôi, khó khăn lắm mới có thể giao lưu được với các hoa khôi của trường cao trung Lăng Nam đó!”

“Chẳng thú vị gì cả.”

“Đến lúc đấy, chúng ta tổ chức một số tiết mục hấp dẫn là được mà.”

“Có chắc là hoa khôi của trường hay là khủng long vậy? Ngày thường mắt cậu cũng vốn đặc biệt khác người mà.”

“Nguyên Triệt Dã, nói một câu thôi, có phải là anh em không vậy?!”

“Rồi... là anh em là anh em!”

“Vậy coi như là đồng ý rồi nhé...”

...

Ồ, họ đang nói đến buổi giao lưu à? Theo tôi biết thì đó là hoạt động giao lưu kết đôi đã bị biến tướng mà.

Cơn buồn ngủ của tôi giờ không còn nữa.

Không được, tôi nhất định không thể để Nguyên Triệt Dã đi một mình. Tôi kích động bước lên phía trước, giơ tay vỗ vào vai Nguyên Triệt Dã: “Mình cũng đi!”

“Cậu?” Cậu ấy và cậu nam sinh bên cạnh tỏ ra kinh ngạc và nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường.

“Nguyên Triệt Dã, bọn mình có phải là bạn bè không vậy?”

“Tất nhiên rồi.”

“OK, vậy coi như cậu đồng ý rồi nhé!”

“...” Nguyên Triệt Dã nhìn tôi mà không thể nói gì được, một lúc sau, cậu ấy đành phải nhún vai nói với cậu bạn, “Cho cậu ấy đi vậy”.

Thế là sau khi tan học, tôi cùng hai người bạn họ đến một phòng hát karaoke.

Bước vào bên trong, thấy mọi thứ đều được trang trí rất tỉ mỉ. Những quả bóng xếp hình trái tim, những bông hồng đỏ thắm, những chai champagne được xếp trên bàn với đủ sắc màu, còn có cả một đồng hồ ăn vặt, giống y như một bữa tiệc kết đôi vậy!

Trong phòng đã có khoảng mười người ngồi đó. Khi các cô gái nhìn thấy Nguyên Triệt Dã, mắt cô nào cũng sáng bừng, cứ như là phát hiện ra một con mồi ngon. Còn Nguyên Triệt Dã thì cũng lập tức “tự chui đầu vào rọ”, chui tọt vào giữa ngồi, rồi nhanh chóng cười đùa với bọn họ, bỏ mặc tôi lại phía sau đang cố gắng làm cho cậu ấy hiểu được nỗi bất an của tôi.

Lúc này, một cậu nam sinh đeo kính trông có vẻ rất nho nhã tiến gần về phía tôi và nói: “Chào cậu, mình tên Sam Thanh, bên cạnh mình vẫn còn một chỗ trống, nếu cậu không ngại, có thể đến đó ngồi”.

“Ồ... ừ.” Tôi gật đầu tỏ ý cảm ơn, và theo sau Sam Thanh tiến về phía ghế sofa.

Còn Nguyên Triệt Dã, cậu ấy vẫn chẳng thèm ngẩng đầu nhìn tôi lấy một cái.

Sau khi mọi người lần lượt tự giới thiệu về bản thân, cuộc giao lưu chính thức bắt đầu. Đèn trong phòng bị vặn tối đi, ánh đèn mờ mờ che dần những cảm xúc trên khuôn mặt của từng người.

“Nếu không ai còn ý kiến gì nữa, chúng ta bắt đầu từ trò chơi quay chai nhé.” Một anh chàng lớn tiếng tuyên bố, tâm trạng mọi người được đẩy lên cao trào, rất nhiều bạn gái đều cười rất tươi.

“Quay chai à? Trò này có gì hay vậy?” Tôi khẽ hỏi nhỏ.

Sam Thanh ngồi bên cạnh không nhịn được cười, quay sang phía tôi ân cần giải thích: “Quay chai là khi chai quay về phía ai thì người đó có quyền chỉ một ai đó làm bất cứ việc gì ngay tại đây. Nếu người bị chỉ mà không chịu làm thì phải uống ba ly rượu mới được tha”.

“Trò này vốn là một âm mưu!” Tôi chợt thấy chút hối hận khi đã quyết định đến đây. Đây vốn là trò biến tướng để thỏa mãn âm mưu của đám nam sinh để chiếm tình cảm của các nữ sinh một cách dễ dàng, nếu không thì tại sao không quy định thành, nếu không đồng ý thì có thể tát người chỉ tên ba cái bặt tai?

“Hi hi...” Sam Thanh nhìn tôi cười rồi quay đầu đi không nói gì nữa.

Khi tôi đang cảm thấy hối hận, cái chai đã bắt đầu chuyển động, và cuối cùng, nó dừng lại chỉ vào một nữ sinh có mái tóc dài.

“Oh yeah!” Cô ta mừng rỡ vỗ tay, ngón tay trắng thon dài chỉ thẳng vào Nguyên Triệt Dã đang uống lon nước Coca.

Tim tôi như chạm vào cổ họng, nghẹn ứ.

Cô ta... sao cô ta lại bạo gan thế chứ? Lại chỉ đích danh đòi hôn Nguyên Triệt Dã.

Từ chối! Từ chối! Nguyên Triệt Dã, cậu sẽ từ chối chứ?

Thế nhưng đến khi môi của cô gái đó chạm lên má, lại còn phát ra tiếng kêu rất to, Nguyên Triệt Dã vẫn chẳng hề có phản ứng gì hết, lại còn cười toe toét, còn cô gái đó cúi đầu tỏ vẻ e thẹn.

Tim tôi đột nhiên giống như con kiến trên chảo nóng, vô cùng lo lắng sợ hãi.

Chai ơi là chai, lượt tới mày không được quay về phía nữ sinh nữa nhé, nhờ mày đấy!

Thế nhưng số phận như đang chống lại tôi. Qua mấy lượt quay, rất nhiều nữ sinh đều có quyền chỉ danh, đã thế lại đều chỉ đích danh đòi hôn Nguyên Triệt Dã.

Này! Những cô gái xinh đẹp, mắt của các người rốt cuộc mọc đâu vậy? Sao lại đi hôn cái kẻ chẳng ra gì đó chứ?

Còn Nguyên Triệt Dã, cậu là kẻ chẳng có khí tiết gì cả, sao lại không thể từ chối được chứ?

Trong mắt tôi đang bùng cháy rừng rực ngọn lửa tức giận, không ngừng lầm bầm oán trách cái chai đang quay tròn: chai ơi là chai, nếu như mày lại chỉ về phía mấy nữ sinh đó, tao sẽ đập mày vỡ tan, vỡ tan!

Cuối cùng, cái chai đó lại quay về phía Sam Thanh đang ngồi cạnh tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải là đám nữ sinh đó.

“Diệp Hy Nhã!”

“Hả?” Tôi quay đầu, ngạc nhiên nhìn

Sam Thanh.

Cậu ta gọi tên tôi làm gì nhỉ?

“Người mà mình muốn hôn là cậu.”

“Hả?” Mình sợ hãi và theo bản năng liền chộp lấy ly rượu trên bàn, xung quanh đột nhiên phát ra những tiếng xì xào bất mãn.

“Cô ta mà lại từ chối à! Có nhầm không vậy?”

“Thật chán chết, nếu thế còn đến đây giao lưu làm gì?”

“Thật đấy, ở đây lại còn giả vờ trong sáng à?”

“Chán chết!”

...

Làm thế nào bây giờ? Nếu làm thế này sẽ bị xem thường mất! Không dễ gì mới được đi chơi cùng Nguyên Triệt Dã, tôi không thể bất hợp tác như thế này được...

“Thôi được...” Tôi cắn răng miễn cưỡng đồng ý.

Nếu người đó là Sam Thanh thì miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được...

Nhìn thấy tôi đặt ly rượu xuống, Sam Thanh đưa môi từ từ về phía tôi.

Ngón tay tôi bấu chặt vào sofa, tim đập mạnh hồi hộp, không kìm được cảm xúc mắt tôi liếc nhìn về phía Nguyên Triệt Dã, vừa lúc bắt gặp ánh mắt cậu ấy. Dưới ánh sáng mờ mờ đôi mắt nâu của cậu ấy có chút gì đó thâm trầm, ánh sáng lấp lánh bên trong như đâm vào tim tôi thấy đau nhói.

Lúc này, đôi môi của Sam Thanh đã chạm vào khuôn mặt tôi.

Tôi quay đầu mạnh, vươn tay chộp lấy ly rượu, ừng ực uống liền ba ly.

Tại sao, tôi cảm nhận vừa nãy Nguyên Triệt Dã nhìn tôi với ánh mắt rất tức giận, còn tôi, dường như rất sợ làm cậu ấy giận...

“Suyt!”

Mọi người nhìn thấy cảnh này lại bắt đầu bàn tán.

“Nếu thế này thì còn tham gia giao lưu làm gì?” Giọng nói lạnh lùng từ chính miệng Sam Thanh nói ra, cậu ta nhìn tôi vẻ bất mãn, “Cậu làm thế này, làm mình thật chẳng còn thể diện gì nữa”.

“Xin... xin lỗi.” Tôi khẽ xin lỗi, ánh mắt vẫn vô thức liếc về phía Nguyên Triệt Dã, cậu ấy đã quay đi chỗ khác, nói chuyện cười đùa với cô gái bên cạnh, có lẽ ánh mắt tức giận ban nãy tôi nhìn thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

Trong lòng có chút hụt hẫng, giống như bị loài kiến từ từ gặm nhấm.

Từng chút từng chút một, từng miếng từng miếng một.

Cái chai lại bắt đầu quay tròn, tôi đột nhiên chẳng muốn ở lại đây xem nữa, rồi tôi đứng dậy, lấy lý do đi rửa tay.

Đờ đẫn đứng im trước gương trong phòng rửa tay, nhìn thấy khuôn mặt mình trắng bệch.

Rốt cuộc, sao lại đến chỗ này cơ chứ?

Rõ ràng không muốn đến, rõ ràng biết Nguyên Triệt Dã không cần đến mình, tại sao mình còn theo cậu ấy đến nơi này chứ?

Có lẽ vì mình thích cậu ấy...

Nhưng Diệp Hy Nhã à, mày đừng quên rằng mày chỉ là “bạn” của Nguyên Triệt Dã mà thôi. Khi đó, mày đã đồng ý như vậy mà, đúng không?

Vậy nên, việc cậu ấy với những cô gái kia thế nào thì đâu có liên quan gì đến mày đúng không? Giờ mày trốn ở đây, để làm gì chứ?

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi cũng khá hơn chút. Tôi chỉnh lại quần áo, mở cửa chuẩn bị quay lại phòng hát.
“Á!”

Vừa đẩy cửa ra, đã thấy Sam Thanh đứng ngay trước mặt làm tôi giật mình thốt lên.

“Hi, người đẹp.” Cậu ta cười chào tôi một cách thân mật.

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, định bước đi tiếp. Ai ngờ, cậu ta giơ tay ra tóm chặt lấy cánh tay tôi, thay vào vẻ mặt hiền lành thư sinh là vẻ mặt giễu cợt.

“Còn giả vờ gì vậy? Đến chỗ này mà còn ra vẻ là cô gái quàng khăn đỏ à?” Nói đến đây, cậu ta phá lên cười, “Vậy thì mình là con sói xám rồi, ha ha”.

“Bỏ mình ra.” Tôi giãy giụa hất tay cậu ta ra, nhưng cậu ta rất khỏe, giữ chặt lấy tôi, khiến tôi không thể thoát ra nổi.

“Phòng hát không có gì vui à? Hai chúng ta ra ngoài chơi riêng vậy nhé?” Cậu ta vừa nói vừa kéo tôi đi.

“Này! Cậu bỏ mình ra! Ai muốn đi cùng cậu ra ngoài chứ? Bỏ mình ra!” Cạnh đó có vài cô gái trang điểm lòe loẹt đi qua, thấy cảnh tượng giằng co này liền liếc về phía tôi với nụ cười ám muội.

Đáng ghét! Tôi đâu phải là loại con gái tùy tiện như mấy người nghĩ chứ!

Tôi nhấc chân lên, đạp mạnh xuống chân của Sam Thanh, nhân lúc tay cậu ta buông lỏng tôi vùng bỏ chạy một mạch về phòng hát.

Phù...

Phù... phù...

Đứng trước cửa phòng thở không ra hơi. Vốn định đẩy cửa bước vào luôn, nhưng khi chạm vào tay nắm cửa, lại do dự.

Có nên vào nữa không?

Trong phòng vọng lại âm thanh cười đùa vui vẻ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Nguyên Triệt Dã đang thân thiết với cô gái bên cạnh. Khó khăn lắm mới lấy lại được dũng khí, giờ đây bỗng tiêu tan hết.

Tôi ôm chặt hay cánh tay, chợt cảm giác hai vai lạnh run, cánh tay bị Sam Thanh giữ chặt ban nãy giờ bắt đầu đau nhức.

Nguyên Triệt Dã...

Giờ này cậu đang chơi rất vui đúng không? Được bao nhiêu cô gái vây quanh vậy, hình như cậu đã sớm quên mất mình rồi nhỉ? Ngay cả việc mình không có trong phòng cũng chẳng biết ấy chứ...

Lẽ ra mình không nên theo cậu đến đây... giờ mình không hề vui chút nào...

Mình rất... sợ...

“Ồngốc, sao lại trốn ra đây khóc lóc ăn vạ vậy?” Bất chợt phía sau vọng lại giọng nói quen thuộc khiến cả tôi giật nảy mình.

“Nguyên Triệt Dã!” Tôi hoang mang kêu lên giống như bị người khác vạch trần được bí mật chôn giấu tận đáy tim, “Cậu, cậu, cậu, tại sao lại đứng ở phía sau mình?”.

“Bởi vì có kẻ ngốc nào đó đang đứng chặn ở trước cửa mà.” Cậu ấy tiến về phía tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi vẻ dò xét kỹ lưỡng, rồi cười một cách thoải mái, “Có vẻ không phải bị dọa khóc nhè đây. Hi hi, đã nói là đừng theo mình đến đây rồi, đúng không?”.

“Gì cơ?” Tôi xấu hổ vội tránh khỏi ánh mắt đó, nhưng chợt bắt gặp một vết màu đỏ in trên má trái cậu, “Ồ, vết đỏ sẫm trên má cậu là cái gì vậy?”.

Ánh mắt cậu chợt sáng lên, rồi giơ tay lau lau vết đỏ đó, cười nói như không có chuyện gì: “À, có lẽ là vết son môi kém chất lượng ấy mà”.

“Vết son môi...” Tôi thấp giọng lầm bầm, cơn tức giận lại bắt đầu bốc lên.

“Đồ ngốc, lại hối hận vì đã đến đây rồi chứ gì? Vậy mau về nhà đi.”

“Ai nói mình hối hận chứ, mình thấy ở đây vui lắm. Cậu không thấy mình rất được mọi người chào đón sao?”

Tôi cố gắng kiềm chế nỗi chua xót trong lòng, bướng bỉnh quay người và đẩy cửa bước vào phòng.

Trên bàn, chiếc chai vẫn quay đều không biết mệt mỏi, trò chơi vô bổ đó vẫn đang tiếp tục.

Tôi để ý xung quanh hết lượt, nghĩ xem nên ngồi ở đâu. Sam Thanh vẫn chưa quay lại, nhưng mình tuyệt đối không thể ngồi ở chỗ cũ nữa. Thế nhưng gần như chẳng còn chỗ nào cho tôi ngồi nữa... Trong khi tôi đang do dự đứng ở trước bàn, cái chai từ từ dừng lại, mọi người đều đổ dồn con mắt nhìn về phía tôi.

Lần này, quyền chỉ định được hôn thật không ngờ lại rơi vào tôi.

“Này, cậu chọn ai?” Thấy tôi sững người đứng đó, mọi người không chờ được bèn lên tiếng giục tôi.

Chọn ai đây?

Tôi có thể chọn ai để hôn đây?

Câu hỏi này vừa xuất hiện trong đầu, bên tai tôi mọi thứ bỗng trở nên im lặng. Thay vào đó, tim mình đập mỗi lúc càng dồn dập hơn.

Tôi bất giác quay người lại, ánh mắt nhìn thẳng lên khuôn mặt Nguyên Triệt Dã đang bước vào từ phía sau tôi.

“...” Miệng tôi mấp má nhưng chưa phát ra âm thanh nào, mặt bỗng nóng bừng bừng.

Ánh mắt Nguyên Triệt Dã và ánh mắt tôi nhìn nhau trong bầu không khí ám muội, một hai giây ngắn ngủi sao lâu như một hai trăm triệu năm ánh sáng. Cậu ấy bỗng mỉm cười, tận sâu thẳm đôi mắt ấy dường như có một luồng nước xoáy chảy xiết đang hút lấy tôi.

Trước vẻ mê hoặc của nụ cười đó, tôi chậm chậm giơ tay lên rồi chỉ thẳng tay vào cậu ấy.

Nụ cười của Nguyên Triệt Dã tắt lịm trong giây lát, trong đôi mắt đó dường như có một thứ ánh sáng vụt qua, thần sắc cũng biến đổi nhanh chóng.

Lòng tôi rối loạn đến nỗi không thể nghĩ gì, tôi thấy hối hận vì hành động vừa rồi.

Trời ạ! Tôi thần kinh hay sao mà lại chỉ vào cậu ấy chứ?!

Cậu ấy nhất định sẽ từ chối thôi!

Tuy đây chỉ là một trò chơi, nhưng bạn bè vẫn là bạn bè, làm sao có thể...

Tôi chạy thật nhanh với lấy ly rượu trên bàn. Thôi, vẫn nên nuốt lời thì hơn, uống mấy ly rượu đó, giả vờ chưa từng xảy ra chuyện gì...

Choang!

Tay cầm ly rượu của tôi bị ai đó ấn mạnh xuống.

Ly rượu bị đập vào mép bàn, vỡ hẫng một mảnh to. Nhưng điều tồi tệ hơn chính là sự phẫn nộ đang cuộn trào trong ánh mắt của Nguyên Triệt Dã lúc này.

Thân hình cậu ấy như muốn dính lấy thân hình tôi, tay phải tôi bị cậu ấy giữ chặt, cả người tôi không thể cựa quậy nổi.

Còn đôi mắt, hai ánh nhìn cách nhau chỉ trong gang tấc.

Nguyên Triệt Dã...

Cậu muốn làm gì chứ?

Mùi hương hoa tường vi nồng nàn hòa lẫn cùng mùi rượu đang bao phủ lấy tôi, tôi gần như nghẹt thở trong bầu không khí căng thẳng này.

Nguyên Triệt Dã nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt như bầu trời đang đứng trước cơn bão táp phong ba, âm u đáng sợ làm sao.

Cậu ấy đang mấp máy môi nói gì đó với tôi, thế nhưng tôi chẳng nghe được câu nào, chỉ có thể mở tròn mắt sợ hãi đứng lặng nhìn cậu. Còn những người xung quanh hình như cũng bắt đầu xì xào bàn tán gì đó về chúng tôi ấy.

Một lúc sau, cậu chợt nhận ra dáng vẻ khác lạ của tôi, dừng lại một lát, lại nhìn sâu vào mắt tôi, còn nói gì đó với mọi người xung quanh, rồi kéo mạnh tôi bước ra ngoài.

Bàn tay cậu ấy nắm chặt lấy tôi sao ấm nóng đến vậy, khiến da thịt nơi cổ tay tôi cũng bỏng đến phát đau. Nhưng lòng tôi khi ấy chợt thấy bình yên lạ kỳ, không như dáng vẻ sợ hãi và bất lực lúc trước, cũng không còn buồn chán và đau khổ nữa.

Khi cánh cửa mở ra, mũi được hít thở luồng không khí tươi mới từ ngoài hành lang, tai tôi dần dần cảm nhận được sự chuyển động của luồng gió.

Khi khả năng nghe được phục hồi cũng là lúc tôi nghe thấy âm thanh trách giận vọng lại từ căn phòng:

“Bọn họ làm thế này là sao vậy?”

“Hóa ra là người yêu của nhau, vậy còn đến tham gia buổi giao lưu làm gì?”

“Thảo nào thái độ hai người bọn họ cứ sao ấy, hóa ra là cãi nhau, đang giận dỗi nhau đây mà.”

...

Rầm!

Cửa phòng KTV bị Nguyên Triệt Dã đóng sầm lại, cảm giác chóng mặt nhức đầu cũng bắt đầu đỡ hơn nhiều.

“Này, cậu muốn làm gì vậy?” Tôi bước theo không kịp bước chân của cậu ấy, bèn kéo tay cậu ấy tỏ ý muốn cậu ấy đi chậm lại.

“Mình mới là người hỏi cậu rốt cuộc cậu đang làm trò gì vậy? Đùa mình hả?”

Nguyên Triệt Dã chẳng thèm đi chậm lại, còn nắm tay tôi chặt hơn nữa. Giọng nói rất cương quyết, cứ như là đang cố gắng kìm nén để không nổi giận với tôi.

“Này, Nguyên Triệt Dã!” Tôi lại lớn tiếng phản kháng lại: “Cậu tức cái gì chứ? Vừa nãy rõ ràng cậu từ chối mình mà, đúng đúng đúng, cậu đã nói là làm bạn bè, nhưng mình lại chỉ danh để hôn cậu. Nhưng mình đã nhận ra là mình đã sai mà, vậy nên mình mới phải tự phạt mình bằng cách uống rượu, thế mà cậu... Cậu như vậy rốt cuộc là muốn làm gì chứ?”

Nguyên Triệt Dã dừng bước, quay người lại. Không hề có sự giận dữ và giễu cợt như tôi tưởng, mà ngược lại, khuôn mặt cậu ấy bỗng trở nên dịu dàng.

Sau đó, cậu ấy còn nhếch mép, không thể nhịn được cười.

“Cậu cười cái gì? Có gì đáng cười chứ?” Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đó, bức tường cao tôi cất công xây dựng bỗng chốc sụp đổ, nỗi tủi hờn ẩn giấu trong lòng bỗng chốc trào dâng...

“Đồ khốn! Đồ khốn Nguyên Triệt Dã!”

“Đồ khốn!”

“Đồ khốn!”

Tôi nhảy bổ đến, dùng nắm tay đâm mạnh vào ngực cậu.

Cứ đâm cho đến khi tay tôi thấy đau.

Sau khi trút bỏ được cơn giận đó, cả người tôi như mất đi toàn bộ sức lực, đổ người về phía trước, trán nhẹ nhàng dựa vào ngực cậu ấy, môi mấp máy nói ra mà chỉ mình tôi nghe được: “Đồ ngốc Nguyên Triệt Dã, sao mình lại, sao mình lại có thể... thích cậu được chứ?”.

Nói xong, mũi tôi thấy cay cay, rồi đột nhiên khóc òa.

“Đồ ngốc...”

Nguyên Triệt Dã nói lí nhí, cánh tay khẽ giơ lên.

Thời khắc đó, tôi cố nín thở.

Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ ôm tôi, sẽ dỗ dành tôi.

Thế nhưng thời gian cứ thế trôi qua, cậu ấy vẫn chẳng làm thế.

Cánh tay của Nguyên Triệt Dã buông thẳng xuống chỉ cách người tôi vài milimét.

Tôi thất vọng, bước lùi về phía sau một bước thật kiên quyết, kéo xa khoảng cách với cậu ấy, giận dỗi nói: “Không cần cậu quan tâm đến mình! Cậu hãy mau quay lại đi! Bao nhiêu người ở đó đều đang chờ cậu đó!”.

Nguyên Triệt Dã chưa lý giải nổi khuôn mặt khó chịu lúc này của tôi, nụ cười trên khuôn mặt đó càng rõ hơn: “Hi hi, mình đưa cậu về nhà nhé, kéo con sói háo sắc sẽ đến tìm cô bé quàng khăn đỏ mất.” Cậu ấy vừa nói vừa đưa tay lên giúp tôi lau những giọt nước mắt trên mặt.

“Mình không phải là cô bé quàng khăn đỏ mà!” Tôi lớn tiếng phản bác, nhưng lại chẳng có tí sức lực nào để tránh bàn tay cậu ấy đang giơ lên lau nước mắt trên mặt tôi.

“Đúng đúng đúng, cậu là đồ ngốc mà.”

“Nguyên Triệt Dã, cậu là con heo! Không cho phép cậu gọi mình là đồ ngốc nữa!”

...

14. Chương 07 Part 2

Trong sự ồn ào cãi vã giống những đứa trẻ này, không khí ưu tư buồn bã căng thẳng vừa nãy giờ đã biến mất không còn chút dấu vết. Chúng tôi tiếp tục vừa tranh cãi vừa bước về nhà.

Một vầng trăng non treo trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng thủy ngân. Gió đêm dịu dàng không ngừng thổi tới, làm cho khuôn mặt tôi đang nóng bừng vì rượu bỗng trở nên dễ chịu rất nhiều.

Hai chúng tôi cứ đi theo trăng bước về phía trước, nhưng cho dù đi có bao lâu, đi có bao xa thì vẫn cách trăng một khoảng cách mãi mãi không thể chạm tới được.

Nếu như...

Nếu như tôi và Nguyên Triệt Dã có thể đi mãi như thế này thì tốt biết bao.

Không có điểm dừng, bền chặt như trời với đất, không thể xa lìa nhau...

Tôi đưa mắt nhìn trộm Nguyên Triệt Dã, vừa lúc cậu ấy cũng quay đầu về phía tôi, rồi hỏi nhỏ: “Hình như cũng đã muộn rồi, người nhà cậu sẽ không lo lắng chứ?”.

“Mình đã gọi điện thoại về cho bố mình rồi. Bố còn nói đi chơi thế này chắc sẽ không được ăn no đâu, nên sẽ để phần cơm cho mình. Nhưng mà nói thật, vừa nãy trong bụng mình chỉ toàn là rượu thôi, ời, hơi đói rồi đây này.” Tôi vừa nói vừa chép miệng.

“...” Nguyên Triệt Dã nghe tôi nói vậy, dường như có vẻ lặng đi, bầu không khí bỗng trở nên hơi nặng nề. Như ánh trăng trên mặt nước, năm giác quan của cậu ấy như bị che phủ bởi lớp sương mờ nhạt, trong mắt toát ra vẻ cô độc không nói được thành lời.

Tôi thầm trách mình sao quá vô tâm, lời tôi nói chắc chắn đã làm Nguyên Triệt Dã nhớ tới bố mẹ cậu ấy.

Tôi mở miệng, muốn an ủi cậu ấy, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào.

Lúc này, có mấy đốm sáng chợt lóe qua trước mặt tôi, tiếp đó càng có nhiều đốm sáng vỡ vụn dâng cao lên. Nổi bật trong màn đêm, chúng giống như những mảnh thủy tinh li ti óng ánh hào quang.

Tôi mở to mắt, vội nắm lấy tay Nguyên Triệt Dã lay lay: “Đom đóm! Cậu nhìn kia, là đom đóm đấy!”

Trong bồn hoa bên trái con đường, từng đám từng đám đom đóm đang bay nhảy, lấp lánh rồi lại lấp lánh.

“À! Bên kia còn nhiều hơn kia! Bọn mình sang bên đó xem nhé!” Tôi kéo tay Nguyên Triệt Dã bước về phía bồn hoa.

“Chỉ là đom đóm thôi mà, có cần phải hưng phấn đến thế không?” Nguyên Triệt Dã giống như kẻ hoàn toàn chưa bị cảm cúm, nhưng cũng bị nhiễm bởi niềm háo hức mạnh mẽ của tôi, chỉ biết bước theo sau tôi.

Sau đó...

“Có chuyện gì vậy?”

Bước được vài bước, tôi liền bị một vật gì đó chắn ngang phía trước mặt, đành phải dừng bước.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, con đường dẫn đến bồn hoa bên kia bị một rào chắn màu trắng quây quanh, tôi tiến đến phía trước đây đây nhưng cũng chẳng nhúc nhích. Nhìn kỹ thì màu sắc của đoạn đường trong rào chắn trắng đó có vẻ hơi đậm, hình như còn dính ướt.

“Là xi măng mới đổ.” Nguyên Triệt Dã đoán, “Hình như còn chưa khô hẳn, cho nên người ta rào lại để không cho ai đi qua đây mà”.

“Hả? Vậy phải làm sao bây giờ? Không thể đi tiếp được à?” Giọng tôi có chút buồn bã.

“Muốn đi lắm à?” Nguyên Triệt Dã quay đầu lại, nhìn tôi chằm chằm, trong mắt có chút gì đó khác thường.

“Tất nhiên rồi!”

“Vậy làm bước đột phá giới hạn thôi!”

Nụ cười của Nguyên Triệt Dã chợt sáng bừng, rạng rỡ hơn cả ánh trăng, tôi không kịp hiểu hàm ý trong câu nói đó thì một tay đã bị cậu ấy kéo đi.

“Làm... làm gì vậy?” Cảm giác khi cậu ấy chạm vào cổ tay làm tim tôi bỗng đập nhanh hơn.

“Lùi lại vài bước, rồi nhảy theo mình nhé.” Nguyên Triệt Dã nắm tay tôi càng chặt hơn, rồi kéo tôi lùi lại.

“Lẽ nào cậu định...”

Nửa câu hỏi bỗng tắc nghẹn trong cổ họng, bởi vì chỉ một giây sau, tôi phát hiện người tôi đã bay vút lên cao.

Ánh trăng mờ nhạt.

Sương đêm che phủ.

Hai bóng người một cao một thấp in bóng trên cao, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Triệt Dã, tôi tất nhiên đã dễ dàng nhảy qua được hàng rào quây màu trắng.

“Ồng gốc, không ngờ cậu nhảy cũng được đấy.”

“Hi hi, cảm ơn đã quá khen! Cậu cũng không tồi mà. Nếu không có cậu kéo mình thì mình làm sao dám nhảy qua chứ.”

Sau khi đứng vững trên mặt đất, chúng tôi cùng khen ngợi nhau, rồi nhìn nhau cười rất vui.

Lúc này, bầu không khí tĩnh lặng, đẹp đẽ giống y như bầu trời đêm vậy.

“Nguyên Triệt...” Một lúc sau, tôi phát hiện ra tay tôi vẫn bị nắm chặt trong tay cậu ấy, dường như cậu ấy đã quên không bỏ ra.

Tôi có nên nhắc cậu ấy không? Nhưng... rõ ràng tôi vẫn mong cậu ấy cứ nắm tay mình mãi như thế này...

Cậu ấy không cố tình làm vậy chứ? Để thử tôi sao? Nếu tôi cứ để cậu ấy nắm tay kéo đi thế này chắc chắn cậu ấy sẽ cười thầm đắc ý lắm đây?

“Chẳng phải muốn sang đó bắt đom đóm sao? Còn đứng ngẩn ra đây làm gì vậy?”

Khi tôi còn đang nghĩ ngợi lung tung thì Nguyên Triệt Dã quay đầu lại, nở nụ cười tươi rói, rồi chẳng đợi tôi có phản ứng gì, liền kéo tôi men theo con đường xi măng còn ẩm ướt chạy về nơi tập trung nhiều đom đóm nhất.

Gió đêm nhẹ nhẹ, trời càng về đêm hơn.

Đôi nam nữ dắt tay nhau cùng sánh bước dưới ánh trăng, thậm chí quanh người còn liên tục xuất hiện những ánh sáng màu xanh lam, khiến tôi nảy sinh ảo giác, cảm giác như tôi đang cùng với chàng hoàng tử tiến vào một vương quốc trong mơ.

Phía sau chúng tôi còn lưu lại chuỗi những vệt chân to nhỏ, đậm nhạt khác nhau.

Tôi không còn nghĩ được hành động này có bị coi là phá hoại hay không, chỉ nghĩ rằng, giờ đây, tất cả những gì đang diễn ra đều là ước mơ thiết tha của mình. Cho nên, vốn không còn tâm trí đâu mà để ý những thứ khác.

Lúc này, Nguyên Triệt Dã, tôi, bên cạnh còn có những chú đom đóm đang nhảy múa, thỉnh thoảng còn tạo nên sao băng tận nơi chân trời, giống như một bức tranh hoàn chỉnh nhất, ấm áp nhất dưới màn đêm yên tĩnh.

“Suyt...”

Nguyên Triệt Dã chợt ra hiệu tôi bước nhẹ chân, dùng tay còn lại chỉ vào cái hồ nhỏ cách bồn hoa không xa. Đom đóm ở đó nhiều nhất, bóng của chúng tạo thành đàn phản chiếu dưới nước, lấp lánh lấp lánh, như thể mọi ngôi sao trên trời đều rơi xuống đó.

Tôi và Nguyên Triệt Dã thật cẩn thận bước đến, lũ đom đóm bị làm kinh động bay tán loạn.

“Ha! Trốn làm sao được!”

Nguyên Triệt Dã chợt thả bàn tay đang nắm tay tôi, hai tay lướt qua trước mặt tôi, rồi nhanh chóng khép tay lại, đẩy khít lại tạo thành một không gian nhỏ hẹp.

“Bắt được rồi à?” Tôi phần khởi nhìn vào khe trống của tay cậu ấy nhưng phát hiện ra chẳng có gì bên trong cả.

“Đồ ngốc, đúng là dễ bị lừa thật!” Nguyên Triệt Dã xòe tay ra, cười tít mắt ra vẻ đắc ý.

“Hừm! Cứ đợi đấy! Minh nhất định sẽ bắt được một con! Đến lúc đó xem ai mới là đồ ngốc.”

Tôi nói hơi to nên làm kinh động đến lũ đom đóm đang nằm im nghỉ ngơi quanh đó, bọn chúng đều cảnh giác, rồi nhao nhao cất cánh bay đi.

Trong giây lát, trước mắt tôi là một màu kỳ lạ tuyệt đẹp, vô số những mảnh vụn màu xanh bay lượn trong sắc đêm.

“Ôi! Thật đẹp quá!”

Tôi ngẩn đầu, cảnh đẹp trước mắt thật khó có thể tin được, những ánh hào quang lấp lánh phát ra cách tôi ngày một gần hơn, nhưng với tay cũng không thể nào bắt được.

“Ta sẽ bắt được chúng mày!”

Một con đom đóm trên chọc lướt qua chạm vào má tôi, tôi chạy đuổi theo. Nhưng đuổi mãi đến nỗi thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại mà cũng không bắt kịp.

“Tức quá! Sao mãi mà không bắt được vậy?”

Khi tôi đang tiu nghỉu phân vân có nên bỏ cuộc hay không thì phía sau vọng lại tiếng gọi của Nguyên Triệt Dã.

“Này, đồ ngốc!”

“Cái gì? Đừng làm phiền! Mình đang bận!” Tôi cũng chẳng thèm quay đầu lại, trả lời không mấy vui vẻ.

“Này! Đồ ngốc!” Tiếng gọi càng lúc càng gần hơn.

Tôi quay đầu lại, lớn tiếng cảnh cáo: “Nguyên Triệt Dã! Đã nói là đừng có gọi mình là đồ...” Chưa nói xong tôi chợt sững người.

Một nắm tay đang nắm chặt giờ lên trước mặt tôi, giọng nói của Nguyên Triệt Dã nhẹ nhàng, giống như ánh trăng nhàn nhạt trên bầu trời...

“Xòe tay ra, mình có cái này cho cậu.”

“Cái gì?”

Như bị mê hoặc bởi nụ cười đó, tôi ngoan ngoãn giờ tay ra.

“Cẩn thận, chúng rất thích bay nhảy đấy.”

Nguyên Triệt Dã tiến sát chỗ tôi, đưa nắm tay áp chặt lấy lòng bàn tay tôi, lòng bàn tay dần dần mở ra. Ngón tay thon dài ấy, giống như bông hoa tường vi nở rộ dưới ánh trăng sáng trong.

Xung quanh bao phủ một mùi hương hoa tường vi quyến rũ.

Tôi nhìn chăm chăm vào bàn tay cậu ấy đang rút ra, ngửi mùi hương quen thuộc đang tỏa ra từ người cậu ấy, quên mất rằng phải khép lòng bàn tay mình lại.

Khi phát hiện ra điều đó thì đã muộn mất rồi.

Con đom đóm phát sáng màu xanh mới đầu còn chưa nhạy bén, vẫn còn nằm im trong lòng bàn tay tôi, nhưng bản năng sinh tồn đã nhanh chóng nhắc nhở nó cơ hội sống sót đang ở phía trước, thế là nó không hề do dự, nhanh chóng tung cánh bay lên.

Xung quanh, bị bao phủ bởi màn sương đêm.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Nguyên Triệt Dã dịu dàng như ánh trăng.

Từ lòng bàn tay tôi, con đom đóm phát ra ánh sáng và vút bay lên trời đêm.

Mọi thứ lúc này thật tuyệt vời.

Một dòng nước ngọt ngào ấm áp đang chảy trong tim, cảm giác hạnh phúc giống như nước thủy triều đang nhấn chìm tôi... Tôi thầm cầu mong thời gian hãy dừng lại ở chính khoảnh khắc này.

Có lẽ đó là do cảnh đêm tuyệt đẹp, có lẽ đó là do khung cảnh huyền diệu, có lẽ đó là do tàn dư của rượu, và càng có lẽ đó là vì tình cảm mãnh liệt trào dâng không thể kiềm chế nổi, tôi chăm chú nhìn vào bóng người trước mặt, chợt lên tiếng:

“Nguyên Triệt Dã, chúng mình có thể phá vỡ ranh giới tình bạn, có thể... chính thức hẹn hò?”

Xoảng...

Câu nói này như một lời nguyện ma quỷ, dễ dàng phá tan vẻ dịu dàng như ánh trăng trên gương mặt Nguyên Triệt Dã. Ánh mắt cậu dần trở nên thâm trầm, nụ cười cũng bắt đầu trở nên vô hồn...

Im lặng hồi lâu, cuối cùng đôi môi xinh xắn như cánh hoa tường vi cũng nhẹ nhàng mở ra, nhưng lời nói thốt ra lại thật lạnh lùng: “Không thể được”.

Không thể được.

Ba từ này như mũi kiếm sắc nhọn và lạnh giá, trong chớp mắt đã xuyên thấu tim tôi.

“Tại... sao?” Tôi cố gắng giữ giọng nói bình thường, không để cậu ấy nhận thấy tâm trạng thất vọng ghê gớm trong lòng tôi.

“Mình không thể thích cậu, dù thế nào cũng không thể.”

“Có thật là dù có thế nào cũng... không thể không?” Tôi hỏi lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt lạnh lùng của Nguyên Triệt Dã, chỉ cảm thấy ánh trăng trên người cậu ấy cũng thật lạnh lẽo.

Nguyên Triệt Dã không trả lời tôi, ánh mắt cũng mông lung như ánh trăng, khiến người ta khó có thể hiểu được.

Hóa ra, cho dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể đến gần trái tim cậu ấy. Cậu ấy và tôi, mặc dù rất gần bên nhau, nhưng lúc nào cũng có một khoảng cách không thể nhìn thấy được.

Nghĩ đến đây, trước mắt tôi mọi thứ bắt đầu bị bao phủ bởi sương mù.

Rốt cuộc điều gì đã cản trở chúng tôi chứ? Tôi nhớ lại bí mật trong buổi tối hôm hai đứa cùng ngắm cảnh đêm đã nói với nhau, còn buổi tối lần đầu tiên tôi đến nhà cậu ấy, cậu ấy đã ôm tôi đứng dưới ánh đèn đường và buột miệng nói rằng “đừng rời xa mình”...

“Nguyên Triệt Dã... cậu đã từng có bạn gái rồi, đúng không? Vì cô ấy, cậu mới...” Tôi ngập ngừng, nghĩ xem phải nói tiếp thế nào thì nhận ra ánh mắt Nguyên Triệt Dã đã trở nên u ám.

Tim tôi như ngừng đập. Lẽ nào đây chính là câu trả lời chính xác?

Bởi vì từng bị bạn gái rũ bỏ, nên mới chuyển trường đến đây, hơn nữa lại không muốn yêu nữa, đây chính là bí mật của Nguyên Triệt Dã sao?

Tôi ngẩn ngơ nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, sự ấm áp của Nguyên Triệt Dã khi chạm vào lúc này vẫn còn đây, thế nhưng, con đom đóm cậu ấy đặt vào tay tôi giờ không biết đã bay đi đâu rồi.

Mọi giấc mộng tưởng đẹp đẽ đều không thể đạt được, sau khi tỉnh giấc, sẽ không còn tồn tại nữa.

Giống như hạnh phúc mà tôi lúc nào cũng mong đợi, có thể sẽ chẳng bao giờ đến với tôi...

“Hy Nhã!”

“Là Hy Nhã phải không?”

Trong lúc chớp choạng, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Quay đầu lại như một cái máy, chỉ nhìn thấy một bóng đen đang đứng ngoài đoạn đường xi măng còn ướt.

“Hy Nhã à?”

Mặc dù nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng tôi biết giọng nói thân thiết đó là của ai.

“Thần, em ở đây.”

“Bố em sợ đi đường ban đêm nguy hiểm, bảo anh ra tìm em. Chúng ta về nhà thôi!” Thần nói vọng lại.

Tôi chần chừ quay đầu nhìn Nguyên Triệt Dã, cậu ấy không phản ứng gì, rồi tôi gật đầu về phía Thần, “Vâng!”.

Có rất nhiều lời muốn nói chột lóe lên trong đầu tôi, đã mở miệng định nói nhưng lại thôi.

Tôi đi về phía Thần, anh cũng không hỏi gì, chỉ cẩn thận khoác lên người tôi một cái áo khoác.

“Cẩn thận, gió đêm lạnh lắm đấy.”

Sự quan tâm tỉ mỉ này khiến nụ cười gượng ép trên khuôn mặt tôi chợt vụt tan. Tất cả sự mạnh mẽ giả tạo dần dần bị bóc trần, cuối cùng tôi cũng không thể chịu đựng nổi sự đau khổ trong lòng, một giọt nước mắt chưa xót trào ra khỏi khóe mắt.

Những giọt nước mắt dưới ánh trăng bàng bạc phản chiếu thứ ánh sáng u buồn.

Tôi nắm lấy tay của Thần, thật chặt, giống như hai cánh tay này là một khúc gỗ duy nhất nổi lên khi tôi bị rơi xuống nước, một khi đã bỏ ra, tôi sẽ chìm vào dòng nước đau thương, tuyệt vọng không thể thoát ra được...

“Hy Nhã?” Một lát sau, giọng nói nhẹ nhàng ảm áp của Thần vọng đến.

“Em không sao mà.” Tôi ngẩng khuôn mặt bướng bỉnh lên, cố gắng mỉm cười.

Thần nhìn tôi, không cố hỏi thêm, đưa mắt nhìn về bóng người bất động ở phía bồn hoa bên kia.

Nguyên Triệt Dã cũng nhìn về phía chúng tôi, nhưng cậu ấy dường như không nhìn tôi, mà nhìn Cố Hạo Thần đang đứng bên cạnh tôi.

Hai người bọn họ lặng lẽ nhìn nhau một lúc.

Sau đó, Thần nhẹ nhàng dắt tay tôi, giọng nói to hơn chút, lịch sự hướng về phía bên kia: “Anh sẽ đưa Hy Nhã về nhà. Cảm ơn cậu tối nay đã chăm sóc cho cô ấy”.

Không nghe thấy Nguyên Triệt Dã trả lời, nỗi đau khổ ập tới như muốn xé nát trái tim tôi...

“Chúng ta về nhà thôi, Hy Nhã.” “Vâng.”

Ánh trăng mờ nhạt.

Tôi nắm chặt tay Thần.

Bàn tay ảm áp đó, giống như khi còn nhỏ tôi bị bạn bè ức hiếp đã đến an ủi dỗ dành tôi, dắt tôi về nhà, khiến tôi cảm thấy yên bình.

Thế nhưng, tại sao vẫn có cảm giác làm rơi thứ gì đó lại phía sau...

Trái tim, xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Con đường dường như dài vô tận.

Ánh trăng mờ lung.

Tôi cùng Thần bước từng bước về phía trước. Nỗi buồn không thể nói ra cứ thấm cả vào sắc đêm, ngay cả đã khoác trên người chiếc áo khoác nhưng cái lạnh toát ra từ sâu thẳm con tim lại giống như dòng máu chảy khắp toàn thân, vô cùng lạnh lẽo.

Chỉ còn lại... bàn tay được nắm, vẫn còn giữ lại hơi ấm.

“Thần, em thua rồi.”

Ở đầu con ngõ gần nhà, tôi đã không thể kiềm chế được nỗi buồn trong lòng, ngẩng đầu lên và nói với Thần tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay.

Cả việc uống rượu và việc tôi thất bại trong lần thứ hai thổ lộ tình cảm.

Thần chỉ lặng lẽ nhìn tôi, không ngắt lời tôi nói.

“Thật không ngờ khi mới bắt đầu mà đã định sẵn kết cục. Em đã thua một đối thủ chưa từng biết mặt, em thật sự không cam tâm.”

“Không sao mà. Hy Nhã của chúng ta đáng yêu thế này, lo gì không có ai thích chứ.” Thần đưa tay bóp đầu mũi tôi, ánh trăng bên khuôn mặt tôi tạo thành một đường viền ảm áp.

“Anh đang an ủi em hả?”

“Cũng là đang nói lên một sự thật mà, hi hi.”

Thần mỉm cười, tâm trạng tôi cũng dần trở nên thoải mái hơn.

“U u u...”

Vào tới sân nhà, tiếng kêu yếu ớt của con vật nào đó đã thu hút sự chú ý của tôi và Thần.

Lần theo âm thanh đó, chúng tôi đi vòng quanh mấy bụi cây ở góc sân, dễ dàng tìm thấy mục tiêu.

“A! Là mấy chú cún con này!” Tôi mừng rỡ ngồi xuống, vạch mấy nhánh cây thấp bé ra, ba chú cún con lập tức bắt gặp ánh mắt của tôi.

Trông chúng có vẻ đói rồi.” Thần phán đoán.

“Mẹ của mấy chú cún này sao không trông chúng nhỉ? Thật tội nghiệp quá.”

Cơ thể ấm áp của mấy chú cún thích thú với bàn tay tôi, chúng nằm trong bụi cây với dáng vẻ yếu ớt bất lực khiến tôi thấy xúc động, tôi thực lòng không nỡ bỏ mặc chúng như thế này.

Có thể trong lúc này đây, tâm trạng của tôi và của chúng cũng gần giống nhau. Bất lực, mơ hồ, bàng hoàng vì không biết phải làm thế nào.

“Thần, em muốn... chờ ở đây, đợi mẹ của chúng quay lại.”

Thần im lặng một lát rồi cũng ngồi xuống với tôi, nhẹ nhàng nói: “Ừ, anh ngồi chờ cùng em”.

Trong lòng tôi như có dòng nước ấm áp chảy qua: “Thần... may mà có anh ở bên em”.

Nhưng, tại sao người ta lại không thể đối xử như anh đối với tôi chứ?

“Hy Nhã, em đang buồn à?”

Thần nhận thấy giọng nói của tôi có vẻ là lạ, nhẹ nhàng kéo vai tôi để tôi có thể dựa vào thoải mái.

“Nguyên Triệt Dã... Nguyên Triệt Dã nói cậu ấy không thể thích em. Nếu như em không tốt, em có thể sửa. Nhưng không phải, cho dù em có trở nên tốt như thế nào thì cậu ấy cũng chẳng thích em? Nhưng cho dù như vậy, em vẫn thích cậu ấy, không có cách nào từ bỏ...”

“Ôi, Hy Nhã ngốc ngếch...” Thần thở dài, lấy tay sờ trán tôi, chợt thay đổi giọng điệu, “Hình như em hơi sốt thì phải!”.

“Không... không sao mà.” Tôi lắc lắc đầu, cảm giác chóng mặt ập đến, nhưng tôi vẫn cố gắng kiên quyết, “Em không sao mà. Chỉ cần Thần... Thần cứ ở bên ủng hộ em là được rồi. Thần sẽ không bỏ mặc Hy Nhã chứ? Nếu như không có Thần, Hy Nhã chắc chắn sẽ không đứng nổi được mất.” Tôi dựa vào vai Thần khẽ thăm thì.

Đêm đã khuya lắm rồi, mọi thứ xung quanh đều rất yên tĩnh, dường như có thể nghe được cả tiếng côn trùng.

Ánh trăng sáng trong như nước, tôi căng đôi mắt mệt mỏi và buồn ngủ, khó khăn lắm mới có thể kéo căng được hai mí mắt...

“Anh ở đây mà, sẽ mãi ở bên em. Hy Nhã, em mệt lắm rồi, chúng ta về nhà được không?” Thần dịu dàng khuyên nhủ tôi.

“Nhưng... mẹ... của mấy chú cún con vẫn chưa quay lại. Em không thể bỏ mặc chúng được.”

“Ừ. Nếu em lo lắng cho mấy chú cún, chúng ta sẽ đưa chúng cùng về nhà. Như thế em sẽ yên tâm về nhà chứ?”

Nghe anh nói vậy, thần kinh tôi gần rơi vào trạng thái buồn ngủ cũng lập tức tỉnh lại: “Vâng. Nếu được Thần chăm sóc, em càng yên tâm hơn so với cún mẹ”.

“Hy Nhã đang khen anh hả? Nhưng khen kiểu “càng yên tâm hơn so với cún mẹ”, sao cứ thấy gì đó kỳ lạ.” Thần đỡ tôi đứng dậy, rồi lại ngồi xuống bế ba chú cún con vào lòng, “Ừ, vì Hy Nhã, anh sẽ làm thay bà mẹ chó một lần vậy”.

“Hi hi.” Tôi cười với anh, uể oải nhắc chân chuẩn bị về nhà, Thần đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt tôi.

Tôi ngây người ra.

“Anh thấy em đi không vững nữa rồi, hay là anh công em lên trên nhà. Nhưng mà tay anh còn phải bế lũ cún, nên tay em phải ôm chặt lấy cổ anh đấy, không là rơi xuống đau lắm, anh không biết đâu nhé.”

“Tốt thôi!” Tôi phản chấn trèo lên tấm lưng dài rộng của anh.

Lúc này, những gì không vui còn đọng lại trong lòng đã bị đuổi sạch hết.

Hoặc có thể, nỗi buồn của một người đem lại có thể được bù đắp bởi tình yêu thương của một người khác chăng?

“Thần, em nặng lắm không?”

Leo lên tấm lưng ấm áp của Thần, hít thở mùi hương tươi mát toát ra từ người anh, tôi vô tình để lộ ra tâm trạng nũng nịu.

“Ha ha, hơi hơi.”

“Này, anh đang cười em đấy à?”

“Đâu có, là em tự nói nhé, anh tôn trọng sự thật.”

“Thế em không cần anh công nữa.”

“Được rồi được rồi. Cứ lắc lư thế này, chúng mình và ba chú cún sẽ cùng ngã đấy.”

“Vậy là biến thành năm chú cún con rồi.”

“Ha ha.”

Thần công tôi bước từng bước, nhưng tôi nhận ra mình càng lúc càng mơ hồ. Mặt tôi dựa vào chiếc áo bông mềm mại trên vai anh, tôi nhắm mắt lại một cách thoải mái.

Bóng đen trong lòng tôi dần dần biến mất, những vết thương đang rỉ máu, bắt giác lành lại một cách diệu kỳ.

“Thần, anh có mệt lắm không?”

Trong lúc mơ màng, tôi lẩm bẩm.

“Ha ha, mệt ư?” Hy Nhã... luôn mãi là gánh nặng ngọt ngào nhất của anh.

15. Chương 08 Part 1

Nhật ký 8:

Chuyện chỉ có những người thương nhau mới có thể chấp nhận

Thứ Bảy, ngày 18 tháng 6, trời nắng.

Có lẽ nên có sự gần gũi giữa hai trái tim trước, rồi sau đó mới có sự tiếp xúc về thân thể?

Chỉ có người mình thích, mới đón nhận vòng tay ấm áp của cậu ấy.

Chỉ có người mình thích, mới đón nhận nụ hôn ngọt ngào của cậu ấy.

Chỉ có người mình thích, mới đón nhận tất cả mọi thứ thuộc về cậu ấy.

Vậy thì, liệu có phải là mình có thể cho rằng, vị trí của mình trong trái tim cậu ấy đã bắt đầu thay đổi?

Tôi không biết mình về đến nhà lúc nào, cũng không biết cơn hôn mê sau khi say rượu kéo dài bao lâu.

Cho đến khi một tràng âm thanh thật dài đánh thức tôi dậy, theo phản xạ tôi nhੌm người dậy, thần trí vẫn còn mơ màng rồi kêu lên: “Ồi! Muộn rồi à?”.

Cũng theo phản xạ, tôi lấy tay ấn vào chuông đồng hồ để ở đầu giường, nhưng nhận ra âm thanh không phát ra từ đó, mà từ chiếc điện thoại trên kệ gần giường.

Tôi dùng gối bịt đầu lại, đấu tranh một lúc rồi mới từ từ với tay nhấc ống nghe lên.

“Ai vậy? Không biết hôm nay là cuối tuần à? Làm phiền giấc ngủ của người khác, thật đáng ghét...”

“Hy Nhã...” Một giọng nói quen thuộc nhưng hơi buồn vọng từ điện thoại, “Hóa ra Thần rất đáng ghét sao! Vậy em ngủ tiếp đi, một mình anh dựng nhà cho lũ cún đây”.

“Đợi đã!” Sau khi nghe rõ giọng Thần trong điện thoại, tôi như bừng tỉnh, cơn buồn ngủ bỗng chạy biến đâu mất, “Cún con à? A! Em nhớ ra rồi! Tối qua... anh chờ em, chờ em chút. Em xuống ngay đây!”.

“Ừ. Xuống thẳng sân nhế.”

Gác điện thoại xong, tôi tức tốc thay quần áo, rửa mặt, vội vội vàng vàng xuống sân.

Từ xa, tôi đã nhìn thấy Thần đang ngồi ở một góc sân bận rộn làm gì đó.

Thần, anh đang làm gì đấy?” Tôi bước lại gần.

“Hy Nhã, hi hi, mau lại đây xem này.”

Bị thu hút bởi nụ cười dịu dàng của anh, tôi tò mò nhìn theo hướng tay anh chỉ.

“Ồi! Tìm thấy cún mẹ rồi à?” Tôi mừng rỡ reo lên.

Tối qua ở chỗ bụi cây phát hiện ra ba chú cún con, giờ lại xuất hiện thêm một cô cún mẹ to lớn. Hình như nó thấy tôi không hề có ý hại cún con nên vẫy vẫy đuôi với chúng tôi.

“Hôm nay mới sáng ra, anh nghe thấy tiếng nó sữa, thế là bé cún con chạy xuống lầu. Nó nhìn thấy anh ôm cún con liền sữa và nhảy vào anh.” Nói đến màn mạo hiểm sáng nay, Thần liền làm động tác giả mô tả đầy khoa trương, tôi không khỏi lo lắng và nhìn khắp người anh, “Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không ạ?”.

“Đương nhiên là không sao rồi. Anh còn phải bảo vệ Hy Nhã nữa chứ, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại chứ?”

“Hi hi.” Nghe anh nói vậy, tôi thấy yên tâm và mỉm cười.

Bú sữa no rồi, lũ cún ngủ yên trong lòng mẹ chúng.

Tôi ngồi im bên cạnh ngắm nhìn chúng, còn Thần không biết đã mang từ đâu đến vài khúc gỗ, ngồi gần đấy làm gì đó.

“Thần, anh đang làm gì đấy?”

“Dựng cho lũ cún một căn nhà nhỏ.”

“Thật à? Vậy là chúng sắp có nhà rồi.” Tôi vui mừng, khi đứng dậy bỗng mặt mũi tối sầm lại, suýt ngã.

Tôi lắc mạnh đầu, lẽ nào đây là di chứng của bữa say rượu tối qua?

“Có cần em giúp gì không?” Tôi tiến lại gần cạnh Thần.

“Em cứ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem đi.” Thần cười, rồi quay đầu sang nhìn tôi và lộ rõ vẻ kinh ngạc, “Này, em nóng à? Sao mặt đỏ thế?”.

“Thật à?” Tôi không tin rồi đưa tay lên mặt, hình như là hơi nóng, “Chắc là vừa nãy em chạy xuống lầu nhanh quá đấy mà!”.

“Hi hi, làm gì mà nóng vội thế.” Thần quay đầu đi rồi tiếp tục đập đập gỗ gõ tẩm gỗ. Nửa tiếng sau, một cái nóc nhà nhỏ đã được làm xong.

“Đẹp quá, Thần, em có thể tô màu lên nó không?”

“Tất nhiên, em muốn vẽ cũng được.”

“Vẽ à?”

Không hiểu sao, tôi đột nhiên nhớ tới hình ảnh Nguyên Triệt Dã đang ngồi ngắm hoàng hôn ở sân vận động.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Lúc mặt trời từ từ trôi xuống cạnh những đám mây, một ngày coi như cũng dần dần kết thúc, lúc này chính là lúc tất cả mọi người đang hối hả về nhà... ha ha ha ha, mặt trời lúc này thật giống như một bức tranh đã từng được xem, của Anthony gì đó, bức tranh mặt trời lặn mà ông ta vẽ thực sự cũng đẹp như thế này.”

“Bức tranh mà Anthony vẽ là cảnh mặt trời mọc..

“Hả? Dù sao thì... cũng đại loại như thế mà.”

...

Lúc đó, nụ cười khoa trương trên khuôn mặt Nguyên Triệt Dã có thực xuất phát từ nội tâm hay không? Giờ nghĩ lại, hình như có rất nhiều chỗ đáng nghi, dường như cậu ấy đang che giấu điều gì đó...

“Thần, em vẽ một bức tranh mặt trời mọc được không? Mặt trời đỏ đỏ, nhảy qua đường chân trời.”

“Hi hi, được chứ. Nhưng mặt trời mọc... em có chắc là vẽ được không vậy?”

“Thần, anh lại chế giễu em rồi! cẩn thận, em sẽ cắn anh đấy!”

Tôi vờ như tức giận rồi lao vào Thần, nhưng trong tích tắc đó, tôi đột nhiên hoa mắt chóng mặt, thở dồn dập, trong tai tôi vang lên một thứ âm thanh kỳ quái, như âm thanh chói tai của băng từ bị hỏng đang chạy trong máy cassette.

Lại phát bệnh rồi sao?

Nhưng lần này sao lại không giống...

“Hy Nhã... anh không sợ...”

Thỉnh thoảng có một hai chữ nhảy múa trong tai tôi, nhưng càng lúc càng nhiều những tạp âm ồn ào nhốn nháo.

Tôi cố gắng hít thở sâu, cố gắng trấn tĩnh lại.

Phù... phù...

Nhưng, tiếng ồn chói tai đáng sợ đó vẫn ở mãi trong tai tôi, không hề có dấu hiệu chấm dứt.

Dần dần, nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tôi.

Tại sao tai tôi vẫn không đỡ hơn? Tại sao lần này lại không phải là mất đi toàn bộ âm thanh, mà toàn nghe thấy những tạp âm chói tai chứ?

Tai tôi sẽ mãi bị thế này sao? Không được... tôi không muốn thế này....

“Thần...”

Tôi gọi Thần, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Thần nhận thấy sự khác lạ của tôi, lập tức bỏ tấm gỗ trên tay xuống và đỡ tôi dậy.

Miệng anh đang mấp máy nhưng tôi chẳng nghe rõ gì hết, chỉ có những âm thanh hỗn độn vẫn liên tục rót vào tai tôi.

Cả người tôi bỗng lão đảo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị một sức mạnh vô hình nào đó áp đảo.

“Thần, anh đang nói gì? Em không nghe thấy! Em không nghe thấy...”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thần...”

Tôi hoảng loạn muốn bịt tai lại, bỗng hai bàn tay mạnh mẽ giữ chặt khuôn mặt tôi, hướng đầu tôi nhìn về phía người ấy.

Là Thần.

Đôi mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn tôi, ánh mắt thật dịu dàng, đầy sự cổ vũ và an ủi. Tâm trạng tôi dần dần ổn định lại.

Đúng, Hy Nhã, có Thần ở bên thì không phải sợ hãi gì cả.

Tôi nhẹ nhàng dựa vào lòng Thần, trước khi cơn choáng váng cuối cùng ập đến, trước khoảnh khắc tôi mất đi ý thức, một đôi bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi...

Sau khi tỉnh lại, mũi tôi ngửi thấy toàn mùi nước khử trùng quen thuộc.

Tôi từ từ mở mắt ra, và nhìn thấy Thần đang ngồi cạnh giường. Thấy tôi tỉnh dậy, anh nở nụ cười an ủi, miệng đang mấp máy nói gì đó.

Tôi lắc lắc đầu.

Trong tai giờ vẫn là những tiếng nổ đùng đùng, rung chuyển khiến đầu óc quay cuồng, khiến tôi không thể nghe rõ anh nói gì.

Thần đi ra ngoài rồi quay lại với một quyển sổ và một cái bút.

“Em đừng lo lắng, chỉ là cảm cúm thôi mà.” Anh viết vào giấy cho tôi xem.

“Vâng.” Tôi gật gật đầu.

“Em còn thấy không khỏe ở đâu không?”

“vẫn tốt mà, chỉ bị hơi ù tai thôi.”

Tôi không muốn làm cho Thần lo lắng, nên trả lời anh là không hề nghiêm trọng, nhưng thực sự trong lòng tôi rất hoảng sợ.

Tôi sẽ cứ bị thế này mãi sao? Nếu như thực sự không thể nghe được nữa thì quả là đáng sợ...

Suốt cả ngày, Thần đều ở trong phòng bệnh chăm sóc tôi. Ngày trước cũng thế, mỗi lần bố đi công tác, Thần lại giống như người anh trai ở bên chăm sóc tôi rất chu đáo.

Mặc dù tôi đã nhanh chóng hạ sốt sau khi nhập viện không lâu, nhưng Thần vẫn không cho tôi xuống giường, vẫn bắt tôi ngoan ngoãn nằm nghỉ trên giường. Cho đến khi mặt trời sắp lặn thì cơ hội của tôi cũng đã đến.

“Ng ngoan ngoan nằm đây nhé, anh đi mua cơm.” Thần quay người, viết lên giấy.

“Vâng!” Tôi ngoan ngoãn đồng ý.

Nhưng khi cửa vừa đóng, bóng anh vừa khuất đi, tôi lập tức nhảy xuống giường.

Xin lỗi Thần, em đã lừa anh.

Cái tai đau của tôi hình như càng ngày càng tồi tệ, trước đây đâu có xuất hiện tình trạng này, mặc dù lúc đó không nghe thấy nhưng cũng hồi phục lại thính giác ngay sau đó. Còn lần này thì khác, tai tôi đau rất lâu và làm tôi như muốn phát điên.

Vì anh luôn cũng ở bên trông coi, tôi không muốn anh lo lắng nên lúc nào cũng cố gắng giả vờ như không có chuyện gì.

Hơn nữa...

Tôi bước đi trên hành lang vắng vẻ, thế giới âm ỉ huyền ảo thật xa lạ, chỉ có một mình tôi ở trong thế giới này.

Trong đầu tự nhiên bắt đầu hiện ra những hình ảnh tối qua, phòng hát với những ánh đèn đan xen nhau, nụ hôn mong muốn có được lại bị từ chối, những con đom đóm phát sáng và lời tỏ tình thất bại, nước mắt đau đớn xót xa cứ đọng đầy trong khoang mắt...

Diệp Hy Nhã, mày đúng là thật thảm hại! Cả hai lần bày tỏ tình cảm đều bị người ta từ chối... Tôi nhếch môi tự chế giễu bản thân, dừng lại trước cửa một căn phòng quen thuộc.

Đây là căn phòng mà lần trước tôi ẩn nấp khi chơi trò trốn tìm với Tiểu Anh, không biết nó dùng để làm gì, bên trong tối thui chẳng bao giờ bật điện.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Trong phòng dường như còn lưu lại hơi thở quen thuộc, đây chính là nơi mà lần đầu tiên tôi gặp Nguyên Triệt Dã.

Không ngờ vẫn còn có lần thứ hai quay lại nơi này. Chỉ có điều, người đó không còn xuất hiện ở đây...

Mùi tôi cay cay, những cảm xúc bị dồn nén trong một đêm giờ đạt đến trạng thái bão hòa, tôi tựa lưng vào cửa, lấy tay che mắt lại, nước mắt cứ thế tuôn trào như vỡ òa.

Tại sao tôi lại mắc phải căn bệnh này chứ?

Tại sao bạn bè trong lớp đều không thể chấp nhận tôi chứ?

Tôi chỉ muốn cuộc sống bình thường như bao người khác, kết bạn, có tình bạn ấm áp. Điều đơn giản như vậy, tại sao tôi không thể có được cho dù đã cố gắng thế nào đi nữa?

Những âm thanh hỗn loạn lại tiếp tục kéo đến, làm tôi thấy kiệt sức và mệt mỏi, sự giãy vò này rút cuộc còn tiếp tục đến bao giờ đây?

Còn Nguyên Triệt Dã...

Những kỷ niệm về Nguyên Triệt Dã tại sao chẳng thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ chút nào...

“Nguyên Triệt Dã, mình thích cậu.”

Thật sao? Cậu thực sự thích mình sao?”

“Cậu có biết thế nào gọi là thích không? Không phải là những kích động nhất thời. Coi như bây giờ cậu tự cho là thích đi, nhưng cũng có thể sau này sẽ từ bỏ không chút lưu luyến. Nếu đã như vậy, thì chi bằng đừng có bắt đầu chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Cậu nói xem, có phải vậy không?”

...

“Cậu đã ghét mình chưa?”

“Bây giờ cậu đã nghĩ kỹ, lời tỏ tình hôm đó chỉ là giây phút kích động bùng nổ phải không?”

“Ha ha, chẳng phải là cậu nói thích mình sao? Nhưng cậu thấy đấy, cái chuyện thích này cũng thực sự không thể duy trì lâu dài được! Từ hôm đó đến bây giờ, chắc còn chưa đến một tuần ấy chứ? Bây giờ, cậu không chịu đựng nổi, nên muốn từ bỏ cái gọi là thích của cậu, đúng không nào?”

...

“Mình biết cậu thích mình, nhưng, mình không thể thích cậu được...”

“Tại sao lại không thể?”

“Không biết nữa. Có thể... là thiếu khả năng thích một ai đó.”

“Cậu nói dối! Rõ ràng cậu thích mấy người nữ sinh đó, tại sao lại thiếu được khả năng thích một ai đó cơ chứ?”

“Thật sao? Ha ha, vậy thì có thể là thiếu khả năng thích cậu rồi...”

...

“...Làm bạn nhé... có thể chỉ làm bạn bè được không?”

...

“Nguyên Triệt Dã, chúng mình có thể phá vỡ ranh giới tình bạn, có thể... chính thức hẹn hò?”

“Không thể được.”

“Tại... sao?”

“Mình không thể thích cậu, dù thế nào cũng không thể.”

...

Nước mắt tôi cứ thế trào ra.

Nguyễn Triệt Dã...

Đồ đáng ghét!

Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu lên, trong giây lát chợt bắt gặp một bóng đen ở phía rèm cửa.

Bóng đen! Tim tôi giật thót, nín thở.

Căng thẳng đến nỗi chẳng còn nghe thấy những âm thanh ồn ào trong tai.

“Ai?”

Suy nghĩ trong giây lát, tôi run rẩy quát hỏi.

Trong cảnh mơ màng ngược sáng, người đó từ từ quay nghiêng đầu về phía tôi.

Không biết vì sao, dù nhìn còn rất lơ mờ, nhưng tôi lại nhận rõ người đó...

“Nguyễn Triệt Dã!”

“Cứ tưởng là tiếng sói khóc cơ. Tiếng khóc của cậu khó nghe muốn chết.”

Giọng nói quen thuộc, quả nhiên là cậu ấy. Giọng nói và cách nói chuyện này tôi tuyệt đối không thể nhầm được.

Hả?

Tôi thấy rõ ràng có gì đó khác lạ, vừa nãy hình như tôi đã nghe được tiếng nói? Vậy thì, tại tôi hình như đã trở lại bình thường rồi, những âm thanh chói tai kéo dài suốt một ngày giờ đây dường như đã bị những giọt nước mắt ban nãy rửa sạch sẽ, giờ còn lại là một thế giới trong trẻo rõ nét.

Đợi khi mắt đã quen dần với bóng tối, tôi từ từ bước đến bên cửa sổ. Trong ánh sáng chiếu rọi từ ánh đèn bên ngoài, mái tóc vàng đỏ ánh lên trông đẹp như mơ.

Thôi chết, vừa nãy cảnh khóc lóc thảm thiết ở đây chắc đã bị cậu ấy nhìn thấy rồi.

“Làm gì mà ở đây giả ma giả quỷ hù dọa người khác thế?” Tôi nhanh chóng lau mắt, quyết định lên tiếng trước chặn họng.

“Cậu làm gì mà trốn ở đây một mình khóc lóc vậy?” Nguyễn Triệt Dã xoáy thẳng vào chuyện của tôi, đáng ghét, người ta đã tránh lại cứ cố mà hỏi.

“Ai khóc lóc chứ? Cậu nghe nhầm rồi.”

“Không chịu nhận à? Trong tay mình có bằng chứng đấy.” Nguyễn Triệt Dã nhìn tôi rồi lắc lắc cái MP4 trong tay, “Thật không may, vừa nãy mình lại ghi âm được tiếng khóc của người đó, sao hả? Có cần mình mở cho cậu nghe không?”

“Cậu cậu cậu!” Cái đồ rõ là gian manh! Linh hồn ác nhân đội lột da người!

“Tại sao lại khóc?” Cậu ấy tiếp tục hỏi.

Ôi, xem ra tránh né mãi cũng không nổi nữa rồi.

16. Chương 08 Part 2

Nhưng tôi không thể nói rằng vừa nãy mình khóc nguyên nhân một nửa là do cậu ấy được, hay là cứ tìm bừa một lý do nào đó cho xong...

“À, mình vào nhầm phòng, vì sợ tối nên mới khóc mà.” Tôi do dự một lát rồi trả lời.

“Thật sao?” Nguyên Triệt Dã nhìn tôi vẻ nghi ngờ, dưới ánh mắt chăm chú đó, tôi không khỏi cảm thấy hoang mang: “Ừ thì cũng không hoàn toàn là sợ bóng tối, vì rằng mình cũng hơi đau nữa...”

“Đau răng à?” Nguyên Triệt Dã cúi sát đầu vào tôi vẻ thăm dò, đôi mắt sáng đó như muốn nhìn xuyên thấu tim tôi, “Nếu không nói thật, mình sẽ khóa cậu ở trong này, không cho ra nữa. Nếu sợ thì mau nói thật đi!”

“Hừ, còn lâu nhé!” Nhìn thấy thái độ thản nhiên của cậu ấy, như thể đã bắt thóp được tôi rồi, tôi giận dỗi quay người đi về phía cửa.

Thế nhưng...

Cổ tay bị nắm chặt.

Một bàn tay kéo mạnh tôi lại.

Tôi quay đầu, nhờ ánh điện bên ngoài, tôi nhìn thấy rõ bàn tay của Nguyên Triệt Dã đang kéo tôi lại.

Từng ngón tay trắng dài, hốt hoảng, tôi lại liên tưởng đến khoảnh khắc tối hôm đó cậu ấy bắt đom đóm và đặt vào tay tôi, ngón tay như đóa hoa tường vi nở bừng vào ban đêm.

Bây giờ, bàn tay đẹp đẽ đó đang kéo giữ tay tôi, da thịt nơi tiếp xúc man mát, dường như xen lẫn cảm giác tê dại.

Hương thơm nhẹ nhẹ của hoa tường vi lặng lẽ lan tỏa, ùa vào hơi thở của tôi.

“Tại sao lại khóc?”

“Hả?”

“Không muốn nói với mình sao?” Ánh mắt dịu dàng của Nguyên Triệt Dã nhìn tôi, dường như nó đã bắn trúng tim tôi.

“À... không...” Tôi nhìn cậu ấy, thận trọng chọn từ ngữ, “Việc đó...”

“Xem ra, cậu cũng giống bọn họ, không cần đến mình.” Nói đến đây, ánh hào quang trong đôi mắt cậu ấy từ từ tan biến.

Tôi sững người.

Không cần đến mình? Tại sao lại nói như vậy? Tôi chăm chú nhìn Nguyên Triệt Dã, dường như có một nỗi đau thăm thẳm đang chảy trong huyết quản của cậu ấy, đó là nơi tôi chẳng thể chạm tới được.

“Được thôi, không ra thì không ra.” Tôi dừng bước.

Cậu ấy buông lỏng tay tôi ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào, dường như cũng không cần quan tâm xem tôi có bỏ đi không.

Tôi chờ một lát, cũng chẳng thấy cậu ấy có động tĩnh gì.

“Này, Nguyên Triệt Dã, thực ra cậu rất sợ sự cô đơn đúng không?” Không hiểu tôi lấy đâu ra dũng khí để hỏi cậu ấy như vậy.

“Ha ha.” Cậu ấy chợt phá lên cười, quay lại nhìn tôi. Mắt cậu ấy vốn tĩnh lặng, trong veo, trong mắt như có một luồng ánh sáng đang nhấp nhúa. Nhưng chỉ một lúc sau, thứ ánh sáng đó đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt như muốn trêu chọc người khác.

“Thật sao? Cậu thực sự muốn cùng đợi ở đây với mình à?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Cậu không sợ mình sẽ làm gì cậu à?”

“Cậu... cậu sẽ không làm gì mình mà.” Tôi thăm thì, ai mà biết cậu ấy có cố tình đùa bỡn tôi giống như lần trước ở đây không.

“Cái đó thì mình không chắc đâu.” Không kịp đề phòng, Nguyên Triệt Dã liền ôm lấy vai tôi, kéo gần khoảng cách giữa hai đứa, cảm tôi gần như chạm vào lồng ngực cậu ấy.

Thình thịch thình thịch...

Tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn!

“Bây giờ thì sao nào?” Nét cười trong đôi mắt cậu ấy ngày càng hiện rõ, nhưng không biết vì sao tôi lại cảm thấy bên trong đó ẩn chứa điều gì đó xa cách.

Nguyên Triệt Dã, hình như không muốn tôi ở bên cạnh cậu ấy...

Cậu ấy đang dùng cách này để tôi rời xa cậu ấy, thấy khó mà lùi bước...

Thế nhưng tại sao chứ? Tại sao lại cứ từ chối tôi?

Tôi... tôi không muốn rời bỏ!

Tôi ngẩng đầu, tâm trạng ban nãy còn thấy lo lắng không yên giờ đã tan biến hết: “Mình không sợ!”.

Nguyên Triệt Dã, dù lòng cậu đang nghĩ gì, mình cũng sẽ không chủ động rời xa cậu đâu. Cho dù cậu có thử thách mình, hù dọa mình, mình cũng sẽ không...

Thế nhưng, những suy nghĩ luẩn quẩn và phức tạp đúng trong khoảnh khắc này cũng chấm dứt, vì tầm nhìn của tôi bị khuôn mặt áp sát của Nguyên Triệt Dã che khuất. Trong mắt cậu ấy lóe lên ánh mắt rộn người, tôi thậm chí còn không kịp phản ứng gì, môi tôi bị lấp kín, ngay cả hơi thở cũng trở nên khô nóng.

Nguyên Triệt Dã, cậu ấy...

Cuối cùng đã hôn tôi!

Thế nhưng...

Tại sao tôi lại thấy được sự tuyệt vọng trong đôi mắt cậu...

Đứng im một lúc lâu, đôi tay ôm chặt lấy tôi rồi cũng buông lỏng. Tôi loạng choạng lùi lại vài bước, mãi mới đứng vững được.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi xoa xoa khuôn mặt đang nóng bừng, giọng nói thoảng run rẩy và ngượng ngùng.

Còn Nguyên Triệt Dã lại có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, giờ tay vuốt tóc tôi: “Xem ra cậu đúng là không sợ thật”.

“Điều đó là tất nhiên...”

“Xem ra cậu thực sự rất muốn bị khóa cùng mình ở trong này. Nhưng mà...”

“Nhưng mà gì?”

“Nhưng mà mình nói là muốn khóa cậu ở trong này, khóa một mình cậu ở trong này! Cho nên giờ mình phải đi đây, một mình cậu ở đây nhé.”

Nói xong, cậu ấy bước nhanh ra cửa. Tôi lao lên trước chặn lại: “Này! Cậu định bỏ cột mình đây à! Mình... mình sẽ không để cậu bước qua cái cửa này!”.

“Hả? Thật sao? Nhưng nếu mình cứ nhất quyết đi thì sao?” Nguyên Triệt Dã cười rồi quay đầu đi về phía cửa sổ.

“Hả? Cậu đi về phía cửa sổ làm gì vậy? Không lẽ định đi ra từ đó hả?”

“Không được sao?” Nguyên Triệt Dã cũng không thèm quay đầu lại để trả lời tôi, nói rồi cẩn thận bám lên bệ cửa sổ, “Mình đi đây, đồ ngốc”.

“Cậu điên thật rồi!” Tôi nhắc cậu ấy, “Đây là tầng ba đấy. Cậu định nhảy lầu à?”.

“Ừ, mình biết là tầng ba. Nhưng thế thì sao nào? ở chung một phòng với kẻ ngốc làm người ta chán muốn nhảy lầu đấy.” Cậu ấy nhún vai rồi mở cửa sổ ra.

“Nguyên Triệt Dã, cậu nói gì? Khốn kiếp!” Tôi tức đến nỗi hét lên với cậu ấy, “Vậy cậu nhảy đi! Chỉ cần cậu có đủ dũng cảm để nhảy, mình sẽ không quan tâm cậu sống chết thế nào nữa!”.

“Ừ! Vậy mình nhảy thật đây.”

Nguyên Triệt Dã quay đầu đi, những vệt sáng của đèn đường bên ngoài cứ nhảy múa trên mái tóc vàng của cậu ấy, làm người khác đến mê mẩn. Luồng ánh sáng trong đôi mắt cũng như đang nhảy múa, rực rỡ khiến lòng người thăng thốt.

Thình thịch! Tim tôi đập một cách bất an, nhưng tôi vẫn cố tình tỏ ra không thèm để ý và còn bĩu môi nói: “Có quỷ mới tin...”.

Nhưng khi tôi phát ra từ cuối cùng, tôi kinh ngạc khi thấy cánh tay trái của Nguyên Triệt Dã nắm lấy bệ cửa sổ, rồi nhảy xuống.

Bóng người cao to giống như con chim đang lao xuống biển khơi, bỗng chốc không còn tung tích gì nữa.

“Nguyên Triệt Dã!”

Tôi hét lên một tiếng, thế giới trong mắt tôi giờ biến thành một màu đen tuyệt vọng.

Cậu ấy... cuối cùng đã thực sự nhảy xuống rồi!

Tôi điên cuồng chạy đến bên cửa sổ, vừa chạy vừa khóc: “Nguyên Triệt Dã! Cậu đừng hù dọa mình...”.

“Hu hu hu... Nguyên Triệt Dã...”

Nước mắt không kìm nổi đã trào ra, tôi khóc còn đau khổ tuyệt vọng hơn ban nãy khi mới bước vào.

Thế nhưng, khi tôi chạy đến bên cửa sổ, chống tay vào bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, lập tức sững người lại. Đây là...

“Ôi, đồ ngốc!” Một kẻ ngẩn mặt tươi cười đắc ý đang ngồi trên ban công ngoài cửa sổ, còn vẫy tay về phía tôi.

Đúng vậy! Phía ngoài cửa sổ hóa ra là ban công! Hơn nữa còn tiếp giáp với ban công của mấy phòng khác nữa.

“Nguyên, Nguyên, Nguyên Triệt Dã! Cậu... cậu hóa ra lại bôn cọt mình đây!”

Nhìn vẻ mặt đắc thắng của Nguyên Triệt Dã khi trò đùa ác thành công, lúc đầu tôi còn nghĩ mình sẽ rất tức giận, giận cậu ấy tại sao có thể đùa quá đáng đến như vậy; lúc đầu tôi nghĩ sẽ túm lấy cổ áo cậu ấy rồi mắng cho một trận, và sẽ không bao giờ để ý đến cậu ấy nữa!

Vậy mà... không thể.

Lòng tôi càng nhiều cảm xúc hơn, thực sự thấy vui mừng và an tâm.

Cậu ấy không làm sao, vẫn còn sống sờ sờ và ngồi đó, vậy là tốt lắm rồi!

Cậu ấy không bỏ tôi đi, vậy là tốt lắm rồi!

Tôi không kìm nổi niềm vui sướng, nước mắt cứ tuôn rơi, vừa khóc tay chân vừa bám lên bệ cửa sổ, “Cậu chờ mình! Mình sẽ xuống đó với cậu!”.

Cảm xúc đã mất rồi nay lại tìm được, trước đây tôi chưa bao giờ cảm nhận được nó sâu sắc như thế. Vì quan tâm, vì thích, cho nên trong lúc này không thể không dùng cách chân thực nhất để đối mặt với con tim mình, đối mặt với giây phút này tôi càng khao khát được ở bên cậu ấy không bao giờ chia lìa hơn tất cả mọi lần trước đây.

“Cậu đến đây à? Đến đây làm gì?” Nghe thấy tôi nói vậy, Nguyên Triệt Dã có vẻ căng thẳng và đứng bật dậy, “Mình nói rồi, mình không thích ở cùng với cậu, cậu đừng đến đây!”.

“Nhưng mà... nhưng mà mình muốn ở bên cậu!” Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống tay tôi, cuối cùng, tôi đã trèo lên bệ cửa sổ.

“Muốn ở bên mình?”

Nguyên Triệt Dã từ từ bước về phía tôi, ánh mắt cậu ấy như ẩn chứa nỗi đau khôn cùng, vẻ ưu sầu hòa lẫn cùng ánh trắng màu trắng bạc như được tuôn ra.

Gió thổi từng cơn nhẹ nhẹ, hương hoa tường vi quen thuộc cứ mặc sức lan tỏa trong không khí.

Trong ánh trăng dịu dàng đẹp đẽ, giọng nói của tôi chưa bao giờ kiên quyết đến vậy:

“Ừ, mình muốn ở bên cậu, cậu đi đâu mình sẽ theo đó. Mình sẽ mãi đi theo cậu!”

“Thật sao? Mãi đi theo mình à?”

Không biết có phải do ảo giác của tôi, khi Nguyên Triệt Dã nhắc lại câu nói này, trong đôi mắt cậu ấy hiện ra ánh hào quang dịu dàng và sâu sắc, chan chứa tình cảm mà từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện.

Cậu ấy từ từ giơ tay về phía tôi, như bị mê hoặc, tôi cũng đưa tay đặt vào bàn tay cậu ấy.

Sức hút là gì vậy?

Hai bàn tay sát lại gần nhau của hai kẻ ngồi dưới ánh trăng, hai trái tim đập rộn ràng hòa vào làm một, tất cả đều là do sức hút chẳng?

Hình như cũng bởi vì thích, xa hơn nữa, bạn cũng vẫn sẽ lựa chọn đến bên người đó; bởi vì yêu, khó khăn hơn nữa, bạn cũng vẫn muốn đứng trong trái tim của người đó!

“... Thế nhưng, nếu như nơi đó mình không muốn cậu theo mình thì sao?” Trong khoảnh khắc bàn tay cậu ấy nắm chặt bàn tay tôi, cậu ấy đột nhiên hỏi câu hỏi đó.

“Hả?”

“Nếu như có một nơi mà mình không muốn cậu đi cùng, vậy cậu có thể không đi được không?”

“Mình...” Tôi do dự. Bàn tay bị nắm chặt của tôi có thể cảm nhận được sự run rẩy của bàn tay Nguyên Triệt Dã, cậu ấy đang sợ hãi chẳng?

Cậu ấy sợ điều gì vậy? Tại sao lại phải sợ chứ? Tôi sẽ bên cậu ấy, vậy nên cậu ấy đâu cần phải sợ hãi...

“Mình sẽ đi. Chỉ cần nơi cậu đi, mình sẽ đi. Mình sẽ không để cậu một mình...”

Tôi nói từng câu từng chữ, nhưng lời tôi chưa kịp nói xong, ánh mắt Nguyên Triệt Dã đã trở nên lạnh lùng, bàn tay nắm lấy tay tôi cũng dần dần buông ra như không còn sức lực.

“Nguyên Triệt Dã?” Theo phản xạ, tôi ra sức nắm chặt lấy ngón tay chưa kịp rút ra của cậu, “Sao vậy?”.

“Buông tay ra!” Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, giọng nói cậu ấy chợt trở nên lạnh lùng khản đặc, giống như luồng gió lạnh thấu xương, làm đông cứng hành động của tôi.

“Đừng lại đây nữa!” Cậu ấy hất tay tôi ra, sa sầm mặt, quay người bước đi, đi men theo ban công thông nhau của mấy căn phòng, không thêm để ý đến tôi vẫn còn ngẩn ngơ đứng lại phía sau.

Cậu ấy tức giận sao? Sao lại như vậy? Tôi nói sai điều gì sao?

Tôi ngẩn người nhìn theo Nguyên Triệt Dã đang khuất dần, lơ mơ hồi tưởng lại những phút giây quen biết Nguyên Triệt Dã.

Thái độ của cậu ấy từ trước đến nay đều lạnh lùng khiến tôi không thể hiểu nổi.

Mỗi lần, khi tôi cứ nghĩ rằng đã rất gần gũi với cậu ấy thì cậu ấy sẽ lại cố gắng đẩy tôi ra xa hơn.

Đến gần, đẩy ra xa.

Sau đó, kéo lại gần, rồi lại đẩy ra xa.

Nếu đã như vậy, chi bằng đừng để tôi lại gần có tốt hơn không? Tại sao phải kéo tôi lại gần rồi lại đẩy tôi ra xa?

Nguyên Triệt Dã, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì?

Đêm càng lúc càng khuya.

Gió cũng bắt đầu trở nên lạnh hơn.

Thế nhưng, tôi chẳng hề cảm nhận được.

Một mình ngồi lặng bên cửa sổ, giống như một con tượng gỗ bị chủ nhân vứt bỏ, cô độc và bất lực.

“Hy Nhã, em ngồi trên cửa sổ làm gì vậy? Mau xuống đi!”

Sau lưng bỗng vọng lên giọng nói đầy lo lắng, giống như ánh sáng cứ chiếu rọi thẳng vào tim tôi.

Là ai? Ai đang gọi tôi?

Tôi đưa mắt nhìn lên, liền thấy một bàn tay đã giơ ra bên cạnh tôi.

Bàn tay đó rất lớn, bàn tay được ánh trăng chiếu lấp lánh làm rung động người khác. Thân thuộc quá, giống bàn tay ngày thơ bé đã không biết bao lần nắm chặt lấy tay tôi, dắt tôi về nhà.

“Thần, anh đến đây à...” Tôi đưa tay lên, lập tức bị bàn tay đó nắm chặt.

“Hy Nhã, sao em lại chạy ra đây một mình? Anh tìm em mãi!” Giọng nói toát lên vẻ lo lắng, nghe xong thấy lòng ấm áp.

“Xin lỗi. Thần, sau này em sẽ không đến nơi nguy hiểm như thế này nữa!” Tôi nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, kéo tay Thần chạy ra khỏi phòng.

Ở đây... Nguyên Triệt Dã đã không còn ở đây nữa rồi. Vậy nên, tôi cũng không cần phải ở lại đây làm gì nữa.

“Này? Hy Nhã, em có thể nghe được rồi à?”

“Vâng, vừa mới nghe được thôi ạ.”

“Hi hi, vậy thì tốt rồi.” Thần nhìn tôi, giơ tay vuốt tóc tôi, “Đói chưa? Em vẫn chưa ăn chút gì đấy nhé. Anh mua cho em cơm thịt bò cà ri mà em thích ăn nhất đấy”.

Tay anh thật ấm áp.

Lời anh nói cũng thật gần gũi.

Cứ như chạm đến nỗi lòng tôi, từng chút một, rất dịu dàng.

“Vâng !” Tôi gật gật đầu, vì không muốn để anh lo lắng, tôi lại ngoan ngoãn trở thành mèo con tham ăn trước mặt anh, “Có cả bánh bơ không vậy?”.

“Có.”

“Thế còn trân châu thì sao ạ?”

“Đều có hết, tất cả những thứ em thích đều có hết.”

“Hi hi, thế này thì em phải ăn hết mới được! Để nhét đầy dạ dày!”

Đúng vậy, phải ăn hết, để lấp đầy chỗ trống trong cơ thể.

Thế nhưng...

Dạ dày có thể dùng thức ăn để lấp đầy, còn trái tim thì sao? Nơi trống rỗng đó, ngoài người đó ra, mãi mãi chẳng thể nào lấp đầy được...

“Thần, giúp em làm thủ tục xuất viện nhé.” Sau khi ăn xong, tôi nói với Thần.

“Tại sao? Tai em đã khỏi chưa?” Thần nhìn tôi lo lắng.

“Em khỏi rồi mà.” Tôi gật gật đầu.

“Thật không? Hay là để kiểm tra thêm ít lâu nữa đi.”

“Không! Thần. Em rất khỏe! Thật đấy!”

Em muốn về nhà. Em... không muốn ở đây thêm nữa...”

Câu nói cuối cùng rất nhỏ, nhưng Thần vẫn có thể nghe được, anh nhìn sâu vào mắt tôi, không nói gì, quay người bước ra khỏi phòng bệnh, làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Đêm nay, tôi nằm trên chiếc giường nhỏ xinh ở nhà, nằm mơ thấy một giấc mơ y như nhau, đến nỗi cứ trở mình liên tục. Trong giấc mơ, có một bóng người cứ lúc gần lúc xa, tôi cứ đuổi theo người đó, nhưng mãi mãi chẳng thể nào đuổi kịp...

17. Chương 09 Part 1

Nhật ký 9:

Mặc dù đã hạ quyết tâm

Thứ Hai, ngày 20 tháng 6, trời mưa.

Có người có thể làm cho mình cười;

Có người có thể làm mình khóc;

Có người lúc nào cũng gọi mình là đồ ngốc,

Khiến cho tâm trạng của mình luôn thay đổi vì cậu ấy;

Bên mình có một người như vậy.

Dù đã hạ quyết tâm không bao giờ khóc nữa,

Quyết tâm chỉ làm bạn bè,

Nhưng mình giờ đây,

Lại làm một việc ngược lại với quyết tâm ấy vẫn cố chấp truy hỏi đáp án mà mình muốn biết.

Lại bắt đầu một tuần mới.

Vừa bước vào lớp, tôi đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đây là lần đầu tiên tôi phát hiện Nguyên Triệt Dã đến sớm vậy.

Tôi bước đến ngồi xuống chỗ của mình, vốn dĩ muốn giơ tay lên để chào hỏi Nguyên Triệt Dã, tiện thể hỏi luôn lý do hôm trước tại sao cậu ấy lại trở mặt, nhưng lại nhận ra rằng, cậu ấy vốn chẳng có thời gian mà để ý đến tôi, vì đang nói cười rộn rã với đám con gái đang vây quanh.

“Thật à? Triệt Dã, cậu lừa mọi người phải không? Kiến làm sao mà lấy được voi?”

“Không tin à? Cậu chắc chắn khó có thể tưởng tượng rằng sau khi voi chết, tâm trạng của kiến...”

“Kiến nhất định là rất đau khổ...”

“Không phải, nó buồn sâu vì nửa đời còn lại sẽ phải lãng phí trên mộ của voi...”

“Ha ha ha, buồn cười quá...”

...

Nhìn thấy bộ dạng cười như nắc nẻ của đám con gái và khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Nguyên Triệt Dã, tôi không nén nổi nữa, như bị ma xui quỷ khiến, đứng dậy ngắt lời bọn họ: “Thôi, chuyện cười này cũ rích rồi, mình có thể kể chuyện còn buồn cười hơn!”.

Yên lặng!

Lớp học ban này còn náo nhiệt giờ bỗng trở nên im bật!

Thế nhưng, vài giây trôi qua, mọi thứ nhanh chóng trở lại bình thường.

“Triệt Dã, kể tiếp đi được không? Mình còn muốn nghe nữa!”

“Ừ. Bây giờ là câu chuyện về một kẻ ngốc và một người thông minh...”

Hoan hô!

Tôi nghe thấy rõ âm thanh tan vỡ của con tim mình.

Đáng ghét!

Đám người này rõ ràng là cố ý mà! Họ vừa nãy rõ ràng nghe thấy tiếng tôi, giờ lại giả vờ như không nghe thấy, rõ ràng là coi thường tôi.

Đương nhiên kẻ đáng ghét nhất là Nguyên Triệt Dã! Người khác đối với tôi thế nào còn có thể chấp nhận được, nhưng tại sao ngay đến cả cậu ấy cũng đối xử với tôi như vậy? Lẽ nào cậu ấy vẫn còn giận tôi như hôm qua? Nhưng tôi vốn chẳng làm sai điều gì cả mà!

Thật là kẻ khó hiểu, thật là đáng ghét đáng ghét đáng ghét quá!

Tôi thầm nguyên rửa trong bụng, nhưng cảm xúc buồn bã lại chẳng vì thế mà vơi đi chút nào...

Tôi bịt tai lại, cố để không phải nghe thấy giọng nói quen thuộc đó. Mãi cho đến khi chuông vào lớp vang lên, tôi cũng không dám ngẩng đầu lên, sợ ánh mắt sáng ngời đó sẽ đâm xuyên đôi mắt mình.

Có thể, đối với Nguyên Triệt Dã thì mọi cử chỉ và lời nói của tôi đều rất đáng buồn cười chẳng?

Tôi không hiểu cậu ấy, không hiểu một chút nào...

Còn bây giờ, tôi cũng chẳng dám tham vọng muốn hiểu thêm nữa...

Tiết thứ ba là môn tiếng Anh.

Cô giáo Anh vẫn mới ra trường, lúc nào cũng thích ăn mặc thật thời trang, được cả lớp tôi gọi là “người mẫu”. Nhưng hôm nay cô lại mặc chiếc váy kiểu Scotland lên lớp.

“Các em, hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi.”

Cô giáo vừa nói xong, phía dưới lớp đã như bầy ong vỡ tổ.

“Oh yeah, chơi trò chơi...”

“Thưa cô, để khoe cái váy của cô, lớp mình có thể ra ngoài chơi trò chơi được không ạ? Hơn nữa bên ngoài không khí trong lành, rất tốt cho da dẻ đấy ạ.”

Cô giáo Anh vẫn không mấy may để bụng những lời lẽ trêu chọc của đám học sinh, cô lớn tiếng nói: “Trò chơi sẽ chơi trong lớp, các chỗ ngồi gần nhau là một nhóm. Sau khi phân nhóm xong, cô sẽ đọc trước một từ đơn...”

“Dùng chữ cái đầu tiên của từ đó để tìm từ đơn khác đúng không ạ?” Không đợi cô giáo nói xong thì bên dưới bắt đầu nhao nhao lên hỏi.

“Không phải, dùng chữ cái cuối cùng của từ đơn đó để tìm tiếp một từ đơn khác.”

“Giống như trò chơi nói nổi trong tiếng Hán ạ?”

“Ừ, gần như vậy. Nếu ai không tìm được từ sẽ bị phạt. Nhưng cũng có thể nhờ đến sự trợ giúp của người trong nhóm mình, chỉ có điều cơ hội này chỉ có một lần thôi nhé. Hơn nữa nếu người đó không trả lời được,

có thể từ chối giúp đỡ. Vì nếu em lựa chọn sự trợ giúp mà cũng vẫn không có được đáp án thì cả nhóm đó sẽ phải chịu phạt tập thể.”

Sau khi nghe cô giáo phổ biến luật chơi, các thành viên trong tổ bắt đầu trao đổi với nhau. Thống nhất khi đến lượt người nào thì người đó phải cố gắng nghĩ ra một từ đơn giản nhất, phát âm phải thật rõ ràng, để tránh việc người sau sẽ nghe nhầm.

Công việc chuẩn bị đã xong, cuộc thi bắt đầu.

Nhóm đầu tiên đã thi xong, thật không ngờ, không có ai bị lỗi, cô giáo cười tươi khen ngợi, còn nhóm của chúng tôi cũng đang so tài với nhóm thứ nhất. Nhóm trưởng ngồi phía trước quay đầu lại nhìn chúng tôi nói: “Có tự tin để chiến thắng bọn họ không?”.

“Có!” Mọi người trong nhóm đồng thanh trả lời.

Ý chí chiến thắng đã hoàn toàn khiến nhóm tôi sục sôi nhiệt huyết, đúng lúc đó, cô giáo tuyên bố bắt đầu.

“Này!” Cô bạn Vy Vy bàn bên lấy tay ẩ ẩ ẩ tôi trong lúc tôi đang cố gắng tìm kiếm cụm từ trong não bộ.

“Hả?”

Tôi ngơ ngác một chút, có vẻ thấy lạ khi cô ấy chủ động bắt chuyện với tôi.

“Lát nữa đừng kéo nhóm mình tụt hậu nhé.”

“Ừ.”

Tôi gật gật đầu, dường như được cổ vũ để càng thêm chuyên tâm vào chuẩn bị cho cuộc chiến.

Cuộc thi diễn ra rất nhanh, trò chơi đã đến lượt Nguyên Triệt Dã. Tôi nhìn thấy miệng của cậu ấy mấp máy, tai tôi đột nhiên bắt đầu xuất hiện những tạp âm...

Làm sao đây, sao lại là lúc này...

Tại tôi tại sao lại phát bệnh vào đúng lúc này cơ chứ?

Nhìn thấy trò chơi đã đến lượt bàn bên cạnh Nguyên Triệt Dã, tiếp theo đó là tôi, tôi càng thấy căng thẳng. Mắt cứ chăm chăm nhìn vào miệng của người đang nói mở ra rồi đóng lại, thế nhưng cậu ấy nói từ gì mình cũng không thể nghe nổi!

Tôi lo lắng đến gần khóc, nhưng càng lo lắng thì những tiếng tạp âm ồn ào trong tai lại càng khủng khiếp hơn. Mọi người trong nhóm đều nhìn tôi đầy căng thẳng, ánh mắt có chút gì đó thúc giục và sốt ruột.

Còn những người của nhóm khác lại lộ rõ vẻ vui mừng, trên khuôn mặt bọn họ ghi rất rõ niềm từ một cách đặc ý: Bọn họ thua chắc rồi.

Không được, tôi tuyệt đối không thể kéo mọi người tụt lại phía sau, làm mọi người trong nhóm đều trách mình. Thế nhưng, tôi thực sự không nghe thấy người trước vừa nói từ gì...

Tôi hoảng loạn đưa ánh mắt nhìn khắp lượt xung quanh, nhìn thấy Vy Vy đang mấp máy môi nói gì đó với tôi, ánh mắt đầy vẻ cổ vũ và chờ đợi.

Tôi nhìn cô ấy, rồi lại nhìn về phía Nguyên Triệt Dã, trong lòng bắt đầu đấu tranh...

“Nếu như người nào không trả lời được, có thể nhờ đến sự trợ giúp của người trong nhóm mình, nhưng cơ hội này chỉ có một lần thôi nhé. Hơn nữa nếu người đó không trả lời được thì cũng có thể từ chối trợ giúp...”

Trước khi cuộc thi bắt đầu, cô giáo đã nói rằng có thể nhờ người trong nhóm trợ giúp. Bây giờ, người có khả năng giúp tôi nhất thì chỉ có hai người bọn họ thôi.

Chọn ai trợ giúp bây giờ? Vy Vy hay là Nguyên Triệt Dã?

Suy nghĩ một hồi, tôi giơ tay lên, từ từ chỉ về phía một người. Nguyên Triệt Dã, lần trước cậu đã giúp mình giải vây môn toán, lần này lại làm phiền đến cậu rồi.

Thế nhưng, cảnh tượng sáng nay khi bị coi thường chợt hiện lên trong đầu tôi, tôi do dự một lát, ngón tay xoay sang hướng khác, chỉ sang người bên cạnh là Vy Vy.

“Giúp mình.”

Nói xong câu đó, mọi căng thẳng trong lòng tôi cũng tự dưng tan biến theo, âm thanh trong tai tôi cũng dường như đang dần dần trở lại...

Chỉ cần Vy Vy giúp đỡ tôi, nhóm tôi vẫn có hy vọng giành được chiến thắng.

Nghĩ như vậy trong lòng thấy thoải mái vô cùng, cảm xúc trên mặt không còn lo lắng nữa.

Thế nhưng...

“Mình từ chối!”

Tôi nghe rất rõ giọng nói lạnh lùng của VyVy.

Thính giác khó khăn lắm mới hồi phục lại, vậy mà câu nói đầu tiên tôi nghe thấy không ngờ lại tàn khốc đến như vậy.

Tôi nhìn Vy Vy với ánh mắt sững sốt không tài nào tin nổi, ánh mắt cô ta không còn thân thiết như vừa nãy nữa, thậm chí còn lóe lên ánh vui mừng.

Máu trong người bỗng trở nên đông lạnh, tôi hoàn toàn mất đi lòng tin, tay chân bất động.

“Hi hi. Bọn họ thua chắc rồi!”

“Thật đáng chết! Làm gì không biết nữa? Đơn giản thế sao lại không trả lời được?”

“Cô ta chắc chắn là cố ý đấy! Loại người này thật đáng ghét!”

Tôi muốn khóc cũng không khóc nổi. Lẽ nào tôi có thể nói với mọi người rằng vừa nãy Vy Vy đã giả vờ để tôi mắc lừa cầu cứu cô ta, sau đó lại trở mặt từ chối tôi sao? Cho dù có nói ra đi nữa thì cũng chẳng ai thêm tin, Vy Vy cũng sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó!

Tôi buồn đến độ chỉ muốn tìm một lỗ hổng để có thể trốn chạy thật xa. Ký ức ngày xưa như cơn ác mộng chảy về...

“Đồ điếc! Đều là do nó hại bọn mình!”

“Mình rõ ràng là nói với nó rồi, nó lại nói không nghe thấy!”

“Nó chắc chắn là cố ý đấy! Đáng ghét! Lần sau mình không thèm chơi với nó nữa!”

Từng khuôn mặt im lặng mà méo mó. Từng ánh mắt đang giấu cợt, mỉa mai. Đùng!

Đùng đối xử với tôi như vậy!

Tôi sợ hãi nhắm hai mắt lại.

“Này, tại sao cậu lại từ chối?”

Một giọng nói chen ngang những lời bàn tán xôn xao, thật không ngờ là Nguyên Triệt Dã.

“Mình nghĩ mình không trả lời được, lẽ nào cậu muốn cả nhóm phải chịu phạt cùng cậu ấy à?” Vy Vy trả lời vẻ tỉnh bơ tự đắc, “Bây giờ chỉ có mình cậu ấy phải chịu phạt thôi”.

Nói dối!

Cô ta đang nói dối!

Tôi phần nộ nhìn Vy Vy, cô ta nhìn lại tôi bằng ánh mắt vô cùng âm đạm, nhếch mép cười một cách hiểm ác.

Cô giáo đứng ở phía trước nhìn mọi diễn biến sự việc và đồng dục nói: “VẬY ĐƯỢC, theo luật chơi, bạn Diệp Hy Nhã phải chịu phạt. Hãy đứng lên phía trước...”.

“Vâng...” Tôi ghen ngào đáp lời, cố gắng không để bật khóc.

Nỗi buồn trong lòng tôi chẳng phải vì chịu phạt, mà vì từng khuôn mặt thân quen sao bỗng trở nên xa lạ đến vậy. Họ đều nhìn tôi một cách lạnh lùng, lạnh lùng như thể không hề quen biết tôi.

Tại sao giữa con người với nhau, lại cứ phải tồn tại sự ngăn cách xa xôi như vậy?

Trước đây, tôi luôn nhận được sự chăm sóc đặc biệt khác với những người xung quanh, khiến cho mọi người đều không thực sự muốn kết bạn với tôi; đến ngôi trường mới này, cố gắng che giấu bệnh đau tai để được giống với mọi người, vậy mà lại gặp phải chuyện tẩy chay này.

Kỳ thực, tôi cũng chỉ muốn có được ánh mắt thiện cảm và lời nói động viên thôi, sao tất cả những thứ này lại khó đến vậy?

Nhưng tôi chẳng thể biện minh, chỉ như cái máy nhích hai chân bước ra khỏi bàn học và tiến về phía bục giảng phía trước.

Thế nhưng khuỷu tay tôi bị ai nó nắm chặt lại!

Một bóng người cao lớn đang đứng bên cạnh, mái tóc vàng đang nhảy múa trong mắt tôi càng lúc càng rực chói.

Nguyên Triệt Dã sao? Cậu ấy định làm gì?

Thưa cô, kỳ thực vừa nãy Diệp Hy Nhã không trả lời được là có nguyên do ạ.”

Nghe cậu nói vậy, cánh tay bị nắm chặt bỗng run rẩy, cậu đã biết gì sao? Cậu ấy... biết nguyên nhân thực sự sao?

Không, không thể nào.

Mặc dù lòng tôi đang ra sức phủ nhận, nhưng hơi thở của tôi lại bắt đầu trở nên gấp gáp. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Nguyên Triệt Dã, hình như điều mà cậu muốn nói ra chính là bí mật u ám mà tôi đang giấu chặt trong lòng.

“Lý do là vì...” Nắm chặt tay tôi như đang an ủi tôi đừng có sợ hãi. Rồi sau đó dường như hạ quyết tâm, Nguyên Triệt Dã nói rất nhanh, “Diệp Hy Nhã bị mắc một căn bệnh di truyền bẩm sinh, khi căng thẳng sẽ không nghe thấy gì. Vừa nãy bạn ấy quá lo lắng cho cuộc thi nên lúc căng thẳng thì phát bệnh, không thể nghe thấy người phía trước đã nói từ gì. Vậy nên, em nghĩ cô giáo không nên phạt bạn ấy”.

Cậu ấy vừa nói xong, cả lớp bắt đầu xì xào bàn tán. Sắc mặt mọi người mỗi người một vẻ đều cùng quay lại nhìn về phía tôi.

Thật sao? Xin lỗi em, Diệp Hy Nhã, là do lỗi của cô.” Cô giáo Anh vẫn tỏ ý xin lỗi tôi.

Thế nhưng, tôi cũng chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến ánh mắt hiếu kỳ của các bạn trong lớp, cũng không đáp lại lời xin lỗi của cô giáo, trong đầu tôi giờ chỉ còn sót lại một dấu hỏi cực lớn: Nguyên Triệt Dã làm sao mà biết được? Sao cậu ấy lại biết được tại tôi có vấn đề?

Tôi chắc chắn từ trước đến nay chưa từng nói với cậu ấy...

“Có thật không nhỉ? Lại có căn bệnh di truyền này à?”

Thảo nào lần trước nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy lúc nào cũng bảo không nghe rõ và bảo mình nói lại.”

“Vậy thì... cậu ấy chẳng phải là sắp bị điếc à? Nghe chừng có vẻ đáng thương quá.”

“Cậu thương hại cậu ấy à? Hi hi.”

...

18. Chương 09 Part 2

Xung quanh không ngớt vọng lại những âm thanh xì xào bàn luận của những kẻ lăm chuyện.

Cơn ác mộng trong kỷ ức lại được diễn lại trong hiện thực, những lời thầm thì to nhỏ đó giống như những lưỡi lê phóng về phía tôi, chẳng có khe hở nào để tôi tháo chạy.

Tôi cũng chẳng có dũng khí để đối mặt, cũng không dám nhìn vào ánh mặt kính ngạc của cô giáo và các bạn, bỏ chạy với khuôn mặt đầm nước mắt.

Sau khi rời khỏi phòng học, tôi cứ chạy băng băng trong sân trường.

Lòng buồn rười rượi, tôi chỉ muốn làm một người bình thường thôi, muốn có những người bạn bình thường, nhưng thật khó khăn, thật khó khăn...

Là vì tôi cố gắng chưa đủ chăng?

Thật mệt mỏi quá... bố ơi, con thật sự muốn từ bỏ rồi, không muốn đấu tranh một cách vô nghĩa nữa...

Thần, nếu như giờ anh xuất hiện thì tốt biết mấy, em rất muốn mượn bờ vai anh để dựa dẫm...

“Hy Nhã!”

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, bước chân dừng lại giây lát.

Là Nguyên Triệt Dã sao?

Vừa nãy chính cậu ấy đã nói ra bí mật của tôi, bây giờ còn đuổi theo tôi làm gì chứ? Hay là an ủi tôi? Nhưng tôi không cần người khác thông cảm và an ủi!

Tôi cũng không ngoảnh đầu lại trả lời, càng chạy nhanh về phía trước.

Nhưng dù tôi có chạy nhanh đến mấy thì vẫn nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, tôi chạy nhanh, cậu ấy cũng chạy nhanh, tôi chạy chậm cậu ấy cũng chạy chậm. Giống như cái bóng vậy, cứ dính lấy tôi không rời.

“Này, cậu bị bệnh à?” Tôi tức giận không thể nhịn được nữa, đứng lại trợn mắt nhìn cậu ấy.

“Ha, hóa ra cậu cũng biết bí mật của mình cơ đấy?” Nguyên Triệt Dã không giận mà còn cười nữa, ánh mắt hiện lên thứ cảm xúc phức tạp không dễ nhận ra, “Thế là hai chúng ta cùng hòa nhé!”

“Xì, mình chẳng thêm biết bí mật của cậu đâu!” Nhìn thấy điệu cười rất không thật của cậu ấy, tôi quay đi không để ý đến cậu ấy nữa, nhưng bước chân lại nặng trĩu, không thể chạy đi nổi.

Thế là tôi ngồi phịch xuống bãi cỏ.

Bầu trời xám xịt.

Tâm trạng u ám.

Giọt nước mắt tròn xoe đọng trong khóe mắt cứ chực trào ra.

Tôi cố gắng nhẫn nhịn, tự nhắc nhở bản thân, cho dù thế nào cũng không được khóc trước mặt Nguyên Triệt Dã, tôi tuyệt đối không được để cậu ấy nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình.

Thế nhưng, khuôn mặt vẫn còn đầm nước...

“Trời mưa rồi!” Vừa hô xong, tôi đã bị Nguyên Triệt Dã kéo dậy, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là trời mưa thật.

Chúng tôi cùng trú mưa trong một cái chòi gần đó. Không gian trong chòi không rộng lắm, cùng với âm thanh của tiếng mưa rơi, chúng tôi có thể nghe rất rõ nhịp đập con tim đối phương.

“Tay cậu giống như cái bánh bao vậy, mũm mĩm, nhưng rất dễ thương!” Nguyên Triệt Dã bỗng ngoảnh đầu gần lại mình và nói.

“Uhm!” Khuôn mặt tôi đỏ ửng, tôi trừng mắt nhìn cậu ấy, đưa tay xoa lên mặt mà không biết trên má tôi lúc này là nước mưa hay nước mắt nữa, rồi lấy hết sức gạt bàn tay đang kéo tôi.

Tôi chạy đến bên góc chòi, giữ một khoảng cách khá xa với cậu ấy.

Qua khoeo mắt, tôi phát hiện ra cậu ấy lặng lẽ tiến về phía tôi. Thế là, tôi chạy trốn lại càng xa hơn. Còn cậu ấy, tiếp tục kiên nhẫn, bắt đầu rời vị trí... Kết quả, chúng tôi giống như hai điểm trên một đường tròn liên tục dịch chuyển đi dịch chuyển lại.

Cuối cùng, tôi đã từ bỏ trò chơi vô bổ này, trừng mắt nhìn cậu ấy, rồi quát lên một cách đầy kích động: “Cậu muốn cái gì đây? Muốn xem tôi bẽ mặt lắm sao?”.

“Cậu khóc đấy à?” Nguyên Triệt Dã kinh ngạc khi nhìn thấy đôi mắt tôi đỏ hoe, gơ tay ra như muốn lau nước mắt cho tôi.

“Tôi là đứa điếc đấy!” Tôi trả lời kiêu hãnh một đằng đáp một nẻo, sống mũi cay khùng khiếp.

“Sao lại khóc?”

“Cậu đang cười cợt tôi, đúng không?”

“Sao lại giận dữ như trẻ con vậy?”

“Tôi là con điếc, cậu muốn chế giễu tôi thì cứ cười đi! Thật đáng ghét!”

“Xi, đến kiểu cãi nhau cũng chẳng khác gì trẻ con cả, ha ha.”

“Nguyên Triệt Dã! Tôi không phải là trẻ con!”

“Thế sao lại khóc?”

“Đó là nước mưa!”

Xi!

Gì chứ? Tôi mà lại có thể nói chuyện với cậu ấy một cách trẻ con như vậy sao! Hơn nữa, lại có kiểu an ủi người khác như cậu ấy thế này sao? Thật đúng là ông nói gà, bà nói vịt.

Nhìn thấy tôi không còn ngang ngạnh nữa, Nguyên Triệt Dã liền nhân cơ hội này bắt đầu dỗ dành tôi: “Mặt bẩn quá rồi kia, lại đây, mình giúp cậu lau nào”.

“Mình không...”

Mới nói được nửa câu thì bị ngắt lại, bởi vì Nguyên Triệt Dã vốn không để tôi có cơ hội từ chối, cậu ấy tự tay lấy chiếc khăn mùi xoa trong túi áo ra, dịu dàng lau lên khuôn mặt tôi.

“Ư ư ư... đau quá...” Tôi kêu lên.

Cậu ấy không biết mấy chữ thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào sao? Mạnh tay thế, cứ như là có thù với cái mặt tôi không bằng.

“Được rồi, lại sạch như bầu trời rồi.”

Cậu ấy lau một lượt xong, rồi lại nhìn một lượt, cuối cùng cũng gật đầu đầy mãn nguyện.

Gì chứ? Lấy mặt mình ví với bầu trời sao? Trên mặt mình có chim và mây sao? ông trời ơi, rốt cuộc con có phải là kẻ quá ngốc không, sao không thể biết cậu ấy đang nghĩ gì chứ?

“Vừa nãy cậu muốn san bằng mặt mình à?” Tôi xoa xoa lên má vẫn còn đang nóng bừng, trừng mắt nhìn cậu ấy với vẻ không bằng lòng.

“San bằng rất tốt mà.”

“Rất tốt sao? Sẽ rất xấu.”

“Ừ, rất xấu thì chẳng ai cần cậu cả.”

“Tâm địa cậu thật ác độc!”

“Không ai cần cậu, thì mình đành phải miễn cưỡng mãi mãi ở bên cậu vì dằn vặt thôi.”

“...” Tôi há hốc miệng, hồi lâu cũng vẫn không thể thốt nên lời.

Tim run lên không thể kiểm soát nổi, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Nguyên Triệt Dã lúc đó, vì tôi sợ nhìn thấy sự châm chọc trong ánh mắt đó, vậy nên tôi không dám nhìn vào cậu ấy.

Thế nhưng tôi vẫn nhìn thấy, khi tôi ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh dịu dàng còn lưu lại trong đôi mắt Nguyên Triệt Dã. Chúng không dừng lại lâu, chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết gì.

“Nguyên Triệt Dã, sao cậu biết tai mình bị bệnh?” Một lát sau, tôi hỏi nhỏ.

“À, vì mình có đủ trí thông minh mà.” Cậu ấy phá lên cười ha ha.

“Cậu có thể nghiêm túc một chút được không? Mình đang hỏi cậu mà!” Tôi nhìn cậu ấy, cắn răng cắn lợi nắm chặt tay.

Cậu ấy im lặng một lát, dường như nhận thấy rằng tôi có thể sẽ thực sự tức giận, nên thành thật trả lời: “Thực ra, trước đây mình đã từng nghi ngờ... Hôm qua lúc ở bệnh viện lại gặp cậu, nên mình đã có ý đi kiểm tra xem thế nào”,

“Trước đây?” Tôi nghĩ lại một lúc, tôi trước đây đã để lộ sơ hở lúc nào sao? Nhưng ngẫm nghĩ lại, sao cậu ấy lại có thể tra được bệnh án của mình, cơn tức giận bắt đầu bốc lên, “Này, ai cho phép cậu điều tra? Cậu như thế gọi là xâm phạm quyền riêng tư của mình đấy!”

“Tại sao cậu lại không muốn để người khác biết bệnh đau tai của cậu chứ?” Nguyên Triệt Dã nhìn tôi, không để tâm đến cơn phẫn nộ của tôi.

“...” Tôi giận dữ không thêm trả lời.

“Thực ra, nếu để các bạn và thầy cô biết cũng tốt mà. Cậu như thế này chẳng phải sẽ khiến mọi người càng hiểu lầm sao? Nếu như mọi người biết tình trạng thực sự của cậu, họ sẽ quan tâm và giúp đỡ cậu mà. Giống như hôm nay ấy, cậu có thể không phải chịu phạt...”

“Thôi đủ rồi!” Tôi ngắt lời cậu ấy một cách cương quyết, “Cậu không phải là mình, làm sao cậu hiểu được tâm trạng của mình chứ? Mình không hề muốn nhận được sự quan tâm đặc biệt nào hết, cũng không muốn trở thành kẻ đặc biệt, không muốn không muốn không muốn!”

“...” Nguyên Triệt Dã sững người đầy lo lắng, bị thái độ và dáng vẻ mặt bình tĩnh bất ngờ của tôi làm cho ngây người.

“Cái đó...” Tôi kiềm chế lại một chút cảm xúc đang dâng trào, cũng cảm thấy thái độ quát nạt cậu ấy ban nãy có phần quá đáng, không giấu nổi sự xấu hổ rồi đỏ mặt giải thích, “Đừng hiểu lầm, mình không cáu với cậu đâu. Chỉ là mình...”

“Chỉ là gì?” Nguyên Triệt Dã nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ thấu hiểu và chân thành, cổ vũ tôi nói tiếp.

“Chỉ là mình không muốn trở thành đặc biệt mà mất đi bạn bè. Cậu hiểu không?” Tôi cuối cùng cũng nói ra được, “Nếu như mọi người biết tai mình có vấn đề, bình thường sẽ càng chú ý nhường nhịn và quan tâm đến mình, như thế, mình sẽ càng khó kết giao với một người bạn chân chính”.

“Thật sao?” Khẩu khí của Nguyên Triệt Dã đột nhiên có phần khác lạ, Trở nên bị quan tâm đặc biệt, vậy thì vẫn tốt hơn là bị lãng quên...”

Khi nói như vậy, trên khuôn mặt tuấn tú của cậu ấy như được phủ lên một lớp sương hoang vắng, khiến tôi nhìn không rõ.

“Làm sao mà thế được?” Tôi kích động và bắt đầu tranh luận, “Mình kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé! Có một cô bé, từ nhỏ vì mắc bệnh đau tai nên đã bị mọi người coi là dị dạng, thường xuyên bị mọi người ức hiếp và giễu cợt. Khi đi học, mọi người đều biết cô bé có cái tai đau, thế là họ không còn cô lập cô bé nữa, còn thường xuyên dành cho cô bé sự quan tâm chăm sóc đặc biệt không giống với người bình thường. Nhưng cô bé biết, kỳ thực họ không hề thích cái cảm giác lúc nào cũng phải chăm sóc bảo vệ cô bé một cách cẩn thận như vậy. Cô bé dần dần mất đi cơ hội được kết bạn với mọi người, cho dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể có được tình bạn và sự quan tâm chân thành thiết tha. Cô bé từ đó mà trở nên càng cô độc hơn...”

Nói ra được những nỗi niềm đã dồn nén trong lòng bấy lâu nay, lòng tôi bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Hi hi, có phải là rất khó hiểu...” Tôi nhìn Nguyên Triệt Dã đang cúi đầu với vẻ trầm tư suy nghĩ.

“Không đâu, mình cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé.” Nguyên Triệt Dã ngẩng đầu lên và nở một nụ cười lộ rõ vẻ man mác buồn, “Cậu muốn nghe không?”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, nhận thấy câu chuyện này nhất định là rất quan trọng với cậu ấy, cho nên tôi lắng nghe một cách nghiêm túc.

“Có một cậu bé, khi còn rất nhỏ, bố mẹ cậu đã ly hôn. Cậu bé có thể hết ở nhà mẹ rồi đến ở nhà của bố, nhưng với cậu, điều đó không có nghĩa là từ một gia đình mà trở thành hai, mà là từ một gia đình trở thành không. Cậu bé không còn được nghe mẹ kể chuyện nữa, còn bố cậu cũng không còn đưa cậu đi chơi công viên nữa. Cậu bé cảm thấy bố và mẹ đều trở thành những người xa lạ, vốn chẳng có ai thêm quan tâm đến cậu nữa. Cậu bé trở thành một kẻ thừa thừa bị bỏ rơi...”

Khi nói ra câu chuyện này, mái tóc vàng của cậu ấy cũng trở nên mờ nhạt u ám.

Tôi hoảng sợ nghĩ lại buổi tối hôm đó, Nguyên Triệt Dã lái xe mô tô chở tôi lên lưng núi ngắm cảnh đêm thành phố...

“Mặc dù mình có hai ngôi nhà, nhưng ở đó các ngọn đèn đều lụi tắt.”

Và cả lần thứ hai khi đến nhà cậu nữa: “Dù sao thì từ trước đến giờ cũng chỉ có một mình, có gì đáng để chăm sóc chứ? Cho dù có chết đi, thì các người cũng chẳng buồn quan tâm, chẳng phải vậy sao?”

Lúc đó, sắc mặt cậu cũng buồn bã đơn độc như lúc này vậy.

Nói như vậy, hóa ra cậu ấy cũng giống tôi, đều lặng lẽ chịu đựng sự cô đơn mà không thể nói ra được. Trong trường, mỗi lần cậu ấy gây rắc rối là thầy cô phải gọi phụ huynh đến trường, thực sự cũng là muốn để được bố mẹ chú ý chẳng...

“Nguyên Triệt Dã, cậu bé trong câu chuyện thực ra chính là cậu đúng không?”

“Vậy cậu vừa kể về cô bé đó cũng chính là cậu đúng không?”

“Không phải. Ha ha...”

“Ha ha, vậy mình cũng không phải...”

Đáp án câu đố sau khi đã được mở ra, cả hai không hẹn mà đều nhìn nhau cùng cười.

Tiếng mưa tí tách dường như biến thành khúc nhạc du dương nhất.

“Hi hi, theo như cậu nói, bị người khác quan tâm như một người đặc biệt là một việc rất tốt, phải không?”

Tất nhiên. ít ra cũng chứng tỏ rằng, cậu không bị người khác lãng quên...”

“Vậy... Nguyên Triệt Dã, đối với cậu, mình có phải là người đặc biệt không?” Tôi đột nhiên xúc động lên tiếng, rồi căng thẳng nhìn cậu ấy với ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

Lúc đầu Nguyên Triệt Dã thoáng ngạc nhiên, nét mặt chợt sững lại, rồi lại bắt đầu mỉm cười, nụ cười không che giấu nổi vẻ dịu dàng.

Cậu ấy đang từ từ mở miệng, thế nhưng...

Thật đáng chết!

Tôi đau đớn bịt tai lại, chính trong lúc quan trọng này, trong tai sao lại bắt đầu vang lên tiếng phản phật như gió thổi vậy. m thanh ồn ào khiến tôi thấy hoa mắt chóng mặt, gần như muốn phát nôn...

Trong dạ dày như đang có những đợt sóng trào dâng mạnh mẽ, tôi nhanh chóng lùi về phía sau một bước, bám chặt vào cột chòi, mồ hôi lạnh từ trên trán cứ chảy ra không ngừng.

Nguyên Triệt Dã đứng ngay bên cạnh nhìn thấy liền đỡ lấy tôi. Hình như cậu ấy nói gì đó, nhưng tôi chẳng thể nghe thấy.

Tôi không thốt nên ra lời, cổ họng đắng ngắt, cảm giác như muốn nôn hết mọi thứ trong người ra, vô cùng khó chịu. Nước mắt tôi bắt đầu tuôn rơi, đầu óc choáng váng từng đợt từng đợt. Tôi cảm giác mình có thể sẽ ngã quỵ xuống bất cứ lúc nào, và cũng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...

Nguyên Triệt Dã lo lắng nhìn xung quanh, nước mắt và cơ thể run rẩy của tôi hình như đã làm cho cậu ấy hoảng sợ. Cậu ấy chợt cong lưng, tôi chỉ cảm thấy người mình bỗng nhẹ bẫng, và đã bị cậu ấy bế lên. Sau đó cậu ấy hướng ra khỏi chòi, chạy băng băng về phía sân trường.

Trong lúc bế tôi chạy, cậu ấy cúi thấp đầu và nói gì đó với tôi, tuy tôi không nghe thấy nhưng nhìn ánh mắt lo lắng và vẻ mặt quan tâm của cậu ấy, tôi đoán chắc là cậu ấy muốn nói sẽ đưa tôi đến bệnh viện.

Lòng tôi tràn ngập nỗi cảm động ngọt ngào. Trong vòng tay cậu ấy, hít thở mùi hương hoa tường vi đang lan tỏa, tôi khẽ nhếch mép, yên tâm nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ mê man...

Ý thức dần dần phục hồi, mũi sực lên mùi thuốc diệt trùng nồng nặc, tôi biết Nguyên Triệt Dã đã đưa tôi đến bệnh viện một cách an toàn.

Khi đang chuẩn bị mở mắt, hình như nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện, có vẻ liều thuốc tiêm vào cơ thể tôi đã tạm thời khống chế được bệnh tình của tôi, trong tai không còn nghe thấy tiếng ù ù nữa.

Tôi đóng tai lên, thấp thoáng nghe thấy cuộc nói chuyện bên ngoài căn phòng...

“Bệnh đau tai của cô ấy đã trở nên nghiêm trọng, trước đây do căng thẳng bệnh mới phát tác, bây giờ tần suất xuất hiện rất cao. Giống như chứng buồn nôn, nôn khan, ù tai xuất hiện ngày hôm nay đều là những hiện tượng rất xấu. Khi bệnh phát triển đến giai đoạn cuối, rất có khả năng người bệnh sẽ mãi mãi mất đi thính lực...”

“Có cách nào có thể điều trị không ạ?”

“Bệnh di truyền rất khó điều trị khỏi được, nhưng gần đây, bác sĩ chuyên khoa tai nổi tiếng trên thế giới Helen đã đến bệnh viện chúng tôi, bà ấy tỏ ra vô cùng quan tâm đến bệnh tình của Diệp Hy Nhã. Nếu như bệnh nhân và gia đình đồng ý, bệnh viện có thể mời bác sĩ Helen phẫu thuật cho cô ấy...”

“Vậy thì, cơ hội phẫu thuật thành công là bao nhiêu?”

“Đây cũng là điều mà chúng tôi băn khoăn nhất hiện nay, cơ hội phẫu thuật thành công chỉ có 50%, hơn nữa, một khi thất bại, bệnh nhân sẽ vĩnh viễn mất đi thính lực.”

...

Chuyển biến xấu đi sao?

Vĩnh viễn mất đi thính lực sao?

Những câu chữ tàn khốc đó giống như những răng cưa sắc nhọn đang cào xé lòng tôi, điều tôi sợ hãi và lo lắng nhất đã nhanh chóng biến thành hiện thực rồi sao?

Vậy là tôi sẽ không còn được nghe thấy bố gọi tôi nữa, không nghe thấy tiếng Thần nữa, cũng không thể nghe thấy Nguyên Triệt Dã... Tôi bất lực nhắm mắt lại, không để nước mắt kịp vỡ òa...

Cót két.

Cánh cửa khẽ kêu lên, có người bước vào phòng.

Tiếng bước chân từ từ lại gần, dừng lại trước giường. Một bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng sờ lên trán tôi, mùi hương hoa tường vi lan tỏa trong mũi tôi...

Tôi mở mắt, bắt gặp Nguyên Triệt Dã đang cúi xuống rất gần với khuôn mặt tôi. Hình như cậu ấy đã bị tôi làm cho giật nảy mình.

“Ôi! Cậu tỉnh dậy lúc nào vậy?” Cậu ấy nhìn khuôn mặt trắng bệch của tôi, hỏi với vẻ đầy căng thẳng.

“Mình muốn về nhà.”

Tôi cắn môi nói, rồi bật dậy ngồi trên giường, nhưng mãi vẫn không tìm thấy đôi giày đâu.

“Này, cậu có thể nghe thấy rồi hả? Bác sĩ nói cậu cần phải nằm viện theo dõi thêm một thời gian nữa.” Nguyên Triệt Dã cố gắng khuyên giải tôi, “Ngoan ngoãn nằm đây đi, để mình gọi điện thoại xin nghỉ học giúp cậu”.

“Mình muốn về nhà!”

“Nhưng mà...”

“Mình - muốn - về - nhà!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào đôi mắt cậu ấy, nói với thái độ nghiêm túc.

Tôi thực sự không muốn ở lại đây, bệnh đau tai của tôi chỉ là phát tác tạm thời thôi, vốn không thể nào mất đi thính lực vĩnh viễn được. Bác sĩ chỉ muốn nói quá lên thôi! Tôi tự nhủ với bản thân.

Vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể kiểm soát được việc không được khóc trước mặt Nguyên Triệt Dã.

“Đồ ngốc, muốn về nhà sao? Vậy mình đưa cậu về nhà nhé, việc gì mà phải tỏ ra nghiêm trọng như vậy? Đáng sợ lắm đấy. Nào, cười một cái xem nào, mình sẽ đưa cậu về nhà!” Nguyên Triệt Dã bật cười, có thể nhận rõ là cậu ấy đang muốn làm cho không khí sôi nổi hơn.

“Mình không phải là cún con để cậu muốn gọi thế nào thì gọi nhé. Mình không cần.” Vừa nói Nguyên Triệt Dã vừa lấy từ trong tủ ra đôi giày của tôi.

Tôi định nhảy xuống giường xỏ giày, ai ngờ cậu ấy lại giơ tay ra giữ chặt vai tôi lại không cho động đậy, sau đó, rất tự nhiên, ngồi xổm ngay trước mặt tôi.

Tôi ngây người.

“Nguyên Triệt Dã, cậu làm gì vậy?”

“Xỏ giày cho cậu thôi!” Cậu ấy cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn tôi trả lời. Mái tóc vàng ánh lên ánh hào quang thật đẹp và dịu dàng, tấm lưng dài cong cong phản chiếu dưới ánh điện một bóng đen dịu dàng.

“Sao lại... xỏ giày cho mình?” Tôi cất tiếng hỏi, giọng run rẩy.

“Đồ ngốc! xỏ giày cho cậu còn phải có lý do sao?” Tôi cảm nhận thấy tay cậu đang nắm lấy cổ chân tôi, động tác rất nhẹ nhàng, đã đưa chân tôi nằm gọn trong chiếc giày.

Ngón tay cậu chạm đến đầu là chân tôi nóng ran đến đó.

Ý chí của tôi bắt đầu lung lay... Nguyên Triệt Dã, sao cậu lại có thể làm như vậy? Mỗi khi mình không kịp phòng bị gì thì cậu lại tiến thêm một bước, không chút do dự xuyên thẳng vào tim mình. Như thế, làm sao mình có thể dũng cảm quyết định từ bỏ cậu được chứ?

Tôi kiềm chế nỗi xúc động run rẩy trong lòng, nghĩ đến câu hỏi mà cậu vẫn chưa kịp trả lời tôi khi còn ở trong chòi lúc đó...

“Nguyên Triệt Dã... câu hỏi lúc sáng, cậu vẫn chưa trả lời mình.”

“Câu hỏi gì?” Xỏ giày giúp tôi xong, cậu liền đứng dậy rồi hỏi lại.

“Chính là... chính là, đối với cậu, mình có phải là người đặc biệt không?”

Tôi đứng trước mặt và nhìn cậu ấy, tim đập nhanh đập về bất an. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt cậu ấy trông như bức tượng điêu khắc rất sinh động, ánh mắt trong veo làm lay động trái tim tôi.

“Cậu rất muốn biết à?” Cậu ấy cười mỉm, nhìn tôi chăm chú, nhiệt độ trong ánh mắt đó khiến tôi như muốn nghẹt thở, tràn ngập những cảm xúc phức tạp mà tôi không thể hiểu nổi.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó, không khí ảm áp bao trùm lấy căn phòng...

Rầm!

Cửa phòng bị mở tung bởi một bàn tay gấp gáp, bóng Thần xuất hiện ngoài cửa: “Hy Nhã!”.

Thần? Sao anh đến đây?” Tôi định thần lại, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Là mình nói đấy.” Nguyên Triệt Dã đứng cạnh giải thích câu hỏi của tôi.

“Hy Nhã, sao rồi? Em không sao chứ?” Thần quan tâm nhìn tôi khắp lượt.

Tôi lắc lắc đầu: “Em đang chuẩn bị về nhà”.

“Bác sĩ nói sao?” Thần quay sang hỏi Nguyên Triệt Dã, Nguyên Triệt Dã thấy ánh mắt kiên quyết của tôi, đành phải gật gật đầu, tỏ ý để Thần đưa tôi về nhà.

“Ừ. Vậy anh đưa em về nhà trước nhé.” Thần dịu dàng dắt tay tôi đi.

“Chờ một chút.” Tôi rút tay ra khỏi tay Thần, chạy về phía Nguyên Triệt Dã, “Còn câu trả lời đó, rốt cuộc là gì?”.

Nguyên Triệt Dã sững người, mấp máy miệng, nhìn sang khuôn mặt ngơ ngác của Thần, im lặng, không trả lời.

“Cậu có thể từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi thì nói cho mình biết, mình sẽ đợi.” Nói xong câu đó, tôi cứ thế kéo tay Thần bước thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Tôi sẽ đợi, chỉ là không biết còn có thể đợi bao lâu nữa...

Trước cái ngày mà mình sẽ không thể nghe thấy gì được nữa, Nguyên Triệt Dã, mình muốn nghe câu trả lời của cậu.

Vài ngày sau đó, tôi vẫn ở nhà. Mặc dù kỳ thi cuối kỳ đã gần kề, nhưng tôi không muốn đến trường, bố đành phải xin cho tôi nghỉ học một thời gian khá dài.

“Hy Nhã, con đừng lo chuyện tiền bạc, tiền bố tích góp được mấy năm cũng đã đủ rồi.” Bố khuyên tôi đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa, hy vọng có thể xác định được phương pháp phẫu thuật trong thời gian sớm nhất.

Tôi do dự không trả lời.

“Vậy là Hy Nhã sợ đau, có phải không?”

Tôi gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Nỗi lòng của tôi, có lẽ bố cũng không thể hiểu được đâu. Lý do tôi không muốn làm phẫu thuật, sợ hãi chỉ là một phần rất nhỏ thôi. Có thể, tôi còn thiếu một chút dũng khí, động lực thúc đẩy tôi dũng cảm chấp nhận cuộc phẫu thuật...

Tại tôi lúc thì bình thường, lúc lại có vấn đề, có lúc có thể nghe được, có lúc lại không thể nghe được. Nhận thấy khi nào gần phát bệnh là tôi lại nhanh chóng nhốt mình trong phòng, giả vờ ngồi học bài để lừa bố và Thần.

Trước mặt họ, tôi lúc nào cũng cố gắng mỉm cười không muốn để họ phải lo lắng. Thế nhưng, những tiếng ù ù chói tai liên tục không dứt khiến tôi ăn uống càng trở nên kém đi.

Một mình đứng trước gương, tôi đã không ít lần hét lên: Hy Nhã, Hy Nhã nhất định sẽ không sao mà, bác sĩ chỉ hù dọa mà thôi! Đừng lo lắng gì nhé. Sẽ nhanh chóng khỏi bệnh thôi mà.

Thế nhưng, tôi biết những lời tôi nói sao mà nhọt nhọt yếu ớt đến thế, trong lòng lại càng sợ hãi hơn.

Sợ sau này trong thế giới của tôi, sẽ chẳng còn nghe thấy bất cứ một âm thanh nào. Điều đáng sợ hơn nữa là tôi sẽ trở thành gánh nặng suốt cả đời của bố.

Thần cứ có thời gian là lại đến thăm tôi. Vì muốn tôi ăn uống tốt hơn, anh mua một cuốn sách thức ăn trị bệnh về nghiên cứu rất lâu, mỗi ngày đều thử làm các món ăn khác nhau. Còn bố cũng từ chối rất nhiều công việc, cố gắng tận dụng thời gian rỗi để đưa tôi đi ăn, đi dạo cùng tôi...

Nhưng càng hạnh phúc giản đơn như vậy bao nhiêu, tôi lại càng cảm thấy bất an và lo lắng.

19. Chương 10 Part 1

Nhật ký 10:

Mình sẽ ân hận nếu không làm vậy

Thứ Bảy, ngày mùng 9 tháng 7, trời âm u.

Nếu như không thể nghe được giọng nói của cậu,

Không thể tự mình nghe thấy câu trả lời của cậu,

Mình nghĩ mình nhất định sẽ hối hận;

Cứ trốn tránh, kéo dài chẳng chịu làm việc gì,

Bởi vì cậu,

Mình đã tìm thấy dũng khí để chiến thắng.

Mình nhất định phải để cậu biết

Vì cậu,

Mình có thể chẳng sợ gì hết.

Đạo này, thời tiết rất đẹp, ánh nắng nhẹ nhàng và tươi tắn, tôi một mình dưới lầu chơi với ba chú cún con.

Bọn chúng đã vào sống trong chiếc chuồng mà Thần làm cho chúng. Cái chuồng gỗ rất chắc chắn, cũng đủ rộng, điều duy nhất khiến tôi cảm thấy tiếc nuối, đó là tôi không có cơ hội để vẽ bức tranh mặt trời mọc lên đó.

Nghĩ đến chuyện liên quan đến bức tranh mặt trời mọc, trong đầu tôi lại xuất hiện khuôn mặt thuần khiết đã khá lâu rồi tôi không được gặp.

Tôi dùng tay móc vào vòng cổ của chú chó con, thấp giọng thăm thì: “Chắc câu hỏi đó làm cho cậu ấy khó nghĩ rồi nhỉ? Không thì tại sao gần đây không có lấy một câu hỏi thăm?”

Thực ra hôm đó, ở bệnh viện tôi đã vội vàng hỏi Nguyên Triệt Dã bằng được đáp án của câu hỏi ấy vì tôi biết rằng cả đời này tôi sẽ không bao giờ nghe được nữa, nên tôi rất muốn trước khi việc đó xảy ra, tôi có thể nghe cậu ấy nói thật lòng.

Nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn giữ im lặng.

Mấy ngày gần đây, cậu ấy cũng không đến thăm tôi, giống như đã bị biến mất vào trong không trung vậy.

Mắt bỗng nhiên có gì đó cay cay, không kiềm được, bất giác tôi thấy tủi thân: “Còn nói là làm bạn nữa! Có kiểu làm bạn thế này sao? Đến bạn bị ốm cũng không đến hỏi thăm...”

“Nhưng mà... vẫn quý cậu ấy...”

...

“Gâu gâu gâu gâu...”

Tôi đang trầm ngâm suy tư thì tiếng kêu của cún con làm tôi giật nảy mình.

Tiếp theo đó, tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc mà tôi đã nhớ nhung bấy lâu: “Này, tự nói chuyện một mình là cách tư duy độc đáo nhất của đồ ngốc hả?”

Tim tôi đập thình thịch. Gọi tôi là đồ ngốc... lẽ nào là Nguyên Triệt Dã?! Tôi vội ngẩng đầu lên, nhưng lại không thấy ai cả, không lẽ tôi nghe nhầm?

“Hic, đúng là không thể ngờ được, thích cậu ấy đến nỗi xuất hiện ảo giác.”

Tôi khẽ lằm bằm vẻ buồn bực...

“Thích ai cơ?”

“Á!” Tôi nhảy dựng lên, và gần như ngừng thở.

Lần này, tôi nghe thấy tiếng nói cách tôi rất gần, mà còn ở ngay sau lưng tôi. Tôi quay người lại, lập tức mở to mắt như không tin vào mắt mình.

Nguyễn Triệt Dã mặc áo phong quần bò, hai tay đút túi, đứng lặng im dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc màu vàng bắt mắt ánh lên màu sáng bóng đầy cuốn hút.

“Cậu... cậu đến từ khi nào vậy?” Tôi lắp bắp, mặt nóng bừng như phải bỏng.

“Lâu lắm rồi, chú cún con cũng không phát hiện ra mình, nhưng nghe cậu tự nói một mình, thấy buồn cười quá, không kìm được phì cười thì chú cún mới sửa. Chỉ có cậu là phản ứng chậm chạp, ha ha.” Nguyễn Triệt Dã cười nói.

Nghe cậu ấy nói vậy, suýt chút nữa là tôi ngất xỉu.

Vậy thì những điều tôi vừa nói, cậu ấy đã nghe trộm được hết rồi?

“Cậu, cậu cậu... cậu thật đáng ghét!” Tôi tiện tay tóm lấy chú cún con, dứ ra trước mặt cậu ấy, “Cún cún, cần cho tên xấu xa này một cái, hửn vừa dọa chị sợ chết khiếp!”

“Gâu gâu...”

Nhưng không ngờ chú cún con không nể mặt tôi chút nào, không những không cắn cậu ấy, mà còn liếm lòng bàn tay Nguyễn Triệt Dã một cách rất ngoan ngoãn.

Tôi gần như muốn thổ huyết, ngất xỉu thật luôn!

“Cậu xem, ngay cả cún con cũng rất quý mình.” Nguyễn Triệt Dã càng cười to và rạng rỡ hơn.

“Ý cậu là gì? Đừng có dùng từ cũng! Hơn nữa, ai nói thích cậu nào? Sao mình không nghe thấy?” Tôi cảm thấy mình như đang đi vào đường cùng, rõ ràng là không khảo mà xưng, nhưng cứ nhìn thấy mặt cậu ấy là tôi mất hết cả lý trí như vậy.

Nụ cười của tên này là thứ đáng sợ nhất trên đời, là thứ thuốc độc khó chế ngự nhất.

“Ha ha, điệu bộ tức giận của đồ ngốc đáng yêu giống cún con!” Nguyễn Triệt Dã xoa đầu con chó, kéo qua thơm một cái sau đó ngẩng đầu lên nói với tôi như vậy.

“...” Tôi không biết nên giận hay nên vui. Có kiểu khen người khác như vậy sao?

“Này... cậu đến nhà mình làm gì?” Đứng lặng nhìn Nguyễn Triệt Dã và chú cún con chơi đùa với nhau một hồi, cuối cùng tôi cũng thốt ra câu hỏi.

“Mình đến thăm cún con.” Cậu ấy không ngẩng đầu lên, tiếp tục chơi với cún con một cách vui vẻ.

“Nguyễn Triệt Dã...” Tâm trạng tôi khó khăn lắm mới bình tĩnh được lại bắt đầu bị kích động, “Mình không phải là cún con nhé”.

“Ừ, đồ ngốc cũng không đến nỗi ngốc lắm.”

“...” Không có gì để nói...

Trời ạ, rốt cuộc tôi đã làm gì sai nhĩ? Tên này đúng là khắc tinh của tôi.

“Mấy ngày nay cậu không đến trường, rõ là chán.” Nguyễn Triệt Dã không thèm để ý đến sắc mặt tôi, đột nhiên tiến lại gần tôi, lộ ra thái độ tiếc nuối và có chút bất lực, “Không có đồ ngốc giúp mình giải sầu, mình sắp buồn chết rồi”.

“Mình chắc chắn không phải để cho cậu giải sầu!” Tôi giận dữ lùi lại một bước, giữ khoảng cách nhất định với cậu ấy, “Hơn nữa, hôm nay cậu đến không lẽ là để nói cho mình...”.

Nghĩ đến việc hôm nay cậu ấy đến rất có thể là để trả lời câu hỏi lần trước của tôi, không biết tại sao, tôi chỉ hỏi được một nửa rồi không hỏi tiếp được nữa.

Thực tế, luôn rất tàn khốc thì phải.

“Đoán đúng rồi, mình đúng là có chuyện muốn báo cho cậu...” Không biết có phải là do cảm giác của tôi không, lúc này trên mặt Nguyên Triệt Dã xuất hiện một tia phiền muộn.

“Là cái gì?” Tôi hỏi dồn đến nỗi tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Đáp án đây sẽ được công bố ngay sao?

“Đi theo mình!” Nguyên Triệt Dã lại không trả lời, mà nắm chặt tay tôi dắt tôi đi ra ngoài.

“Này, này, này cậu muốn làm gì?” Tôi hét liên hồi, còn chân lại không theo sự kiểm soát, cứ thế bước theo chân cậu ấy một cách vô thức.

“...”

“Nguyên Triệt Dã, cậu định bắt cóc mình à?”

“Lên xe!”

“Nguyên Triệt Dã!”

...

Mười mấy phút sau, chiếc taxi mà chúng tôi đi dừng ngay trước cổng bệnh viện.

“Xuống xe!”

“Không xuống! Mình chết cũng không nằm viện!” Tôi ngồi trong xe, bám chặt lấy tay nắm xe, không xuống, Nguyên Triệt Dã quả nhiên dùng chiêu này để đưa tôi đến đây, thật là đáng ghét!

“Diệp Hy Nhã, cậu không nhớ Tiểu Anh nữa à?” Nguyên Triệt Dã không giằng co với tôi nữa, mà nhìn chằm chằm vào mình, giọng chưa bao giờ nặng như thế.

“Tiểu Anh?” Tôi ngơ người ra, thoáng hồi ức lại, “Đương nhiên là nhớ rồi. Mấy hôm trước, khi mình còn nằm viện, mình cũng đã đi tìm cô bé, nhưng không tìm thấy”.

“Cô bé đổi phòng bệnh rồi, cho nên cậu mới không tìm thấy.” Nguyên Triệt Dã vừa trả lời tôi vừa kéo cánh cửa xe cho tôi.

“Ồ, sao cậu biết?” Sau khi xuống xe, tôi đi theo sau cậu ấy với vẻ vô cùng kinh ngạc tiến vào khu nội trú bệnh viện.

“... Bệnh máu trắng của Tiểu Anh đã đến giai đoạn cuối, nếu không đi thăm cô bé, có thể cậu sẽ mãi mãi không còn được gặp cô bé nữa...” Nguyên Triệt Dã trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói.

“Cái... cái gì cơ?” Tôi sững sốt đứng sững lại, nghệt thở, “Tiểu Anh? Bệnh tình của cô bé đã nghiêm trọng vậy rồi sao?”.

Cô bé Tiểu Anh luôn thích chơi trò trốn tìm với tôi, cô bé Tiểu Anh cố gắng không kêu đau khi bị chọc tủy, cô bé Tiểu Anh cứ quẩn lấy tôi đòi kẹo bông... cô bé Tiểu Anh đáng yêu như thế, cô bé...

“Đây rồi!”

Được Nguyên Triệt Dã dẫn đường, tôi bước thấp bước cao vội vã đến phòng theo dõi bệnh đặc biệt.

Tôi cũng không hỏi tại sao cậu ấy biết tất cả những chuyện này, bởi tôi không còn tâm trí nào để hỏi cặn kẽ vấn đề đó nữa, toàn bộ sự chú ý của tôi đã bị Tiểu Anh đang nằm thở thoi thóp trên giường bệnh thu hút mất rồi.

Phòng bệnh yên tĩnh đến lạ kỳ, ngoài tiếng thở ra, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Xung quanh toàn là một màu trắng rợn người, trong không khí cũng toàn là mùi thuốc tiệt trùng quen thuộc. Thân hình nhỏ bé của Tiểu Anh nằm gọn trong chiếc chăn đơn màu trắng, thật không ngờ lại nhỏ bé yếu ớt đến thế, mặt và môi đều nhợt nhạt, không có lấy chút hồng hào mượt mà của lứa tuổi cô bé.

“Tiểu Anh...” Tôi khẽ gọi bằng giọng nghẹn ngào. Tiểu Anh ngủ mê mết, tuy vẫn đội mũ nhưng vẫn có thể thấy, bên dưới mũ đã không còn một sợi tóc nào, tôi gần như suýt bật khóc.

“Ngoan, đừng khóc.” Một đôi tay ấm áp đặt lên vai tôi, tôi quay đầu lại, thì thấy mẹ của Tiểu Anh. Bà đang nhìn tôi bằng đôi mắt đau buồn nhưng tràn ngập yêu thương.

“Cô ơi, Tiểu Anh...” Câu tiếp sau đó, tôi không thể thốt lên lời.

“Không sao, Tiểu Anh sẽ không sao đâu.” Giọng bà dịu dàng, ẩn chứa tình mẹ sâu lắng.

“Cháu cũng tin là Tiểu Anh nhất định sẽ khỏe lên.” Tôi nói một cách chắc chắn, nước mắt không kiềm chế được cứ tích tụ càng lúc càng nhiều trong khoang mắt.

“Mẹ.”

Đằng sau tôi, hình người nhỏ bé đang nằm trên giường bệnh bỗng phát ra tiếng gọi khe khẽ như đang nói mơ.

Mẹ Tiểu Anh lập tức nở nụ cười mừng rỡ, nhẹ nhàng quay về phía giường bệnh, dịu dàng nói: “Tiểu Anh, con xem ai đến thăm con này?”

“Vâng.” Long mi của Tiểu Anh run nhẹ, từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy tôi, đôi mắt vô hồn đó chợt sáng lên.

“Chị Hy Nhã, chị đến thăm em à?” Tiểu Anh rất vui, sau đó chu môi phàn nàn “Em đợi chị rất lâu rồi, chị đã hứa là sẽ mua kẹo bông cho Tiểu Anh mà”.

“Hi hi, Tiểu Anh, chị xin lỗi, bây giờ mới đến thăm em. Nhưng trong lòng chị Hy Nhã lúc nào cũng nhớ đến Tiểu Anh.” Nghe thấy giọng nói non nớt trẻ thơ của Tiểu Anh, giọng nói của tôi hơi nghẹn ngào. Cô bé Tiểu Anh bé nhỏ ngần này, cô bé Tiểu Anh đáng yêu thế này, tại sao lại phải chịu đựng nỗi đau to lớn đến thế?

Mẹ Tiểu Anh ở bên cạnh nhẹ nhàng mở hộp cơm bà vừa mang đến, Tiểu Anh lập tức cau mày.

“Mẹ, con không muốn ăn.”

“Ít nhiều cũng ăn một ít, nào, món con thích ăn nhất đấy.”

“Mẹ lừa con, nói là ăn cơm Tiểu Anh sẽ khỏe trở lại, có thể về nhà. Nhưng bây giờ Tiểu Anh vẫn chưa khỏe trở lại. Chị Hy Nhã, chị giúp em với, em không muốn ăn cơm.” Tiểu Anh nằm trên giường nhìn tôi bằng đôi mắt khẩn cầu.

Tim tôi đột nhiên quặn đau, nhưng tôi cố gắng kiềm chế, cố nặn ra một nụ cười xót xa: “Ăn cơm xong có sức, chị và Tiểu Anh sẽ chơi trò trốn tìm như hồi trước nhé”.

Nghe đến chơi trò trốn tìm, thần khí trong mắt Tiểu Anh lập tức sáng lên rất nhiều: “Chị không được lừa em đâu nhé”.

“Ừ.” Tôi cắn môi gật gật đầu.

“Hi hi, vậy thì em ăn cơm.” Nụ cười tươi như hoa của Tiểu Anh yếu ớt nở trong không trung thuần khiết và đẹp đẽ.

Nhưng vừa mới ăn được mấy miếng, Tiểu Anh lập tức nằm bò ra cạnh giường, nôn thốc nôn tháo vào thùng rác. Nôn hết ra những thức ăn vừa ăn xong, mặt đỏ bừng, nhưng là sắc hồng cực kỳ không bình thường của bệnh thái.

Mẹ Tiểu Anh đứng cạnh không biết phải làm sao, đau lòng vuốt lưng Tiểu Anh.

Đợi đến lúc nhịp thở của Tiểu Anh chậm lại rồi, mẹ Tiểu Anh không kìm được đã bật khóc vô cùng thương tâm. Bà quay lưng về phía Tiểu Anh, ra hiệu nhờ tôi chăm sóc Tiểu Anh rồi đi ra ngoài trước.

Tôi nhìn Tiểu Anh im lặng nằm đó, buồn rười rượi.

“Chị Hy Nhã, thực ra chị em mình về sau không chơi được trò chơi trốn tìm nữa, đúng không ạ?” Giọng cô bé rất nhẹ, giống như những bông hoa bồ công anh bay nhẹ trong không trung.

“Không đâu, đợi em khỏe lại, mình sẽ lại chơi.”

“Chị Hy Nhã nói dối nhé.”

“Hả?”

“Em biết là sau này không thể chơi trò trốn tìm với chị Hy Nhã nữa, tại vì bệnh của em... không khỏi được.”

“Sao thế được? Tiểu Anh đáng yêu thế này, chắc chắn sẽ sống rất hạnh phúc.”

“Cảm ơn chị.” Tiểu Anh cười vui vẻ, lại càng khiến cho tôi cảm thấy đau lòng.

Lần đầu tiên, tôi cảm nhận được sự quý báu của cuộc sống. Nhưng nó lại dễ dàng mất đi, giống như quả bóng bay “bùm” một tiếng là vỡ tan.

“Thực ra Tiểu Anh rất thích chị Hy Nhã cười!”

“Thật hả?”

“Vâng, bởi vì chị Hy Nhã cười, nhìn ngơ ngố rất là đáng yêu.”

“Ồ...”

“Cho nên, chị Hy Nhã sau này phải thường xuyên cười nhé, không được giống như Tiểu Anh thế này, làm cho những người xung quanh quan tâm đến mình buồn lòng...” Giọng của Tiểu Anh càng ngày càng nhỏ, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

“Tiểu Anh, nếu thấy mệt rồi thì nghỉ đi một chút nhé.” Lòng ngổn ngang trăm mối, tôi nắm lấy tay Tiểu Anh. Tay cô bé mềm oặt, không còn chút sinh khí.

“Vâng.” Tiểu Anh nghe lời nhắm mắt lại, một lúc trôi qua, khi tôi tưởng cô bé đã ngủ thật rồi, cô bé lại đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Chị Hy Nhã, em muốn ăn kẹo bông”.

“Được, chị Hy Nhã đi mua ngay bây giờ, em đợi chút nhé.”

20. Chương 10 Part 2

Tôi vội vàng chạy đi, trong đầu luôn hiện lên khuôn mặt nhợt nhạt của Tiểu Anh, trong lòng bất an, và cảm thấy một nỗi sợ từ trước đến nay chưa từng có...

Tôi kéo Nguyên Triệt Dã chạy khắp nơi quanh khu vực bệnh viện để tìm xe hàng bán kẹo bông, cuối cùng cũng tìm thấy một xe trong ngõ. Tôi lấy tiền ra mua hết số kẹo bông của xe hàng đó, hai tay không sao cầm hết nổi.

Chú bán hàng tốt bụng nhắc bọn tôi: “Các cháu mua kẹo bông để tặng ai à? Một người ăn thì phải lâu lắm mới ăn hết được đấy”.

“Vâng! Cháu biết rồi ạ.” Tôi gật gật đầu, trước mắt tôi hiện lên gương mặt ngây thơ thuần khiết của Tiểu Anh.

Tiểu Anh, chị mua rất nhiều kẹo bông cho em, mỗi ngày ăn một cái, thì có thể ăn rất lâu, rất lâu...

“Đồ ngốc, chúng mình nhanh về thôi.” Nguyên Triệt Dã nói hết câu, lúi túi quay người chạy theo con đường gần nhất về bệnh viện.

Khi còn cách khu nội trú bệnh viện mấy mét, tôi nghe thấy tiếng khóc thống thiết đau xót xa như đứt từng khúc ruột loảng thoảng phát ra từ phòng theo dõi bệnh đặc biệt ở tầng hai.

“Aaaa!”

Lòng tôi hoảng sợ, bước chân luống cuống, ngã sóng soài xuống nền sỏi trên đường.

“Không sao chứ?” Nguyên Triệt Dã dừng lại đỡ tôi, nhưng tôi hắt cậu ấy ra, nước mắt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt, “Tiểu Anh...”.

Một đàn cò trắng đang kiếm ăn ở gần đó bị tiếng động làm cho hoảng sợ, vội vàng vỗ cánh bay lên bầu trời màu xanh xám, những đôi cánh trắng chỉ chít gần liền với nhau kết thành một mảng mây trắng u buồn.

Không biết có phải do đau ở chỗ đầu gối hay không, nước mắt của tôi càng không thể kiểm soát được, cứ thế tuôn trào, sau đó lặng lẽ rơi xuống bãi cỏ và biến mất.

Trong lòng trở nên trống rỗng, cảm giác có thứ gì đó đang rời bỏ tôi...

Trên sân thượng bệnh viện.

Tôi đứng lặng trong chỗ râm, tiếng gió thổi qua tai nhẹ nhàng và u buồn.

Tiếng kêu ro ro trong tai không còn nữa, thế giới trở nên tĩnh mịch chưa từng có, đâu đó nghe thấy tiếng nói yếu ớt dịu dàng non nớt của Tiểu Anh:

“Thực ra Tiểu Anh rất thích chị Hy Nhã cười!”

“Vâng, bởi vì chị Hy Nhã cười, nhìn ngô ngố rất là đáng yêu.”

“Cho nên, chị Hy Nhã sau này phải thường xuyên cười nhé, không được giống như Tiểu Anh thế này, làm cho những người xung quanh quan tâm đến mình buồn lòng...”

“Tiểu Anh, trên thiên đường có thể nhìn thấy nụ cười của chị Hy Nhã không?” Tôi ghen ngào nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao.

Tiểu Anh đã rời bỏ thế giới này rất nhiều ngày rồi, nhưng tôi có cảm giác, ở bệnh viện này vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cô bé. Tôi thường đến bệnh viện, đi men theo con đường mà ngày trước chúng tôi hay chơi trốn tìm, luôn cảm thấy Tiểu Anh đang trốn ở một góc nào đó, thấy tôi không tìm thấy cô bé mà thăm đắc ý.

Tiểu Anh, bây giờ thì chị không tìm thấy em thật rồi...

“Đồ ngốc, cũng đang suy nghĩ à?”

Phía sau vọng lại tiếng bước chân quen thuộc, không cần quay đầu lại tôi cũng biết chỉ có Nguyên Triệt Dã mới gọi tôi như vậy, nhưng lần này, tôi lại không phản bác.

“Nguyên Triệt Dã, theo cậu sinh mệnh có trọng lượng không?”

“Trọng lượng?”

“Ừ, trọng lượng. Mình thấy sinh mệnh có trọng lượng, sinh mệnh của một số người rất nhẹ, rất nhẹ, còn thế giới thì quá nặng. Sinh mệnh đạt đến một mức độ nhẹ nhất định thì sẽ xuất hiện trên bề mặt vỏ Trái Đất, biến mất mãi mãi.”

Nguyên Triệt Dã không trả lời, tôi ngoảnh đầu nhìn cậu ấy. Không biết cậu ấy đang nghĩ gì, mái tóc vàng chóc cũng không động đậy, lặng lẽ cúi xuống, trên mặt phủ một lớp mây mù sạch sẽ và đau buồn mà tôi không sao nhìn thấy được.

Một lúc lâu qua đi, cậu ấy mới từ từ nói: “Trong cuộc sống, lúc nào cũng có những nỗi đau mà mình không chịu đựng được, ví dụ như bị ốm, thất tình, sinh lý tử biệt, và còn rất nhiều chuyện bất hạnh khác. Nhưng

bất kể là thế nào, người còn sống vẫn nên dũng cảm đối mặt, đúng không? Không đâu hàng những khó khăn trong cuộc sống, bất kỳ lúc nào, cũng cần có dũng khí đối mặt với thực tế”.

“Nguyên Triệt Dã...” Tôi thoáng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên tôi được thấy cậu ấy có thái độ nghiêm túc như thế này, được nghe cậu ấy nói một cách nghiêm túc như vậy.

“Thực ra, không phải là mình không muốn đối mặt với sự thật.” Tôi nói nhỏ, “Khi mình còn rất bé, vì tật ở tai nên bố thường xuyên đưa mình đến bệnh viện, từ nhỏ đến lớn, mình uống không biết bao nhiêu thuốc tây, thuốc bắc, các phương thuốc dân gian... nhưng vẫn không khỏi. Vì bị bệnh mà mình thường xuyên bị các bạn tẩy chay, chế giễu, từ trước tới giờ đều rất cô đơn. Thần, cậu và còn cả Tiểu Anh nữa, mình chỉ có mấy người là bạn. Bây giờ Tiểu Anh đã ra đi rồi, mình đã mất đi một người bạn. Lần này phẫu thuật mà thất bại thì mình không còn cả cơ hội để nghe giọng nói của các cậu nữa, mình sẽ mãi mãi không còn nghe thấy lời các cậu nói nữa, mình mãi mãi chìm trong thế giới không có âm thanh...”

“Nhưng nếu không làm phẫu thuật, cậu cũng vẫn có nguy cơ mất đi khả năng nghe.”

“Mình biết... Nhưng mình muốn nghe giọng nói của các cậu, dù chỉ thêm một ngày thôi cũng được.”

“Hy Nhã...” Nguyên Triệt Dã đột nhiên xoay vai tôi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói từng từ một: “Nếu cứ chìm đắm trong tình trạng như hiện tại, không dám bước qua thì sẽ mãi mãi dừng lại ở nơi đau khổ mà thôi, chẳng lẽ cậu lại hèn nhát đến vậy, dễ dàng đầu hàng số phận như vậy?”

“Người dễ dàng đầu hàng số phận sẽ làm cho những người xung quanh quan tâm đến họ buồn lòng đấy, đồ ngốc, còn nhớ chuyện cậu đã hứa với Tiểu Anh không?”

“Cho nên, chị Hy Nhã sau này phải thường xuyên cười nhé, không được giống như Tiểu Anh thế này, làm cho những người xung quanh quan tâm đến mình buồn lòng...”

Gương mặt nhỏ xinh u buồn của Tiểu Anh lại hiện về trước mắt tôi.

“Những người quan tâm đến mình...” Tôi lí nhí trong miệng, trong tim như có chiếc lông vũ mềm mại lướt qua, “Vậy thì Nguyên Triệt Dã, cậu cũng là người quan tâm đến mình, đúng không? Cậu có buồn không?”

“Ha ha, đồ ngốc thấy thế nào?” Nguyên Triệt Dã bật cười, tôi hình như nghe thấy tiếng thở dài khẽ hòa vào trong gió. “Mình lại thấy vai trò “khiến người khác buồn” có lẽ hợp với mình hơn! Hơn nữa, đồ ngốc còn có nhiều người quan tâm như vậy...”

“Nhưng, cậu biết rõ là mình...” Một ngón tay chặn trên môi tôi ngắt lời tôi.

“Đồng ý làm phẫu thuật đi, đồ ngốc. Nếu bệnh tình còn có thể truyền giảm, thì chỉ cần có một nửa cơ hội cũng phải dũng cảm thử chứ. Chỉ vì sợ hãi kết quả bất hạnh trong tương lai mà thu mình lại, không dám tiến bước, chẳng phải là quá nhu nhược sao?”

“Mình...” Từ đầu đến cuối tôi đều khó hạ quyết tâm.

“Thôi, nếu cậu vẫn còn do dự thì tạm thời không cần trả lời.” Cậu ấy vỗ vỗ vai tôi, an ủi: “Mình biết bây giờ cậu đang rất buồn, hay là mình đi ăn gì đó đi, chẳng phải cậu nói là ăn thứ gì âm ẩm sẽ làm cậu cảm thấy hạnh phúc sao?”

“Ừ.”

Tôi cứ tưởng là đi ăn cơm, không ngờ Nguyên Triệt Dã lôi tôi ra siêu thị, mua một túi bột bánh trôi và một số phụ liệu khác, rồi đi về nhà cậu ấy.

“Không phải cậu bảo là cậu mời sao?” Tôi vừa đi xách túi bột bánh trôi vừa đi vào bếp, vô cùng kinh ngạc.

“Ừ, mời cậu ăn bánh trôi do chính tay Nguyên đại sư ca làm, bên ngoài không có đâu nhé.”

“Cậu biết làm không?”

“Tất nhiên, hôm trước cũng bảo với cậu là bánh trôi cậu làm vẫn thiếu một thứ mà. Hôm nay mình sẽ thể hiện tài nghệ khiến cậu tâm phục khẩu phục.”

“Ồ?” Tôi che miệng, quay trở lại ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống, nói: “Thế thì mình đành phải miễn cưỡng chờ đợi rồi”.

Nguyễn Triệt Dã loay hoay trong bếp khoảng hơn nửa tiếng, cuối cùng bưng ra một bát bánh trôi.

“Trong nước bánh trôi vẫn là nước đậu, nhưng nhân bên trong còn có đậu xanh, đậu đỏ, hạt sen và vừng. Đậu xanh tượng trưng cho dũng khí, đậu đỏ tượng trưng cho sự quan tâm, nhân sen tượng trưng cho hạnh phúc, vừng thì lại tượng trưng cho hoàn cảnh khó khăn. Miếng đầu tiên cậu ăn là nhân gì thì cậu sẽ nhận được thứ mà nó tượng trưng.”

“Hi hi, xem ra rất thú vị đấy.” Tôi cầm thìa lên múc một cái bánh trôi rồi cắn một miếng, phát hiện ra nhân bánh là đậu xanh. “Thế này chứng tỏ là mình sẽ có dũng khí đúng không? Nguyễn Triệt Dã, cậu đang đùa mình đúng không?”

Nguyễn Triệt Dã không trả lời tôi mà nói tiếp:

“Ngày xưa, mẹ mình cũng rất thích nấu món bánh trôi có nước đậu tươi cho mình, nhưng mình biết mẹ muốn làm cho bố ăn nhất. Bánh trôi mẹ mình làm luôn là nhân đậu đỏ, mẹ muốn nói cho bố biết rằng có người đang quan tâm đến bố và cũng rất mong nhận được sự quan tâm từ bố. Nhưng bố lại rất bận, nên khi ăn bánh trôi cũng không có thời gian để suy nghĩ mà đoán ra tâm tư của mẹ, bố thường dành rất nhiều rất nhiều thời gian cho công việc.”

Tôi nghe chăm chú. Trước đây tôi chưa bao giờ nghe Nguyễn Triệt Dã nhắc đến mẹ, bây giờ cậu ấy nhìn bát bánh trôi với vẻ đau xót mà dịu dàng, dường như đang chìm vào kỷ ức xa xăm.

“Mẹ cậu chắc chắn là một người rất tuyệt vời, rất yêu bố cậu và cậu nữa.”

“Không.” Triệt Dã đột nhiên trở nên đau đớn. “Bà ấy yêu bố, nhưng không yêu mình, nếu không thì đã không đi theo người khác mà không chút lưu luyến, vương vấn như vậy.”

Thời gian như ngừng lại với nỗi đau của cậu ấy, mái tóc vàng của cậu ấy cũng trở lên sẫm màu hơn, tâm trạng hỗn độn đang giao tranh trong đôi mắt. Nguyễn Triệt Dã yếu đuối như thế này khiến cho tôi cảm thấy đau lòng, thế là tôi nắm lấy tay cậu ấy, dịu dàng nói:

“Nguyễn Triệt Dã, cậu phải tin mẹ cậu, bà rất yêu cậu.”

Không biết có phải do câu nói của tôi có tác dụng không, Nguyễn Triệt Dã bình tĩnh trở lại, đưa tay ra xoa tóc tôi và nở một nụ cười rạng rỡ quen thuộc:

“Đồ ngốc.”

Bị nụ cười của cậu ấy làm cho rối bời, tôi vội cúi đầu xuống tiếp tục ăn bánh trôi.

“À, mình phải ăn bánh trôi tiếp thôi.”

“Đợi chút, nguội hết rồi, để mình làm lại cho cậu một bát.”

“Ấy, đâu có?”

Nhưng lời phản đối của tôi không có hiệu lực, Nguyễn Triệt Dã vẫn nhất quyết mang ra cho tôi một bát khác.

Miếng bánh trôi thứ hai tôi ăn là nhân đậu đỏ, ăn xong ngước lên nhìn thì gặp ánh mắt dịu dàng của Nguyễn Triệt Dã. Tôi nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”.

“Hả?”

“Mình biết món bánh trôi của mình thiếu cái gì rồi.”

“A, đồ ngốc, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi hả?”

“Ừ, là một tấm lòng. Khi mẹ cậu làm cho bố cậu thì nó là một tình yêu, còn cậu làm cho mình ăn...”

Đột nhiên tôi dừng lại không nói tiếp nữa.

Kỳ thực tôi muốn hỏi cậu ấy rằng, cậu ấy làm cho tôi ăn chỉ đơn thuần là vì tình bạn thôi à?

Nhưng tôi vẫn chọn giữ lại câu hỏi này vì bất kể là nguyên nhân gì, thì lúc này đây, tôi đang rất cảm động, rất cảm động. Trái tim ấm áp, giống như tôi đang có tất cả niềm hạnh phúc.

“Nguyên Triệt Dã, mình quyết định làm phẫu thuật.” Tôi nói với Nguyên Triệt Dã khi tôi buông bát xuống.

“Thật không?” Cậu ấy nhìn tôi, mặt rạng rỡ nét cười dịu dàng.

“Ừ, nhờ có món bánh trôi dưng khí của cậu đó. Nó giúp cho mình không chạy trốn một cách hèn nhát nữa.”

“Hi hi, không ngờ món bánh trôi của mình lại có công lao to lớn như vậy.”

“Nhưng nếu như mình đồng ý làm phẫu thuật thì cậu có thể cho mình đáp án của câu hỏi trước đây mình đã từng hỏi cậu không?” Nghĩ một lúc, rồi tôi cũng không kiềm chế được và hỏi cậu ấy câu đó.

Trả lời mình đi Nguyên Triệt Dã. Nếu phẫu thuật thất bại, ít nhất mình cũng được nghe đáp án của câu hỏi đó, dù cho đáp án đó không được như mình mong muốn, mình cũng không cảm thấy hối tiếc nữa...

“Đáp án gì cơ?” Không ngờ Nguyên Triệt Dã lại tỏ ra ngỡ ngàng.

“Này.” Thật đáng ghét, việc quan trọng như thế mà cậu ấy có thể không nhớ!

“Ha ha...” Nguyên Triệt Dã hào hứng nhìn khuôn mặt ủ dột của tôi, khẽ nhàng đưa tay ra quẹt qua đầu mũi tôi, tươi cười rạng rỡ, “Tạm thời bảo mật, làm phẫu thuật xong sẽ nói cho cậu biết, lúc đó phải rửa tai lắng nghe nhá”.

Thì ra cậu ấy biết tôi nói về cái gì, lại cố tình trêu chọc tôi, làm tôi nổi giận.

Thì ra...

Cậu ấy vẫn luôn nhớ.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi giống như bầu trời âm u ngoài kia cùng tỏa nắng rực rỡ.

“Này! Thế là chúng ta hẹn rồi nhé, sau khi phẫu thuật xong, mình phải tận tai nghe thấy câu trả lời của cậu đấy!”

Trong vị ngọt dịu dịu của bánh trôi, ngón tay út của tôi và Nguyên Triệt Dã móc vào nhau.

Nguyên Triệt Dã cười với tôi thật ấm áp, trong nụ cười đó chất chứa nỗi buồn đau mà tôi không hiểu nổi, nhưng tôi cũng không chú ý nhiều.

21. Chương 11

Nhật ký 11:

So sánh những món quà

Thứ Năm, ngày 11 tháng 8, trời âm u.

So với những điều vui vẻ,

Mình càng thích cậu lau nước mắt cho mình hơn;

So với việc có một chiếc ô,

Mình càng thích việc cùng cậu đi trú mưa hơn;

So với những lời an ủi,

Mình càng thích một cái ôm nồng ấm hơn;

So với món quà,

Mình càng thích những thời khắc được ở bên cậu hơn.

Mặc dù thường xuyên nhìn thấy cậu,

Nhưng mình vẫn muốn mong chờ nhiều hơn nữa.

Tôi thần nhiên đồng ý phẫu thuật.

Sự quan tâm của bố và Thần, sự kiên cường của Tiểu Anh, và ý muốn nghe tận tai đáp án của Nguyên Triệt Dã, tất cả đã cổ vũ tôi. Rất may mắn, ca phẫu thuật thành công, tật ở tai của tôi được chữa khỏi hoàn toàn, khả năng tái phát sau này chỉ khoảng hai phần trăm.

Nhưng không biết tên Nguyên Triệt Dã kia có phải cố tình tránh mặt không muốn trả lời tôi hay không mà từ khi ca phẫu thuật kết thúc, không hề thấy xuất hiện. Gọi điện, cậu ấy cũng luôn lảng sang chuyện khác, kiểu như nói đến việc trường tổ chức học thêm vào kỳ nghỉ hè, cậu ấy sẽ chép bài đầy đủ giúp tôi... rồi vội vàng cúp máy.

Nhưng hôm nay, cậu ấy lại chủ động gọi điện thoại đến, khiến tôi thấy rất ngạc nhiên.

“Hi, đồ ngốc! Tối nay đi chơi nhé.”

“Mình không rảnh nhé.” Tôi giận vì thái độ lạnh nhạt của cậu ấy trong suốt thời gian qua nên cố tình nói vậy.

“Ô, thế à, thế thì, bye bye..”

“Này này, Nguyên Triệt Dã, cậu...”

“Ha ha, đồ ngốc giận rồi à? Hôm nay là ngày xuất viện, phải vui một chút! Thế tối nay mình đến đón cậu, đưa cậu đến một nơi. Mình đã xin phép bố cậu rồi, cho nên bọn mình có thể chơi đến rất khuya. Ha ha ha.”

“Ừ.” Tôi do dự một chút, cuối cùng không nhịn được hỏi, “Cậu quyết định cho mình biết đáp án của câu hỏi rồi, đúng không?”

Im lặng...

Sau hồi im lặng là “tút tut tut” - tiếng gác điện thoại.

Đáng ghét! Tên này rốt cuộc đang muốn chạy trốn cái gì vậy? Rõ ràng là đã đồng ý với mình rồi...

Buổi tối, trăng sáng như gương.

Đường phố rất đông, tôi liếc nhìn các đôi tình nhân bên cạnh, lại nhìn Nguyên Triệt Dã đang dứt tay vào túi đi phía trước. Xì, đúng là một tên không bao giờ thấu hiểu tình cảm!

Nếu biết trước là đi cùng cậu ấy ba dãy phố mà vẫn chẳng có kết quả gì, tôi thà đến buổi tiệc liên hoan chúc mừng mà Thần tổ chức cho tôi ăn uống no say còn hơn.

“Đến rồi.”

Đang lúc tôi nghĩ ngợi lung tung, Nguyên Triệt Dã đi phía trước đột nhiên dừng lại, hại tôi không kịp dừng bước, va vào lưng cậu ấy.

“Chỗ mà cậu nói là ở đây hả?” Tôi nhìn về phía trước một cách tò mò, nơi đây có rất nhiều đèn lồng đỏ rực đang thấp sáng dọc hai bên đường. Từng ngọn, từng ngọn trông rất nên thơ, đẹp lung linh.

“Hôm nay là ngày gì...” Tôi nghi hoặc chạy về phía một ngọn đèn lồng gần nhất đọc thơ viết trên đó “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ? Không lẽ... hôm nay là ngày lễ tình nhân Thất tịch?”

Vốn không cần cậu ấy trả lời, những thứ tôi nhìn thấy trước mắt cũng đủ chứng minh rồi. Những đôi nam nữ xung quanh gần như đều đi thành đôi, mỗi cặp đôi đều cầm trên tay chiếc đèn lồng có hình dáng khác nhau rất đẹp.

Thật không ngờ Nguyên Triệt Dã dẫn tôi đi xem hội đèn lồng ngày lễ tình nhân, điều này phải chăng chứng tỏ, trong trái tim cậu ấy, chúng tôi đã là một đôi tình nhân, cho nên cậu ấy mới muốn đi chơi cùng với tôi vào một ngày đặc biệt thế này?

Tôi sung sướng ngoảnh đầu lại nhìn nụ cười trong sáng và ánh mắt long lanh rạng rỡ của Nguyên Triệt Dã dưới ánh đèn lồng. Thảo nào, từ trước đến giờ cậu ấy cứ không chịu trả lời câu hỏi đó của tôi, thì ra là do cậu ấy đợi một thời điểm thật lãng mạn.

“Này, tại sao lại đưa mình đi dạo lễ hội đèn lồng? Có phải là...”

Tôi nở nụ cười bên lên, dùng cùi tay khẽ huých cậu ấy một cái.

“Mình nói rồi, là để mừng cậu xuất viện mà.”

Dù Nguyên Triệt Dã diễn rất đạt, không hở lộ một chút gì, nhưng nhìn nụ cười rạng rỡ và ấm áp của cậu ấy, tôi có cảm giác rất hạnh phúc. Hạnh phúc này đến rất nhanh và bất ngờ lấp đầy trái tim đang đập loạn nhịp của tôi.

Tôi và Nguyên Triệt Dã mua hai chiếc đèn lồng, mỗi người một cái sau đó viết lên đó một câu ước nguyện của mình.

“Này, cậu viết gì vậy? Có phải là đáp án của câu hỏi đó không?”

Tôi định nhìn trộm xem Nguyên Triệt Dã viết gì, nhưng bị cậu ấy phát hiện.

“Thế cậu viết gì vậy?”

“Cậu cho mình xem trước.”

“Không được, cậu cho mình xem trước.”

Tôi nghĩ một lát: “Ừ, cho cậu xem”.

May mà trời tối, Nguyên Triệt Dã không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của tôi. Khi tôi đẩy đèn lồng cho cậu ấy xem, tim tôi đập loạn lên.

“Mãi mãi bên nhau. Ha ha ha.”

Cậu ấy đọc to từng từ từng chữ rồi cười to lên.

“Sao lại cười, mình cho cậu xem của mình rồi, cậu cho mình xem của cậu.”

“Ừ, cậu xem đi.”

Tôi vội vàng với lấy, nhưng nhìn một lượt rồi một lượt quanh đèn lồng, tôi giận đến run cả tay.

“Nguyên Triệt Dã!”

“Ha ha ha, cậu bị lừa rồi, mình không viết gì hết.”

Nụ cười của cậu ấy như đóa hoa tường vi đẹp nhất trên thế gian này. Nụ cười hút hồn người ấy trong cảnh đêm đẹp đẽ nhường này đã bắt trái tim tôi làm tù binh.

Nỗi tức giận của tôi lập tức tan biến, trong mắt tôi chỉ còn lại nụ cười của cậu ấy. Vô số đèn lồng đang thấp sáng bầu trời đêm, giống như vô vàn vì sao đang sáng lấp lánh.

“Đẹp quá!” Tôi bất giác buột miệng thốt lên.

“Gì cơ?” Nguyên Triệt Dã tò mò hỏi.

“Không nói cho cậu đâu.” Tôi cố úp mồm, ai bảo vừa nãy cậu ấy bốn cợt tôi.

Tôi vừa nói xong, Nguyên Triệt Dã lập tức đưa tay ra búng vào trán tôi. Mắt cậu ấy ánh lên tia nhìn bí ẩn, ngón tay hơi lạnh. Cử chỉ thân mật ấy khiến tôi ngây người ra.

Nguyên Triệt Dã, cậu biết không?

Mình rất thích cậu như thế này, thích con người cậu lúc gần gũi với mình thế này. Gần như chỉ cần mình khẽ gơ tay ra là có thể chạm được tới cậu.

“Tạch!” Lại một cái búng vào trán.

“Không nói à? Không nói thì mình bùng tiếp.”

“Hừ, lại còn biết dùng vũ lực ép buộc nữa.” Tôi đưa tay chỉ cảnh đèn lồng đang bay lên, “Cậu nhìn kìa, đèn lồng giống như những cơn mưa sao băng”.

Từng ngọn đèn lồng, đang dần biến thành từng vì sao tuyệt đẹp giữa bầu trời đêm, sáng rực... giống như cơn mưa sao băng được tạo ra từ lớp thiên thạch trên tầng khí quyển, trở thành một cảnh đẹp vĩnh hằng trong mắt tôi.

“Một cơn mưa sao băng tĩnh?”

“Ừ, lần sinh nhật trước Thần tặng mình một mảnh thiên thạch nhỏ, mình nghĩ rằng mảnh thiên thạch rơi từ trên trời xuống có thể tượng trưng cho sự vĩnh cửu.”

“À đúng rồi, sinh nhật năm nay cậu muốn nhận được quà gì?”

“Quà sinh nhật hả? Hi hi, sinh nhật mình còn lâu mới tới, là mùa đông.”

“Không sao mà, năm nay mình sẽ đưa cậu đi mua quà...”

“Này này này...”

Tuy tự nhiên không hiểu vì sao cậu ấy lại muốn mua quà sinh nhật cho tôi, nhưng trái tim tôi đã hoàn toàn bị cảm giác hân hoan vui sướng tràn lên chiếm lĩnh, cũng không để tâm và cũng không muốn hỏi rõ nguyên nhân.

Cũng có thể, tôi biết trước được đáp án của câu hỏi đó...

“Cậu thích gì?” Nguyên Triệt Dã dẫn tôi đi dạo khắp các đường phố.

“Không biết.” Tôi lắc lắc đầu.

“Dùng cái đầu ngốc nghếch của cậu để nghĩ đi.”

Hừ...

Rõ ràng là tặng quà cho tôi, nhưng thái độ đó thực sự làm người khác khó mà hiểu được tâm ý của cậu ấy.

Chúng tôi đi vào một tiệm đồ lưu niệm, ở đây có rất nhiều món đồ trang trí rất đẹp, như các cốc có hình nhân vật hoạt hình, bình tưới cây, còn có cái kẹp ảnh ngộ nghĩnh, những chiếc vòng tay được trang trí tinh xảo...

“Gương thần ơi gương thần, trên thế gian này ai là kẻ đáng ghét nhất?”

Tôi cầm một cái gương nhỏ có hình dáng giống chiếc gương thần trong chuyện cổ tích, miệng lầm nhảm.

“Đồ ngốc, nó làm sao có thể trả lời cậu được?”

“Ai bảo là không? Cậu nhìn xem trong đây hiện lên này.”

Nguyên Triệt Dã hiếu kỳ lao đến, nhưng chỉ có gương mặt đẹp trai của cậu ấy mà thôi, khi nhận ra là bị lừa thì đã không kịp nữa rồi.

“Ha ha, kẻ đáng ghét nhất chính là cậu.”

Tôi vừa nói xong liền bị nhận ngay một cái búng vào trán.

“Còn không phải là người đáng ghét nhất...” Tôi bĩu môi nói về oan ức.

Hừ, lát nữa mình sẽ đòi thật nhiều, thật nhiều quà cho cậu ấy viêm màng túi luôn!

Đột nhiên, ánh mắt tôi bị một món đồ trang trí trên tủ thu hút. Đó là một món đồ nhỏ bằng gốm sứ rất tinh xảo, một cặp đôi ông lão bà lão cười rất hồn hậu, ngồi dựa vào nhau trên chiếc trường kỷ, bà lão hơi phe phẩy quạt cho người bạn già của mình.

Nhìn họ, không khí xung quanh bỗng trở nên ấm áp.

Rất muốn, rất muốn...

Cùng Nguyên Triệt Dã như vậy đến già.

“Chọn được rồi, mình chọn cái này.” Tôi chỉ vật trang trí đó.

Nguyên Triệt Dã ở bên cạnh xúm lại, nhìn một lát: “Cậu chắc chứ? Cái đó chẳng có gì đặc biệt cả. Đúng là đồ gốc chọn”.

“...” Tên Nguyên Triệt Dã này, sao lúc nào cũng làm cho tôi bị tổn thương?

Nguyên Triệt Dã tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn nhẹ nhàng giúp tôi lấy món đồ gốm sứ từ trên tủ xuống. Động tác của cậu ấy rất nhẹ nhàng cẩn thận, khiến tôi khẽ bật cười. Tôi chợt hiểu đôi chút về Nguyên Triệt Dã rồi, cậu ấy thường nói những lời có vẻ như là không để ý, không quan tâm, nhưng thực ra cậu ấy rất dịu dàng chu đáo.

Vậy thì, cậu đối với mình có phải cũng như vậy không?

Dù cậu không có bất kỳ lời hứa nào với mình, nhưng trong lòng cậu, có phải cậu cũng dịu dàng và nâng niu mình giống như món đồ trang trí kia không?

Nhưng ngay sau đó, tôi được nhìn thấy bộ mặt thật của cậu ấy.

Khi tôi xách món quà đó mỗi nực cả tay, Nguyên Triệt Dã vẫn thanh thoi đi bên cạnh không có chút ga lảng nào.

“Này, cậu không mang giúp mình được một lát à?” Tôi lầu bầu đầy bất mãn.

“Đó là quà sinh nhật tặng cho cậu thì cậu tự đi mà cầm chứ.” Cậu ấy trả lời tỉnh queo.

Hừ!

Vốn chẳng có chút dịu dàng nào cả! Đúng thật là tàn nhẫn!

Tôi gạt bỏ hoàn toàn tất cả những đánh giá ban nãy của mình về cậu ấy. Thôi dừng lại cho xong, không đi nữa. Bên cạnh là một quầy bán cá vàng, tôi đứng lại ngay bên cạnh và ngắm lũ cá.

Trong chiếc bình thủy tinh trong suốt, từng chú cá vàng màu đen vui vẻ bơi đi bơi lại, vệt đen trên lưng chúng giống như một loại tơ lụa thượng hạng, mềm mại vô cùng.

“Giận rồi à?” Nguyên Triệt Dã lén lại gần.

“Hừ!”

“Ha ha...”

“Sao lại cười?”

Cậu ấy không trả lời, bắt chước theo điệu bộ tức giận của tôi phồng hai má lên, sau đó trước ánh mắt nghi hoặc của tôi, cậu chỉ mấy con cá vàng đen cũng có hai bên má nhô lên trong bể cá thủy tinh.

“Cậu đang cười mình?”

“Tuyệt đối không hề.”

“Thế ý cậu vừa nãy là gì?”

“Ý là cậu rất giống cá vàng thôi.”

“Hừ, thế còn không phải là cười mình hả?”

“Giống cá vàng, nhưng mình không cười cậu.”

Haiz, không bao giờ có thể theo kịp tư duy của cậu ấy được.

“Các cháu có mua cá vàng không?” Lúc này, ông chủ hàng tiến lại gần.

“Loại cá vàng này tên là gì ạ?” Tôi chỉ chú cá vàng màu đen.

“Đây là cá hắc điệp, cháu nhìn xem đuôi của con cá này giống như đôi cánh bướm, nhìn rất thú vị, cho nên mới có cái tên đó.”

Quả nhiên, đuôi của chú cá hắc điệp xòe ra trong nước, giống hệt như cánh bướm.

“Ông chủ, bán cho một đôi.” Nguyên Triệt Dã đứng cạnh lên tiếng.

“Mình có nói là muốn mua đâu.” Tôi ngậy người nhìn cậu ấy.

“Cậu không thích à?”

“Thích, nhưng...”

“Thích là được rồi, đây là món quà sinh nhật năm sau của cậu đấy.”

“A? Năm sau?” Tôi nhìn cậu ấy đầy kinh ngạc, vô cùng băn khoăn, “Sinh nhật năm nay vẫn còn chưa đến, năm sau thì khỏi đi...”

“Cậu chỉ cần phụ trách việc chọn quà là được, mình quyết định mua cho cậu quà sinh nhật trong mười năm tới.”

“A!” Tôi giật mình, “Mười năm? Cậu điên rồi à? Hay là đang đùa?”

Nhưng vẻ mặt của Nguyên Triệt Dã rất nghiêm túc, mắt chăm chú nhìn tôi. Bỗng chốc, tôi cảm thấy trong lòng vô cớ trào dâng cảm giác bất an...

“Nguyên Triệt Dã...”

“Sao?”

“Có phải cậu bị kích động gì không?”

“Không phải, mình chỉ sợ...” Nói đến đây, Nguyên Triệt Dã chợt ngừng bật, trong mắt thoáng lướt qua vẻ u tối, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười rạng rỡ, “Ngốc ạ, dù sao tất cả các món quà, tự cậu phải xách đấy”.

“Hừ! Thì ra cậu đang giày vò mình dưới hình thức khác, có phải không? Bắt mình xách bao nhiêu đồ như vậy.”

Chiều này cũng đủ thâm độc đấy chứ! Quà sinh nhật, tôi không thể nào không nhận, mà không lấy thì thiệt à!

Nguyên Triệt Dã không phủ nhận cũng không trả lời, tôi cuối cùng cũng không cưỡng lại sự cám dỗ, chọn liền một mạch mười món quà sinh nhật.

Điều đáng mừng là, Nguyên Triệt Dã không bắt tôi xách đồ thật, cậu ấy còn chủ động làm nhân viên khuân vác, và chỉ để tôi cầm bình cá vàng.

Chúng tôi sánh bước cùng nhau trở về nhà dưới bầu trời đêm. Nhìn nghiêng gương mặt Nguyên Triệt Dã tỏa sáng dưới ánh trăng, thứ cảm giác hạnh phúc và lo lắng mơ hồ chợt ủa tới.

“Nguyên Triệt Dã, cậu tặng mình quà sinh nhật của mười năm, có phải chứng tỏ, từ nay về sau, sinh nhật nào của mình, cậu cũng ở bên mình phải không?”

“Cậu hy vọng như vậy sao?”

“Ừ. Cậu có biết, trong lòng mình, cậu có ý nghĩa như thế nào không?”

“Là gì?”

Tôi chỉ vào khoảng không phía trước, trả lời: “Không khí!”.

“Không khí?”

“Đúng vậy, cậu đã trở thành không khí của mình rồi. Nếu không có cậu ở bên cạnh, mình dần dần sẽ cảm thấy không thể nào thở được.”

“Ồ ngốc!”

“Ha ha, đồ ngốc sẽ thích một ai đó hết đời này sang đời khác, Diệp Hy Nhã thích Nguyên Triệt Dã hết đời này sang đời khác, đời khác nữa, rất rất nhiều đời...”

Bước chân Nguyên Triệt Dã thoáng dừng lại, sau đó lại bước tiếp.

“Ha ha, làm gì mà có nhiều đời thế! Có lẽ... có lẽ mình sẽ rời khỏi thế giới này trước cậu đấy...”

Cậu ấy nói câu này hết sức khê khàng, nhưng lại khiến tôi vô cùng lo sợ.

“Không đâu, cậu sẽ cùng mình sống đến già! Nếu như cậu thực sự rời khỏi thế giới này trước... vậy thì, mình sẽ cùng cậu rời bỏ, giống như trong phim vậy!”

Nguyên Triệt Dã gần như bị lời thề nguyện của tôi làm cho hoảng sợ, đứng sững lại, không hề lên tiếng.

“Bởi vì mình đã nói, không bao giờ bỏ mặc cậu! Chắc chắn mình sẽ làm được!” Tôi nhìn chăm chú vào mắt cậu ấy, nói rành rọt từng chữ một.

“Ngốc ạ!” Nguyên Triệt Dã chậm rãi thốt ra hai từ, ánh mắt trong sáng dịu dàng giống như một chiếc lông chim khê khàng vuốt ve trái tim tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cậu ấy dùng giọng điệu này gọi tôi, cũng không gọi tôi là đồ ngốc, mà là ngốc ạ.

Thực ra, đồ ngốc và ngốc ạ cũng không khác nhau là mấy nhỉ? Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy, lần này, hai chữ giản đơn thốt ra từ miệng cậu ấy ẩn giấu thứ cảm xúc nào đó mà tôi không thể nào nắm bắt được.

Trong thoáng chốc, chúng tôi đã đi đến cổng nhà tôi.

“Ôi, làm nhân viên khuôn vác thật không dễ dàng chút nào, mệt chết đi được!” Nguyên Triệt Dã đặt tất cả các món đồ vào lòng tôi, sau đó khê búng ngón tay vào trán tôi, “Mang vào nhà và giữ gìn cẩn thận đấy, đừng làm mất nhé”.

“Ừ!” Tôi hào hứng gật đầu. Chưa bao giờ tôi nhận được một lúc nhiều quà như vậy. Đêm nay, chắc chắn ngủ mơ cũng phải bật cười.

Nguyên Triệt Dã bước đi mấy bước, rồi quay đầu lại: “Hy Nhã, chúc ngủ ngon!”

Nghe thấy lời chào tạm biệt của cậu ấy, tôi ngẩn người mỉm cười.

Lần đầu tiên nghe thấy cậu ấy gọi tên tôi dịu dàng khê khàng đến thế.

Lần đầu tiên không mang theo sắc thái bông đùa giễu cợt.

Lần đầu tiên có vẻ như... đang trịnh trọng hứa nguyện sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi.

Không khí xung quanh như đang reo vui nhảy múa. Nhìn bóng lưng cậu ấy quay đi chuẩn bị rời khỏi đó, tôi chợt nhớ ra việc quan trọng nhất, “Nguyên Triệt Dã, câu trả lời của câu hỏi đó...”.

“Đối với cậu, mình có phải là người đặc biệt hay không?”

Nguyên Triệt Dã quay lại, do khoảng cách khá xa, nụ cười trên mặt cậu ấy trở nên hơi mờ ảo.

Cậu ấy từ từ tiến lại gần tôi, sau đó ôm chầm lấy tôi.

Tôi và cậu ấy bị ngăn cách bởi những món quà, nhưng tôi có thể nghe rõ tiếng nhịp đập trái tim của cả tôi và cậu.

Thình thịch!

Thình thịch!

Tiếng nhịp đập con tim hòa lẫn cùng nhau.

Nguyên Triệt Dã ôm tôi thật chặt, thật lâu, khiến tôi nhớ đến lần đầu tiên đến nhà cậu ấy, dưới ánh đèn đường cậu ấy đã ôm tôi, cũng ôm chặt như thế này... có vẻ như lo sợ mất đi thứ gì đó...

Cảm giác bất an bỗng dâng trào trong tôi, trước mắt tôi chợt hiện ra khung cảnh chúng tôi cùng bắt đom đóm.

Cậu ấy thận trọng thả đom đóm vào lòng bàn tay tôi. Nhưng tôi còn chưa kịp khép hai bàn tay lại, con đom đóm đã tung bay đôi cánh mỏng manh, bay vụt đi mất.

Ánh sáng xanh bay lượn giữa không trung, tuyệt đẹp nhưng lại có vẻ không chân thực...

Thời gian chậm chậm trôi, cuối cùng cậu ấy cũng buông tôi ra. Sau khi nhìn tôi thật lâu, cậu ấy quay người, vẫn giống như lần đầu ôm tôi, giơ tay lên vẫy chào khi đã quay lưng lại phía tôi.

“Ngày mai nhé, ngày mai đến trường sẽ nói cho cậu biết đáp án.”

“Lại thế nữa rồi!”

Tôi thấy hơi bất mãn, nhưng bóng cậu ấy đã nhanh chóng biến mất ở ngã rẽ.

Đúng thật là, câu hỏi đó thực sự khó trả lời đến thế sao?

Nhưng khi tôi nhìn thấy đồng quà trong tay mình, lập tức trút bỏ hết mọi sự bất an trong lòng, một lần nữa nở nụ cười ngọt ngào.

22. Chương 12

Nhật ký 12:

Bí mật mãi mãi không muốn biết

Thứ Sáu, ngày 12 tháng 8, trời mưa.

Có phải bạn cũng đã từng trải qua sự việc như thế này?

Vẫn luôn muốn biết một việc nào đó

Một bí mật đã hỏi vô số lần, nhưng vẫn không có câu trả lời

Đến một ngày nào đó, cuối cùng cũng có được đáp án

Không những không hề cảm thấy vui mừng,

Ngược lại, tâm trạng đau đớn xót xa trào dâng tột cùng

Chỉ hy vọng, mình mãi mãi không bao giờ biết điều đó.

Ngày hôm sau, sắc trời u ám, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng đang hết sức vui mừng của tôi.

Sân trường trong thời gian học hè không ồn ào như trong năm học, nhưng với một người buổi đầu trở lại trường sau cuộc phẫu thuật như tôi thì nó vẫn thật thân thiết, thậm chí còn rất vui nữa.

Tôi rảo bước trên con đường nhỏ dọc sân trường, vừa đi vừa ngắm nhìn dãy đeo hình con ếch trên chiếc điện thoại, đây là một trong mười món quà sinh nhật hôm qua, còn một chiếc cùng đôi thể này nữa, đợi lát nữa sẽ tặng cho Nguyên Triệt Dã khi cậu ấy trả lời câu hỏi đó.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ tôi mong gặp ai như mong gặp Nguyên Triệt Dã lúc này.

Tôi bước vào lớp và nhận ra rằng Nguyên Triệt Dã vẫn chưa đến.

“Chào Vy Vy.”

Tôi ngồi xuống chào cô bạn ngồi bên cạnh. Vy Vy chẳng thèm để ý đến tôi mà quay ra sau buôn chuyện.

“Này, biết gì chưa? Nguyên Triệt Dã sắp chuyển trường rồi đấy.”

“Không thể nào, tin của cậu có chính xác không đây?”

“Nếu Triệt Dã chuyển trường thì mình cũng chuyển theo cậu ấy, hi hi...”

“Mình cũng có nghe! Mà lạ thật đấy, việc cậu ấy chuyển đến đây vốn cũng lạ lắm.”

“VẬY Ờ...”

Như sét đánh bên tai, tôi kinh hoàng đứng bật dậy, không dám tin vào những gì tai mình nghe được nữa.

Vừa mới hôm qua gặp Nguyên Triệt Dã, có thấy cậu ấy nói gì với mình đâu.

Không đâu. Tôi tự an ủi mình, đây chắc chắn là tin đồn nhầm rồi!

“Nghe nói có một cô gái đến giúp cậu ấy làm thủ tục chuyển trường...”

“Mình cũng nhìn thấy, trông xinh xắn lắm, khí chất giống như công chúa vậy...”

“Lẽ nào... lẽ nào, Triệt Dã mà mình yêu thương đã có bạn gái rồi sao?”

“Cậu bỏ ý nghĩ đó đi, kể cả chưa có bạn gái, Triệt Dã cũng chẳng thèm thích cậu đâu...”

...

Không thể giữ im lặng được nữa, tôi ngắt lời họ bằng giọng bức tức: “Các cậu - ai chính mắt nhìn thấy cô công chúa gì đó rồi? Còn nữa, chính tai các cậu nghe thấy Nguyên Triệt Dã nói chuyển trường sao? Nhất định là không, nhất định cậu ấy sẽ không chuyển đi”.

Cậu ấy và tôi chẳng phải còn lời nguyền ước mười năm đó hay sao?

Vì thế, nhất định cậu ấy sẽ không đi.

“Này! Cậu là gì của Triệt Dã chứ? Ai chẳng biết thường ngày đều là tự cậu cứ quẩn lấy cậu ấy đấy chứ?”

“Đúng vậy, là do cậu hiểu biết nông cạn thì phải chịu thôi, bọn tôi cũng chẳng muốn nói với cậu làm gì!”

“Tôi sẽ đi gặp cậu ấy để hỏi cho ra nhẽ!” Tôi đỏ mặt chạy vội ra khỏi lớp, bỏ lại tiếng cười giễu cợt của các bạn.

Liệu có thật không?

Lẽ nào lại thật như vậy sao?

Nguyên Triệt Dã, cậu không thể làm thế...

Tôi dốc sức chạy, lòng càng lúc càng bất an, nỗi lo lắng như choán hết tâm hồn tôi.

Nguyên Triệt Dã, sao cậu chuyển trường mà không nói gì với mình?

Cậu không biết rằng cậu đã là một phần cuộc sống của mình rồi sao?

Cậu có biết là mình không thể rời xa cậu được nữa không?

“Cậu ở đâu? Đồ xấu xa! Mau ra đây cho tôi!”

“Đồ xấu xa Nguyên Triệt Dã! Ra đây!”

Không biết nước mắt đã trào ra từ lúc nào, tôi đau lòng hét gọi cái tên quen thuộc ấy, mà con tim nhói đau như sắp bị nát vụn bất cứ lúc nào.

Bỗng dưng...

“Em là cún con, em là cún yêu, cún con mau nghe điện thoại đi...” Chiếc điện thoại rung lên trong túi áo cùng tiếng chuông vang.

Tôi lôi chiếc điện thoại ra nhìn, thật không ngờ, số gọi đến chính là của Nguyên Triệt Dã!

Tôi vội vàng bấm nút nghe.

“A lô, có phải Nguyên Triệt Dã không?”

“ ... ”

“A lô, Nguyên Triệt Dã, sao cậu không nói gì thế?”

“ ... ”

“Nguyên Triệt Dã, mình muốn gặp cậu ngay bây giờ.”

Đầu kia điện thoại vẫn không thấy nói gì, rất im ắng, nhưng sự yên lặng khiến tôi hoảng hốt. Chính lúc tôi tưởng đầu kia đã tắt máy, thì một giọng nói quen thuộc nhưng trầm ngâm vang bên tai tôi.

“Mười phút nữa gặp nhau ở rừng samu phía sau thư viện nhé.”

“A lô, Nguyên Triệt Dã...”

Tôi định nói tiếp, nhưng điện thoại đã vang lên tiếng “tút TUT TUT”.

Thư viện của trường cấp ba Dục Phong là một địa điểm phong cảnh mỹ lệ, bởi nó được xây bên cạnh công viên, dựa vào núi và trước mặt là hồ, kiến trúc tổng thể theo kiểu biệt thự phương Tây, nhưng ở những chi tiết tinh tế vẫn mang phong cách Trung Quốc, nên nó đã kết hợp được hài hòa giữa kiến trúc Đông - Tây.

Phía sau thư viện là một rừng samu, nhiều học sinh thường mang sách đến nơi yên tĩnh này học bài. Buổi tối, đây cũng là nơi lý tưởng cho các cặp tình nhân tâm sự chuyện trò.

Tôi leo lên núi từ cửa sau thư viện, lúc sau đã nhìn thấy Nguyên Triệt Dã dưới gốc cây samu vàng. Hôm nay cậu ấy mặc chiếc áo phông màu đen. Nhưng có lẽ cậu ấy không biết là mình không hợp với màu đen, vì nụ cười của cậu ấy rạng rỡ dịu dàng thế cơ mà.

Đúng lúc tôi mỉm cười định cất tiếng chào, liền phát hiện thấy một cô gái đứng bên cạnh cậu ấy. Cô gái ôm cánh tay Nguyên Triệt Dã, còn thân thiết dựa vào vai cậu ấy, có vẻ như hai người đang thì thầm điều gì đó.

Tay tôi đang run run vẫy chào, đúng lúc cô gái ấy ngược nhìn tôi, lộ ra nét mặt xinh xắn đẹp như một nàng công chúa.

Lập tức, tai tôi vang lên lời nói của Vy Vy: “Nghe nói có một cô gái đến giúp cậu ấy làm thủ tục chuyển trường...”.

“Mình cũng nhìn thấy, trông xinh xắn lắm, khí chất giống như công chúa vậy...”

“Lẽ nào... lẽ nào, Triệt Dã mà mình yêu thương đã có bạn gái rồi sao?”

“Cậu bỏ ý nghĩ đó đi, kể cả chưa có bạn gái, Triệt Dã cũng chẳng thèm thích cậu đâu...”

Lẽ nào cô gái mà các bạn nói đến chính là cô ấy sao?

Không! Không thể nào!

Cũng có thể cô gái này chỉ là bạn bình thường của Nguyên Triệt Dã thôi, có thể tin đồn ấy không có căn cứ, có lẽ...

Tóm lại, tất cả đều không thể là sự thật được!

Tôi bước nhanh về phía Nguyên Triệt Dã. Nhưng càng gần họ, cảm giác lo sợ không kiểm soát nổi mình lại càng ôm riết lấy lòng tôi, khiến tôi suýt không chịu nổi mà quay người bỏ chạy.

Nhưng tôi vẫn cố kiên cường bước từng bước đến trước mặt Nguyên Triệt Dã.

“Cậu hẹn mình ra đây có chuyện gì vậy?” Tôi cố gắng giữ giọng bình tĩnh, không để cậu ấy nhận thấy ngữ điệu khác lạ.

“Tối qua mình đã đồng ý sẽ trả lời câu hỏi của cậu.” Nguyên Triệt Dã kéo cô gái bên cạnh, bình tĩnh lạ thường, “Nhưng trước khi trả lời, mình muốn giới thiệu với cậu. Diệp Hy Nhã, đây là bạn gái mình - Giang Thượng Tuyết. Trước đây, chẳng phải cậu bảo mình có bí mật gì sao? Cô ấy chính là bí mật của mình đấy”.

Giây phút ấy, gió như ngừng thổi, cả rừng samu và thế giới bên ngoài bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyên Triệt Dã tàn nhẫn như một lưỡi dao, nó che lấp bầu không khí xung quanh tôi, khiến tôi như ngừng thở.

Cô ấy là bạn gái mình - Giang Thượng Tuyết...

Cô ấy chính là bí mật của mình đấy.

Tôi nhớ đến hai quyển nhật ký ấy, tôi cũng đã từng muốn trao đổi nhật ký để biết được bí mật của cậu ấy, thì ra là như vậy...

Sao mà tàn khốc đến thế...

Con tim như bị hàng ngàn lưỡi dao đâm, bỗng chốc trở nên tê dại...

“Đừng đùa nữa, Nguyên Triệt Dã!

Hôm nay đâu phải là ngày Cá tháng Tư.” Tôi hét lên vô vọng.

“Hy Nhã, cậu hãy nghe mình nói.” Nguyên Triệt Dã vẫn nắm chặt tay cô gái bên cạnh, nhìn cô bằng đôi mắt yêu thương rồi nói với tôi, “Trước khi chuyển đến đây học, mình và Tuyết Nhi đã yêu nhau. Trước đây, giữa mình và cô ấy có sự hiểu nhầm nên chia tay, vì bức bối, mình đã chuyển đến đây học. Nhưng mấy hôm trước, cô ấy đến đây tìm mình, mình mới biết, thì ra tất cả đều là hiểu lầm. Từ trước tới giờ, mình luôn thích cô ấy, vì thế mình phải quay lại thành phố cùng cô ấy, Hy Nhã...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Tôi đau khổ ngắt lời cậu ấy, thảo nào mà từ trước đến nay, cậu ấy không nói thích tôi; thảo nào mà sau khi tôi lấy hết dũng khí để bày tỏ lòng mình, cậu ấy lại chỉ đồng ý làm bạn với tôi, thì ra đây chính là đáp án.

“Đừng rầu rĩ khóc lóc như vậy, đồ ngốc, chúng ta vẫn là bạn tốt phải không?” Nguyên Triệt Dã đưa tay nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên má tôi không biết trào ra từ lúc nào.

Bạn ư...

Thì ra trong suy nghĩ của cậu ấy, tôi chỉ luôn là một người bạn bình thường chứ không phải là người để cậu thích và chung sống trọn đời được. Còn người trong mộng thực sự của cậu ấy lại là một người khác.

“Vậy việc cậu chuyển trường là đúng, phải không?” Trầm lặng một lát, tôi cố giấu nỗi đau trong lòng, lên tiếng hỏi.

“Ừ. Mình đã làm thủ tục chuyển trường rồi, cũng sắp rời khỏi thành phố này rồi. Trước khi đi, nếu không tạm biệt người bạn tốt nhất Diệp Hy Nhã, mình không an tâm được, vì thế mới hẹn cậu ra đây. Với lại, Tuyết Nhi cũng rất muốn gặp cậu.”

“A, cậu là Diệp Hy Nhã, mình đã nghe nhiều về cậu mà hôm nay mới được gặp mặt! Triệt Dã nói cậu là một cô gái rất tốt bụng.” Giang Thượng Tuyết cười dịu dàng, chìa bàn tay về phía tôi, “Mình rất muốn làm bạn với cậu, có được không?”

Tôi lặng đi. Tôi cảm thấy Giang Thượng Tuyết là một cô gái rất tốt, có sự khiêm tốn hòa nhã từ khí thái đến tổ chất, có bản tính dịu dàng có thể bao dung tất cả cho người có tính ương bướng, giống như Thần vậy.

Có lẽ một cô gái như vậy mới thực sự phù hợp với Nguyên Triệt Dã...

Tôi do dự đưa bàn tay về phía cô ấy, nhưng nước mắt lại trào, rơi xuống tay, làm mu bàn tay tôi bỏng rát.

Không cam tâm! Tôi thực sự không cam tâm!

“Hy Nhã, cậu sao vậy?” Giang Thượng Tuyết hoảng hốt nhìn tôi nước mắt đang trào ra giàn giụa, rồi lại nhìn Nguyên Triệt Dã với ánh mắt đầy thắc mắc.

“Cô ấy đang chúc phúc cho anh đi đường may mắn ấy, vui quá nên không kìm được nước mắt phải không?” Nguyên Triệt Dã nhẹ nhàng vỗ vai Giang Thượng Tuyết an ủi để cô ấy đừng lo lắng, rồi nhẹ nhàng bước lại phía tôi, “Cậu khóc như vậy thì làm sao mình có thể trả lời câu hỏi của cậu được”.

“Không cần đâu, mình không muốn biết nữa. Hu hu.”

“Thật không muốn biết à?”

“Ừ...” Tôi chỉ muốn khóc, khóc hết nước mắt, khóc để nhấn chìm mình vào nước mắt.

“Sao hôm nay thời tiết lại chẳng ra sao vậy nhỉ!” Cậu ấy vờ lơ đi tiếng khóc nức nở của tôi bằng một câu nói chẳng ăn nhập gì với nội dung câu chuyện cả.

Tôi chợt ngừng khóc, ngược mắt lên nhìn trời. Quả thực, bầu trời u ám đang bị những tầng mây dày đặc che phủ, có vẻ như một trận mưa lớn có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào.

“Hy Nhã, cậu có thể khiến ông trời trong xanh lên một chút được không? Hôm nay mình phải đi rồi.” Nguyên Triệt Dã chớp chớp mắt nhìn tôi.

“... Gì cơ?”

“Cầu chúc ông trời sẽ trong xanh như khuôn mặt của Hy Nhã vậy!” Nguyên Triệt Dã nói rồi đưa tay lau nước mắt trên má tôi. Lúc này, tôi cảm nhận thấy chưa bao giờ cậu ấy lại nhẹ nhàng đến thế, ngón tay còn hơi run run nữa.

“Đừng làm ông trời u ám nữa.” Lau xong, cậu ấy nghiêm khắc “cảnh cáo” tôi.

“Ừm”. Tôi ghen ngào, cổ nuốt nước mắt vào lòng.

“Hy Nhã, giờ chúng ta vẫn là bạn tốt mà! Là bạn tốt, chẳng phải cậu cũng nên nói hai tiếng tạm biệt với người sắp đi xa như mình sao?”

“Mình...”

Tôi không thốt lên lời...

Tôi không nói nổi câu “Cậu có thể đừng đi không?”

Tôi không thể níu chân cậu ấy, bởi vì tôi chỉ là “bạn tốt” của cậu ấy, chẳng có tư cách gì mà xin cậu ấy ở lại vì tôi cả.

“Cậu đi rồi, còn liên lạc với mình nữa không?”

“Ừ. Mình sẽ nhắn tin cho cậu.” Cậu ấy trả lời dứt khoát.

“Gọi điện thì sao?”

“Cũng sẽ gọi điện nữa.”

“Có tặng quà sinh nhật cho mình nữa không?”

“Cậu đúng là tham lam! Tối qua mình đã tặng cậu nhiều lắm rồi còn gì!” Cậu cười trêu, “Cậu còn muốn thứ gì? Mình sẽ xem xét”.

“Không khí.”

Tôi vừa nói xong, mặt Triệt Dã chợt tối sầm lại.

Giang Thượng Tuyết ở bên nhìn thần sắc biến đổi thất thường của hai chúng tôi, mặc dù cũng thắc mắc nhưng không lên tiếng.

Bầu trời âm u có tiếng sấm dội lại, đúng là sắp mưa rồi.

Trong sự trầm mặc, tôi nén đau khổ, cố gắng mở lời: “Mình đùa đấy... mình... mình cũng muốn tặng cậu một món quà... cuốn nhật ký đó... mình muốn đưa cho cậu, chờ mình nhé!”.

Nói xong, còn chưa kịp nhìn nét mặt cậu ấy, tôi đã vội vàng quay người chạy đi.

Tôi không quay đầu lại, bởi vì tôi thực sự rất sợ, sợ rằng nhìn mắt cậu lần nữa, nước mắt tích tụ trong khoang mắt sẽ không nhịn được nữa mà trào ra giàn giụa.

Nỗi đau trong lòng đè nặng như núi, tôi cắn nát môi mình, tôi cố nuốt vị mặn trên bờ môi.

Người mình thích như vậy.

Người mình coi như là cuộc sống ấy.

Người mình coi là món quà ý nghĩa nhất của cuộc sống ấy.

Giờ đây, cậu ấy lại có một người khác để theo đuổi, lại rời xa thành phố này, có lẽ chẳng thể gặp mặt được nữa...

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, trước mắt tôi hiện ra những hình ảnh nhòe nhoẹt.

Lần đầu gặp gỡ - mùi thơm khác biệt của cậu ấy đã lay động con tim tôi, nụ cười rạng rỡ trong sáng bỗng chốc mê hoặc tôi...

Lần đầu khiến tôi cảm thấy ảm áp - trên đường chạy tiếp sức dài vô tận, tôi đã ngã, mọi người đều ghét bỏ tôi, chỉ mình cậu ấy là không, cậu ấy đã nói tôi là “nàng tiên cá bị thương”...

Lần đầu khiến tôi cảm thấy hạnh phúc - những con đom đóm bay lượn khắp trời, vệt lướt qua kẽ tay tôi, chính là hạnh phúc cậu ấy đã đặt vào lòng bàn tay tôi.

...

Những hình ảnh đẹp để ấy gợi lên bao hồi ức và hy vọng của tôi. Tất cả những cảm xúc ấy tôi đều ghi lại trong cuốn nhật ký muốn trao cho cậu.

Muốn quên đi thực sự chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nguyên Triệt Dã, khi đọc xong cuốn nhật ký của mình, cậu sẽ hiểu cậu mới thực sự là ngốc nghếch! Cậu mới thực sự là kẻ ngốc!

Tại sao lại rời xa mình? Rời xa người thích cậu như vậy, đó là mất mát của cậu, cậu có biết không?

Nhưng...

Khi tôi vừa thở hổn hển vừa cầm cuốn nhật ký quay lại chỗ cũ thì đã không nhìn thấy bóng dáng Nguyên Triệt Dã đâu nữa.

Lòng tôi bỗng nhói đau như không còn hơi thở nữa.

Nguyên Triệt Dã, lẽ nào chỉ một chút thời gian ít ỏi ấy, mà cậu cũng không nỡ chờ sao? Đến câu tạm biệt còn chưa nói mà đã đi rồi sao?

Tôi mệt mỏi quy xuống, ngẩng người ngược nhìn trời hồi lâu, khao khát Triệt Dã bất ngờ xuất hiện.

Chính lúc tôi tưởng rằng mình sắp bị ngạt thở vì nước mắt, thì tôi phát hiện là trời đã mưa.

Những người đang cầm ô xung quanh đều nhìn tôi với ánh mắt khác thường, một cô gái toàn thân ướt sũng, mặt thần thờ như vừa mất thứ gì đó quý giá nhất đang quỳ dưới mưa.

Mọi hình ảnh trước mắt tôi đều nhạt nhòa trong làn mưa, không còn rõ nét nữa, duy chỉ có nét mặt của người ấy thì ngày càng rõ.

Tóc vàng mắt sáng, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ngày hè. Từng nét từng nét khắc đậm trong tim tôi, khiến lòng tôi đau như cắt...

“Hy Nhã, em sao thế?”

Giọng nói sao mà quen thế, ảm áp thân mật thế. Là ai vậy? Có phải Nguyên Triệt Dã không?

Tôi mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt cũng quen thuộc khác, không phải Nguyên Triệt Dã.

“Hy Nhã, trông em như hồn xiêu phách lạc vậy, xảy ra chuyện gì à?”

Thần giữ chặt cánh tay tôi, bầu trời cũng dần chuyển sang xanh trong hơn, không còn giọt mưa nào rơi nữa.

Tôi nhìn gương mặt dịu dàng và tuấn tú của Thần, chẳng thể nào kìm nén nổi nữa, tôi ngã vào lòng anh gào khóc: “Thần ơi, cậu ấy đi rồi, đi rồi! Lần trước em đoán không sai! Đúng là cậu ấy đã có bạn gái rồi. Em thua rồi! Thua thật rồi...”.

Nói xong, trước mắt chợt tối đen, tôi rơi vào một thế giới hoàn toàn xa lạ...

Tưởng rằng trong giấc ngủ sẽ không có nỗi đau, nhưng trong giấc mơ, tại sao bóng lưng Nguyên Triệt Dã lại xuất hiện? Cậu ấy càng đi càng xa...

tôi lấy hết sức gọi tên cậu ấy, nhưng cậu ấy không nghe thấy, tôi dốc sức đuổi theo cũng không đuổi kịp? Vậy là cả khi ngủ, tôi cũng đau lòng, cũng khổ sở và tuyệt vọng như lúc tỉnh.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đã ở nhà và nằm trên chiếc giường ấm áp, Thần vẫn đang ngồi bên. “Hy Nhã, em cảm thấy thế nào rồi?”

Nét mặt Thần hiện ra nụ cười ấm áp, nhưng mắt lại toát lên vẻ lo lắng. Tôi gắng gượng mỉm cười: “Em không sao, nhưng chỉ muốn yên tĩnh một mình thôi”.

“Vì thế, có thể để em lại một mình được không?” Tôi nói xong, liền cố đẩy Thần ra khỏi phòng rồi đóng sập cửa lại, để mặc anh ở ngoài gọi đầy lo lắng.

Tôi ngồi trên tấm phản, bó gối một mình, đối mặt với bức tường trắng như tuyết, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Em xin lỗi nhé, Thần.

Em không thể nhìn mặt anh lúc này, vì không muốn lừa dối anh.

Giờ cảm xúc của em không ổn, rất không ổn...

Mắt tôi nhắm nghiền mà nước mắt cứ tuôn trào.

Nỗi đau khôn tả này không biết bao giờ mới chấm dứt, tôi khóc mệt rồi lăn ra ngủ, tỉnh rồi không nín nổi lòng, lại tiếp tục khóc.

Màn đêm bất giác ập xuống, cả căn phòng dần bị màu đen bao phủ.

Giống như trái tim tôi vậy, nó đã bị rơi xuống địa ngục không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, mất đi ánh sáng và sự ấm áp.

Thần không bỏ đi, anh vẫn luôn ở bên tôi, thỉnh thoảng lại đến cạnh cửa nói chuyện với tôi, động viên, an ủi tôi.

“Hy Nhã, em ra ăn chút gì đó đi?”

“Hy Nhã, em như vậy, anh lo lắm.”

“Hy Nhã, ra ngoài hít thở chút không khí cho thoải mái nhé.”

“Hy Nhã, em có nghe không đấy? Em mà không ra là anh gọi điện báo bố em về đấy.”

Câu nói cuối cùng đã có tác dụng. Từ nhỏ đến lớn, tôi toàn làm bố phiền lòng, khó khăn lắm mới chữa khỏi bệnh cho tôi, ông như trút được gánh nặng bao năm nay, lẽ nào giờ tôi lại khiến ông phiền não và thêm áp lực mới hay sao? Diệp Hy Nhã, mày không được lại bướng bỉnh như vậy nữa...

“Lách cách” - Tôi mở cửa.

Quả nhiên là Thần bị bất ngờ, anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn tôi: “Hy Nhã, cuối cùng em cũng nghĩ thông suốt được rồi? Để anh đi nấu chút gì đó nóng cho em ăn nhé!”.

“Em không ăn đâu.” Tôi quả quyết lắc đầu, rồi bước vào nhà tắm.

Đừng nghĩ mãi đến Nguyên Triệt Dã nữa, Diệp Hy Nhã, cậu ấy không thuộc về mày đâu.

Dù mày có khóc đến tan nát con tim thì cậu ấy cũng không quay lại mà.

Tôi nằm trong bồn tắm, ra lệnh cho mình thư giãn hoàn toàn, không nghĩ về bất cứ điều gì. Dần dần, cả cơ thể lẫn ý chí dường như đều cách ly tuyệt đối với thế giới bên ngoài.

Trạng thái không ý thức thật tuyệt, sẽ không cảm nhận thấy khổ đau nữa. Tôi thực sự mong muốn cứ như vậy mà ngủ thiếp đi luôn...

Uỳnh!

Uỳnh uyỳnh!

“Hy Nhã, em sắp làm ngập cả phòng tắm rồi, em có biết không?” Giọng nói lo lắng của Thần cùng với tiếng gõ cửa vang lên.

“Hy Nhã, em đừng nhốt mình lại như vậy được không? Bất kể như thế nào, còn có anh và bố em luôn ở bên em. Anh và bố em sẽ luôn bảo vệ em, em không bao giờ cô đơn một mình, mãi mãi không cô đơn.”

“Em còn nhớ hồi nhỏ em mất ngủ, anh hát cho em khúc hát đưa nôi không? Thực ra, anh chưa bao giờ nói cho em biết, khúc hát đó là do bố em dạy anh, sau đó bảo anh dỗ em.”

Khúc hát đưa nôi? Những vần điệu êm ái đó, là do người bố không giỏi bày tỏ tình cảm của tôi dạy cho Thần ư?

Nhớ lại ngày xưa, mỗi lần bị bạn bè bắt nạt, đêm về gặp ác mộng, Thần luôn ngâm nga khúc hát này cho tôi nghe. Điệu nhạc uyển chuyển êm ái đó thường nhanh chóng ru tôi vào giấc ngủ. Thì ra, đó đều là ý tưởng của bố tôi?

Một nguồn hơi ấm chảy vào tim tôi. Đúng vậy, bất kể như thế nào đi nữa, tôi vẫn có bố và Thần. Dù cho Nguyên Triệt Dã không thích tôi, chỉ ít bên cạnh tôi còn có hai người coi tôi như vật báu.

Tôi ngẩng lên vịn vò nước, đứng dậy, bước ra khỏi bồn nước.

Khi tôi xuất hiện lại trước mặt Thần, gắng gượng nở một nụ cười: “Sao vừa rồi anh không xông vào xem em thế nào? Anh không sợ em tự sát sao?”

Thần bê ra đồ ăn nóng hổi, cười dịu dàng: “Vì anh biết Hy Nhã sống rất kiên cường, rất kiên cường, nên nhất định không dễ gì bị đánh gục”.

Dù anh nói như vậy, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa một nỗi lo lắng không thể che giấu được. Không giống với anh ngày thường chút nào.

Thần, bộ dạng em thế này, lại dọa cho anh sợ phải không?”

“Ha ha, một chút, thế nên em phải phần chấn lại.”

“Khó khăn đấy, nhưng nếu ngày mai Thần đưa em đi chơi, sẽ khác đấy.”

“Ha ha.” Thần xoa xoa tóc tôi, “Ngày mai đi học như thường lệ.”

“Không được, Thần, anh ác thế...” Tôi làm ra vẻ không hài lòng trách móc anh, đồng thời dùng đũa gấp lung tung thức ăn vào bát, nhưng đang gấp bỗng nhiên dừng lại, “Thần à...”.

“Hả?”

“Anh thấy... Nguyên Triệt Dã, cậu ấy có thích em chút nào không?” Do dự một hồi, tôi vẫn không cảm lòng được, hỏi câu đó ra.

“Việc này... cũng có thể chỉ chính Hy Nhã em mới có ỉnhể tìm được đáp án.” Thần ngập ngừng trả lời.

“Nhưng, Thần, em không tìm ra câu trả lời... Nguyên Triệt Dã và cô gái Giang Thượng Tuyết ấy... trông họ rất tình cảm...” Tôi nói lắp ba lắp bắp, bỗng phát hiện thần thái của người đối diện trông có chút thất thần. Đúng lúc tôi nghĩ Thần không nghe lời mình nói, anh đột nhiên ngắt lời tôi một cách dứt khoát: “Hy Nhã, đã như vậy, em nên hoàn toàn buông tay. Sau này đừng làm phiền họ nữa, được không?”.

“Thần? Anh nói gì thế?” Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Thần, “Ngay cả anh cũng muốn em từ bỏ ư? Lẽ nào, em thật sự không nên tiếp tục yêu Nguyên Triệt Dã nữa ư?” Khi nói như vậy, trái tim và dây thanh quản của tôi cùng rung lên mạnh mẽ.

Thì ra, có lúc ngay cả việc đơn thuần thích một người, cũng không được phép...

“Không.” Thần lắc đầu, “Hy Nhã, em hiểu nhầm rồi. Anh chỉ cảm thấy, thích một người, thì phải thích cả những gì người ta thích. Thích cách người ấy nói chuyện, thích cách người ấy sống, thậm chí là... thích người mà người ấy thích”.

“Thậm chí thích... người mà người ấy thích?” Tôi lẩm bẩm lặp lại, “Ý của anh là muốn em chúc phúc cho Nguyên Triệt Dã, coi hạnh phúc của cậu ấy là hạnh phúc của mình ư?”.

“Ừ.” Thần mỉm cười xoa tóc tôi. “Hy Nhã thật là thông minh.”

“Ha ha. Bây giờ anh mới biết à.” Tôi cười, và một miếng cơm vào miệng, nhưng khi nuốt, lần đầu tiên tôi cảm nhận sâu sắc thế nào là “ăn mất vị”.

Trước khi ngủ, khó khăn lắm mới bình ổn tâm trạng, tôi nghĩ về những câu nói của Thần, lời điện thoại ra, nhắn một tin cho số điện thoại quen thuộc ấy.

Triệt Dã, thương lộ bình an.

Đợi rất lâu, không thấy hồi âm, tôi mang theo tâm trạng hụt hẫng, buồn bã, gửi tiếp một tin nhắn nữa:

Hãy nhớ những gì đã hứa với mình, phải giữ liên lạc đấy.

Bấm nút gửi đi, một giọt lệ không ngăn được rơi xuống màn hình điện thoại.

Triệt Dã, cậu nhất định phải hạnh phúc nhé...

Phải hạnh phúc...

23. Chương 13

Nhật ký 13:

Đã quen bị tổn thương một mình

Thứ Năm, ngày 1 tháng 9, trời nắng.

Trước khi đi ngủ và sau khi tỉnh dậy,

Việc làm đầu tiên đã trở thành thói quen là nhớ cậu.

Khi nhìn lên phía trước lớp học,

Trước mắt mình cũng đã quen trông thấy khuôn mặt của cậu.

Cho dù cậu đã nói với mình những lời thật tàn nhẫn,

Cho dù cậu đối xử với mình thật hờ hững,

Nhưng khi thấy người khác phê bình cậu,

Mình vẫn không kiềm chế nổi mà phản bác lại.

Những kỷ niệm chúng ta đã từng có với nhau,

Giờ đây dường như chỉ còn là hồi ức của riêng mình,

Giờ đây, mình đã quen chịu đựng nỗi đau một mình.

Những ngày hè nhanh chóng kết thúc khi tôi vẫn chưa kịp định thần vì chưa chào tạm biệt Nguyên Triệt Dã.

Ngày đầu tiên đi học, lớp học quen thuộc, bạn bè quen thuộc, mùi phấn quen thuộc.

Chỉ duy có một thứ thay đổi, đó là tôi sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy nữa...

“Vy Vy, nghỉ hè vui không?” Tôi cố gắng nở nụ cười thật tươi rồi ngồi xuống chỗ của mình.

“Ồ... bình thường”

Vốn nghĩ Vy Vy sẽ không trả lời, nên khi cô bạn buông một câu đơn giản như vậy, tôi lại thấy hơi ngạc nhiên. Chợt để ý thấy hôm nay trên người cô mặc chiếc váy liền rất đẹp, tôi liền khen: “Váy hôm nay cậu mặc rất đẹp”.

Cô ta liếc tôi một cái, rồi không nói gì nữa.

Không gian như ngưng đọng lại.

Áng sáng bàng bạc màu ánh kim, những hạt bụi bay nhảy trong không trung, trên chiếc bàn phía trước còn lại một hình bóng cô độc.

Đến lúc chuông reo, tôi vẫn ngẩn người, mắt dán vào chiếc bàn trống không phía trước.

Nguyên Triệt Dã hôm nay có lẽ cũng đi học rồi nhỉ? Hy vọng cậu không còn thường xuyên bỏ học như trước nữa.

Tuy tôi và cậu ấy vẫn giữ liên lạc, nhưng không hiểu tại sao, chúng tôi đều tránh nói chuyện trực tiếp mà chỉ chọn cách nhắn tin.

Tôi thường hỏi những việc rất bình thường.

“Ăn cơm chưa?”

“Hôm nay ở đó thời tiết thế nào?”

“Ha ha, chỗ mình mưa rồi...”

...

Tôi cố tránh hỏi những câu như tình hình cậu ấy và bạn gái bây giờ thế nào, có phải rất hạnh phúc không, và... cậu ấy có nhớ tôi... nhớ một người bạn như tôi không.

Không dám hỏi, bởi vì khi nghĩ đến nó, trái tim tôi lại đau nhói.

Những câu trả lời của cậu ấy bao giờ cũng rất đơn giản, thoải mái.

“Lúc ăn thì đương nhiên phải ăn.”

“Cũng được.”

“Nhớ mang ô.”

...

Tôi thường thần thờ cả ngày khi đọc những dòng tin nhắn ấy, cũng chỉ bởi vì cậu ấy không còn gọi tôi là đồ ngốc nữa mà tôi chưa sao quen được, tôi thấy tim mình đau như muốn ngừng thở vậy.

Đúng vậy, tôi đã biến cậu ấy thành không khí.

Nếu quên đi, tôi sẽ không có cách nào để thở...

Vì thế, cho dù là những lời thăm hỏi thưa thớt và đơn giản như vậy, cho dù là những dòng tin nhắn nhạt nhẽo như vậy, tôi cũng vẫn cảm thấy vui, vui vì chúng tôi đã từng gặp mặt.

Chỉ trong quyển nhật ký trao đổi không được gửi đi, tôi mới đem hết những tâm tư, nhớ nhung của mình ra mà ghi lại...

Đến tận tiết học cuối của buổi chiều, tôi vẫn mãi mê đắm chìm trong thế giới riêng của mình cho đến khi đột nhiên một bóng đen to cao che lấp trước mặt tôi.

Tôi ngược lên, khi vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, tôi đã chạm ngay phải gương mặt tức giận khác thường của cô giáo dạy môn vật lý.

“Diệp Hy Nhã!”

“Dạ!”

Tôi đứng phắt dậy, cơ thể phản ứng nhanh đến nỗi gần như không cần đến mệnh lệnh của đại não.

“Em, em, em làm tôi tức chết mất thôi!” Cô giáo vật lý dùng ngón tay trỏ đang run run chỉ ra phía cửa, hít một hơi rồi hét lên: “Get out!”.

Vậy đấy, ngày đi học đầu tiên đã bị cô giáo vật lý lạnh lùng đuổi khỏi lớp học, hai tay giơ bảng giấy trắng đứng phạt ở hành lang.

Tôi bắt lực ngược lên bầu trời trong tranh không một gợn mây thăm oán trách: Nguyên Triệt Dã, đều tại cậu cả!

Đã đi rồi, còn gián tiếp hại người ta.

Thế nhưng...

Nếu phải chọn lựa giữa việc bị phạt và thôi không nhớ nhưng cậu ấy nữa, có lẽ tôi vẫn chọn hình phạt...

Đang mải nghĩ, bỗng liếc mắt đằng xa thấy có người đang đi tới, tôi vội vàng quay người lại, cúi đầu xuống về phía bức tường và đợi cho đến khi tiếng bước chân tiến lại gần, tôi liền vờ như vừa phát hiện ra một điều gì đó thật kinh ngạc:

“Ồ! Con kiến to thế nhỉ!”

Cho dù vậy, tôi vẫn không thể tránh nghe thấy những tiếng cười nhạo của những người vừa đi qua.

Nhưng dù sao như vậy còn hơn là bị người ta chế nhạo ngay trước mặt mình.

Mười mấy phút trôi qua, tôi lại nhìn thấy một người ở đằng xa đang đi tới, lại giở chiêu cũ, tôi nhanh chóng quay người vào trong tường, đầu cúi xuống và chăm chú nhìn vào mặt đất, tiếp tục phát biểu “thuyết con kiến”.

“Ồ, mình chưa bao giờ nhìn thấy một chú kiến dễ thương thế này.”

Tiếng bước chân ngày càng gần và đột nhiên, nó dừng lại ngay sau lưng tôi.

“Chào cậu!”

Tôi cảm giác như bị ai gõ nhẹ vào vai. Mồ hôi chảy ra!

Tôi nhú mày khó chịu, không nhìn thấy tôi đang bận ư?

Tôi chỉ còn cách tiếp tục cúi đầu kêu lên kinh ngạc: “Con kiến to thế này, là cái hay đực nhỉ? Sao cô giáo vật lý cho bài khó thế không biết”.

Mặt đất sắp bị tôi soi cho thủng một lỗ to rồi, người kia cũng nên biết điều mà rút lui đi mới phải chứ?

Thế nhưng...

“Chào cậu! Xin hỏi...”

“Không nhìn thấy người ta đang phải làm một việc quan trọng hay sao...”

Tôi tức giận quay đầu lại, tiếng nói cuối cùng nhanh chóng tan biến vào không khí.

Ngược với ánh sáng là mái tóc đen khẽ bay bay, khuôn mặt sáng sủa khôi ngô, và còn... nụ cười rạng rỡ quen thuộc.

Trong phút chốc... gương mặt đã xuất hiện vô số lần trong ký ức của tôi hiện về, trùng khớp với khuôn mặt đang đứng trước mặt tôi đây.

Tôi ngừng thở.

Tim thất lại.

Trong không khí có mùi vị của định mệnh.

“Này, này...” Người kia vẩy vẩy bàn tay trước mặt tôi.

“Cậu làm cái gì thế hả?” Tôi định thần lại, hỏi về bức bội.

Ai bảo cậu ta trông thấy bộ dạng nhếch nhác của tôi thế này chứ?

Nhưng cậu ta chẳng hề sợ hãi trước bộ dạng đánh đá của tôi, tiếp tục cười nói: “Tớ muốn hỏi một chút, lớp các bạn có bạn gái nào tên Diệp Hy Nhã không?”

“Cậu tìm... bạn tôi có việc gì?” Không được dễ dàng để lộ thân phận trước mặt người lạ, nhất là trong bộ dạng nhếch nhác của tôi lúc này.

“Ý bạn là có, đúng không? Ha ha, thế thì tốt quá rồi.” Cậu ta cười nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng, sau đó hai tay bắt đầu lạo xạo trong túi tìm một thứ gì đó.

“Tớ có một thứ muốn đưa trực tiếp cho bạn ấy.”

Cậu ta bỗng nở nụ cười rạng rỡ với tôi, ánh sáng mặt trời chiếu chênh chếch vào một bên người cậu, phát ra thứ ánh sáng lung linh như trong mơ, như nhân vật vừa bước ra từ truyện tranh, rất không chân thực.

“Ồ...” Tôi ngẩn người ra một lúc, lập tức liên tưởng đến những bộ phim truyền hình đã xem đi xem lại đến phát chán.

Trong lúc nữ diễn viên chính gặp khó khăn nhất...

Nam diễn viên chính với gương mặt đẹp trai, phong độ...

Sẽ xuất hiện cùng với những bông hoa tươi hay những bức thư tình !!!

Trời đất ơi, anh chàng đang đứng trước mặt tôi đây chẳng lẽ đang định...

“Này, cách này của cậu có nhầm quá không đấy hả?”

“Hả?” Cậu ta ngẩn người ra.

“Tôi đã thích người khác rồi, vì thế, cậu nên bỏ cuộc đi.”

“...” Cậu ta tiếp tục nhìn tôi khó hiểu, mấy phút sau, từng tia sáng trong ánh mắt ta cậu bắt đầu giãn dần ra, và nụ cười trên mặt cậu ta trong mắt tôi cũng to dần lên.

Cứ như đã từng quen biết ở đâu đó...

Nụ cười của cậu ta rất sáng và rất giống với người trong ký ức của tôi.

“Chẳng lẽ cậu... chính là Diệp Hy Nhã?” Cậu ta hiểu ngay ra, liền tự giới thiệu:

“Chào cậu, tớ là Hứa Dực.”

Cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới,

phải chịu đựng cái nhìn ấy trong lúc tay phải cầm băng giấy trắng ở hành lang thế này, tôi thật sự không biết nói gì.

Đúng lúc tôi đang định nói không cần phải diễn kịch tiếp nữa thì bên tai vọng tới một âm thanh khiến tôi phải lập tức yên lặng và ra vẻ bất hạnh:

“Diệp Hy Nhã, đã bị phạt cầm băng giấy rồi mà còn có thể đứng nói chuyện được với người khác sao?”

“Thưa cô... em không có, đều tại cậu ta bỗng nhiên...” Tôi thật sự muốn khóc.

“Không cần phải giải thích nữa, xem ra hình phạt sau sẽ phải nặng hơn mới được.”

“Thưa cô...” Tôi cố gắng giải thích, nhân tiện không quên ném cho tên thủ phạm đã hại tôi một cái nhìn đầy oán hận.

Ai ngờ cái tên thủ phạm kia lại mỉm cười với tôi, ánh mắt của hắn truyền đạt một thông tin khiến tôi yên tâm rồi quay sang gọi cô giáo vật lý:

“Thưa cô, bạn ấy không nói chuyện đâu, là do em muốn tìm người nên hỏi thăm bạn ấy thôi ạ.”

Tôi ngây người ra.

Cậu ta thay tôi giải thích với cô giáo... cậu ta đang giải vây giúp cho tôi...

Trước đây, Nguyên Triệt Dã cũng đã từng giúp tôi giải vây trước mặt thầy giáo dạy toán như vậy.

Nhìn nụ cười của Hứa Dực, mắt tôi bỗng cay cay như phải bỏng, suýt chút nữa không cầm được mắt.

Giống quá...

Thật sự là rất giống!

Nụ cười của họ...

Cậu ta và Nguyên Triệt Dã...

Sau đó, không biết cậu ta đã nói những gì với cô giáo vật lý, nhưng cuối cùng cô cũng đã bình tĩnh trở lại và chậm chậm đi vào lớp học.

Người trước mặt tôi khẽ nhếch mép cười có vẻ đắc ý, nói với tôi: “Không cần phải cảm ơn tớ đâu nhé, vì tớ cam tâm tình nguyện mà”.

Bộ dạng ấy...

Cách nói ấy...

“Giống quá...”

Tôi bất chợt muốn giơ tay ra chạm vào cậu ta.

“Giống cái gì cơ?” Cậu ta thắc mắc.

“Giống... một người tôi quen.”

Vừa nói dứt lời, tôi chợt bừng tỉnh trở lại và thấy hơi hối hận, tại sao tôi lại nói vậy với một người lạ cơ chứ?

Hứa Dực mở miệng đang định nói gì đó thì chuông hết giờ reo lên, sau một tiếng “Nghỉ” của cô giáo vật lý, mọi người nhanh chóng ôm cặp chen ra khỏi lớp như bầy ong vỡ tổ.

Hình bóng của Hứa Dực dần dần chìm lấp trong dòng người đông đúc.

Tôi do dự một chút rồi quay vào lớp, lấy ba lô và theo đám người đi ra ngoài phía cổng trường...

Đám đông ồn ào.

Cửa hàng tấp nập.

Tiếc rằng, không một góc nào còn hình bóng người đó nữa.

Tôi không ngồi xe bus, mà men theo con đường trước mặt, tôi bước vô định.

“Diệp Hy Nhã!”

Đột nhiên, phía sau vọng lên giọng nói đầy tức giận.

Tôi do dự quay người lại thì thấy một cậu con trai dáng hơi gầy đang chạy nhanh về phía tôi.

“Cậu là...”

Tôi ngẩn người, trông mặt cậu ta hơi quen, nhưng nhất thời tôi không thể nhớ ra đã gặp cậu ta ở đâu.

“Quên rồi chứ gì? Sam Thanh, người ngồi cạnh cậu trong buổi giao lưu hữu nghị lần trước.”

“À, người tự xưng là một chú sói háo sắc trong một đàn sói xám.” Tôi miễn cưỡng cười... nhớ lại sự việc xảy ra trong buổi họp hôm đó, tim tôi hơi nhói đau.

Sam Thanh nhìn tôi, hỏi vô cùng tức giận: “Nguyên Triệt Dã đâu?”.

“Để làm gì?”

“Còn hỏi để làm gì? Hôm đó, cậu ta đánh tôi phải nằm viện một tuần liền, đúng là đồ khốn kiếp! Mà hai người là tình nhân sao không nói sớm? Nói mau, cậu ta đang ở đâu?”

Lời của Sam Thanh như một dòng điện đánh trúng vào người tôi.

Cái gì? Hôm đó, Triệt Nguyên Dã đã đánh Sam Thanh ư? Sao tôi không có ấn tượng gì nhỉ?

Chẳng lẽ...

Tôi thấp thoáng cảm nhận được điều gì đó, nhưng tôi từ chối nghĩ đến nó, và thế là tôi nói lảng đi: “Không thể như thế được, tôi và cậu ấy từ trước đến nay chỉ là bạn bè thôi, chắc chắn cậu nhầm rồi, vả lại, cậu cũng không cần tìm cậu ấy nữa đâu”.

“Tại sao?” Sam Thanh tỏ ra không tin tưởng lắm.

“Bởi vì cậu ấy và bạn gái cũ đã trở về thành phố trước kia rồi.” Nói xong, tôi đau lòng chuẩn bị quay lưng rời đi.

Thế nhưng, cánh tay tôi bị kéo lại.

“Hả? Hóa ra cậu không phải là bạn gái của cậu ta à? Ha ha, cũng phải, người như cậu ta, cùng một lúc qua lại với nhiều cô gái cũng chẳng có gì lạ. Ngược lại, chính cậu lại đáng thương quá, hay thử làm bạn gái tôi đi? Tôi đảm bảo sẽ không cùng lúc quan hệ mờ ám với nhiều cô gái như Nguyên Triệt Dã đâu.”

Trong lời nói của Sam Thanh mang theo nét giễu cợt của sự đố kỵ, thái độ khinh miệt của cậu ta khiến tôi bỗng dưng thấy vô cùng phẫn nộ.

“Nguyên Triệt Dã không phải là người như cậu nói. Cậu ấy không đời nào có quan hệ mờ ám với nhiều cô gái cùng một lúc.” Tôi lớn tiếng phản bác cậu ta, dường như trong đó còn kèm theo cả những nỗi niềm đã bị kìm nén và chất chứa trong lòng từ bấy lâu, “Cậu ấy không bao giờ dễ dàng nói thích một ai đó. Chẳng qua cậu ấy quá tốt, quá lương thiện, cho dù không thích nhưng cũng vì không muốn để đối phương buồn nên đã đồng ý làm bạn, chứ không phải là loại người như cậu nói”.

“Ồ, ha ha. Thế à? Đến bây giờ mà cậu vẫn còn bênh cậu ta thế. Không phải cậu ta đã đá cậu rồi hay sao?”

“Không liên quan đến cậu!”

Thái độ quá kích động của tôi khiến Sam Thanh cảm thấy mất hứng, cậu ta cười gượng mấy tiếng, nhìn về mặt lạnh lùng của tôi rồi xua xua tay, hậm hực bỏ đi.

Chỉ đến khi bóng cậu ta hoàn toàn biến mất khỏi con đường, người tôi mới mềm nhũn ra như mất đi toàn bộ sức lực.

Tôi quỳ xuống đất, tay ôm chặt lấy mặt, bao nhiêu chua xót trong mắt không còn kìm nén được nữa.

Những lời vừa vượt khỏi miệng khiến tôi hiểu ra một sự thật.

Sự thật đó khá tàn nhẫn, tàn nhẫn đến nỗi dường như tôi không thể chịu đựng nổi.

Đó chính là...

Nguyên Triệt Dã, cậu ấy chưa từng thích tôi.

Cậu ấy chưa từng nói thích tôi.

Cậu ấy làm bạn với tôi chỉ vì không muốn làm tôi buồn.

Câu trả lời mà cậu ấy mãi không chịu nói ra, thực ra đã là một sự thật không thể rõ ràng hơn được nữa, chỉ tại tôi cứ không chịu thừa nhận mà thôi.

“Triệt Dã...”

“Tại sao thích một người lại khó như vậy? Tại sao làm cho một người thích mình lại khó như vậy chứ...”

Bao nhiêu nỗi đau và nỗi nhớ nhung, trong giây phút này đều ập đến với tôi.

Những giọt nước mắt tuôn ra, luồn qua kẽ tay, men theo cánh tay lã chã rơi xuống đường.

Đã lâu lắm rồi tôi không được khóc như thế này.

Tôi khóc như không thể dừng lại được, nếu như nước mắt có thể cuốn trôi đi tất cả nỗi đau, vậy thì tôi cam tâm tình nguyện để nước mắt mình chảy thành sông...

“Có cần giúp đỡ không?”

Một bàn tay rắn chắc chìa về phía tôi trong lúc tôi yếu đuối, thê thảm nhất với một tư thế cầu xin cứu rỗi.

Tôi ngược đôi mắt đắm lệ lên, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời lọt vào trong tận đáy mắt tôi. “Cậu?”

Tôi nhận ra chàng trai đó, chính là cậu nam sinh đã đến tìm tôi sáng nay - Hứa Dục. Tôi thấy hơi xấu hổ.

Tại sao hôm nay hai lần thê thảm nhếch nhác nhất của tôi đều bị cậu ta trông thấy thế nhỉ? Tôi quyết định giả mù không thèm để ý đến cậu ta, cúi đầu xuống ngẫm nghĩ xem có nên diễn tiếp “vở kịch con kiến” hay không.

“Cung cấp khăn giấy miễn phí đây.”

Một bàn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tôi lên, trong lúc tôi chưa kịp phản ứng, cậu ta đã khom lưng xuống dùng ống tay áo phong màu trắng của mình, khẽ揩 lau nước mắt trên má tôi.

“Được rồi, thế này trông khá hơn rồi đấy.” Cậu ta hài lòng kiểm tra lại lần nữa rồi ngược lên chỉ tay về phía những đám mây đầy màu sắc trên không trung, “Trên những đám mây kia có thể có các thiên sứ đang nhìn cậu đấy”.

“Không phải tôi khóc, lúc này là do cát bay vào mắt thôi.” Tôi ương bướng không chịu thừa nhận, đẩy cậu ta ra và đứng dậy.

Đầu tôi hơi choáng váng, Hứa Dục tiến đến đỡ lấy tôi.

“Đôi khi dưng cảm khóc ra cũng là một biểu hiện của sự kiên cường đấy.”

“Hả?” Khóc cũng là một biểu hiện của kiên cường ư? Thứ logic gì vậy? Tôi ngăn người ra.

“Rất nhiều người không dám đối mặt với cảm xúc của chính bản thân mình, vì vậy, dám biểu lộ cảm xúc một cách chân thực cũng là một kiểu kiên cường.” Giọng nói của Hứa Dục có một sức mạnh khiến người ta cảm thấy được an ủi.

“Tôi không sao rồi, cảm ơn cậu.” Tôi gượng cười. Đối với con người không rõ lai lịch này, trạng thái ngỡ vực lúc đầu trong tôi đang dần chuyển sang tin tưởng.

“Ha ha, thế mới phải chứ. Vậy mới không khiến người ta lo lắng.”

Lời nói có vẻ nuông chiều ấy khiến tôi nhớ đến Thần lúc sắp đi học đại học.

Buổi sáng hôm đó, lần đầu tiên Thần rời xa tôi đi nơi khác học.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác một cây lớn luôn để cho tôi được dựa dẫm sắp rồi bỏ tôi mà đi, nước mắt không ngăn được mà cứ ào ào tuôn ra như suối chảy.

“Hy Nhã ngốc ạ, có phải anh đi sẽ không bao giờ quay trở lại nữa đâu mà khóc như trẻ con thế.”

“Vì em không muốn Thần đi mà, Thần đi rồi, chỉ còn lại mỗi mình Hy Nhã...”

“Ai bảo thế? Hy Nhã cũng có thể gọi điện, nhắn tin hoặc viết thư cho anh mà.”

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng để anh lo lắng nữa được không? Từ giờ phải biết tự chăm sóc mình nhé.”

“Vâng... Hy Nhã không muốn Thần lo lắng đâu.”

Khi ấy, tôi đã hứa với Thần như vậy.

Nhớ Thần quá, nhớ những lúc tôi buồn bã hụt hẫng nhất, anh mang cho tôi một đồng hồ ăn. Anh đã từng nói với tôi, ăn bánh ngọt thơm ngon có thể khiến cho tâm trạng thoải mái hơn.

Tôi bừng tỉnh rời khỏi ký ức, Hứa Dực vẫn chưa bỏ đi, cậu ta vẫn đứng bên cạnh, nhìn tôi đầy quan tâm, đột nhiên tôi thấy hơi cảm động.

Từ sau khi Thần đi, đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến tôi như thế.

Tôi hít mấy hơi, cân bằng lại tâm trạng, hào phóng chỉ về tiệm bánh phía trước cách đây không xa: “Đi, tôi mời cậu đi ăn bánh ngọt”.

Tuy giờ đây không còn ai như Thần, không còn người trong lúc tôi buồn bã trống trải nhất, không còn người đưa cho tôi đồ ăn để thay đổi tâm trạng, nhưng chẳng phải tôi cũng nên dần học cách tự điều chỉnh cảm xúc hay sao?

Huống hồ, anh chàng Hứa Dực đứng bên cạnh tôi đây cũng đâu có phản đối đi cùng.

Tuy nhiên, khi vào trong tiệm bánh, tôi mới biết cái quyết định đó gây ra nhiều điều phiền toái như thế nào. Nhân viên phục vụ trong tiệm bánh lập tức hiểu nhầm mối quan hệ giữa hai chúng tôi, họ chào đón rất nhiệt tình:

“Chỗ bên này khá yên tĩnh, rất thích hợp để tâm sự đấy.”

“Đây là loại bánh ga tô có hai vị chúng tôi làm dành riêng cho những đôi tình nhân đấy, chúng có vị chua chua lại ngọt ngọt...”

Hứa Dực cũng không lên tiếng phản đối, chỉ có điều, nụ cười trên gương mặt trông hơi ngố, điều đó lại khiến nụ cười ấy càng thêm rạn rỡ.

Tôi không nói gì, chỉ còn biết dùng chiêu “giả câm giả điếc”, đi thẳng đến chỗ tôi đã ngắm sẵn, ngồi xuống.

Trong phút chốc, các loại bánh đã được sắp lên đầy bàn, tất cả đều là những loại bánh tôi yêu thích, có bánh ga tô hạt dẻ, bánh nhân hạt thông, bánh bách hoa, bánh mì dừa thạch. Tôi không thể chờ thêm được nữa liền nhanh chóng bắt tay vào khởi động.

Hứa Dực ngồi trước mặt, thích thú nhìn cách tôi ăn chẳng hề giữ chút hình tượng gì, ánh mắt biết cười ấy hàm chứa ẩn ý gì đó.

Thế nhưng tôi chẳng thêm nghiên cứu ý nghĩ của cậu ta.

Trong nháy mắt, cả bàn bánh ngọt chỉ còn sót lại một lát bánh. Đúng lúc tôi đang hào hứng định tiêu diệt nốt miếng bánh cuối cùng thì một bàn tay đáng ghét đã cầm lấy miếng bánh.

“Này, đây là loại bánh gì thế? Thơm thật!” Hứa Dật cười hì hì hỏi tôi, “Tớ cũng muốn ăn một miếng”.

“Đây là bánh ga tô - hạt - dẻ!” Tôi trả lời không mấy vui vẻ, sao con người này lại không biết ý thế nhỉ, không nhìn thấy đây là món yêu thích nhất của bản cô nương hay sao? Lấy đi thứ mà người khác yêu thích nhất, không phải là việc quân tử nên làm đâu!

“Làm từ hạt dẻ à?” Người ngồi đối diện với tôi nhướn cười, nụ sáng rực cả khuôn mặt, phát hiện ra tôi đang chăm chăm nhìn cậu ta, cậu ta liền hỏi về nguyên do vô tội, “Sao lại nhìn tớ thế?”.

“Không phải, trên bánh có ruồi.” Tôi nuốt nước bọt, nghĩ ngay ra một kế hòng lấy lại miếng bánh ga tô hạt dẻ.

“A!”

Quả nhiên, tay Hứa Dực rung lên, miếng bánh rơi trở lại đĩa.

“Hi hi, lừa cậu đấy.” Tôi nhanh chóng gấp miếng bánh cuối cùng đưa ngay vào miệng, vừa chậm rãi thưởng thức, vừa đắc ý cười Hứa Dực.

“Cậu cướp bánh ga tô hạt dẻ của tớ...” Cậu ta giả vờ mếu máo, nói với tôi vẻ hết sức đáng thương.

“Những chiếc bánh này là do cậu gọi à?” Tôi bắt đầu cãi lý để chứng minh rằng tôi không hề bắt nạt cậu ta.

“Không phải.”

“Thế có phải cậu trả tiền không?”

“Không. Nhưng... cậu nói mời tớ mà.” Cậu ta yếu ớt trả lời.

“Khách phải theo ý chủ, còn có bao nhiêu loại bánh thế này cơ mà, cậu chọn cái khác đi.” Một câu nói của tôi đủ khiến cậu ta im bặt.

Hứa Dực ngậy người nhìn cả một bàn đủ các loại bánh, sau đó cậu ta tìm cách khác, muốn vớt vát lại tình thế: “Ăn nhiều bánh ngọt dễ béo lắm, hì hì... cậu không sợ à?”

“Tôi đâu có béo? Hơn nữa, cậu không biết rằng khi người ta cảm thấy chán nản, cách tốt nhất là nên ăn chút đồ ngọt hay sao? Đồ ngọt sẽ khiến cho tâm trạng con người dễ chịu hơn.” Miệng tôi toàn là bánh ga tô hạt dẻ.

“Ăn nhiều sẽ khiến tâm trạng người ta tốt hơn, đúng không?”

“Ừ, đúng rồi.”

“Vậy tâm trạng tốt rồi thì sẽ dễ dàng đồng ý hơn đúng không?”

“Ừ, đúng rồi.” Tôi trả lời vô tư mà vẫn chưa ngửi thấy trong không khí ngày càng nồng nặc mùi vị của âm mưu.

“Diệp Hy Nhã, tớ thích cậu, làm bạn gái tớ nhé.”

“Ừ! Hả?... Ặc ặc... cậu... vừa rồi...” Tôi giật nảy mình, miếng bánh nghẹn trong cổ họng khiến mặt tôi đỏ ửng lên.

“Bị sặc rồi à? Uống ngụm nước đi!” Hứa Dực vội lấy cốc nước.

“Không cần... tôi... tôi đi rửa tay một chút.” Tôi xua tay, sau đó vòng qua nhà vệ sinh, chạy thực mạng về phía cửa.

Sau khi rời khỏi tiệm bánh, tôi chạy một lúc lâu nữa rồi mới dừng lại, tim vẫn đập rất nhanh.

Quả nhiên, sáng hôm nay cậu ta đến là để đưa thư tình, thế mà thư tình còn chưa đưa giờ đã vội tỏ tình.

Con người này rốt cuộc từ đâu đến?

Tôi không có chút ấn tượng đã từng gặp cậu ta ở đâu, sao tự dưng lại tỏ tình với tôi vậy?

Lần đầu tiên trong đời tôi gặp phải sự theo đuổi nhiệt tình đến vậy, hơn nữa đối tượng còn là một anh chàng khá điển trai, chẳng lẽ EQ của cậu ta có vấn đề?

Đúng là một người kỳ lạ.

Tôi lắc đầu, đi về trạm xe bus phía trước.

Khi về nhà, trời đã tối. Nhìn ánh trăng nhích dần lên khung cửa sổ, tôi cầm lấy di động, không thể kìm lòng được, liền gửi tin nhắn cho Nguyên Triệt Dã.

Từng câu từng chữ chất chứa tất cả nỗi nhớ nhung của tôi, nhưng từng câu từng chữ lại không thể đi quá giới hạn của tình bạn.

Nguyên Triệt Dã, thành phố cậu ở có đẹp không? Trăng hôm nay rất đẹp, chỗ cậu có nhìn được không?

Rất nhanh chóng, đầu bên kia đã hồi âm.

Thành phố rất đẹp, còn sát biển nữa, tối lúc đi ngủ dường như còn nghe thấy tiếng sóng vỗ. Đương nhiên nhìn thấy trăng rồi, chúng ta chung một bầu trời mà.

Ngừng lại một lúc, tôi nghĩ xem sẽ nhắn gì tiếp theo. Nguyên Triệt Dã rất kiêu, cậu ta không bao giờ chủ động nhắn tin cho tôi, nhưng bảo tôi từ bỏ việc chủ động nhắn tin cho cậu ấy thì thật sự tôi không làm được.

Nguyên Triệt Dã, hôm nay mình gặp một người rất buồn cười, ngày đầu tiên gặp mặt đã tỏ tình với mình rồi.

Trong lòng tôi thầm chờ đợi, tôi nói chuyện hôm nay gặp Hứa Dực.

Thế à? Cậu ta là người như thế nào?

Cậu ấy trả lời.

Cậu ấy... rất điển trai, cách suy nghĩ rất kỳ quái, và nụ cười rất giống cậu, Nguyên Triệt Dã ạ...

Nhấn đến đây, những ngón tay tôi bất chợt dừng lại.

Cậu có tin không, Triệt Nguyên Dã?

Cậu ta và cậu thực sự rất giống nhau...

Nụ cười cũng rạng ngời như thế, khiến cho tôi không thể ngừng nhớ nhung.

Những ngón tay bỗng mất hết sức lực. Cuối cùng, tôi lưu nó trong tin nhắn nháp.

24. Chương 14

Nhật ký 14:

Sau khi cậu ra đi

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 9, trời nắng.

Tuy khoảng cách của chúng ta đã khá xa,

Nhưng tại sao,

Trong tim mình vẫn còn lưu giữ hình bóng cậu?

Giờ đây khi đã để mất cậu,

Mình không cách nào nhìn thấy cậu hạnh phúc.

Ngược lại, mình lại hy vọng...

Cậu sẽ hối hận vì đã đánh mất mình, Hy vọng cậu sẽ đến tìm mình,

Hy vọng cậu đừng quá hạnh phúc... Nhưng tại sao,

Khi có một người muốn thay thế vị trí của cậu trong trái tim mình,

Mình lại kiên quyết và hoảng hốt chạy trốn như vậy chứ?

Vì ăn quá nhiều bánh nên cả tối bụng tôi cứ anh ách khó chịu, cộng thêm việc mất ngủ khiến sáng hôm sau tôi phải leo lên xe bus với hai quầng thâm ở mắt.

Trời không một gợn mây, gió thổi nhẹ nhẹ.

Thời tiết rất đẹp, nhưng tâm trạng tôi thì không đẹp chút nào.

“Diệp Hy Nhã!”

Sau khi dừng ở một bến nào đó, xe lại bắt đầu khởi động, và tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Trong lòng thầm than, không trùng hợp thế chứ? Chầm chậm quay đầu lại, người trên xe không nhiều, ánh sáng bạc nghiêng nghiêng chiếu vào phía trong xe.

Trong ánh sáng ấy, Hứa Dực tiến lại về phía tôi, dáng người thanh cao, ánh mắt sáng lấp lánh, và nụ cười rất rạng rỡ, bắt mắt.

Đột nhiên thấy hơi căng thẳng, tôi ngẩn người nhìn cậu ta đang từng bước từng bước tiến lại gần, và cuối cùng dừng lại bên chỗ ngồi cạnh tôi.

Trước ánh mắt nghi hoặc của tôi, cậu ta mỉm cười giải thích: “Trùng hợp nhỉ. Trước kia tớ cũng hay đi xe này, nhưng đây là lần đầu tiên gặp cậu đấy”.

“Ồ.” Tôi không biết nói gì, bởi một câu nói xem ra có vẻ đơn giản vậy nhưng tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó hơi bất an.

Trên chuyến xe, không gian nhỏ, hai chỗ ngồi cũng nhỏ.

Tôi và cậu ta vai kề vai, cùng ngồi trong im lặng.

Gió nhẹ nhàng ủa vào cửa sổ, tôi ngửi thấy mùi hương của sự ấm muối.

Cuối cùng, cậu ta phá vỡ sự im lặng.

“Tớ học ở trường cấp ba Lăng Nam. Chỉ cách trường cậu một bến xe.”

“Ừ.”

“Cũng là lớp mười một nhé.”

“Ừ.”

“Tớ nói với cậu tớ tên Hứa Dục rồi nhỉ? Chữ Hứa có bộ Ngôn và chữ Dục có nghĩa đôi cánh.”

“Ừ.”

“Tính tình vui vẻ, thoải mái, không có thói quen xấu, chưa có bạn gái.”

“Ừ.”

“Nếu như...”

“...”

Thời gian chậm chậm trôi, ngay từ lúc bắt đầu chúng tôi đã hỏi đáp đơn giản như thế này.

Gió ngoài cửa sổ thổi nhẹ, tôi nhìn ra phong cảnh không ngừng thay đổi bên ngoài, cố tránh chạm phải ánh mắt cậu ta.

Tôi sợ mình sẽ vì nhìn thấy nụ cười giống với một ai đó của cậu ta mà mất đi sự bình thản.

“Nếu như... tớ thật sự muốn theo đuổi cậu, cậu có thể cho tớ một cơ hội không?”

“Ừ. Hả?”

Chỉ đến khi cậu ta buông ra câu hỏi cuối cùng và sau khi đã trả lời theo quán tính, tôi mới chợt nhận ra rằng mình đã bị rơi vào bẫy.

“Cậu đồng ý rồi ư? Hay quá!” Tiếng hô hưng phấn của cậu ta đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôi muốn lập tức đứng dậy, chia rõ ranh giới với cậu ta, nói với mọi người rằng tôi không quen biết tên này, nhưng không hiểu sao tôi đã không làm như vậy.

Có lẽ, mặc dù chỉ là nụ cười giống nhau, nhưng tôi thật ra vẫn luyện tiếc thì phải?

“Hình như cậu đến nơi rồi.”

Hứa Dục tốt bụng nhắc nhở, tôi giật mình tỉnh lại, hô lên: “Dừng xe, có người muốn xuống xe”.

Sau khi xuống xe, tôi cứ linh cảm thấy có gì đó không được bình thường cho lắm.

Ba.

Hai.

Một.

Tôi thầm đếm trong bụng, sau đó quay phắt đầu lại, quả nhiên trông thấy Hứa Dực đang đi đằng sau. Thấy tôi quay đầu, cậu ta lại nhoẻn miệng cười khiến tôi không sao cất tiếng mắng lên được.

“Cậu theo tôi làm gì?”

“Đâu có. Tôi chỉ muốn đi dạo một chút, nên quyết định sẽ đi bộ nốt trạm cuối.”

“Nhưng nếu vậy thì cậu nên đi đằng đó mới phải.” Tôi bắt lực chỉ đường cho cậu ta.

“Tôi biết.” Cậu ta lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, “Tôi chỉ muốn nhìn Hy Nhã vào trường rồi mới đi”.

“...” Tên này chẳng lẽ có năng khiếu đóng phim tình cảm? Đáng tiếc là tôi...

Tôi quyết định cứ đi và không thèm quan tâm đến cậu ta, nhưng N+1 phút trôi qua, cậu ta vẫn cứ lèo đèo theo sau, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, tôi dừng chân, quay người lại rất quả quyết, lớn tiếng nói cho cậu ta một sự thực mà cậu ta bắt buộc phải hiểu rõ: “Tôi đã thích người khác rồi! Tuy cậu ấy và bạn gái mà cậu ấy thích đã rời khỏi thành phố này, nhưng tôi vẫn sẽ thích cậu ấy. Vì thế cho nên, cậu không còn hy vọng nữa đâu”.

Cậu ta ngẩn người ra, mấy phút sau cậu ta cười, nhưng trong nụ cười lần này có phần ảm đạm.

“Có thật cậu sẽ mãi mãi thích cậu ta không?”

“Điều này... có liên quan gì đến cậu?” Im lặng rất lâu, tôi mới chậm chạp hỏi lại.

“Làm ơn trả lời tôi đi, có được không?” Lời nói của Hứa Dực khấn khoản như đang van xin tôi.

“Ừ, đúng thế. Tôi sẽ mãi mãi thích cậu ấy, bởi vì hạnh phúc của cậu ấy là niềm vui của tôi.”

Với câu trả lời như vậy, cậu ta nên biết bỏ cuộc rồi chứ?

Tôi nhìn kỹ cậu ta, ánh sáng trong đáy mắt cậu sáng lấp lánh, tay buông khỏi chiếc ba lô đang đeo lệch bên vai.

Tôi giả vờ cười thoải mái với cậu ta: “Chúng ta vẫn có thể làm bạn mà, thất tình không đáng sợ đâu, giống như tôi bây giờ... vẫn rất tốt đấy chứ”.

Nói xong, tôi quay người tiếp tục đi về phía trước, nụ cười biến mất ngay trong khoảnh khắc ấy.

Thất tình không hề đáng sợ, chỉ là mỗi khi nhớ lại khuôn mặt thân quen trong ký ức ấy, trong lòng lại buồn bã như muốn ngừng thở.

Buổi sáng hôm đó, tâm trạng tôi không còn thê thảm như hôm trước, thời gian cũng trôi đi nhanh hơn một chút.

Buổi trưa, khi đang định đến nhà ăn ăn trưa, lúc ra khỏi phòng học, bất chợt một bóng người mang theo hơi ấm của ánh mặt trời đột ngột xuất hiện.

“Hy Nhã, cậu phải mời tôi ăn mì đấy.” Ánh mắt của Hứa Dực toát ra thứ ánh sáng ấm áp rạng ngời.

“Tại sao tôi phải mời cậu ăn mì?” Tôi bực bội trợn mắt hỏi cậu chàng cứ luôn thoát ần thoát hiện này.

Buổi trưa trời nắng chang chang thế này, cậu ta chạy tới đây chỉ để bảo tôi mời ăn mì ư? Nếu như không phải dây thần kinh nào bị chập thì chắc đến tám phần là cậu ta lại có âm mưu gì đó.

Thế nhưng không để cho tôi có thời gian phản đối, cậu ta lập tức nắm lấy tay tôi kéo đi. Đợi chút, nắm tay kéo đi ư?

Tầm nhìn của tôi dịch chuyển từ phía sau lưng xuống dưới, cậu ta đang nắm tay tôi rất tự nhiên!

Trong đầu tôi như có dòng điện vụt qua, tôi ngưng ngừng định vùng ra, nhưng tay Hứa Dực nắm tay tôi rất chặt, như thể sợ tôi sẽ bỏ trốn.

“Hôm qua cậu bảo mời tôi, kết quả là tiền còn chưa trả mà đã chạy mất rồi. Gọi nhiều bánh ngọt đắt như vậy, hại tôi mất tiền sinh hoạt cả nửa tháng rồi.”

Lời cậu ta nhắc lại cho tôi nhớ đến việc tôi đã ba chân bốn cẳng chạy trốn sau khi nghe lời tỏ tình như bom nổ của cậu ta, tôi chỉ biết cười ngượng ngùng: “Ồ... ha ha. Thật ngại quá”.

“Vậy cậu thấy mình có nên bồi thường không?”

“...” Tôi im lặng do dự, so với hai lần trước cậu ta lừa tôi, lần này phải chăng cũng là một cái bẫy do cậu ta sắp đặt?

“Yên tâm, tôi chỉ muốn mỗi ngày cậu mời tôi ăn cho đến khi nào trả hết số tiền đó là được.” Đường như phát hiện ra sự nghi hoặc của tôi, Hứa Dực nở nụ cười hồn nhiên.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, sáng khoái trả lời: “OK!”

Sau đó, cứ như là một điều đương nhiên, buổi trưa sau khi tan học, Hứa Dực đều xuất hiện ở cổng trường, thu hút sự chú ý của biết bao nhiêu cô gái đi qua.

“Đẹp trai thế. Ngang cơ với Nguyên Triệt Dã ấy nhỉ.”

“Nụ cười trông giống Triệt Dã thế...”

“Cậu ấy đang đợi ai vậy nhỉ?”

Nghe thấy bọn họ tít tít với nhau như vậy, tôi do dự không dám lộ diện. Nếu như để họ biết anh chàng điển trai có nụ cười giống Triệt Dã kia đến tìm tôi, chắc tôi sẽ chết rất thê thảm giữa những ánh mắt đổ kỵ kia mất.

Cũng may Hứa Dực rất biết phối hợp, rõ ràng đã nhìn thấy tôi, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ chứ không gọi tên tôi, chỉ đến khi người xung quanh đều đi hết mới vẫy vẫy tay gọi: “Hi, Hy Nhã”.

“Ừ.”

Tôi cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, lén nhìn từng nét trên khuôn mặt nghiêng của cậu, tôi hơi thất thần.

Tại sao cậu ta lại xuất hiện vào lúc tôi cần nhất, lúc tôi khao khát sự ấm áp nhất? Triệt Dã đã đi rồi, Thần cũng đi học đại học rồi, hai người thân thiết nhất đã không còn ở bên tôi nữa, chẳng lẽ cậu ta là thiên sứ mà ông trời phái xuống để an ủi tôi?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, tôi liền lập tức mắng nhiếc mình một trận toí bời! Diệp Hy Nhã, đầu óc mây có vấn đề rồi hả? Điều ấu trĩ như vậy mà mày cũng nghĩ ra được!

“Vậy thì, bây giờ chúng ta đi ăn quán vỉa hè đi.” Vừa bước đến trước mặt Hứa Dực, tôi đã được đưa ngay yêu cầu.

Trời đất! Tôi có nghe nhầm không? Lại có một cậu con trai thích ăn đồ bên đường. Đúng là người kỳ lạ!

“Đồ ở đây rất rẻ, như vậy Hy Nhã sẽ phải mời tớ ăn dài dài đấy.” Hứa Dực đẩy tôi đến một sạp ăn nhỏ, vừa mua cá viên vừa ân cần giải thích với tôi.

Hừ! Trừ phi mục tiêu của cậu ta không phải là ăn, mà chính là tôi?

Không phải chứ? Tôi lắc đầu, cố xua đuổi ý nghĩ kỳ quặc đó ra khỏi đầu.

“Trông nét mặt cậu rất khó coi, ha ha.” Hứa Dực vừa ăn vừa cười rất tươi, “Có muốn thử không? Mùi vị rất đặc biệt đấy”. Nói xong cậu ta chìa cho tôi viên cá viên còn lại trong tay.

“Tôi không thèm ăn đồ thừa của cậu!” Tôi vội lắc đầu.

“Hy Nhã chê tớ ư? Không sao, chỉ cần Hy Nhã đồng ý ở bên cạnh tớ là được rồi.”

Đối với những câu nói khiến tôi không kịp trở tay như thế, tôi chỉ còn cách giả vờ không hiểu hoặc không nghe thấy, quay người đi sang một sạp hàng khác.

Cũng đã gần một tuần trôi qua rồi, cả dãy sạp ăn gần trường chúng tôi đều đã rất quen thuộc, chỗ nào có đồ nướng chính cống nhất, chỗ nào có nước dùng ngon nhất, chỗ nào có trà sữa trân châu tuyệt nhất... thậm chí chỉ cần chúng tôi xuất hiện trên con phố đó, các chủ sạp nhìn thấy chúng tôi đều mỉm cười.

Tôi nhắm tính khoản nợ của mình, cũng sắp trả hết rồi.

Hôm nay sau khi tan học, bên ngoài vẫn rất nắng. Vừa ra khỏi cổng trường, tôi đã nhìn thấy Hứa Dực đang chạy nhanh từ phía xa tới.

Cậu ta chạy với tốc độ của mũi tên bắn, trên khuôn mặt nở nụ cười vẫn còn đọng những giọt mồ hôi. Cậu ta dừng trước mặt tôi, cúi gập lưng xuống thở gấp.

“Tại sao cậu... không ngồi xe bus?” Tôi thắc mắc nhìn khuôn mặt đang rất hào hứng của cậu ta với vẻ khó hiểu.

“Tớ không muốn đợi xe... tớ muốn chạy thật nhanh đến bên Hy Nhã. Hơn nữa, cậu xem, tớ còn nhanh hơn nó.” Nói xong, cậu đắc ý chỉ tay về phía chiếc xe bus vừa lướt qua sau khi đỗ lại bên đường cạnh đó.

Mặt trời lặn như trong cõi mộng, chiếc xe lao nhanh như bay.

Anh chàng Hứa Dực điển trai, đôi đồng tử sáng lấp lánh, những lời nói văng vẳng bên tai.

Trong không khí có dòng chảy thơm mát của sự ấm muối.

Các ngón tay bắt chợt co lại, trong lòng tôi dấy lên sự cảm động lạ thường. Tôi cố chuyển ánh nhìn từ người Hứa Dực sang chỗ khác, một mình đi về phía trước.

“Này...” Cậu ta nhanh chóng bước theo, chỉ vào cặp tôi nói, “Đưa nó cho tớ”.

“Ha ha, cậu muốn đeo hả? Thế thì đeo đi. Sớm biết thế này, tôi đã nhét thêm vài quyển sách cho cậu nặng chết thì thôi.” Tôi liếc cậu ta một cái, nhếch mép cười.

“Ai bảo tớ muốn đeo nó? Tớ muốn đánh nó.” Nói xong, cậu giơ tay vỗ vào ba lô của tôi mấy cái.

“Cậu làm gì thế hả?” Tôi cau mày nhìn cậu ta, “Ba lô của tôi đắc tội gì với cậu?”

“Bởi vì tớ ghen với nó! Nó ngày nào cũng có thể ở bên cạnh cậu như hình với bóng.”

“Ồ...”

Đối với những câu nói kiểu như vậy, tôi chỉ còn cách dùng hai từ đơn giản để diễn tả là: Ấu trĩ!

Nhưng tại sao nụ cười trên mặt tôi vẫn bất giác xuất hiện? Câu nói đùa như vậy vẫn mang đến cho tôi cảm giác thật ấm áp...

Chúng tôi đi vào tiệm trà sữa trong nụ cười đơn đả nhiệt tình của chủ cửa hàng.

“Hy Nhã, có vẻ chúng ta rất được mọi người chào đón đấy.”

Tôi thấy cậu rất giống một loài sinh vật.” Tôi cười với Hứa Dực đang mang một vẻ mặt hết sức ngây thơ.

“Còn có loài sinh vật nào đẹp trai như tớ sao?”

“Ồ... có.”

“Là gì?”

“Con gián.”

“Ha ha.”

“Cậu cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ tại bộ dạng lúc trêu người khác của cậu trông rất đáng yêu.”

“Ồ...”

Hừ! Tôi lại bất lực trừng mắt nhìn cậu ta.

“Tớ thích cậu đấy, Hy Nhã ạ.”

“Phụt”, ngụm trà sữa trong miệng tôi bắn ra ngoài.

“Cậu đừng thế nữa mà, tớ nói rất nghiêm túc đấy.”

Tuy chúng tôi đã trở nên thân quen, nhưng tôi vẫn chưa thể nào quen với những câu đùa như thế này của cậu ta. Cậu ta toàn nói những lời khiến tôi không biết phải phản ứng ra sao vào đúng những lúc tôi không hề có sự chuẩn bị về mặt tâm lý.

Nhưng, hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, về sau sẽ không còn gặp nhau nữa, đúng không? Không hiểu sao, tôi không hề thấy nhẹ nhàng như trút được một gánh nặng.

“Này, sao cậu lại nhất định phải dùng chiêu này để bắt tớ trả nợ?” Tôi hỏi cậu ta câu hỏi mà tôi vẫn để trong lòng.

“Bởi vì...” Hứa Dực ngừng lại một chút, nhìn tôi rất sâu, “Bởi vì tớ thích Hy Nhã, muốn tranh thủ mọi cơ hội để được ở bên cạnh Hy Nhã, vì vậy mà tớ không tiếc dùng bất cứ cách nào...”. Cậu ta nói hết sức rõ ràng, chắc chắn, trong ánh mắt ấy chất chứa thứ tình cảm khiến tôi bối rối.

Trong khoảnh khắc đó, tôi ngẩn người.

Lời hỏi thăm ngoài lớp học và lúc giải vây cho tôi.

Bàn tay chìa ra lúc tôi khóc lóc, buồn bã.

Những ngày vui vẻ vừa qua.

Và còn cả những lời nói ngọt ngào mà tôi không thể nào trốn tránh...

Từng chi tiết nhỏ cứ hiện về, lóe qua trong tâm trí tôi.

Trong lòng hơi hoảng loạn. Không đợi cậu ta nói xong, tôi liền cắt ngang: “Đủ rồi. Đừng dễ dàng nói thích nhau như vậy, kiểu thích nói ra dễ dàng như vậy không phải là thích thật sự đâu”.

“Vậy ư?” Nét mặt của Hứa Dực bao phủ một nỗi buồn mênh mang hơn cả ánh trăng.

Nét mặt ưu phiền như vậy, tôi đã từng nhìn thấy trên gương mặt của một người khác. Những vết tích mà người ấy khắc trong tim tôi, và những lời người ấy đã từng nói, đều nhất loạt hiện về trong trí óc tôi như dòng nước lũ không thể nào ngăn cản, trong đúng cái tình cảnh như đã từng quen biết này.

Tôi lắc đầu, cố gắng tạo cho mình vẻ lạnh nhạt vô tình, sau đó tôi hỏi lại cậu ta: “Hơn nữa, cậu có biết thế nào gọi là thích không? Không phải là những kích động nhất thời. Coi như bây giờ cậu tự cho là thích đi, nhưng cũng có thể sau này sẽ từ bỏ không chút lưu luyến. Nếu như vậy, thì đừng có dễ dàng nói thích như thế”.

Trong ký ức, tôi cũng đã rất chờ đợi khi bày tỏ với người khác và câu trả lời là như thế...

“Cậu có biết thế nào gọi là thích không? Không phải là những kích động nhất thời. Coi như bây giờ cậu tự cho là thích đi, nhưng cũng có thể sau này sẽ từ bỏ không chút lưu luyến. Nếu đã như vậy, thì chi bằng đừng có bắt đầu chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Cậu nói xem, có phải vậy không?”

Tôi đột nhiên ngừng thở.

Tim thất lại.

Hóa ra, nói ra những lời tàn nhẫn như vậy không khó chút nào.

“Hy Nhã, tại sao cậu lại nói như vậy? Tại sao không thử đón nhận tình cảm của tớ?”

Khuôn mặt Hứa Dực trong phút chốc trở nên u ám, ánh mắt cậu ta chất chứa thứ tình cảm phức tạp vừa như bị tổn thương vừa như thương xót.

Tim tôi bỗng chốc thấy khó chịu, tôi không dám nhìn cậu ta. Tôi đột ngột đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi.

Nhưng một bàn tay nắm lấy tôi!

Giọng nói của Hứa Dực đầy vẻ kiên quyết và chắc chắn.

“Hy Nhã, tớ sẽ chứng minh cho cậu xem, tình cảm của tớ dành cho cậu không phải chỉ là nhất thời, tớ có thể thích cậu rất lâu rất lâu, tớ sẽ chứng minh...”

Giọng điệu quả quyết ấy làm lung lay tâm trí tôi, trong giây lát, tôi gần như không chịu đựng được nữa.

Tôi quyết định lấy trong túi ra số tiền ăn lần này và nói bằng giọng điệu rất lạnh nhạt, tuyệt tình: “Sau này, cậu đừng đến tìm tôi nữa!”

Nói xong, tôi không nhìn về mặt của Hứa Dục, mà quay đầu bước nhanh về nhà.

Về đến nhà, tôi đóng chặt cửa, tim vẫn còn đập mạnh.

Nhưng dường như không phải là do chạy nhanh, mà bởi trong lòng hơi hoảng loạn, lo sợ. Nhìn con cá đuôi đen bơi đi bơi lại trong bình thủy tinh trên bàn học, tôi vẫn chưa thể nào bình tĩnh trở lại.

Cái cảm giác ấy...

Giống như trong một khoảnh khắc, tôi đã sắp phản bội Triệt Dã vậy.

Bởi vì sự cô đơn của nỗi nhớ, vì nụ cười cũng rạn vỡ như thế, vì những hành động cảm động khiến người khác khó quên...

Không, không thể nào.

Tôi vội vàng thầm phủ nhận trong lòng.

Nhớ lại hồi trước, Triệt Dã đối diện với lời tỏ tình của tôi, có phải cũng là cảm giác này không? Thích người trước, nhưng lại bị người sau khiến cho cảm động? Nếu như vậy, tôi đã từng khiến Nguyên Triệt Dã cảm động chưa? Người bị cảm động có phải bởi vì đang trong lúc cô đơn nên dễ lung lay hay không?

Trong túi, tay tôi nắm chặt chiếc di động. Chỉ đến khi bị góc nhọn cửa vào tay thấy đau, tôi mới lấy nó ra, viết từng chữ tin nhắn.

Triệt Dã, món nợ của mình đã trả xong, từ nay về sau mình sẽ không cần phải đi ăn cùng với cái cậu Hứa Dục đó nữa.

Đúng vậy, sẽ không cần phải đi ăn bánh mì, ăn các loại thịt viên, và cả mì xào nữa.

Nhưng chỉ vì vậy...

“Sau này, cậu đừng đến tìm tôi nữa.”

Lúc tôi nói câu nói đó, nét mặt chắc phải tàn nhẫn lắm?

Không lâu sau, Nguyên Triệt Dã nhắn tin trả lời.

“Khó khăn lắm mới có người con trai nào chịu đựng được cậu, cậu cũng nên suy nghĩ đi, có cơ hội thì cứ qua lại thử xem.”

Lông mi tôi khẽ rung lên.

Tim tôi cũng run rẩy theo.

Trong khoảnh khắc, đầu óc tôi tưởng chừng như trống rỗng.

Có thể, có thể vốn không hề tồn tại một người bị tôi làm cho cảm động. Nếu không, làm sao có thể dễ dàng để cho người đã làm cho mình cảm động qua lại với người khác như vậy được...

Nguyên Triệt Dã, lời nói của cậu luôn có sức sát thương rất lớn đối với mình, có thể dễ dàng rạch sâu vào vết thương trong lòng mình.

Những vết thương không thể lành lại được.

25. Chương 15

Nhật ký 15:

Hãy dành cho mình một chỗ ở trong trái tim cậu!

Thứ Tư, ngày 14 tháng 9, trời âm u.

Nếu những hồi ức, nỗi nhớ, nỗi đau đã có cùng cậu

Đều có thể qua đi như thời gian trôi.

Nếu tất cả những chuyện này

Đều có thể chôn vùi đi cùng với sự giúp đỡ của một người khác.

Mình có thể dành cho cậu một chỗ trong góc trái tim mình.

Mong rằng cậu cũng thế.

Cậu cũng có thể dành cho mình một chỗ trong góc trái tim cậu.

Có thể những lời tôi nói thực sự làm tổn thương Hứa Dục, mấy ngày sau đó, không thấy cậu ta xuất hiện trước mặt tôi.

Phù, vốn là có thể giảm bớt được phiền phức, nhưng tại sao lại cảm thấy tâm trạng có phần hụt hẫng? Nghĩ lại thái độ của tôi đối với Hứa Dục hôm đó đúng là hơi quá đáng, tôi có cần phải xin lỗi cậu ta không nhỉ?

“Ôi!” Tôi gục đầu trên bàn học, thở dài một tiếng.

“Nghe nói chưa? Trường Lăng Nam mới thành lập một ban nhạc mới, nghe nói rất hot nhé.”

“Bất kể là tay chơi guitar bass hay tay chơi đàn guitar điện tử đều rất đẹp trai.”

“Ôi, Vy Vy này, sao trường Lăng Nam nhiều anh chàng đẹp trai vậy mà trường Dục Phong bọn mình thì từ sau khi Triệt Dã chuyển đi, kiếm mỗi mắt chẳng được anh chàng nào trông được được cả nhỉ.”

“Ừ, nhất là anh chàng Wing hát chính trong ban nhạc Fly mới đẹp trai làm sao.”

Bọn Vy Vy ở bên cạnh đang thảo luận sôi nổi, tôi nghe thấy nhắc đến trường Lăng Nam mà Hứa Dục đang học, không kìm được bất giác đồng tai lên nghe.

“Nghe nói ban nhạc Fly tối nay sẽ biểu diễn, có rất nhiều fan đến xem.”

“Hehe, bọn mình cùng đi xem nhé.”

Nghe đến đây, tôi gơ cao tay nói xen vào, “Mình cũng muốn đi cùng”.

Như thế vừa có thể gần gũi hơn với bọn Vy Vy vừa có cơ hội sang trường Lăng Nam tìm gặp Hứa Dục và xin lỗi cậu ta.

Nhưng khi nghe tôi nói vậy, đám bạn vừa bàn luận sôi nổi đó chợt im bất ngờ nhìn tôi.

Không khí có vẻ gượng gạo.

Tôi đành nhìn Vy Vy cầu cứu, cười gượng giải thích, “Mình cũng muốn sang bên đó tìm một người bạn, vì thế nên tiện thể đi cùng...”.

“Cho cậu ấy cùng đi đi.” Vy Vy do dự một lát rồi nói.

“Cảm ơn.” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ tôi cần thay đổi tình trạng cô đơn hiện tại, trước hết là cải thiện mối quan hệ với mọi người xung quanh. Tôi tin rằng, chỉ cần nỗ lực cố gắng thì sẽ có kết quả xứng đáng. Giống như bây giờ, có thể coi là bước đầu.

Cuối cùng cũng hết giờ học, tôi theo sau bọn Vy Vy sang trường Lăng Nam.

“Dù sao thì cũng chỉ có một đoạn đường thôi mà, không xa.”

“Hơn nữa, tụi mình còn có thể ghé qua shop Phở Nam xem nên mua quà gì tặng cho Wing nữa chứ.”

Bọn họ vừa đi vừa cười nói buồn chuyện, vừa thản nhiên đưa hết ba lô cho tôi cầm.

“Một, hai, ba... bảy.”

Trời ạ, tôi đau khổ đếm, tổng cộng có bảy cái ba lô.

Thật là nặng, nặng đến nỗi tôi suýt không nhắc nổi chân nữa.

Nhưng khi nghĩ có thể là bọn họ đang thử thách, tôi chỉ còn cách cắn răng chịu đựng.

Khó khăn lắm mới đến được cổng trường Lăng Nam thì tôi bị một bạn vừa tan học đang chạy vội về nhà ở phía ngược chiều va mạnh vào.

Bịch!

Ngay lập tức, đám ba lô trên người tôi đồng loạt rơi hết xuống đất. Tôi vội vàng cúi xuống nhặt, nhưng khi ngẩng lên thì không còn thấy bóng dáng bạn Vy Vy đâu cả.

“Vy Vy, Vy Vy...”

Tôi gọi to tên cô bạn đi cùng nhưng không có ai trả lời.

Nhìn sân trường rộng lớn, bỗng dưng tôi cảm thấy vô cùng mơ hồ. Khi một mình bị lạc đứng ở đó đang không biết phải làm sao, chợt nghe có tiếng người gọi tên tôi.

“Hy Nhã!”

“?” Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, tiếng gọi nghe rất quen, nhưng chắc chắn không phải là giọng của Triệt Dã, cậu ấy sẽ gọi tôi là đồ ngốc bằng cái giọng bông đùa, sau đó chế giễu tôi rằng lớn thế này rồi mà vẫn còn lạc đường.

Cũng không phải là Thần, anh sẽ kéo tay tôi và bảo tôi phải nhớ hướng anh đi thì sau này sẽ không còn bị lạc đường nữa.

Lẽ nào... không thể trùng hợp như vậy chứ?

“Hy Nhã! Đúng là cậu rồi, tớ nhìn không nhầm, chỉ cần nhìn dáng cậu đằng sau là tớ cũng nhận ra rồi, giỏi không? Hi hi.” Một bóng người đang dần dần hiện rõ hơn trước mặt, nụ cười rạng rỡ, chân thành mà ấm áp.

“Hứa Dục?” Tôi chậm chạp lên tiếng gọi.

“Có phát hiện ra hôm nay tớ rất khác không?”

Lời của Hứa Dục khiến tôi chú ý đến trang phục của cậu: Một bộ lễ phục rất đẹp mắt, cà vạt và ống tay áo đều có đính cúc kim loại có hình họa phức tạp như trong cung đình, bên trong phối cùng một chiếc áo sơ mi màu trắng có ánh sáng nhàn nhạt. Trông cậu ta lúc này rất giống một hoàng tử phong độ, cao quý.

“Bị vẽ đẹp trai của tớ hút hồn rồi đúng không?”

“Cậu nằm mơ giữa ban ngày!” Tôi vỗ vào khuôn mặt ghé sát lại mang vẽ mơ mộng của cậu ta.

“Mình biết là Hy Nhã đang xấu hổ, hi hi. À mà này, sao cậu lại đến đây?” Cậu hỏi xong, lập tức hiểu ra và vội vàng trả lời: “À, mình biết rồi! Thì ra hôm đó cậu không cho tớ đến tìm cậu là vì cậu muốn chủ động đến tìm tớ hả? Muốn gây bất ngờ cho tớ hả? Ha ha”.

“Hey... tớ muốn dọa cho cậu một trận.”

Nhìn điệu bộ vui vẻ hoa chân tay múa tay của cậu ta, tôi không nói được gì. Lúc trước, sao tôi phải lo lắng cho tên này chứ nhỉ? Vốn không có gì có thể khiến cậu ta lo lắng buồn phiền.

Ý định ban đầu xin lỗi cậu ta vì hành động thô lỗ của mình hôm ấy đột nhiên biến mất.

“Ồ, sao cậu lại phải mang nhiều ba lô thế này?” Cuối cùng thì tư duy của cậu ta cũng trở lại bình thường, “Để tớ giúp cậu”. Sau đó không nói thêm lời nào, giằng lấy ba lô trên vai tôi.

“Là của các bạn đi cùng tớ, vì thế tớ muốn hỏi xem phòng diễn tập của nhóm nhạc Fly ở đâu?”

“À, cậu cũng thích nhóm Fly à?” Mắt cậu ta ánh lên vẻ ngạc nhiên thú vị.

“Không phải là tớ thích mà là bạn tớ thích.”

“Bạn cậu thích, mà các cậu lại là bạn cùng lớp, cho nên cậu cũng bắt cầu thích rồi.”

“... Lại có thể suy luận như thế được à?”

“Trong toán học cũng dùng điều kiện tương tự để suy luận mà.”

“Vậy thì thành tích học toán của cậu chắc chắn rất kém.”

...

Tôi và cậu ta vừa đi vừa đấu khẩu, nói đến đủ chuyện trên trời dưới biển.

Hứa Dực giúp tôi cầm ba lô, đưa tôi đến tầng một của tòa nhà có vẻ như tòa nhà biểu diễn nghệ thuật.

“Lên tầng hai rẽ phải là phòng tập của nhóm Fly.”

“Ồ!” Tôi chờ ra một lúc. Thì ra cậu ta vẫn nhớ lời tôi nói.

“Lát nữa gặp nhé.” Sau đó cậu ta trả lại ba lô cho tôi, nháy mắt với tôi và nói với tôi một cách thần bí.

Lát nữa gặp? Sao tôi lại có cảm giác bị rơi vào bẫy nhỉ?

Tôi bỏ qua suy nghĩ đó, vừa leo lên đến tầng hai thì thấy bọn Vy Vy.

“Diệp Hy Nhã, sao cậu đi chậm vậy?”

“Ừ, như rùa ấy, bọn mình đợi cậu rất lâu đấy.”

“Lần sau không cho cậu đi cùng nữa.”

...

Bọn họ mỗi người một câu trách móc tôi, rồi ai nấy tự cầm lấy ba lô của mình, bước vào phòng tập với vẻ không hài lòng.

Tôi chen vào theo, mới phát hiện bên trong phòng rất rộng, bố trí giống như hội trường, có sức chứa hàng nghìn người. Để ý xung quanh có thể cảm nhận thấy, không khí trong phòng rất nóng nực. Trên sân khấu trung tâm đã có thành viên của nhóm nhạc đang điều chỉnh âm thanh, guitar điện, dương cầm, còn có cả trống bắt đầu nổi lên.

Mọi người lục tục kéo vào ngồi kín hội trường, xem ra ban nhạc này khá nổi tiếng, và cũng có rất nhiều fan hâm mộ.

Một lát sau, đèn tắt, xung quanh đều im lặng. Còn bọn Vy Vy không biết từ bao giờ đã chuẩn bị rất nhiều cây gậy phát sáng, giờ cao lên đứng đưa trong không trung.

Khi ánh đèn duy nhất được bật lên ở giữa sân khấu, mắt tôi chợt sáng lên, miệng há hốc ngạc nhiên.

“Wing! Wing!”

Tất cả mọi người đều kêu lên một cách kích động, trừ tôi.

Ngạc nhiên quá! Người xuất hiện với vai trò hát chính trong ban nhạc Fly đang đứng giữa sân khấu chính là người tôi quen! Mà lại còn biết rất rõ.

“Sao lại thế được.”

Tôi nói líu ríu, nhưng thực tế không cho phép tôi nghi ngờ. Bộ lễ phục dài màu đen, cà vạt và khuy tay áo đều lấp lánh ánh kim loại, mái tóc đen mềm óng, ánh mắt dịu dàng, nụ cười rạng rỡ.

Đúng là Hứa Dực.

Cậu ta đúng là người hát chính của ban nhạc - Wing?!

Wing?

Wing không phải nghĩa là đôi cánh sao.

Thật đáng ghét, sao hắn không nói trước nhỉ... mà sao tôi lại có thể phản ứng chậm chạp thế nhỉ?

Tiếng nhạc nổi lên, trên và dưới sân khấu không khí càng sôi động, náo nhiệt.

Đám người hâm mộ ở dưới đang hò hét, hét to tên những người đang đứng trong ánh đèn nhấp nháy trên sân khấu, thể hiện lòng cuồng nhiệt của họ.

Còn tôi, không thể hào hứng lên được, trong lòng rất rối bời.

Cho đến bài hát cuối cùng của buổi diễn tập.

Đàn điện tử trên sân khấu tấu một khúc nhạc trữ tình véo von, sau đó, tiếng hát của Hứa Dực chợt thay đổi giống như lời người yêu thì thầm, thể hiện tình cảm nồng nàn sâu sắc.

Cả hội trường như đang chìm xuống biển sâu tĩnh lặng.

Không còn một âm thanh nào khác nữa.

Chỉ còn lại tiếng hát đi vào lòng người, dạt dào cảm xúc từ sâu thẳm trái tim.

Lần đầu tiên ánh mắt tôi không thể rời khỏi sân khấu, không thể phủ nhận rằng, lúc này tôi đã bị rung động bởi hình bóng tràn đầy nhiệt huyết trên sân khấu.

Chính lúc tôi gần như bị mê hoặc, thật không ngờ, ánh mắt của Hứa Dực lại nhìn thẳng vào mắt tôi, rất lâu mãi không rời.

Cách bao nhiêu người xem như vậy, ánh mắt của cậu ta vẫn chăm chú nhìn tôi. Trong đôi mắt đẹp ấy dường như chứa thứ tình cảm rất sâu đậm, tôi có cảm giác như cả người tôi đều đã bị hút vào trong đó.

Trong phút chốc, tim tôi đập nhanh hơn, tôi chợt chuyển ánh nhìn ra chỗ khác.

Không thể được, người tôi thích từ trước đến giờ vẫn là Triệt Dã, cũng chỉ có thể là Triệt Dã...

Nhưng tại sao lại cảm thấy hoang mang một cách vô cớ như vậy?

May mà buổi biểu diễn nhanh chóng kết thúc, các fan hâm mộ đã vây kín sân khấu, bên cạnh tôi nhóm Vy Vy cũng nhảy nhót hò reo.

“Wing quả là đẹp trai quá đi thôi, mình thích cậu ấy lắm.”

“Mình vừa thăm dò được sở thích của cậu ấy, cậu ấy thích ăn mì ống, không ăn đồ nướng và các hàng quán vỉa hè. Có lần còn bị nôn mấy ngày liền vì ăn đồ nướng.”

“Thật là đáng yêu. Mình cũng rất thích ăn mì ống.”

“Còn nữa, cậu ấy không thích ăn đồ ngọt, ồ, vậy thì lần sau mình không được dùng bánh ngọt làm quà tặng cậu ấy để thể hiện tâm ý.”

...

Nghe mọi người nói, tôi cảm thấy có chút nghi hoặc.

Rõ ràng mấy ngày trước có người đã tranh giành với tôi miếng bánh ngọt cuối cùng.

Rõ ràng có một kẻ ki bo nào đó vì muốn tôi trả nợ đã liên tục bám riết lấy tôi đòi tôi mời hắn ăn mì, đồ nướng và những đồ ăn vặt vỉa hè...

“Này, sao cậu nhất định phải dùng chiêu này để bắt tớ trả nợ?”

“Bởi vì tớ thích Hy Nhã, muốn tranh thủ mọi cơ hội để được ở bên cạnh Hy Nhã, vì vậy mà tớ không tiếc dùng bất cứ cách nào...”

Lúc đó những lời cậu ta nói với tôi bất chợt hiện lên trong đầu tôi.

Ôi, tôi có nên nhân lúc không có ai để ý chạy trốn không? Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại có ý nghĩ đó, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

“Hy Nhã, khi này mình rất đẹp trai đúng không?” Hứa Dực vừa từ sân khấu xuống, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi còn chưa kịp lau đã chạy đến trước mặt tôi đầy hứng khởi.

“Ồ...”

Lại có kiểu hỏi người khác như vậy sao? Đồ tự cao, tôi trừng mắt nhìn cậu ta, không nói được câu nào.

“Sao? Hát không hay à?” Hứa Dực xị mặt xuống, rõ là hiểu nhầm ý của tôi.

“Không phải, Wing, cậu hát hay lắm!” Nhóm Vy Vy đã quay lại từ bao giờ. Ai cũng nhìn tôi với ánh mắt ghen tỵ, hình như là vừa tò mò vừa bất mãn đối với mối quan hệ của tôi và Hứa Dực.

“Cảm ơn!” Hứa Dực cười lịch sự với họ và lại tiếp tục quay đầu về phía tôi. “Hy Nhã...” Cậu ta chưa nói hết câu đã bị cắt ngang, Vy Vy lôi mạnh tôi sang một bên: “Này, Hy Nhã, thế này là thế nào? Làm thế nào cậu quen cậu ấy?”

“À? Minh...” Tôi còn đang đắn đo xem có nên nói thật hay không thì Hứa Dực đã nhanh hơn một bước, “Ừ, đúng đấy, hi hi, Hy Nhã là bạn mình.”

“Bạn? Hai người?” Vy Vy đẩy tôi ra, ngạc nhiên hết ngóanh nhìn tôi lại nhìn Hứa Dực. Cuối cùng nổi giận: “Diệp Hy Nhã, cậu đang đùa bọn bọn mình hả?”

Những người bạn khác xung quanh cô ấy cũng lập tức phụ họa: “Đúng đấy, nếu biết trước cậu ấy quen Wing thì bọn mình không phải vất vả chạy khắp nơi để thu thập tin tức. Rốt cuộc cậu quen Wing như thế nào? Điều này rất khả nghi đấy”.

Hứa Dực thoáng thấy có gì đó không ổn liền đi qua chỗ tôi thấp giọng hỏi: “Họ là ai?”.

“Bạn học của tớ.” Tôi trả lời một cách chán nản, “Cậu xem, vì cậu mà các bạn ấy lại cô lập tớ rồi”.

“Cô lập? Ha ha, tớ đảm bảo không phải như thế.” Hứa Dực tự tin nhìn tôi cười và nói: “Đợi lát, xem tớ nhé”.

Sau đó, cậu đi về phía nhóm Vy Vy: “Ha ha, các bạn là bạn của Hy Nhã à? Rất vui được làm quen với các bạn”.

Ôi, lần đầu tiên tôi cảm thấy cậu ta cười thật là giả tạo.

“Wing, cậu đúng thật là bạn của Diệp Hy Nhã chứ?” Trong giọng của Vy Vy có chút chua xót, ghen tỵ.

“Đúng vậy, ha ha, tớ thường bảo sao mà bạn ấy lại dễ thương thế, hóa ra là do có một nhóm bạn đáng yêu thế này.” Hứa Dực cười rạng rỡ, thân thiết một cách thái quá.

Còn tôi thì lại toát mồ hôi lần nữa.

“Đáng yêu?” Đúng là một câu khen ngợi quá tầm thường và không phù hợp với thực tế.

Nhưng mắt bọn Vy Vy đứa nào cũng sáng rực, đỏ mặt xấu hổ cúi xuống, mắt vẫn không ngừng liếc Hứa Dực, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bọn mình... cũng là bạn... khá thân với Hy Nhã”.

Ồ, tôi tròn mắt ngạc nhiên, hóa ra tình bạn cũng có thể tạo ra theo cách này?!

“Vậy thì tốt quá, thế thì sau này nhờ các bạn chăm sóc Hy Nhã giúp.” Hứa Dực vừa lén đưa mắt ra hiệu cho tôi vừa tiếp tục giả bộ, “Còn nữa, các bạn có yêu cầu gì, cứ đưa ra, mình sẽ đáp ứng!”.

Gì chứ, cậu ta còn tự cho mình là đại minh tinh cơ đấy.

Nhưng mà lại có người muốn công nhận điều đó.

Thật không? Vậy thì chụp với mình một kiểu ảnh đi.”

“Wing, mình muốn có chữ ký của cậu.”

“Được, tất cả đều không thành vấn đề.”

Mặt tôi đầy mồ hôi, có thể coi như là tên này đang hy sinh bản thân để tìm bạn bè giúp tôi không?

“Aaa... mình có chữ ký của Wing rồi.”

“Mình và Wing đã chụp ảnh chung rồi.”

“Về sau, khi có buổi biểu diễn của nhóm Fly, bọn mình có thể đến tìm cậu được không?”

“Đương nhiên là được rồi, bạn của Hy Nhã thì cũng là bạn của mình.”

Bỗng chốc, tiếng kêu thét sung sướng lần lượt vang lên.

Tôi không thể không công nhận rằng, cứ như thế này, sau này tôi sẽ không còn bị cô lập nữa.

“Để cảm ơn sự chăm sóc của các bạn đối với Hy Nhã trước đây, mình quyết định tặng mỗi người một món quà nhỏ. Tùy mọi người chọn lựa.” Cuối cùng, Hứa Dực vẫn tiếp tục đưa ra đòn quyết định.

“Thật không?” Lúc đó bọn Vy Vy cùng sáng mắt lên, cảm động vui vẻ nhìn nhau, tíu tít đi theo Hứa Dực vào phòng làm việc của ban nhạc.

Trong phòng có một góc lớn dành để quà của các fan tặng, những đạo cụ mà các thành viên khác trong ban nhạc không dùng đến và một số đồ cũ. Ai cũng vui vẻ chọn cho mình một món đồ mình thích. Vy Vy thích một cây đàn guitar cũ rất đẹp mà A Kiệt - thành viên chơi guitar của ban nhạc, đã từng dùng trước đó, lúc đầu A Kiệt không muốn mang đồ mình đã từng dùng đem tặng cho người khác, nhưng Hứa Dực đã cố gắng thuyết phục cậu ta.

“Ha ha, mình cảm ơn nhé.”

Cứ như vậy, Hứa Dực đã thu phục được nhóm Vy Vy một cách dễ dàng. Khi Hứa Dực nói rằng không thể đưa tôi về nhà được, bọn họ còn chủ động đề nghị đi về cùng tôi.

Trên đường về nhà, lần đầu tiên có nhiều người vây quanh tôi như thế.

“Diệp Hy Nhã, làm thế nào mà cậu quen Wing vậy?” Bọn họ tò mò hỏi.

“À, ở trường mình.”

“Thế à, cậu ấy đến trường mình rồi, sao lại chỉ gặp mỗi Hy Nhã vậy?”

“Ừ, cái này thì mình cũng không rõ...”

Trong đầu tôi hiện lên cảnh lần đầu tiên gặp Hứa Dực, cậu ta nói cần tìm tôi, lúc đó tôi nhầm tưởng là cậu ta đưa thư tình. Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ không phải, cậu ta là người trong mộng của rất nhiều bạn gái, làm sao có thể thương thầm tôi được chứ? Vậy thì cậu ta tìm tôi là nhằm mục đích gì nhỉ? Cậu ta bảo có một thứ muốn đưa cho tôi, vậy thì đó là cái gì?

Tự nhiên trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều câu hỏi, mà không câu nào giải đáp được.

“Diệp Hy Nhã, sau này chúng mình cùng đi xem nhóm Fly diễn tập nhé.” Vy Vy đột nhiên vòng tay qua khoác lấy cánh tay tôi nói.

“Ừ, cũng được.” Tôi gạt hết cả những thắc mắc qua một bên, gạt đầu về kích động.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận được lời mời của bạn bè, tôi phải trân trọng nắm bắt cơ hội đó.

Tôi và nhóm Vy Vy nói cười vui vẻ đi đến bến xe bus. Cho đến khi tiễn tất cả bọn họ từng người một lên xe bus về nhà, tâm trạng của tôi vẫn chưa bình thường trở lại.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy tình bạn và lòng nhiệt tình của mọi người xung quanh dành cho tôi.

Có lẽ tất cả mọi việc này, tôi đều cần cảm ơn Hứa Dực.

Khi về đến nhà, nằm trên giường, tôi vẫn chìm trong cảm giác vui mừng hào hứng, vì cuối cùng cũng đã “tìm được những người bạn”, rút điện thoại ra, tôi không kìm lòng được, muốn thông báo cho Nguyên Triệt Dã biết tin tức tốt đẹp này.

Thực ra, tôi rất muốn gọi điện cho cậu ấy, đích thân thông báo tin này cho cậu ấy, sau đó nghe giọng cười nhẹ nhàng và dí dỏm của cậu ấy, giọng cười mà tôi luôn nhớ nhung. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không ấn nút gọi.

Có thể câu nói mà lần cuối cùng gặp nhau cậu ấy đã nói, “Cô ấy là bí mật của mình”, đã khiến cho tôi không còn đủ dũng khí để đến gần cậu ấy nữa.

“Nguyên Triệt Dã, cậu biết không, quan hệ của mình và nhóm Vy Vy đã tốt đẹp hơn rồi đấy.”

Tôi gửi đi một tin nhắn.

“Ha ha, thế thì chúc mừng cậu nhé.”

Cậu ấy nhắn tin trả lời.

“Hôm nay đi về nhà cùng các bạn ấy, bọn mình nói chuyện rất vui.”

“Ừ, họ sẽ được làm quen với con người thực sự của cậu.”

Thực ra, tôi rất muốn hỏi Nguyên Triệt Dã, trong lòng cậu ấy, tôi là người như thế nào? Nhưng tôi không muốn để lộ một chút quan tâm ầm áp nào vì sợ trở thành gánh nặng với cậu ấy. Cuối cùng cũng xóa đi những dòng chữ đã viết và thay vào đó là câu “Chúc ngủ ngon”.

26. Chương 16

Nhật ký 16:

Nỗi nhớ thương tồn tại giống như không khí

Thứ Sáu, ngày 22 tháng 10, trời nắng.

Người đó...

Người mà tồn tại giống như không khí

Người mà khi không có người đó, tôi cảm thấy không thể hít thở nổi

Nay đã quay mặt đi không còn ngoái ngàng đến tôi nữa.

Nay đã không còn soi sáng cho tôi nữa

Nay đã không còn quan tâm đến tôi nữa

Rõ ràng lúc này có người làm việc đó còn tốt hơn người đó

Rõ ràng lúc này có người có thể làm cho tôi vui vẻ,

Nhưng dù là như vậy,

Tôi vẫn cứ nhớ thương người đó.

Dần dần, mối nhân duyên của tôi ở trên lớp đã bắt đầu thay đổi.

Tôi và Vy Vy thường xuyên cùng làm bài tập, cùng thảo luận về cách trang điểm và ăn mặc rất kỳ quặc của một số bạn trong lớp, càng vui hơn nữa khi hai đứa cùng hào hứng đi xem nhóm nhạc Fly của học sinh trường Lăng Nam tập luyện biểu diễn một cách tràn đầy hứng khởi.

Cũng có thể do Vy Vy mà nhiều bạn nữ trong lớp gần gũi với tôi hơn, thậm chí thỉnh thoảng còn chuyền tay những mảnh giấy nói những chuyện thầm kín của con gái.

Cuộc đời học sinh của tôi dường như từ bây giờ mới bắt đầu vui vẻ, đầy sắc màu. Nhưng Vy Vy cứ cách vài ngày là lại sang trường Lăng Nam, nói là để xem diễn tập ca nhạc, nhưng thực ra là để gặp gỡ tay chơi guitar của ban nhạc - A Kiệt.

Tôi cũng không biết mối quan hệ đó đã phát triển như thế nào mà mỗi lần sang đó đều thấy Vy Vy quần lầy A Kiệt, lạnh lùng bỏ tôi lại một mình.

Vì vậy kéo tôi đi xem diễn tập rõ ràng chỉ là cách tung hỏa mù cho tình cảm của Vy Vy mà thôi.

Hứa Dực thì lại luôn cười rất vui vẻ trước vẻ phẫn nộ bất bình của tôi, cậu ấy và Vy Vy luôn tiến hành những cuộc đối thoại ngầm rất ăn ý với nhau.

“Hi, đến thăm Kiệt à?”

“Hi hi, mình mang Hy Nhã đến rồi.”

“Kiệt đang ở đằng kia tập guitar, đang cần người rót nước pha trà.”

“Hy Nhã nói khát rồi, cậu có thể đưa Hy Nhã đi uống trà sữa.”

...

Có đến N lần tôi đều bị bán đứng một cách kỳ quặc như vậy.

Như tối nay cũng không là ngoại lệ.

“Thôi cho tớ xin, trà sữa ở quán này loại nào tớ cũng uống rồi.” Tôi nói với Hứa Dực với ngữ điệu đầy bất mãn: “Hai người muốn âm mưu gì với tớ thì dùng cái gì tươi mới hơn một chút được không?”

“Sao, cậu biết rồi à, ý đồ rõ rệt lắm hả?”

“Khó lắm sao? Hai người người hát người đàn phụ họa cho nhau.”

“Không khó, nhưng với chỉ số IQ của cậu mà nói thì là rất khó.”

“Ý cậu tức là tớ rất ngốc?” Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy đầy đe dọa.

“Đúng. Đồ ngốc. Ha ha...”

Tôi chờ người ra, mọi vật trước mắt như ngừng chuyển động.

Trước mắt như một cái đầu tóc vàng đang nhảy múa, người đó phá lên cười vẻ rất vô tâm, lại thêm thái độ đầy giễu cợt của cậu ấy, “Đồ ngốc!”

Đột nhiên, tôi thấy cổ họng đắng ngắt, tim đập mạnh.

Tôi vội vã cúi đầu xuống, ở đuôi mắt trái có một giọt nước mắt qua ống hút đã chạy xuống cốc trà sữa. Có thể là do tư thế ngồi của tôi, nhưng cũng có thể do mắt trái gần với trái tim hơn mắt phải.

Giọt lệ óng ánh rơi vào trong cốc trà sữa khoai môn, tan ra không một tiếng động.

“Hy Nhã!” - Hứa Dực thấy kỳ lạ trước những phản ứng yên lặng của tôi, lên tiếng khê gọi, “Ăn đi, không ăn nhanh là bỏ cậu lại ở đây một mình đó nhé”.

Giọng của tôi buồn buồn.

Vài giây sau, tôi ngước mắt lên bắt gặp Hứa Dực đang nhìn tôi chăm chú không chớp mắt, ánh mắt ánh lên sự ấm áp và quan tâm, “Vấn ỉn chứ, Hy Nhã?”

“Tớ ỉn. Hứa Dực, cảm ơn cậu!” Tôi nhẹ nhàng nói.

Cảm ơn cậu đã giúp tớ tìm thấy được tình bạn, cảm ơn cậu đã đi ăn bánh ngọt cùng tớ, dù cậu không hề thích ăn đồ ngọt, cảm ơn sự quan tâm và hy sinh của cậu từ trước đến giờ, cảm ơn cậu đã cùng tớ trải qua những ngày tháng nhớ mong Nguyên Triệt Dã...

Có rất nhiều, rất nhiều lời cảm ơn mà tôi không thể nói hết được.

“Thực ra thứ tớ cần không phải là lời cảm ơn của cậu.”

Hứa Dực nhìn tôi chăm chú, ánh mắt chân thành và nghiêm túc.

Ngón tay cuộn tròn đặt trên đầu gối, trái tim đập lồi nhịp nhưng tôi vẫn không có đủ dũng khí thoát ra khỏi ánh mắt của cậu ấy.

Không khí gượng gạo đó kéo dài trong giây lát.

“Ha ha, tớ phát hiện Hy Nhã thực ra rất giống một loài động vật.” Hứa Dực đột nhiên bật cười.

“Gì cơ?”

“Con nhím”

“Hả? Rõ xấu.”

“Chỉ cần có người tìm cách tiếp cận cậu, cậu sẽ co người lại để phòng thủ, hướng phần gai về phía người đó.”

“Vậy thì tại sao lại có người muốn động đến nhím nhỉ, sẽ đau lắm đấy.”

“Đúng vậy, có người dù cho bị đau, vẫn muốn đến gần.”

“Thật là ngốc.”

“Diệp Hy Nhã, cậu đang cố tình làm tổn thương tớ đúng không?”

“Đâu có, hi hi.”

...

Thời gian giống như những hạt cát nắm trong tay, muốn níu lại cũng không có cách nào níu được, cứ thế trôi qua.

Có một khoảng thời gian, tôi tham gia lớp học vẽ tranh ngoài giờ của trường. Không ngờ, thầy giáo đưa một bức tranh của tôi đi tham gia hội thi, và giành giải đặc biệt.

Ngày trưng bày sản phẩm đoạt giải lại đúng vào ngày cuối tuần, Hứa Dực muốn cùng tôi đi xem triển lãm tranh. Đây hình như là lần đầu tiên cậu ấy chính thức mời tôi. Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lời Vy Vy cùng đi, và bảo Hứa Dực rủ thêm cả A Kiệt nữa.

Nhưng khi đi dạo trong hành lang triển lãm tranh, lúc tôi quay lại định nói chuyện với Vy Vy, mới phát hiện ra là không thấy bóng dáng hai người Vy Vy và A Kiệt đâu.

“Hi hi, hai người họ đã tách ra đi dạo từ lâu rồi.” Nụ cười của Hứa Dực hơi ám muội, thuận tay đưa cho tôi cốc trà sữa nóng.

“Đồ háms sắc khinh bạn.”

“Cậu ấy muốn tạo cơ hội cho tớ.”

“Ồ.” Tôi lại bắt đầu ậm ừ cho qua chuyện.

“Này, tranh của cậu ở đây này.”

Nghe thấy vậy, tôi dừng lại, quay người lại nhìn thấy cậu ấy đang chỉ một bức tranh rất quen thuộc.

Được trang hoàng trong khung tranh tinh xảo, nhìn xa xa chỉ thấy trên bề mặt bức tranh có những đám mây hồng lửa, giống như đang bùng cháy lên đến rách toác, trên đường thẳng có một vệt trắng tròn như bánh xe được đặt ở đó.

Tâm trí tôi dường như cũng đang bị đốt cháy vậy, lại nhớ đến khoảng thời gian quét dọn vệ sinh cùng Nguyên Triệt Dã, cái bóng cô đơn của cậu cùng giọng điệu hoang vắng ấy.

“Lúc mặt trời từ từ trôi xuống cạnh những đám mây, một ngày coi như cũng dần dần kết thúc, lúc này chính là lúc tất cả mọi người đang hồi hả về nhà... ha ha ha ha, mặt trời lúc này thật giống như một bức tranh đã từng được xem, của Anthony gì đó, bức tranh mặt trời lặn mà ông ta vẽ thực sự cũng đẹp như thế này.”

...

Trái tim như bị ai bóp chặt, ngạt thở đến khó chịu.

“Hy vọng?” Cái tên hay quá - Hứa Dực xem rất kỹ phần giải thích ở phía dưới bức tranh.

Hy vọng là tên tôi đặt cho bức tranh này.

Tôi đi về phía bức tranh, ánh nhìn thoáng mơ màng.

“Bạn biết tớ vẽ gì không?”

“Cảnh mặt trời mọc.”

“Tại sao lại không phải là mặt trời lặn?” Cậu ấy hiểu ngay được hàm ý bức tranh của tôi, khiến tôi rất ngạc nhiên.

“Màu vàng cam đậm rõ giống như lửa cháy rực sân khấu.” Hứa Dực dừng lại một chút, “Cho tớ cái cảm giác như một sự bùng cháy của sức sống, giống như cội Niết bàn của Phụng Hoàng, thể hiện sự tái sinh ở Trái đất”.

Cậu ấy nói rất nghiêm túc, đường nét trên khuôn mặt nhìn nghiêng rất thanh thoát, có khí chất kiên nghị.

“Hi hi, sao, bây giờ mới phát hiện ra tớ đẹp trai à?” Hứa Dực quay đầu lại, thấy tôi đang chờ người ra, không thể nén nổi bông đùa.

Khác với thường ngày, tôi lại không chế nhạo lại cậu ấy, giọng tôi như đã chìm vào một vùng hồi ức rất xa xăm nên trở nên trầm xuống: “Bạn rất giống một người bạn của tớ, nhưng lại không giống như vậy”.

“Ừ?” Đáy mắt của Hứa Dực ánh lên một tia sáng, kiên nhẫn chờ tôi nói tiếp.

“Là người tớ thích, cậu ấy tên là Nguyên Triệt Dã.” Không biết tại sao, lúc này tôi rất muốn kể cho cậu ấy nghe chuyện về Nguyên Triệt Dã, chuyện mà từ trước đến giờ tôi vẫn luôn giữ kín trong lòng.

“Nguyên Triệt Dã à?” Hứa Dực lú lú nhắc lại cái tên ấy.

“Ừ, hi hi, nếu cậu ấy thấy được bức tranh này thì tốt, như thế cậu ấy có thể cảm nhận được hy vọng.”

Vậy thì cái bóng của cậu ấy sẽ không còn cô đơn như thế nữa? Ồ, chút nữa tôi quên, có lẽ bây giờ cậu ấy không còn cô đơn nữa. Cậu ấy đã trở về bên Giang Thượng Tuyết rồi...

Hứa Dực nghe rất chăm chú, vẻ mặt bình tĩnh ổn định, cũng có thể biểu lộ của cậu ấy giúp tôi có đủ dũng khí để kể tiếp: “Trước đây tớ bị mắc một dị tật về tai, thường xuyên không nghe thấy được những thứ quan trọng vì bị căng thẳng quá. Rất nhiều người vì thế mà cô lập tớ, nhưng Triệt Dã thì không, cậu ấy luôn mang đến niềm vui cho tớ. Về sau cậu ấy cố vũ động viên tớ tiến hành làm phẫu thuật và bảo rằng làm phẫu thuật xong sẽ nói cho tớ biết đáp án của một câu hỏi. Nhưng khi phẫu thuật xong... cậu ấy đã cùng với người bạn gái cũ rời khỏi thành phố này, nhưng tớ vẫn thích cậu ấy...”.

Tôi cứ nói, trước mắt bắt đầu nhòe dần: “Khi cậu ấy chia tay tớ, những lời cậu ấy nói với tớ thực sự tớ không muốn nghe thấy một chút nào, lúc đó tớ ước gì tớ chưa từng làm phẫu thuật, mãi mãi không bao giờ nghe thấy được nữa thì sẽ tốt biết bao...”.

Trong trí nhớ, cảm giác đau lòng ấy vẫn còn, khiến mắt tôi bắt đầu ngân ngấn nước.

“Bạn không nên nghĩ như vậy.” Hứa Dực mỉm cười nói, nụ cười thật đẹp, rất cuốn hút lòng người, “Bởi vì...” Cậu ấy vừa nói vừa nắm lấy tay tôi, bàn tay vừa cầm trà sữa nóng mang theo hơi ấm khiến người khác yên lòng dần dần thấm vào da thịt tôi.

Tôi cố ép bản thân thả lỏng, nói tiếp: “Nhưng sau khi tai khỏi bệnh, có thể nghe cậu hát, lại khiến tớ thấy rất vui vì đã quyết định làm phẫu thuật”.

“Thật sao?” Đôi mắt Hứa Dực lấp lánh ánh nhìn ấm áp, những tình cảm che giấu bên trong gần như cùng ứa ra ngoài.

Tôi ý thức được rằng câu nói vừa nãy dường như có gì đó hơi ám muội, vội vàng chuyển ánh nhìn sang chỗ khác, đưa tay lạng lẽ rút điện thoại trong túi ra.

Dây đeo di động hình con ếch màu xanh nhạt nhẹ nhàng lay động trong không trung.

“Hi hi, bây giờ tớ rất muốn nói với Nguyên Triệt Dã rằng Hứa Dực tớ quen là một người rất có tiềm năng ca nhạc.”

Tôi vừa nói xong, Hứa Dực lập tức hơi rùng mình, ngạc nhiên nhìn tôi chăm chú, “Cậu vẫn giữ liên lạc với cậu ấy à? Cậu đã đi tìm cậu ấy rồi à?”

“Tìm cậu ấy?” Tôi nhìn Hứa Dực một cách đầy nghi hoặc, sau đó cười đau khổ, “Người cậu ấy thích là người khác, tớ và cậu ấy... chỉ là bạn tốt thôi, hi hi”.

Tôi nghĩ nụ cười của tôi chắc là rất xấu, nhìn sự buồn bã và đau xót trong ánh mắt Hứa Dực là tôi biết.

Hứa Dực dùng tay giữ nhẹ má tôi, nói một cách nhẹ nhàng nhưng cương quyết: “Hy Nhã, tớ thích cậu, tớ nhất định sẽ làm tốt hơn cậu ấy”.

Tôi không biết cậu ấy nói thế có phải là do ghen không, nhưng tôi không ngăn cản hành động này của cậu ấy, có lẽ lúc đó tôi cũng cần một đôi bàn tay ấm áp.

Xem xong triển lãm tranh, vẫn không thấy bóng dáng Vy Vy và A Kiệt đâu. Hứa Dực nói đưa tôi về nhà.

Chúng tôi vừa thảo luận những cảm nhận về buổi triển lãm tranh vừa thong thả tản bộ về phía trước. Mọi người đi đường đều chú ý đến vẻ đẹp trai của Hứa Dực, nhưng cậu ấy dường như hoàn toàn không để tâm đến điều đó, mà chỉ chú ý cười đùa với tôi.

“Hy Nhã, cậu vừa nhìn gì thế? Sao không nhìn tớ?”

“Không nhìn gì cả.”

“Ồ, bên kia có người bán kẹo bông kìa.”

“Ừ, hồi bé tớ thích ăn kẹo bông nhất.”

“Hi hi, thật là cảm động, tớ lại biết thêm một bí mật nhỏ nữa của Hy Nhã rồi.”

Ôi, cậu ấy thật là trẻ con.

Tôi cũng không buồn để ý đến cậu ấy, đi nhanh lên phía trước, nhưng khi đi qua một đài hoa tôi đột nhiên dừng lại, cái đài hoa này... hình như tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi thì phải...

Bất giác ánh mắt lần theo đài hoa tìm kiếm, cuối cùng ánh mắt dừng lại nhìn chằm chằm vào một vị trí.

Trên nền xi măng màu trắng xám, có một loạt dấu chân to nhỏ không thuần nhất... đây chính là những dấu chân mà hôm tổ chức buổi liên hoan tôi và Nguyên Triệt Dã khi đi qua đây đã để lại.

Tôi từ từ tiến về phía trước, đến đứng trước những vết chân đó, không để tâm đến những ánh mắt kỳ lạ của người qua đường đang nhìn tôi.

“Hy Nhã!” Hứa Dực chạy theo đầy nghi hoặc và lạng lẽ đứng đằng sau tôi.

“Ở đây, đây chính là nơi mà tớ và Nguyên Triệt Dã đã từng đi qua.” Tôi dùng đầu ngón tay di di vào các vết chân đó và cảm nhận cảm giác thô ráp gờn gợn, tôi cười và thăm thò với Hứa Dực, “Hôm đó, có rất nhiều đom đóm, giống như tất cả những ngôi sao băng bao phủ khắp bầu trời đều rụng xuống đây vậy. Bọn tớ chơi rất vui!”.

Hứa Dực nghe rất chăm chú, không nói lời nào.

“Triệt Dã còn bắt một con đom đóm thả vào lòng bàn tay tớ... khiến tớ cảm thấy như là tớ đã nắm được hạnh phúc trong tay tớ vậy. Nhưng, kết quả cuối cùng lại...”

Nụ cười ở khóe miệng tôi trở nên gượng gạo dần và biến thành nụ cười chua chát, trái tim bắt đầu thấy đau đốn chua xót.

“Thực ra lúc đó tớ nên hiểu ra rằng đây là điều dự báo trước.” Những dấu chân trước mặt lúc thì nhạt nhòa mờ ảo, lúc thì lại rất rõ nét, giống như những ký ức muốn xóa nhòa nhưng lại càng khắc sâu hơn.

“Điều dự báo trước?” Hứa Dực nhắc lại với vẻ băn khoăn.

“Những dấu chân này, chính là những điều dự báo trước...” Giọng tôi không kiềm chế được run rẩy, “Những dấu chân to to này là dấu chân của Triệt Dã, những dấu chân nhỏ nhỏ bên cạnh là của tớ. Khi mới bắt đầu, tớ và Triệt Dã cùng nhau song song đi về phía trước...” Tôi đi thẳng men theo dấu chân lúc đầu, chỉ là người đi bên cạnh tôi lúc này lại là một Hứa Dực trầm mặc không nói câu nào.

“Nhưng khi đi đến đây, tớ quay đầu lại, đi về điểm xuất phát. Dấu chân của Triệt Dã giống như một đường thẳng đơn đi mãi không trở lại...” Tôi không thể kiềm chế nỗi đau trong lòng mình thêm được nữa, nước mắt từng giọt từng giọt lăn khỏi khoang mắt. “Đây là kết thúc của tớ và Triệt Dã!”

Tôi không quên được đêm đó, nơi đây đẹp đến kỳ lạ, giống như sao băng vừa rơi xuống vậy.

Bây giờ, tuy vẫn dài hoa quen thuộc đó, nhưng đã không còn những con đom đóm bay lượn nữa.

Và hạnh phúc của tôi cũng sẽ rất khó tìm lại.

Tất cả đều đã qua rồi.

Nỗi đau quá lớn, mà thế giới của tôi thì quá nhỏ bé, tôi đã sắp không chịu đựng được sức nặng của nỗi đau...

“Hy Nhã...” Hứa Dực đi lại phía tôi, dịu dàng lau những giọt nước mắt trên mặt tôi, nhưng hành động này khiến cho tôi khóc thảm thiết hơn, vì Triệt Dã cũng đã từng lau nước mắt cho tôi như vậy...

Trái tim, trong phút chốc đau nhói đến mức không thể nào thở được nữa.

Người mà tôi yêu như yêu không khí, không có người đó, tôi cảm thấy không thể nào thở được, nay đã quay lưng bỏ đi, bỏ mặc tôi, đã không còn soi sáng cho tôi nữa.

Có thể, không còn quan tâm đến tôi nữa.

Nhưng cho dù như thế, tôi vẫn cứ nhớ đến người đó.

Triệt Dã, bây giờ cậu sống có vui không?

Cậu có hạnh phúc không?

Chắc là cậu sẽ không nhớ mình như mình đang nhớ cậu tha thiết, đúng không?

Triệt Dã, nếu lúc đó mình kiên trì hơn thì liệu cậu có bị lay chuyển không?

Tôi như chìm vào trong biển nước mắt xanh thẳm, tôi dõi theo dấu chân không có hành trình quay lại của Triệt Dã, buồn đến độ không thể thở nổi.

“Rõ ràng là đã cùng cậu ấy đi xa như thế rồi, tại sao không kiên trì đi tiếp? Tại sao mình lại muốn một mình quay đầu trở lại điểm xuất phát? Tại sao đến bây giờ lại chỉ còn lại một mình mình khóc lóc một cách bất lực ở chốn cũ...”

Nếu có cơ hội làm lại, trở về ngày cậu ấy muốn ra đi, liệu mình có bắt chấp tất cả để níu chân cậu ấy lại, giữ lại ở thành phố này?

Nhưng đã bỏ lỡ rồi, thì là bỏ lỡ rồi.

I miss you là mình nhớ cậu.

I missed you có phải là hôm đó mình đã bỏ lỡ cậu?

...

“Hy Nhã.” Ôm chặt vai tôi hơn, giọng Hứa Dực dịu dàng khẽ khàng nói: “Để tớ chăm sóc cậu nhé, được không?”

Tôi hơi co người lại, trái tim cũng khẽ run theo.

“Hãy để tớ chăm sóc cậu, sau này tớ sẽ không làm cho cậu khóc ; tớ sẽ khiến cậu cười một cách vui vẻ, hạnh phúc nhé được không? Hy Nhã, cậu biết mà, tớ thật lòng thích cậu. Cậu đừng khép chặt trái tim mình được không? Quên cậu ấy đi, tớ nhất định sẽ tốt hơn cậu ấy. Hy Nhã, đồng ý nhé, được không?”

Những lời nói dịu dàng như vậy, sự dịu ngọt ngào như vậy...

Ngón tay tôi thoáng run nhẹ, mở to đôi mắt ướt đẫm nước trên bờ mi.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt chân thành của Hứa Dực, trong đôi mắt đen sáng của cậu ấy dường như chất chứa chỉ có vũ trụ nhỏ nơi tôi tồn tại.

Luôn xoay chuyển không ngừng, không có ngày đêm.

Không ngừng không nghỉ.

Nhưng...

Tôi buồn bã nghiêng đầu, không nỡ nhìn vẻ mặt thất vọng của cậu ấy, nhẹ nhàng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi... tớ không thể...”.

Trong phút chốc, tôi cảm nhận được vòng tay ôm tôi của Hứa Dực cứng hơn, tôi có thể tưởng tượng được sự thất vọng trong ánh mắt cậu ấy, một loại nỗi đau không gọi thành tên nắm chặt lấy tôi khiến cho tôi không nỡ nói ra thành lời: “Chúng ta...”.

“Ừ?”

“Chúng ta... chỉ làm bạn thôi, có được không?”

“Làm bạn?” Hứa Dực lặp lại lần nữa, thần thái có vẻ thất vọng, nhưng tôi đã rất kiên quyết gạt đầu.

Tôi không thể lừa dối lòng mình được, từ trước đến giờ, tôi vẫn rất thích Nguyên Triệt Dã, cậu ấy là người duy nhất tôi yêu. Nhưng bắt tôi phải hoàn toàn buông tay người đứng trước mặt tôi, Hứa Dực, thì tôi lại không làm được.

Cảnh tượng này dường như là đã từng xảy ra. Nhưng nhân vật chính lúc đó là tôi và Nguyên Triệt Dã...

“Chúng mình...”

“... Làm bạn thôi nhé... có thể chỉ làm bạn thôi, có được không?”

Lúc đó, Triệt Dã cũng nói với tôi như thế, vậy thì, tâm trạng của cậu ấy lúc đó liệu có giống tôi bây giờ? Mặc dù không thích người đó nhưng cũng không muốn buông tay; tuy rằng ích kỷ nhưng vẫn lưu lại cho người khác một tia hy vọng tàn nhẫn.

“Vậy thì, làm bạn đi.” Giọng Hứa Dực không còn vẻ ủ ê nữa mà đã trở lại là một giọng nói vui vẻ thoải mái như trước, “Nhưng mà tớ sẽ vẫn tiếp tục thích Hy Nhã đấy nhé. Cho dù Hy Nhã không thích tớ cũng không sao. Vì Hy Nhã tốt bụng như vậy, vì không muốn làm tớ buồn mà tiếp tục làm bạn với tớ. Tớ đồng ý tiếp tục đợi, đợi đến ngày Hy Nhã cũng thích tớ...”.

Thời gian dường như ngừng trôi ở giây phút này.

Quá khứ và tương lai.

Đau thương và hạnh phúc.

Hư ảo và chân thực.

Tiếp tục đi trên con đường về nhà, Hứa Dực như một người bạn dịu dàng nắm tay tôi đi, tôi cũng không phản đối.

“Lần sau không được khóc nữa nhé.” Cậu ấy đột nhiên nói.

Tại sao, làm gì có ai hạn chế người khác khóc?”

Tại vì... cậu khóc thật sự là rất xấu, hi hi.”

“Ồ... cậu cũng thế, nói lời tỏ tình thực sự không hợp với cậu.”

“Cậu cố chịu một chút đi, sau này tớ sẽ nói thường xuyên.” Cậu ấy cười một cách lém lỉnh rồi hướng về phía trước hét to: “Diệp Hy Nhã, tớ thích cậu !”.

Trái tim lại nằm phình to ngoài tầm kiểm soát, cảm giác ấm áp tràn vào các sợi dây thần kinh.

“Này, đã bảo bạn không được nói nữa mà.” Tôi giả vờ tức giận, lao nhanh về phía Hứa Dực. Những ánh vàng lóng lánh điểm qua kẽ lá cây bên đường trút xuống.

Chúng tôi chạy qua chạy lại dưới ánh sáng đầy, tiếng cười rộn ràng vương trên mặt đất.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn khoảng không trên đầu, lá cây khẽ lay động trong mắt. Không kiểm soát được tình cảm, tôi lại nhớ đến khung cảnh lúc trước ngồi trên xe của Nguyên Triệt Dã nhìn lên bầu trời...

“Này này này, đi chậm chút đi.”

“Yên tâm đi, nếu sợ thì cậu ngẩng đầu lên nhìn bên trên đi.”

“Trên đó có gì hay mà nhìn?”

“Thấy chưa hả? Trong những chiếc lá ở trên đầu cậu ẩn chứa rất nhiều các thiên thần nhỏ. Này, các bạn thiên thần nhỏ, hãy bảo vệ cho Diệp Hy Nhã nhất gan nhé!”

...

“Này, đồ ngốc. Mình đưa cậu đến một nơi.”

“Ừ.”

...

“Không hỏi đưa đi đến đâu sao?”

“Mình tin cậu!”

“Hả?”

“Bởi vì cậu nói, các thiên thần nhỏ trong lá cây sẽ bảo vệ mình.”

“Ha ha... cậu quả là ngây thơ!”

...

Lúc đó, tôi ngồi trên xe máy của Triệt Dã đi qua đường Lâm m, con đường hai bên toàn màu xanh mướt, thế mà bây giờ, lá cây ở đây đã chuyển sang màu vàng.

Triệt Dã đã ra đi từ rất lâu rồi.

Mùa thu đi qua, mùa đông đang đến gần. Hóa ra trong vô thức, tiết trời đã lặng lẽ thay đổi rồi.

27. Chương 17 Part 1

Nhật ký 17:

Quá nhiều lời xin lỗi

Thứ Sáu, ngày 30 tháng 12, trời nắng.

Cuối cùng cũng đợi được câu trả lời khẳng định đó

Nhưng lại không phải do chính người mình mong đợi nói ra

Mình hiểu được cảm nhận tương đồng trong quá khứ

Vậy nên không biết nói gì ngoài lời xin lỗi

Xin lỗi, đã không phải với những hy sinh từ trước đến nay của cậu;

Xin lỗi, đã hưởng thụ yêu thương của cậu một cách đầy ích kỷ;

Xin lỗi, vì không thể yêu cậu, nhưng lại không muốn đánh mất cậu;

Quá nhiều, quá nhiều những lời xin lỗi...

Như có người từng nói “Kẽ tay rộng quá, còn thời gian lại nhỏ quá”, ngày tháng trôi qua thật nhanh.

Ngày đông giá rét, trong thời gian được nghỉ, tôi đều trốn mình trong thư viện ấm áp để học bài. Hứa Dực sẽ đến đây đón tôi vào thời gian cố định trong ngày, sau đó đưa tôi về nhà.

“Này, đeo vào.” Mỗi lần gặp, cậu ấy đều tháo găng tay bắt tôi đeo vào. Găng tay vẫn còn vương lại hơi ấm của cậu ấy, nhanh chóng sưởi ấm cho tôi.

Lúc này, nếu bị Vy Vy bắt gặp, cô ấy sẽ đứng cạnh cười thâm vể ám muội, sau đó trêu tôi: “Cây si của cậu đến kìa”.

Hứa Dực lần nào cũng cười rạng rỡ, không ngần ngại mang ba lô giúp tôi, sau đó nửa đùa nửa thật trả lời: “Biết làm sao được, kiếp này mình đã bị trúng một loại độc được có tên là Diệp Hy Nhã, phải chịu làm cây si cho Diệp Hy Nhã vậy, còn cây si của cậu thì đang đợi cậu ở cổng trường đấy”.

Nghe cậu ấy nhắc đến A Kiệt, Vy Vy liền đỏ mặt chuồn luôn, ôi, về khoản chế nhạo người khác, Vy Vy sao có thể so được với tên Hứa Dực này chứ.

Tất nhiên, đôi khi tôi cũng sẽ cầu nhàu Hứa Dực vài câu để tự bảo vệ mình: “Cậu nói vậy các em fan của cậu nghe thấy thì tớ chắc sẽ chết chìm trong hành tinh nước bọt mất”.

“Ha ha, được rồi. Cùng lắm thì sau này tớ sẽ không hát nữa, sẽ không ai làm tổn thương cậu cả.” Dáng vẻ trầm tư của Hứa Dực trông vô cùng nghiêm túc.

Tôi hơi lo lắng, vội giật giạt tay áo cậu ấy: “Này, cậu hát hay vậy, không hát nữa thì tiếc lắm”.

“Ha ha, thế thì vẫn hát vậy, nhưng chỉ hát cho mình cậu nghe thôi.”

Cậu ấy nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười ấy còn chói lọi hơn cả ánh nắng ngày đông.

Tôi mấp máy miệng, đúng rồi, tôi lại rơi vào chiếc bẫy mà cậu ấy sắp tâm dựng lên rồi.

Có lúc, tôi cũng mong thấy bộ mặt thần thờ của cậu ấy. Mái tóc đen mềm, khuôn mặt đẹp trai dịu dàng, còn cả nụ cười rạng rỡ khiến các cô gái trường trung học Lăng Nam phát cuồng lên nữa, một người ưu tú như vậy tại sao lại thích tôi cơ chứ?

Cậu ấy đã từng nói “thích” tôi, cứ như mãi sẽ không nói hết vậy. Dù cho không biết bao lần tôi đã nhắc nhở, chúng ta chỉ có thể làm bạn, cậu ấy vẫn không từ bỏ.

Dần dần, đến mức tôi cũng không phát hiện ra, cậu ấy đã ngày càng chiếm nhiều thời gian mà tôi dành để nghĩ về Nguyên Triệt Dã. Trong nhật ký cũng ghi chép lại những chuyện vui giữa chúng tôi ngày một nhiều hơn.

Thỉnh thoảng tôi cũng hoài nghi, phải chăng tôi có đôi chút động lòng trước cậu ấy?

Khi nói điện thoại với Thần, tôi cũng thường xuyên nhắc đến Hứa Dực - người vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Thần luôn lắng nghe tôi nói, không bao giờ ngắt lời tôi.

Một lần gần đây, khi anh sắp gác máy bỗng nói với tôi với giọng vui mừng: “Hy Nhã, xem ra em đã tìm được niềm vui của mình rồi”.

“Dạ?” Tôi không hiểu.

“Hy Nhã, em đã hứa sẽ không làm anh lo lắng, phải không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vây em xem xét cậu ấy đi, ha ha.”

Câu này khiến tôi lập tức lặng im, lời của Thần và cả lời Triệt Dã từng nói với tôi giống nhau đến vậy. Phải chăng, Triệt Dã cũng cảm thấy, nếu tôi có người yêu mới thì có thể khiến cậu ấy không lo lắng nữa?

Trong khoảnh khắc đó, tim tôi đau đớn như vỡ tung, không khí xung quanh dường như đang xa rời tôi, khiến tôi không thể nào thở được.

“Ha ha, Thần, anh yên tâm, em sẽ đeo bám anh cả đời.”

Tôi chỉ có thể dùng tiếng cười vui vẻ để che giấu tâm trạng của mình, vì tôi và anh đều biết, người cả đời này tôi thực sự muốn đeo bám đã rời xa thành phố này, tôi không còn cách nào để đeo bám cậu ấy nữa.

Hàng ngày, tôi đều vui vẻ đối diện cuộc sống như vậy, trước mặt bố và bạn bè, nụ cười của tôi rạng rỡ, sáng ngời.

Chỉ có buổi tối, trong giấc mơ, khi tâm trí không chịu sự kiểm soát của bản thân nữa, tôi đành phải đối diện với gương mặt khiến tôi đau khổ bước ra từ hố sâu ký ức, nó không ngừng nhắc nhở tôi - Triệt Dã, tha thứ cho mình, mình vẫn không có cách nào quên được cậu.

Ổng kính thật dài.

Một khuôn mặt vĩnh viễn không đổi thay.

Những cuộc đối thoại không thể nào thay đổi.

Đôi mắt tôi đau buồn ngóng trông khuôn mặt đối diện với nụ cười rạng rỡ, cứ mãi truy hỏi với sự kỳ vọng: “Đối với cậu, mình có phải là người đặc biệt không?”

Mái tóc vàng của cậu ấy nhảy múa trong mắt tôi, giống những bông lúa mạch vàng tung bay trong gió.

Đôi môi như cánh hoa đào khẽ cong lên mê hoặc lòng người.

Con tim tôi lúc này rung lên như tiếng trống trận, thành thành thành...

Cậu ấy há miệng, định nói gì, nhưng đột nhiên tôi không nghe được, giống như ngày trước bệnh tai phát tác, không nghe thấy gì cả.

Tôi nhìn thấy đôi môi tuyệt đẹp của cậu ấy mấp máy, nhưng hoảng hốt vì không nghe thấy tiếng cậu ấy nói.

Câu trả lời! Rốt cuộc câu trả lời của cậu ấy là gì?

Tôi lắc đầu, bưng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Giờ đây, tôi hiểu sâu sắc rằng, sự nguy trang dù đẹp bao nhiêu đều có kẻ hở.

Tôi nghĩ, tôi sẽ mãi mãi không thể xóa sạch những ký ức liên quan đến Triệt Dã.

Sắp thi cuối kỳ, chẳng mấy khi được nghỉ học ba ngày.

Bên ngoài thời tiết nắng đẹp, tôi quyết định lên phố dạo chơi. Đúng lúc đó, điện thoại của Hứa Dực gọi tới...

“Hy Nhã, cậu đang làm gì vậy? Sao lâu lắm không đến thăm tớ?”

“Đang định đi dạo phố. Vì cũng sắp thi rồi, phải bận học.” ôi, sao tôi thấy giọng cậu ấy vừa rồi giống như bà cô khó tính thế?

“Thế à! Tớ cũng đi cùng nhé!”

“Cậu đi làm gì?”

“Tớ muốn mua đồ.”

“Mua gì? Tớ mua giúp luôn.”

“Không! Cậu đợi tớ ở quán KFC gần cầu Quang Cảnh, chúng ta cùng đi shopping.”

Thật chẳng biết làm thế nào với cậu ấy nữa.

Ánh nắng nhạt nhòa của mùa đông đậu nhẹ trên mắt tôi, rất ấm áp.

Đi qua hàng loạt con phố với những cảnh sắc khác nhau, tôi nghi hoặc hỏi Hứa Dực trông có vẻ đang nhàn rỗi đến mức thừa thãi: “Cậu không thấy nhạt nhẽo à?”

“Ha ha, sao thế được?”

“Chẳng phải con trai ghét nhất là đưa con gái đi shopping sao?”

“Có thể. Nhưng tớ thì không, vì chỉ có như vậy mới có thêm nhiều thời gian bên cạnh Hy Nhã.” Cậu ấy lại bắt đầu lối “tự bạch” quen thuộc mang phong cách Hứa Dực.

Tôi không nói, quay đầu bước vào một cửa hàng văn hóa phẩm.

“Hy Nhã, chờ tớ, cậu vào cửa hàng văn hóa phẩm làm gì?”

“Sắp thi rồi, tớ muốn mua bút để viết cũng không được hả?”

Tôi vừa trả lời giọng không tử tế, vừa tiến lại giá đựng bút máy bắt đầu chọn lựa kỹ càng. Không có cái ưng ý, tôi nhấc chân chuẩn bị rời đi, thì bị hút mắt ngay vào quyển sổ nhật ký ở giá bên cạnh.

Đôi mắt mở to, dường như tim tôi bị một chiếc búa đập mạnh một cái.

Quyển nhật ký kia...

Ngoài bìa, lông vũ trắng của thiên sứ bay phủ khắp bầu trời, còn có cô gái đang giơ cánh tay cô đơn.

Giống y như quyển nhật ký trao đổi mà tôi đã tặng cho Triệt Dã!

Nhưng mà quyển nhật ký đó đã mất ngay hôm tôi tặng cho cậu ấy, còn quyển của tôi, ngày cậu ấy đi cũng không tặng nữa.

Gọi là “nhật ký trao đổi”, thực ra vốn không có sự “trao đổi”, chẳng phải ư?

Khi đang đau khổ giằng co với ký ức, tôi thấp thoáng nghe thấy tiếng Hứa Dực đang nói chuyện điện thoại cách tôi mấy bước. Cậu ấy vừa ho vừa nói giọng thều thào ra bộ đáng thương:

“Đâu có, hôm nay mình bị cúm nên không thể đến buổi tập cùng nhóm nhạc được...”

“Thật đấy, cậu có giết mình, mình cũng không đến kịp... hơn nữa cứ ép buộc vậy sẽ ảnh hưởng đến chất lượng buổi tập...”

“Ồ, tín hiệu không rõ, các cậu nói gì mình nghe không rõ, có lẽ mình ốm nặng quá rồi, a lô, a lô, a lô... ha ha, gác máy nhé!” Cậu ấy cầm điện thoại kêu gào một hồi, rồi nhanh chóng gấp điện thoại lại.

Lúc cậu ấy quay đầu lại, thấy tôi đang nhìn, liền cười ngượng ngùng: “Ha ha... suýt chút nữa thì bị tóm. Thỉnh thoảng nói dối không bị coi là trẻ hư nhỉ?”

“Sao cậu lại trốn tập?” Không nhịn được, tôi hỏi.

“Vì muốn cùng Hy Nhã đi dạo phố.”

“Nhưng họ là bạn cậu, như vậy không sao chứ?”

“Ha ha, họ là bạn thông thường thôi, nhưng Hy Nhã, cậu là bạn đặc biệt, vì vậy, mức ưu tiên cao hơn.”

Câu nói này khiến tôi mất kiểm soát.

Trước khi kịp nghĩ rõ ràng, câu hỏi tôi đã từng hỏi Triệt Dã bỗng bật ra: “Đối với cậu, tớ có phải là người đặc biệt không?”

Hứa Dực gần như không chút ngần ngại, gật đầu không cần suy nghĩ: “Ừ, với tớ, Hy Nhã đương nhiên là người vô cùng vô cùng đặc biệt”.

“Ha ha”. Tôi nhẹ nhàng bật cười, nhưng âm điệu cuối rơi vào sự lạc lõng đến bất thường giữa không trung.

Cuối cùng, cuối cùng có người cho tôi câu trả lời khẳng định.

Chỉ là, không phải người mà tôi mong đợi, không phải Triệt Dã...

Thế đối với Hy Nhã, có phải tớ cũng có vị trí đặc biệt?" Hứa Dực hỏi luôn, hai mắt chăm chú nhìn tôi, "Nếu Hy Nhã không tiện trả lời, thì lắc đầu hay gật đầu cũng được. Gật đầu để thể hiện tớ cũng là người đặc biệt đối với Hy Nhã".

"Ồ..." Tôi lặng đi một hồi, trong đầu bỗng trống rỗng, không có cách nào gật đầu, cũng không thể lắc đầu, đành trốn tránh bằng cách đi ra ngoài.

Hứa Dực cũng vội bước theo tôi ra ngoài, ở phía sau vội vã gọi tên tôi. Nhưng tôi đi rất nhanh, dường như vô hình trung, tôi rất sợ cậu ấy gặng hỏi câu trả lời của tôi.

Lúc này, tôi đột nhiên hiểu rõ tại sao lúc đó Triệt Dã lại mãi chần chừ trả lời câu hỏi này...

Vì câu trả lời... chắc chắn khiến tôi không thể chấp nhận...

"Hy Nhã... Ê! Ê! Các cậu bỏ mình ra, mình đã nói không đến tập luyện."

Phía sau vang tiếng Hứa Dực đang giằng co, tôi quay lại nhìn thấy cảnh cậu ấy đang bị A Kiệt và mấy người trong nhóm nhạc tóm lấy.

"Tên khốn này, luôn trọng sắc khinh bạn phải không? Vừa rồi bọn mình chỉ gọi điện thoại thám thính cậu thôi, biết thừa cậu giả ốm, ai ngờ được, vừa ra ngoài là tóm được cậu luôn rồi! Nhìn cậu khỏe như vâm thế này, ốm mới lạ!"

"Cậu có biết rằng sắp phải biểu diễn chính thức rồi không? Đồ khốn!"

"Bỏ mình ra! Không đi một hôm chết thế nào được! Hy Nhã!"

Dù Hứa Dực vẫn đang giãy giụa, nhưng rốt cục vẫn khó chống lại hội đông người. Khi cậu ấy bị lôi đi, không ngớt ngoái đầu gọi tên tôi một cách tiếc nuối xen lẫn đáng thương.

Tôi thấy cậu ấy bị tổng lên xe một cách tàn nhẫn, mặt bị cậu bạn bên cạnh ra sức ấn vào kính, bị ép đến méo cả mặt.

Phát hiện thấy tôi đang nhìn, môi cậu ấy mấp máy, như đang nói câu gì. Tôi lắc đầu thể hiện không hiểu, cậu ấy lại nói một lần nữa, sau đó xe chuyển bánh.

Tôi đứng ngẩn người tại chỗ, cuối cùng hiểu ra câu mà cậu ấy nói với tôi. "Xin lỗi!"

Cậu ấy nói xin lỗi với tôi, phải chăng là xin lỗi câu hỏi vừa hỏi tôi? Hay là xin lỗi vì đã một mình bỏ đi trước?

Cảm xúc xót xa lại lan tỏa khắp trái tim tôi.

Hứa Dực, tại sao cậu lại yêu chiều tớ vậy? Tớ không đáng để cậu làm như vậy...

"Người xin lỗi đáng lẽ phải là tớ!" Tôi thầm nói theo hướng cậu ấy đi.

Xin lỗi, đã phụ lòng những hy sinh từ trước đến nay của cậu;

Xin lỗi, đã hưởng thụ tình yêu thương của cậu một cách thật ích kỷ;

Xin lỗi, vì không thể yêu cậu, nhưng lại không muốn đánh mất cậu;

Quá nhiều, quá nhiều lời xin lỗi...

Nửa tiếng sau, tôi hoàn toàn không nhớ được đã bị ma xui quỷ khiến thế nào lại đến sườn núi...

Ngày xưa, Triệt Dã chở tôi đến đây; giờ đây, tôi đứng ở cùng nơi ấy nhìn xuống quang cảnh thành phố.

Khi đó là buổi tối, còn bây giờ là ban ngày. Điểm khác biệt nhất là, giờ đây bên cạnh tôi không có ai.

Thì ra quang cảnh ban ngày và buổi tối của một thành phố rất khác nhau, không có màn đêm che phủ, có thể nhìn thấy các tòa nhà cao tầng, nhưng cũng chính vậy mà không tìm ra hướng nhà tôi.

Tôi rút điện thoại ra, móc treo hình con ếch tạo nên một đường cong cô đơn trong không trung.

Thật sự mong ngón tay tôi cũng có phép thuật, có thể bày tỏ chính xác những lời muốn nói:

Triệt Dã, mình đang đứng ở sườn núi chúng ta từng đến ngắm phong cảnh thành phố.

Triệt Dã, mình sẽ không hỏi những câu khiến cậu bối rối, vì câu trả lời cho câu hỏi đó, và cả tâm trạng của cậu, mình đều đã biết cả rồi...

Thời gian đã qua rất lâu, rất lâu rồi, tôi vẫn chưa nhận được hồi âm.

Không thể biết được tâm trạng lúc này của Triệt Dã, cậu ấy đang nghĩ gì? Rốt cuộc thử phào nhẹ nhõm, hay đang cảm thấy mất mát? Có lẽ, sự trầm mặc không lời như vậy chính là kết cục tốt nhất cho chúng tôi.

Mùa đông, buổi tối luôn đến rất sớm.

Khi tôi xuống núi về nhà, trời đã gần tối. Từ xa, tôi đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng ở sân trước nhà, ngay đến khung cảnh cũng ấm áp thế, khiến ta bình yên thế.

Nghe tiếng bước chân của tôi, người kia quay đầu lại, ánh mắt dịu dàng khiến tôi biết mình đoán đúng.

“Thần!”

Tôi vui mừng cười lớn và chạy đến, ôm chầm lấy anh.

“Hôm nay đi chơi hả?”

“Vâng, nhưng nếu biết hôm nay anh về nhà, em nhất định sẽ ngoan ngoãn ở nhà. À mà, anh về nhà sao không báo trước cho em? Để em đi đón anh!”

“Em mà đi đón anh, ngoài việc để mắt đến hành lý, anh còn phải để mắt cả em nữa.”

“Thần! Bây giờ em đã không còn khiến người khác phải lo lắng nữa rồi!”

Thật là, vừa về nhà chê trách người ta rồi. Tôi giả vờ không vui, đấm anh.

“Thật không? Thế mấy chú chó dưới nhà gửi em chăm sóc đâu rồi? Bây giờ chuồng chó không thấy con nào cả, chẳng nhẽ em giấu trong túi à?”

“Ha ha... chúng nó... đi tìm chó bố rồi. Thần, em đói.” Tôi lè lưỡi, lắc lắc cánh tay anh, bắt đầu đánh trống lảng.

“Được rồi, đến nhà anh, anh nấu cho em ăn.”

“Hay quá!” Tôi hoan hỉ đi sau Thần về nhà anh.

“Chú heo con, chú heo con, mau nghe điện thoại đi...” Vừa bước vào phòng khách nhà Thần, điện thoại của tôi liền đổ chuông, là Hứa Dục gọi.

“A lô...”

“A lô, Hy Nhã. Xin lỗi nhé, sáng nay đã không đưa cậu đi dạo được đến cùng, kỳ nghỉ của cậu vậy là bị tó phá hỏng mất rồi.”

“Được rồi, không sao mà, tớ biết cậu không có cách nào khác, tập luyện quan trọng mà.”

“Đâu có, trong tim tớ, Hy Nhã mãi đứng vị trí đầu tiên, ha ha. Bây giờ cậu đã ăn chưa? Chắc chắn chưa, đúng không?” Cậu ấy không đợi tôi trả lời đã nói tiếp, “Tớ biết một tiệm cà phê u mới khai trương, đồ Tây ở đó rất ngon, với lại tớ vừa thó được thẻ giảm giá của A Kiệt, hà hà hà...”

“Thế thì Vy Vy chắc chắn tức đến nổ đom đóm lên mất?” Nghĩ đến cảnh đó, tôi không nhịn được cười, vừa nghiêng đầu, trông thấy Thần đang nhìn tôi với vẻ hứng thú lạ thường, thế là tôi ngại ngùng cười gượng, “Hôm khác đi nhé! Nếu cậu chưa ăn thì đến chỗ tớ. Tớ giới thiệu một người với cậu, anh ấy nấu ăn rất ngon”.

“Thật à? Tớ đến ngay! 10 phút.” Giọng Hứa Dục tỏ rõ sự hào hứng tột cùng, ngắt máy luôn.

“Có phải cậu nam sinh tên Hứa Dục không?” Thần hỏi tôi.

“Vâng.” Tôi gật đầu, không biết tại sao, tôi muốn giới thiệu Hứa Dục với Thần, hơn nữa còn có cảm giác họ chắc chắn sẽ hợp nhau.

“Hai em bây giờ có phải là....” Thần cười đầy ẩn ý.

“Không phải không phải!” Tôi vội vã chối ngay.

Thần cũng không tiếp tục tra hỏi nữa, chỉ nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng nhưng thương xót, sau đó đi đến tủ lạnh lấy đồ nấu ăn.

28. Chương 17 Part 2

Một lúc sau, Hứa Dục thở không ra hơi chạy đến dưới tòa nhà, tôi xuống đón cậu ấy lên.

“Hy Nhã, có phải bạn em đến rồi không?” Thần nghe tiếng mở cửa, từ bếp đi ra.

Tôi vội cầm tay Hứa Dục dẫn đến trước mặt anh Thần: “Hứa Dục, giới thiệu với cậu một người rất quan trọng đối với tớ. Anh ấy là người anh và người bạn tớ tin cậy nhất từ nhỏ đến lớn - anh Cố Hạo Thần”.

“Thần, đây là Hứa Dục, là... bạn rất tốt của em.” Tôi do dự một chút, rồi cũng nói ra như vậy.

Lời giới thiệu của tôi khiến Hứa Dục hơi thất vọng một chút, nhưng vẫn tươi cười rạng rỡ: “Ha ha, anh chính là Cố Hạo Thần à, đã nghe Hy Nhã nhắc đến đại danh của anh từ lâu”.

Anh Thần dịu dàng đưa tay ra: “Chào cậu. Cậu biết không? Cậu đang đụng phải rắc rối lớn đấy”.

“Vậy à? Biết làm sao được, rắc rối này đáng yêu quá.” Hứa Dục nhìn tôi một cái, giả bộ lắc đầu một cách vô vọng.

“Ha ha. Sau này vất vả cho cậu rồi.”

“Ha ha. Trước đây cũng vất vả cho anh nhiều rồi.”

Tôi nín thình nhìn hai người bọn họ. Gì thế này, không thềm để ý sự hiện diện của người ta, cứ như họ mới chính là người quen của nhau từ lâu rồi vậy, hơn nữa sao còn nói những lời chẳng đâu vào đâu nữa chứ?!

Tiếp đến, họ như ngầm hiểu nhau, cùng bước vào nhà bếp. Tôi không yên tâm, cũng theo vào, quả nhiên, vừa vào liền thấy dáng vẻ Hứa Dục đập trứng vụng về đến nỗi bóp nát cả vỏ trứng. Thật là đau lòng!

“Cậu mặc niệm cái gì?” Hứa Dục vừa dọn dẹp đồng vỏ trứng vỡ vừa hỏi tôi khi tôi đứng cạnh lăm nhăm.

“Tớ đang cầu siêu cho những quả trứng gà này, đọc một đoạn Đại Bi chú.” Tôi đưa ánh mắt xót thương vô hạn nhìn đồng trứng gà.

“Diệp Hy Nhã!” Hứa Dục bắt mắt chống trả.

Tôi mặc kệ cậu ấy, hỏi tiếp: “Tí nữa cậu định làm món gì?”.

“Trứng rán, cậu hỏi làm gì?”

“Biết rõ tốt hơn, chốc nữa tớ sẽ không gặp nhầm.”

“Diệp Hy Nhã... đây là lần đầu tớ nấu ăn nhé.” Hứa Dục bĩu môi vẻ đáng thương.

“Ha ha, cậu có biết Hy Nhã thích ăn món gì nhất không?” Thần đứng bên cạnh cười dịu dàng, nhân cơ hội bán “tin tức tình báo” cho Hứa Dục.

“Em không biết.” Hứa Dục lắc đầu.

“Cung Bảo kê đinh.”

“Ừ. Thế nên không biết nấu món nào cũng được, nhưng món này nhất định phải biết. Muốn học không? Cơ hội chỉ đến một lần thôi.”

“Muốn, chẳng phải người xưa vẫn nói, muốn nắm giữ được trái tim của một người, phải nắm giữ được dạ dày của họ ư?”

Hứa Dực khoác vai Thần, hai người kết hợp khá ăn ý, cùng nhau đi nấu cơm.

Ái chà, quả đúng như dự liệu, hai người họ khá tâm đầu ý hợp.

Tôi lắc đầu cười, chẳng có việc gì đành mò vào phòng Thần. Nửa năm nay, cũng chẳng biết anh đã có bạn gái chưa? Hi hi, phải thám thính xem.

Tôi nhắm đến mục tiêu là ba lô của anh, tôi nhìn nó cười bí hiểm, sau đó thò ngón tay vào trong.

Đầu tiên mở ví của anh ấy. Ha ha, thường thì người sẽ để bức ảnh quan trọng trong ví, liệu anh Thần có để ảnh chụp cùng người yêu ở đây không?

Tôi vội mở ví, vừa trông thấy đã há miệng ngẩn ra luôn.

Trong ví đúng là có một bức ảnh thật, nhưng mà...

Sao bức ảnh duy nhất đó lại là - ảnh tôi và anh?!

Tôi nhớ bức ảnh này chụp khi chúng tôi còn rất nhỏ, tôi giữ chặt lấy anh lúc đó đang không chịu chụp ảnh. Trên nét mặt anh còn rõ vẻ ngượng nghịu, chỉ có đôi mắt dịu dàng hiện lên ánh sáng của nụ cười mỉm.

Tôi thấy hơi xúc động, nhưng tôi nghĩ đến nhiệm vụ của mình, thế là bỏ qua ví tiền, tiếp tục lục ở trong.

Bên trong túi có một ngăn khóa, có thể những vật quan trọng để ở đây. Tôi hiếu kỳ kéo khóa, thì thất vọng phát hiện trong đó không có thứ tôi cần tìm, chỉ có một chiếc di động.

Di động? Sau khi ngẫm kỹ chiếc di động, tôi tự nhiên thấy bất an!

Đây là một chiếc điện thoại bẻ ngoài trông rất cũ, nhưng đối với tôi lại vô cùng quen thuộc.

Bởi vì nó... rất giống điện thoại của Nguyên Triệt Dã! Mặc dù điện thoại cùng kiểu đều giống nhau, nhưng những hơi thở và dấu tích ai đó đã để lại trên chiếc điện thoại, không thể giấu được con mắt tôi.

Tay tôi run run cầm chiếc điện thoại, từ từ mở hộp thư đến, lập tức sự ngạc nhiên vô bờ khiến tôi nghẹn lời!

Sao thế được?! Những tin nhắn lưu trong này đều là những tin gần đây tôi gửi cho Triệt Dã!

Tim tôi bỗng chốc trống rỗng, đầu óc rối bời!

Chiếc điện thoại này là của Nguyên Triệt Dã ư? Nhưng sao điện thoại của Nguyên Triệt Dã lại ở chỗ Thần chứ?

Rất nhiều rất nhiều nghi hoặc cứ dồn đến, tất cả mọi việc rối cuộc là sao đây?

Một nỗi sợ hãi mơ hồ bao phủ tôi, sự lo lắng trong lòng càng ngày càng lớn, hình thành một vòng xoáy rất mạnh, lỗ đen trong tâm vòng xoáy sắp hút tôi vào...

“Hy Nhã!”

Lúc này Thần bước vào, trông thấy tay tôi cầm điện thoại của Nguyên Triệt Dã, sắc mặt anh dần đông cứng lại.

Môi tôi rung rung, nhìn chăm chăm vào bóng người trước mặt bằng ánh mắt xa lạ, giọng lạnh lùng đến tột cùng: “Thần, anh có thể nói cho em biết đây là chuyện gì được không?”.

Yên lặng.

Yên lặng kéo dài.

Thời gian dường như ngừng trôi.

Một lúc lâu sau...

“Anh xin lỗi, Hy Nhã!” Anh bước lại, muốn kéo cánh tay tôi.

Nhưng vẻ lo lắng trên khuôn mặt anh làm tôi tổn thương, nên tôi hất mạnh tay ra.

“Không cần phải xin lỗi em! Anh chỉ cần nói với em, tại sao điện thoại của Nguyên Triệt Dã lại ở trong tay anh chứ?”

“Hy Nhã, em bình tĩnh đi, nghe anh nói, thực ra... những tin nhắn cho em từ trước đến giờ đều do anh gửi.”

“Gì cơ? Không thể nào!”

Mặc dù tôi đã đoán ra, nhưng khi chính tai tôi nghe điều này, tôi vẫn kinh ngạc như muốn ngất đi.

Nói như vậy, toàn bộ tin nhắn gửi gắm tất cả nỗi nhớ thương của tôi từ trước đến nay đều do Thần nhận? Còn người tôi thực sự nhớ thương không hề nhắn nhủ cho tôi lấy một lời? Thật là giả dối quá, tàn nhẫn quá!

“Nguyên Triệt Dã, cậu là tên khốn! Kể cả không muốn liên lạc với tôi tại sao lại không ném luôn điện thoại đi? Tại sao phải móc ngoặc với Thần để lừa tôi?! Tại sao lại đối xử với tôi tàn nhẫn vậy...”

Lòng tôi ngày càng lạnh giá, huyết mạch tôi cũng ngày càng lạnh giá, cả người như rơi vào một động băng, khắp người rét buốt, đau đớn thấu xương.

Khoang mắt thì bắt đầu nóng ran...

“Không phải vậy, Nguyên Triệt Dã đã đi rồi!” Thần vội vã ngắt lời tôi.

“Em biết cậu ta đi rồi! Cậu ta còn dẫn bạn gái đến chào tạm biệt em, cậu ta là đồ khốn kiếp máu lạnh vô tình! Sao cậu ta có thể lợi dụng anh để lừa dối em?” Tôi lớn tiếng chửi bới một cách phẫn nộ, tôi nhìn thấy qua đôi mắt nhạt nhòa nước mắt hình ảnh lơ mơ của Hứa Dực đứng ở cửa, đang chăm chú nhìn tôi với tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Không phải! Hy Nhã...” Thần ngừng một chút, cuối cùng cắn môi đành phải nói với tôi câu nói không thể tàn nhẫn hơn, “Nguyên Triệt Dã đã rời xa khỏi thế giới này, cậu ấy lên thiên đường rồi!”

Thình thịch...

Tôi nghe rõ âm thanh một sợi dây buộc chặt trong cơ thể mình đứt phụt.

Thần vừa nói gì? Anh vừa nói... “Nguyên Triệt Dã đã rời xa khỏi thế giới này” nghĩa là gì? “Lên thiên đường” là ý gì chứ?

“Em không hiểu! Em không hiểu! Anh đang nói gì thế?” Tôi điên cuồng lắc đầu, từ chối chấp nhận câu trả lời tuyệt vọng này.

Giọng nói vốn vững vàng, dịu dàng của Thần bỗng cao vút lên vì lo lắng:

“Cậu ấy chết rồi! Hy Nhã! Nguyên Triệt Dã chết rồi! Em phải chấp nhận sự thực này! Sớm muộn em cũng phải chấp nhận sự thực này!”

“Không! Không thể nào! Anh nói dối! Anh nói dối! Anh nói dối!”

Tôi hỗn hển, hét lớn với Thần, đúng rồi, chắc chắn là Thần đang nói dối. Thần đang nói dối!

Nhưng...

Nhưng tôi hiểu Thần, anh chưa bao giờ nói dối.

Huống chi lời nói dối tàn nhẫn như vậy, anh lừa tôi làm gì chứ?

Vậy là Nguyên Triệt Dã, cậu ấy... chết rồi ư?

Chết thật rồi ư?

Nghĩ đến chữ đáng sợ này, móng tay tôi ấn sâu vào lòng bàn tay, rồi đột nhiên ngã sõng soài ra nền nhà, dùng toàn bộ sức lực cũng không tài nào chống đỡ được sức nặng cơ thể.

“Hy Nhã, em kiên cường lên. Nguyên Triệt Dã chết thật rồi, hôm cậu ấy chuyển đi nơi khác... gặp phải tai nạn giao thông...” Thần đỡ vai tôi dậy, vội vàng giải thích, “Hôm đó, khi em ở trong phòng tắm, anh ở bên ngoài nhận được điện thoại của bố Nguyên Triệt Dã. Cũng bởi chú ấy trông thấy tin nhắn cuối cùng của Nguyên Triệt Dã là định gửi cho em, nên mới gọi điện thoại cho em. Anh biết em thích Nguyên Triệt Dã như vậy, nghe thấy tin này chắc chắn sẽ rất buồn, nên anh đã không nói cho em biết, tự mình đi gặp bố Nguyên Triệt Dã, còn xin chiếc điện thoại của cậu ấy. Anh nghĩ, cứ giả vờ danh nghĩa của Nguyên Triệt Dã để gửi tin nhắn cho em, tạm thời giấu em một thời gian, chờ đến khi em dần quên cậu ấy thì sẽ...”.

“Đủ rồi đủ rồi! Em không muốn nghe nữa! Em không muốn nghe nữa! Em không tin...”

Con tim đã bị vỡ tan thành từng mảnh, đau đến tê dại. Sự bi thương ngợp trời đất cứ bám chặt lấy tôi, nhưng tôi vẫn ngoan cố từ chối phải tin.

Làm sao em tin được chứ? Thần, anh bảo làm sao em tin được chứ?! Việc tàn nhẫn như vậy... người tôi vẫn luôn quý mến, mấy tháng trước đã mãi mãi rời xa thế giới này, nhưng đến giờ tôi mới biết tất cả...

“Hy Nhã, nếu em không tin, thì em cứ xem tin nhắn cuối cùng Nguyên Triệt Dã định gửi em đi. Mục thư nhấp trong điện thoại.”

Nghe thấy câu này, tôi tức tốc mở mục thư nhấp trong điện thoại của Triệt Dã, ở đó đúng thật còn lưu một tin nhắn chưa gửi đi...

Hy Nhã, nếu đi như thế này, mình nhất định sẽ hối hận. Bây giờ mình về, có thứ này muốn gửi cho cậu.

Đến giờ phút này, những giọt nước mắt giữ trong khoang mắt mới ồ ạt tuôn trào.

“Bố Nguyên Triệt Dã nói, Nguyên Triệt Dã vốn đã rời khỏi đây bằng xe bus, nhưng không hiểu sao, nửa đường chuyển xe quay về, sau đó chính là chiếc xe này bị tai nạn...” Lời của Thần ngày càng nhòa đi trong tai tôi.

Dần hiện rõ ra, là những chữ trong điện thoại đâm thẳng vào mắt tôi, đau nhói...

Có thứ này...

Muốn gửi cho cậu...

Nguyên Triệt Dã, chính bởi muốn gửi đồ cho mình mà cậu ấy nửa đường quay về ư?

“Hy Nhã, anh xin lỗi, bố Nguyên Triệt Dã cũng không biết cậu ấy định trao thứ gì cho em, cho nên...” Thần nhìn thấy tôi tinh thần đang hoảng hốt, thận trọng nhắc.

“Không sao.” Tôi nói khẽ, trên mặt gợn lên một nụ cười nhợt nhạt, “Em biết”.

“Em biết?” Thần kinh ngạc thốt lên.

“Vâng!” Tôi đứng bật dậy, nhân lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, tôi chạy loạng choạng ra khỏi nhà Thần, chạy một mạch về nhà tôi, đóng cửa phòng tôi lại.

Đúng rồi, tôi biết Triệt Dã muốn gửi gì cho tôi rồi.

Vì ngày cậu ấy đi, tôi đã đưa ra một yêu cầu quá đáng với cậu ấy!

“Hy Nhã!”

“Hy Nhã!”

Bên ngoài thấp thoáng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập của Hứa Dục và Thần.

Nhưng tôi không nghe thấy gì cả, tôi không muốn nghe tiếp những âm thanh đó nữa. Chỉ cần khuôn mặt đó mỉm cười với tôi là đủ rồi, mái tóc vàng, đôi mắt nâu, chôn giấu nỗi cô đơn trong lòng, thường xuyên nhìn tôi nở nụ cười rạng rỡ như thể quét sạch mọi thứ, chỉ cần thế thôi... thế là đủ rồi.

Nguyên Triệt Dã, đồ ngốc!

Sao cậu còn quay lại? Đã nói tạm biệt mình rồi, sao còn quay lại nữa?

Nếu cậu không quay lại, thì không bị tai nạn.

Cũng không bỏ rơi mình lại một mình. Nguyên Triệt Dã...

Thì ra việc làm tàn nhẫn nhất của cậu đối với mình không phải câu trả lời chỉ làm bạn kia...

Mà là cậu đã mãi bỏ đi, mình lại không biết gì...

Tôi bật mở tất cả cửa sổ trong phòng, để không khí lạnh thấu xương bên ngoài ủa vào phòng, để chúng nhào tới bao trùm lấy tôi.

Điều kỳ lạ là, khi đã tê dại, tôi không còn cảm thấy lạnh chút nào nữa. Bởi vì... có phải linh hồn đã lạnh giá như một bức điêu khắc bằng băng đá không có sự sống?

Mệt quá...

Tư duy dường như ngừng lại, tiếng gió giống như cũng biết hóa thành tiếng nói dí dỏm của người ấy, cứ liên tục gọi tôi: “Ha ha, đồ ngốc”.

“Đồ ngốc.”

Thì ra tôi ngốc thật, ngốc đến độ hết thuốc chữa.

Ngay cả việc người đó ra đi, tôi cũng không cảm nhận được, đánh mất thứ quý giá như vậy, mà chút cơ hội cứu vãn cũng không có nữa.

Tim tôi thắt chặt, đau đến tắt thở, đau như sắp chết.

Tôi lôi từ ngăn bàn học ra những món quà sinh nhật Triệt Dã đã tặng, nâng niu cẩn thận từng món quà, dường như trên đó còn lưu lại hơi thở của Triệt Dã và... cả lời hứa nữa.

Đã chọn xong trước món quà sinh nhật cho mười năm, vậy mà phải đón kết cục như vậy sao? Tôi ôm bình cá thủy tinh ngồi bệt trên sàn gào khóc.

Thứ mà tôi muốn nhất, tại sao lại nói ra lúc đấy chứ?

Nếu tôi không nói ra, tất cả những việc liệu có phải sẽ không xảy ra?

Triệt Dã, nếu mình không đưa ra yêu cầu quá đáng đó, không cần thứ đồ đó, thì có phải cậu vẫn có thể sống, vẫn có thể cười trên cõi đời này... dù cho cậu không còn ở bên mình, nhưng chỉ cần mình biết cậu vẫn ngắm nhìn cùng một bầu trời, cùng một ánh trăng với mình, mình sẽ thấy hạnh phúc và mãn nguyện...

Gió gào thét thổi từ ngoài cửa sổ vào, lạnh buốt như dao đâm.

Giọt nước mắt ấm nóng chảy từ kẽ mắt, lập tức lạnh giá, rơi vào chậu cá, ngay lập tức biến mất.

Chỉ có chú cá hắc điệp vẫn không biết đến sự đau thương của tôi, vẫy đuôi tự do bơi lội.

Tôi cứ ngồi im khốc lóc, khốc đến nghẹt thở, khốc đến tê dại.

Không biết bao lâu, cho đến khi một bóng người nhảy từ cửa sổ ban công vào, tôi mới khê cửa mình.

“Hy Nhã, sao cậu lại mở hết cửa sổ vậy? Bên ngoài lạnh thế này, cậu sẽ ốm mất!” Là Hứa Dực, cậu ấy nói đầy lo lắng, rồi đóng cửa sổ lại.

“Không được!” Tôi hét lên ngăn cản, mặc dù ánh mắt không tìm ra tiêu điểm, nhưng vẫn loạng choạng đi ra nắm lấy tay cậu ấy, “Cậu không được đóng! Không được! Tổ không cho cậu đóng!”.

“Hy Nhã.” Hứa Dực dùng bàn tay ấm áp của cậu ấy, nắm chặt lấy bàn tay lạnh cóng của tôi bằng bàn tay ấm áp của cậu ấy, áp vào trước ngực, giọng đầy vẻ thương cảm, “Đừng thế nữa, Hy Nhã. Để gió lạnh thổi như vậy cũng không giúp ích được gì, chúng ta đóng cửa sổ lại đã nhé?”.

“Không! Không được!” Tôi vùng mình giằng co, nước mắt rơi trên khuôn mặt không thành tiếng, “Không được nhốt cậu ấy ở ngoài! Không được! Không có cậu ấy, tổ không thở được, không thở được...”.

“Cậu nói linh tinh gì thế, Hy Nhã?” Hứa Dực hơi bực, một tay cậu ấy kẹp chặt người tôi đang cố giằng co ngăn lại, tay kia với ra đóng rầm cánh cửa sổ trước mặt.

Không khí lạnh đang chuyển động bỗng dừng cả lại, tôi ngây dại nhìn chăm chăm Hứa Dục, cùng với giọt nước mắt cuối cùng chảy qua khóe mắt, như một con rối bị đứt dây, tôi đột nhiên quỳ gục xuống nền.

“Cậu nhốt cậu ấy ở ngoài rồi...”

“Không khí... Triệt Dã...” Tôi lẩm bẩm một cách vô vọng, “Cậu nhốt Triệt Dã ở ngoài rồi...”.

“Cái gì? Hy Nhã, cậu nói gì?” Hứa Dục kinh ngạc mở to mắt.

“Không khí... thứ cuối cùng Triệt Dã muốn đưa cho tớ... là không khí!!!”

Tôi ngẩng mặt lên, đôi mắt trống rỗng đã cạn khô, không thể rơi thêm giọt lệ nào nữa: “Tớ đã từng nói với Triệt Dã, cậu là không khí của mình, nếu không có cậu, dần dần mình sẽ không thở được... vì vậy khi cậu ấy đi, tớ đã nói với cậu ấy, mình muốn một món quà, mình muốn không khí...”.

“Triệt Dã đã thỏa mãn yêu cầu của tớ, cậu ấy biến mình thành không khí, tặng cho tớ... ha ha...” Nói đến đây, tôi rung lên cười, tiếng cười thê lương mà khản đặc, “Nhưng tại sao... tại sao tớ mở hết cửa sổ rồi, để không khí ulla vào, vẫn thấy khó thở?”.

Hứa Dục chăm chú nhìn tôi, môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Đột nhiên, cậu ấy ngồi xuống, ôm chặt lấy tôi, gắng sức ôm, đến mức toàn thân run lên, dường như muốn nói lên nỗi sợ mất tôi của cậu ấy.

Ánh đèn bên ngoài cửa sổ rọi vào, phủ lấy khuôn mặt thương xót, đau buồn của Hứa Dục, trên nền nhà phía sau lưng cậu ấy in hình một bóng đen với trái tim tan vỡ.

Không biết nhà ai đang bật nhạc, giọng ca bi thương, như khóc như than, rất giống với tâm trạng tôi lúc này...

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh từ xa như thế này

Nhìn thấy anh nhìn thấy anh

Dẫu cho trái tim đau vẫn thấy nhớ anh

Thấy nhớ anh thấy nhớ anh

Chỉ cần có thể tĩnh lặng đi bên anh như thế này

Đi bên anh đi bên anh

Dẫu phải chia tay vẫn chọn yêu anh mãi

Yêu anh mãi yêu anh mãi

Em luôn ước mong cả địa cầu này

Chỉ còn lại anh và em,

Em sẽ dũng cảm nói em vẫn yêu anh

Em luôn ước mong sẽ quên được giọng nói lời tạm biệt của anh

Để em không còn nhớ, cũng không còn đau thương

...

Nguyên Triệt Dã.

Mình rất mong thời gian có thể quay lại một lần, để khi cậu nói ra đi, mình nhất định sẽ nắm chặt tay cậu...

Không rời xa...

29. Chương 18 Part 1

Nhật ký 18:

Mình đã đọc hết trái tim cậu

Thứ Ba, ngày 3 tháng 1, trời nắng.

Vẫn may,

Bây giờ mình đã đọc hết trái tim cậu

Hiểu được trái tim của cậu...

Mình sẽ mãi yêu

Dù cậu không còn nữa.

Mình sẽ vẫn giống như trước đây

Để cậu trong tim mình

Vì chỉ cần cậu vẫn tồn tại trong trái tim mình

Mình có thể mơ ước

Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta còn có thể bắt đầu lại

Một hy vọng thật đẹp đẽ.

Sau hôm ngấm gió lạnh đó, tôi bị cúm phải nhập viện.

Vẫn bị sốt nhẹ, không có dấu hiệu suy giảm, tôi ngủ mê man, có lúc thậm chí còn muốn phụ lòng bố, Thần và Hứa Dục, cứ ngủ mãi như vậy, không dậy nữa...

Hôm nay, là ngày thứ năm ở trong bệnh viện, cũng là một ngày nắng hiếm hoi của mùa đông, bệnh tình của tôi cuối cùng khá hơn một chút, thế là quyết định ra khỏi phòng bệnh đi dạo.

Mở cửa, đúng lúc gặp Hứa Dục đến thăm tôi. Thần sắc của cậu ấy không giấu nổi vẻ mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy tôi, vẫn lóe lên nét cười trong đáy mắt: “Hy Nhã, cậu đã khỏe hơn chưa?”.

“Ừ.” Tôi gật đầu, đi vòng qua cậu ấy, tiếp tục bước ra ngoài.

“Hy Nhã, bên ngoài lạnh, hãy ở lại trong phòng đi, đừng ra ngoài.” Hứa Dục muốn kéo tôi lại, tôi khẽ đẩy cậu ấy ra, cúi đầu: “Không! Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí, nếu không tôi sẽ nghẹt thở mất”.

Rồi tôi không quay đầu, cứ thế bước tiếp.

Tia nắng ấm áp của ngày đông chiếu chênh chếch lên người tôi, nhưng với tôi, cảm giác ấm áp đó dường như đã trở nên quá xa xôi.

Tôi lang thang vô định qua thảm cỏ, đi qua phố đông nghịt người, hít thở thật sâu từng luồng không khí.

Triệt Dã, cậu biết không? Mỗi khi mình thở, sẽ cảm thấy cậu chưa ra đi, cậu sẽ mãi ở bên mình như hình với bóng.

“Hứa Dục, rốt cuộc cậu định theo tớ đến lúc nào chứ?” Tôi quay người, hơi bực mình nhìn chằm chằm vào bóng người vẫn thận trọng bám theo tôi như hình với bóng.

“Ha ha, Hy Nhã.” Đối mặt với sự bực tức của tôi, Hứa Dục không hề để bụng, mà mỉm cười và giơ tay lên, nụ cười rạng ngời như ánh mặt trời trong chớp mắt đã xua tan lớp sương mù ảm đạm quanh tôi, “Cậu mệt chưa? Cậu có lạnh không? Chúng ta đi ăn chút gì nhé? Quán đồ Tây lần trước định dẫn cậu đi ăn ở ngay gần đây, tớ vẫn cảm thấy giảm giá, ha ha”.

“Cậu tự đi đi, tớ không muốn đi!”

Có thể thấy được, Hứa Dực đang cố gắng làm tôi vui, nhưng bây giờ, ngay cả việc hít thở cũng khiến tôi cảm thấy đau đớn, thì sự vui vẻ với tôi chỉ là một thứ xa xỉ không tài nào với tới.

“Đi đi mà.” Hứa Dực như một đứa trẻ chạy lại ôm lấy cánh tay tôi, vừa đỡ vừa kéo tôi vào quán ăn Tây.

Tôi bị Hứa Dực kéo xềnh xệch đến ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Hứa Dực ngồi đối diện tôi, cầm menu gọi đồ với nhân viên phục vụ, thỉnh thoảng ngẩng đầu hỏi ý kiến tôi. Mỗi lần cậu ấy ngẩng lên, trên mặt luôn nở nụ cười như thể mãi không bao giờ tắt.

“Sao cậu cứ nhìn tớ cười ngốc nghếch vậy.”

“Vì tớ muốn Hy Nhã yêu nụ cười của tớ.” Hứa Dực gọi món ăn xong, ngẩng đầu lên, nói với tôi.

“Những rắc rối đấy cậu cứ giữ lấy, tớ không thể yêu được.”

Hứa Dực, hãy tha thứ cho câu nói có phần tàn nhẫn của tớ, cậu nên biết rằng tớ đã đắm chìm trong nụ cười của Triệt Dã, có lẽ kiếp này sẽ không thể thoát ra được.

“Tớ tin rằng, chỉ cần tớ kiên trì, sẽ có một ngày Hy Nhã...”

“Sẽ không có ngày đó đâu!” Tôi vô cớ nổi giận, đồng thời đứng dậy khỏi ghế sofa, “Xin lỗi cậu, bây giờ tớ không có tâm trạng đùa với cậu, tớ đi đây!”.

“Hy Nhã!” Hứa Dực vội vàng nắm lấy tay tôi, nụ cười trở nên sững sờ trên khuôn mặt, nhìn vào mắt tôi với sự lo lắng trước nay chưa từng thấy, lòng tôi dịu xuống, bước chân cũng bất giác dừng lại.

Rất lâu, chúng tôi giữ yên tư thế tĩnh lặng như vậy, không ai cử động.

Hứa Dực như muốn nói gì, môi mấp máy, nhưng khó nhọc không nói lên lời. Thời gian chậm chậm trôi qua, cuối cùng, cậu ấy quay mặt đi, nói nhỏ: “Tớ cứ luôn cười vì... nếu tớ ngừng cười, có lẽ tớ sẽ bị sự u sầu quật ngã, như vậy thật kém cỏi..”

Trái tim tôi bỗng đập mạnh, nhưng vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng lãnh đạm. Hứa Dực, thực ra tớ cũng giống cậu, nếu không mang lớp vỏ ngọc trang này, thì sẽ bị hiện thực Triệt Dã ra đi mãi mãi đánh gục hoàn toàn.

Tôi để mặc Hứa Dực nắm chặt bàn tay tôi, lặng lẽ ngồi trở lại.

Hứa Dực lấy lại tâm trạng sau phút giây mất kiểm soát, lại nở nụ cười trên môi, nhưng nụ cười không rực sáng như trước nữa.

“Hy Nhã, thực ra hôm nay tớ muốn đưa cho cậu cái này.”

Cậu bỏ tay tôi ra và lấy từ ba lô ra một thứ, để trên mặt bàn, sau đó từ từ đẩy nó đến trước mặt tôi.

Đây là...

Tôi vô cùng kinh ngạc, con người mắt bỗng chốc to lên gấp nhiều lần, hai tay giữ chặt miệng không thốt lên lời.

Đây là cuốn nhật ký trông rất bình thường, bên mép hơi sờn có lẽ vì được sử dụng thường xuyên. Trên bìa vẽ hình bầu trời tràn ngập những chiếc lông vũ đôi cánh trắng của thiên sứ đang bay lả tả, từng chiếc từng chiếc, một cô gái giờ bàn tay hướng về chàng trai trầm lặng, thời gian như dừng lại tại thời khắc đó. Những bí mật không thể nói lên bằng lời dường như đang bùng bùng trôi giữa không trung, như muốn nói mà không dám nói, đẹp mà u buồn.

Tất cả đều quá quen thuộc với tôi, quen thuộc đến nỗi khoang mắt tôi đã ngập tràn những giọt nước ấm nóng.

“Đây là nhật ký của Nguyên Triệt Dã.” Hứa Dực ở bên cạnh nói giọng bình tĩnh.

“Nhật ký của Triệt Dã?” Tôi dờ dẫm ngẩng đầu, nhìn cậu ấy không dám tin, “Không thể nào, cuốn nhật ký tớ tặng Triệt Dã, rõ ràng cậu ấy đã nói với tớ không tìm thấy mà, sao lại ở trong tay cậu được? Không thể nào”.

“Thật đấy, Hy Nhã.” Hứa Dục nhìn tôi với vẻ rất nghiêm túc, nỗi buồn thương lan trong mắt, “Đây chính là thứ mà Nguyên Triệt Dã nói muốn gửi cho cậu trong tin nhắn, cậu ấy muốn gửi cậu nhật ký trao đổi, chứ không phải là không khí. Nếu có thể, Nguyên Triệt Dã cũng không muốn biến thành không khí theo cách như vậy, dù cho cậu ấy rất muốn giống như không khí để luôn mãi bên cậu”.

“Hứa Dục...”

“Đừng ngắt lời tớ, Hy Nhã, để tớ nói hết.” Hứa Dục vội vàng ngăn tôi lại, cậu rất xúc động, ngón tay bám chặt cốc thủy tinh hơi rung lên, nhưng cậu ấy vẫn cố gắng nói tiếp, “Tớ vốn cứ nghĩ mình có thể chôn giấu mãi như thế này, nhưng không ngờ cái ngày này vẫn đến. Trước khi trao cho cậu quyển nhật ký, dù cho hết lần này đến lần khác bị cậu từ chối, tớ cũng vẫn có thể lừa dối bản thân phải kiên trì, nhưng từ bây giờ, có lẽ tớ thật sự không còn chút cơ hội nào nữa. Nhưng, nếu như vậy có thể khiến cậu biết tất cả, lấy lại tinh thần, tớ cũng mãn nguyện...”.

“Cậu bảo... Triệt Dã vì muốn đưa quyển nhật ký này cho tớ mới quay lại, vì vậy mới...” Tôi không có sức để nói tiếp. Ngón tay ngừng lại phía trên quyển nhật ký, nhưng mãi không dám chạm vào.

Triệt Dã, có thật đây là nhật ký của cậu không? Đây có đúng là nhật ký trao đổi cậu viết cho mình không? Nhưng lúc mình tặng nó cho cậu, rõ ràng cậu đã từ chối! Thế sao sau đó lại lén giữ nó lại, còn nói với mình nhật ký đã mất rồi?

“Hy Nhã, chắc cậu đang nghi ngờ quyển nhật ký này sao lại ở trong tay tớ, đúng không? Vì hôm đó, tớ và Nguyên Triệt Dã ngồi cùng một xe trở về. Cậu ấy bắt xe ở giữa đường, sau khi lên xe, ngồi xuống ghế trống bên cạnh tớ. Cậu ấy nói với tớ, cậu ấy không thể rời xa một người con gái cậu ấy yêu sâu sắc, nhưng lại rất hối tiếc vì không thể khiến người con gái ấy biết rõ tâm ý thật của cậu ấy. Người con gái ấy từng muốn viết nhật ký trao đổi với cậu ấy, cậu ấy từ chối, nhưng cậu ấy vẫn lén viết một quyển. Mãi đến khi chuyển đi, cậu ấy vẫn không đưa quyển nhật ký cho cô gái, cũng trốn tránh nhận quyển nhật ký cô gái tặng. Cậu ấy nói với tớ: Thế này thì sao gọi là “nhật ký trao đổi” được chứ? Vì vậy, cậu ấy nửa đường quay lại, chuẩn bị đem cuốn nhật ký của mình trao đổi với cô gái. Cậu ấy hào hứng nhắn tin cho cô gái, nhưng chưa kịp gửi đi thì xe bọn mình bị một chiếc xe tải chạy ngược chiều đâm phải...”

Hứa Dục nói đến đây, nhìn tôi, nhưng nước mắt tôi đã rơi lã chã.

Người con gái ấy....

Người con gái viết nhật ký trao đổi với Nguyên Triệt Dã ấy...

Người con gái Nguyên Triệt Dã yêu sâu sắc ấy...

Là tôi ư? Là tôi ư...

Tâm tư của Nguyên Triệt Dã đều ở trong quyển nhật ký này, mở ra đi, Hy Nhã.” Hứa Dục khích lệ tôi, đồng thời cũng tự trách mình nặng nề, “Tớ nghĩ, Nguyên Triệt Dã vẫn luôn chờ đợi thời khắc này, chờ cậu thấy được trái tim cậu ấy, hiểu được trái tim cậu ấy... chỉ vì tớ quá ích kỷ, vẫn luôn giấu cậu...”.

Sau đó, Hứa Dục lại nói thêm gì đó nữa, nhưng tôi không nghe thấy gì, vì những thứ đó không còn quan trọng đối với tôi nữa.

Tôi đưa bàn tay run run mở trang đầu cuốn nhật ký, căng thẳng đến ngừng thở.

Triệt Dã, trong lòng cậu rốt cuộc như thế nào?

Tại sao mình yêu cậu như vậy, vậy mà sau khi cậu ra đi lâu thế, mình vẫn không nhận ra... tất cả.

Chủ Nhật, ngày 15 tháng 5, trời nắng.

Nói là tình cờ cũng có thể chính là duyên số, tôi và Đồ Ngốc gặp nhau trong một ngày bình thường như thế này.

Vì tôi thấy cơ thể dường như có vấn đề, nên chuyển đến học ở thành phố này. Đang đi lại trong bệnh viện suy nghĩ xem có nên khám hay không, thì gặp một nữ sinh tên Diệp Hy Nhã. Rõ ràng là cô ấy kéo tôi vào trong mà còn nhìn tôi đầy kinh ngạc. Lúc đó mắt cô ấy sáng long lanh, thật rạng rỡ, dường như có thể xua tan nỗi cô đơn trong tim tôi... ha ha. Cô ấy hỏi tên tôi, tôi trả lời: Không nói cho cậu biết đâu...

Thế là tôi không khám nữa, sau khi đi một mạch từ bệnh viện ra, đi trên phố thấy hoa sao ở cửa hàng hoa. Đây là loài hoa mẹ thích nhất. Khi tôi cầm hoa trả tiền xong, quay đầu lại thì thấy cô ấy, cô ấy bị va vào một cửa hàng bán đồ trang sức. Ha ha, cô ấy là đồ ngốc hồ đồ...

Khi gần về đến nhà, tôi nghĩ đến căn nhà hiu quạnh, liền vứt bỏ hoa sao cô đơn bên vệ đường.

Tôi biết, bố bắt gặp chắc chắn không vui...

Thứ Hai, ngày 16 tháng 5, trời nắng.

Thật không ngờ đã lại gặp nhau nhanh như thế.

Dù đã chuyển đến đây học mấy ngày,

nhưng tôi chưa đi học một tiết nào. Tôi hy vọng cách làm như vậy sẽ gây được chút sự chú ý hơn đối với hai người lớn đã ly hôn kia, nhưng rốt cuộc là không.

Không ai biết, tôi thường một mình ngồi trong căn phòng trống, lặng người xem những VCR quay cùng mẹ hồi tôi còn nhỏ.

Tôi vẫn luôn nhớ mẹ.

Nhưng mẹ thì sao? Người mẹ không chút vấn vương bỏ tôi ra đi chưa từng nhớ thương tôi...

Có người gõ cửa, tôi mở cửa, không ngờ người xuất hiện là Đồ ngốc. Tôi hỏi cô ấy sao biết tên tôi, cô ấy bảo là tôi nói, ha ha, cô ấy nói dối.

Nhưng cô ấy đúng là một cô gái thú vị, đặc biệt là khi nghiêng răng nghiêng lợi, thế nên tôi cứ cố tình trêu chọc làm cho cô ấy giận.

Sau đó bố về, bố thấy VCR trong ti vi, tôi biết ông tức giận, nhưng tôi cố ý chống đối ông, liên tục bật đi bật lại ti vi, muốn để ông tức giận.

Sau khi Đồ ngốc về, tôi và bố vẫn trầm mặc, cuối cùng ông cũng vẫn không nói gì, đi ra khỏi nhà.

Không, hoặc giả căn phòng trống vắng này vốn không phải là nhà của tôi.

Tôi chạy ra ngoài, Đồ ngốc vẫn chưa đi, lèo đèo theo sau tôi, cô ấy tưởng nhầm rằng cô ấy hại tôi bị bố mắng.

Kỳ thực, cô ấy không biết.

Bố tôi rất lạnh lùng, chưa bao giờ mắng tôi, thậm chí chưa bao giờ để ý đến tôi, tôi đột nhiên cảm thấy đau lòng quá, thế là ôm lấy Đồ ngốc. Vòng tay của cô ấy ấm áp, khiến tôi nhớ về vòng tay của mẹ.

Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

Cũng hận mẹ nữa.

Tôi quyết định đi học, vì không muốn ở nhà một mình.

Có thể cũng bởi, trong trường có những người giống như Đồ ngốc, cho tôi chút hy vọng.

Thứ Ba, ngày 17 tháng 5, trời nắng.

Đồ ngốc quả nhiên thú vị như tôi tưởng tượng, đi học không phải là một việc cô đơn vô vị nữa.

Buổi chiều thi chạy tiếp sức 4mx100m nam nữ kết hợp, cô ấy bị sái chân, chưa đến đích thì bị ngã. Không hiểu sao bạn bè cùng lớp lại lạnh nhạt với cô ấy vậy, có thể nhận thấy, cô ấy rất buồn.

Cô ấy bị cố ý lãng quên rồi, giống như tôi vậy.

Tôi bước lại, nói với cô ấy, tư thế đi tập tễnh của cô ấy đẹp như nàng tiên cá bị thương vậy.

Khiến người khác muốn lại gần, gần hơn nữa....

Thứ Tư, ngày 18 tháng 5, trời nắng. Nổi hứng lên đi xe máy đến trường,

giữa đường gặp phải Đồ ngốc đang đi cà nhắc. Trông đáng vẻ cô ấy, chắc chắn sẽ muện học, thế là tôi mở lòng hảo tâm hiềm hoi, chở cô ấy đi học.

Một thầy giáo trông thấy tôi đi xe máy đến trường quả nhiên tức điên lên, ha ha, ông ấy nên kích động hơn nữa, tốt nhất thông báo cho bố mẹ tôi, như vậy sự việc mới càng thú vị.

Nhưng tôi sẽ không để ông ấy gây rắc rối cho Đồ ngốc, thế nên tôi thả Đồ ngốc xuống nơi vắng người, cô ấy có vẻ không vui.

Việc tiếp theo không có gì thú vị, tôi đâm vào cột truyền thanh, ngã lăn ra, vì đột nhiên thấy chóng mặt. Gần đây toàn bị thế, thường xuyên đau đầu,

buồn ngủ, thấp thoáng cảm nhận thấy, vấn đề của cơ thể tôi ngày càng nghiêm trọng, nhưng nghĩ đến sự thờ ơ của bố, tôi cũng thờ ơ luôn, dù sao cùng không có ai để ý sinh mệnh của tôi.

Đồ ngốc có vẻ rất lo lắng việc tôi ngã, sau đó tôi biết được nguyên nhân - cô ấy thích tôi.

Nhưng tôi không thể đáp lại cô ấy.

Tôi không dám tin cái thứ gọi là “thích”, vì tôi sợ, sau khi bỏ ra tình cảm lại bị vứt bỏ không thương tiếc.

Càng sợ, kết cục của chúng tôi sẽ chia ly giống bố mẹ tôi...

Thứ Hai, ngày 23 tháng 5, trời nhiều mây.

Không ngờ Đồ ngốc lại cứng đầu với bí mật của tôi đến vậy, đã muốn tặng tôi một cuốn nhật ký trao đổi, và muốn trao đổi bí mật với tôi, hại tôi hơi hồi hận hôm ở trên núi nói cô ấy có bí mật.

Thực ra khi ở trường, tôi thường nghe thấy các cô bạn khác nói với tôi, Đồ ngốc rất kiêu ngạo, thường xuyên giả vờ không nghe thấy bọn họ nói, không để ý đến họ.

Nhưng tôi tin, Đồ ngốc không phải người như vậy.

Tôi hơi nghi ngờ, có phải tại cô ấy đôi lúc không nghe thấy! Nhưng tôi không định hỏi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, mỗi người đều có quyền giữ bí mật của mình.

Thế nên tôi không định trao đổi “bí mật” gì với cô ấy, nhưng quyển nhật ký ấy... tôi muốn trêu cô ấy.

Nhưng sau đó tôi bức mình trốn học. Vì cô ấy cứ thao thao bất tuyệt về một nam sinh tên “Thần”, anh ta còn đến lớp chúng tôi tìm cô ấy.

Không thoải mái!

Nhưng hình như anh ta đến đưa cơm hộp ở nhà cho Đồ ngốc, sau đó, Đồ ngốc mang tới nhà cho tôi hộp cơm đó. Tôi tưởng hộp cơm đó có liên quan gì đến Thần, trong lòng bức bối nhờ tay làm hỏng mất.

Nhìn nét mặt Đồ ngốc đau buồn vậy, tôi biết mình đã sai.

Đây nhất định là hộp cơm chính tay Đồ ngốc làm cho tôi, chắc chắn cô ấy đã bỏ rất nhiều tâm huyết, nhưng tôi đã làm cô ấy thất vọng.

Sau khi cô ấy đi, một mình tôi ăn hết hộp cơm đó.

Đây là hộp cơm mặn nhất tôi từng ăn trong đời.

Nhưng tôi vẫn muốn được ăn nữa.

Buổi chiều, tôi theo sau Đồ ngốc đi học, suốt dọc đường cô ấy đều rất lo lắng, đại loại là đang nghĩ tôi rõ ràng đã đồng ý đi học sao lại đột nhiên nổi giận.

Thực ra tôi cũng không biết, tại sao mỗi khi vừa nghe đến tên “Thần” lại nổi giận một cách vô cớ như vậy.

Tôi không vào lớp. Nằm ở ban công tòa nhà dạy học ngắm mây, suốt cả buổi chiều.

Đầu ngón tay dường như vẫn còn vương lại hơi ẩm nước mắt của Đồ ngốc.

Ấm áp, rất hạnh phúc, cũng rất sợ hãi.

Cô ấy khóc vì tôi.

Tôi lại không thể làm gì cho cô ấy.

Tôi nghĩ việc duy nhất mình có thể làm cho cô ấy bây giờ chính là khiến cô ấy từ bỏ việc thích tôi.

Không bao giờ khóc vì tôi nữa...

Sau giờ tan học, tôi đến phòng học trống không, phát hiện quyển nhật ký này trên bàn học.

Xem ra Đồ ngọc vẫn chưa chịu từ bỏ tôi, nhưng tôi...

Có lẽ chỉ có thể cầm quyển nhật ký này thôi.

Tôi viết thêm vào trong nhật ký những chuyện xảy ra mấy ngày trước, tôi muốn ghi chép toàn bộ những sự việc đáng ghi nhớ kể từ sau khi gặp Đồ ngọc.

Nhưng tôi sẽ không nói cho cô ấy biết, giống như hôm nay tôi không cho cô ấy biết, tôi phát hiện thấy cô ấy trang điểm nhẹ, rất xinh!

Thứ Ba, ngày 24 tháng 5, trời nắng.

Nếu tôi giả vờ quên lời hẹn với Đồ ngọc, đi xe máy đến trường, Đồ ngọc có giận không?

Nếu tôi đi xe máy đến trường, còn đeo cô gái khác, Đồ ngọc có giận không?

Nếu tôi đeo cô gái khác, còn nhờ Đồ ngọc chọn giúp, Đồ ngọc có giận không?

Câu trả lời là, Đồ ngọc sẽ tức giận, rất tức giận, rất tức giận!

Nhưng cô ấy vẫn thích tôi...

Còn tôi thì sao?

Cũng rất tức giận, rất tức giận, rất tức giận!

Giận bản thân không chịu đựng được việc cô ấy từ bỏ tôi, một mực khẳng định rằng cô ấy thích tôi;

Càng giận bản thân không thể gánh vác hạnh phúc của cô ấy, nhưng lại muốn dùng quan hệ bạn bè giữ chặt cô ấy...

Tôi sợ cô ấy bỏ đi...

...

Thứ Sáu, ngày 17 tháng 6, trời nắng.

Vốn đang chán chường mới nhận lời tham gia buổi giao lưu, chẳng ngờ Đồ ngọc cứ bám lấy đòi theo cùng.

Cũng chính bởi cô ấy đi cùng, lần đầu tiên trong đời tôi đánh nhau.

Thằng nhóc Sam Thanh đó, thật không ngờ dám động chân động tay với Đồ ngọc, tôi chẳng buồn cảnh cáo, dùng luôn nắm đấm chào hỏi cậu ta. Tôi không mất đến năm phút để giải quyết tên khốn này. Chắc trong vòng một tháng, cậu ta đừng mơ xuất hiện tại bất cứ buổi giao lưu nào nữa.

Trên mặt có vết thâm, hiềm nỗi bị Đồ ngọc phát hiện, tôi nói dối là “son môi kém chất lượng”, vậy mà Đồ ngọc cũng tin. Ha ha, hình như cô ấy chưa bao giờ nghi ngờ tôi.

Nhưng cô ấy lại luôn hiểu nhầm tôi.

Đến lượt cô ấy chỉ tên để hôn, rõ ràng cô ấy chỉ tôi, nhưng lại hối hận, nâng cốc rượu.

Đồ ngọc ghéech này! Tôi kích động tiến lên trước giữ chặt lấy cô, miệng buột ra: “Đã chọn rồi, không được hối hận đâu! Đồ ngọc!”.

Nhưng Đồ ngọc không có phản ứng gì, cứ đứng trân trân nhìn tôi.

Sau đó, tôi bình tĩnh lại, quyết định đưa cô ấy rời khỏi đó.

Những nơi nhộn nhạo như thế này, không thích hợp với Đồ ngọc thuần khiết, cũng không thích hợp với một kẻ không tim không phổi như tôi...

Tôi không thể tiếp tục trốn tránh việc mình thích Đồ ngọc.

Khi anh chàng tên Cổ Hạo Thần đến tìm Đồ ngọc về, nhìn bóng dáng hai người bước đi, đột nhiên tôi thấy mình thật bị thương.

Tôi bắt được đom đóm, nhưng tôi lại không bắt được hạnh phúc của chính mình.

Thứ Bảy, ngày 18 tháng 6, trời nắng.

Vì triệu chứng buồn ngủ và sự vật trước mặt bỗng nhiên mờ ảo ngày càng nặng hơn, cuối cùng tôi đến bệnh viện khám.

Trông thấy người bệnh trong bệnh viện đều có người thân bạn bè đi cùng, còn tôi chỉ một người đơn độc, tâm trạng rất xấu. Bị bệnh kiểu này, kể cả nói cho bố biết, ông ấy cũng chỉ bảo tôi “chuyện của mình tự mình lo đi”. Cũng không thể đi tìm mẹ, như vậy sẽ chỉ mang lại phiền phức cho gia đình mới của bà.

Thực sự tôi mãi vẫn không hiểu được, tại sao sau khi một gia đình biến thành hai gia đình, tôi không còn cảm nhận được sự ấm áp và quan tâm nữa, tôi có phải là con của họ không?

Nghĩ đi nghĩ lại, người tình nguyện đi cùng tôi sợ rằng chỉ có Đồ ngọc, nhưng tôi lại không muốn cô ấy biết.

Khi kể cho bác sĩ nghe triệu chứng của tôi, qua nét mặt ngày càng nghiêm trọng của bác sĩ, tôi mơ hồ đoán được rằng bệnh của tôi có lẽ rất xấu. Bác sĩ đưa tôi mấy tờ phiếu hóa nghiệm, hẹn tuần sau sẽ kiểm tra cơ thể kỹ càng hơn.

Lúc rời phòng khám, tôi nghe phong thanh bác sĩ nói với bác sĩ thực tập bên cạnh với giọng pha chút tiếc nuối: “Đúng, có thể là tình trạng cậu nhắc đến... ừ, đó là tình trạng xấu nhất... nhưng chẩn đoán chính xác cần dựa vào kết quả kiểm tra lần sau của cậu ấy để phán đoán... hy vọng không phải, nếu không thì thật đáng tiếc, còn ít tuổi như vậy...”

Tình trạng xấu nhất... ha ha, tôi gần như có thể đoán được, dù sao cùng lắm là chết chứ gì. Không biết lúc tôi sắp chết, bố mẹ có dành thời gian đến thăm tôi không. Tôi đến căn phòng trống nơi gặp Đồ ngọc lần trước, ngồi thần người ở bậc cửa sổ.

Còn có cả Đồ ngọc... nếu cô ấy biết tôi sắp chết thì sẽ ra sao? Sẽ khóc chứ? Đang nghĩ đến đây, Đồ ngọc bước vào, đứng bên cửa khóc thút thít.

Cô ấy không muốn nói vì sao khóc. Tôi vốn định dọa cô ấy để cô ấy nói, nhưng sau đó, tôi không kiềm chế được hôn cô ấy.

Khi hôn cô ấy, tôi rất tỉnh táo, gần như tỉnh táo một cách tuyệt vọng.

Sau đó, muốn trốn chạy, nhưng Đồ ngọc lại nói dù tôi đi đến nơi nào cô ấy đều sẽ theo tôi, đi cùng tôi.

Đã có lúc, tôi khát khao biết bao có một người nói với tôi như vậy.

Nhưng bây giờ Đồ ngọc nói ra, tại sao tôi chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có? Tôi sợ bệnh của tôi, sợ tôi sẽ chết, sợ tôi không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy...

Sợ tôi thích cô ấy...

Tha thứ cho mình, Đồ ngọc...

30. Chương 18 Part 2 (hết)

Thứ Hai, ngày 20 tháng 6, trời mưa.

Một con kiến lấy một con voi. Hỏi sau khi voi chết, kiến sẽ có tâm trạng ra sao?

Trả lời: Nó rất buồn, nửa đời còn lại sẽ lãng phí vào việc chôn cất voi.

Đây là một câu chuyện cười, nhưng khiến tôi có cảm giác sợ hãi.

Nếu tôi biến thành con voi trong trái tim Đồ ngốc, vậy một ngày tôi chết đi, cô ấy sẽ không phải dùng hết thời gian cả đời để chôn vùi tình cảm này chứ? Hoặc là, cả cuộc đời cô ấy cũng sẽ bị hủy hoại theo...

Nhưng tôi chẳng có cách nào kiên quyết từ chối cô ấy, thậm chí khi giáo viên và bạn bè hiểu nhầm cô ấy, tôi đã nói ra việc tai cô ấy có bệnh, để bảo vệ cô ấy.

Đây chính là bí mật cô ấy mãi giấu kín, mặc dù trước đây tôi đã nghi ngờ, những hôm qua tôi mới khẳng định được. Tôi muốn biết tại sao cô ấy trốn vào đó khóc, càng muốn biết tại sao cô ấy có mặt ở bệnh viện. Thế là tôi kiểm tra một chút, không ngờ cô ấy có bệnh đó thật.

Sở dĩ cô ấy giấu bệnh là do sợ bị quan tâm, còn tôi thì sao?

Tôi luôn khao khát được được nhiều sự quan tâm, nhưng sau khi có Đồ ngốc thực sự bằng lòng quan tâm đến tôi, tôi lại muốn đẩy cô ấy ra, muốn cô ấy đừng dành tình cảm cho tôi nữa...

Con còn tròn nhỏ bé đáng thương đầy mâu thuẫn, ngay cả dũng khí nói với cô ấy “Cậu là người đặc biệt nhất nhất trong trái tim mình”, tôi cũng không có.

Tôi thật vô dụng...

Thứ Bảy, ngày 9 tháng 7, nhiều mây.

Bệnh của Đồ ngốc xấu đi nhiều, bác sĩ đề nghị cô ấy phẫu thuật, nhưng cô ấy nhất mực từ chối, tôi muốn khuyên cô ấy, lại sợ cô ấy truy hỏi đáp án cho câu hỏi ấy.

Những ngày này, tôi thường xuyên ra vào bệnh viện. Tâm trạng rất xấu, việc gì cũng lười động vào, kể cả việc viết nhật ký... nhưng có lẽ tôi cũng không viết được lâu nữa... sau một loạt các xét nghiệm, cuối cùng đã chẩn đoán ra bệnh của tôi, đó là tình trạng xấu nhất...

Bác sĩ nói nếu kiểm soát tốt, tôi có thể sống lâu hơn, nhưng vậy có ích gì, cũng chẳng đủ đưa Đồ ngốc đến tận cùng...

Cơ duyên may mắn, tôi gặp Tiểu Anh, người chơi cùng Đồ ngốc khi tôi lần đầu gặp cô ấy, Tiểu Anh mang bệnh trầm trọng vẫn nhớ thương kẹo bông cầu vồng của cô ấy.

Tôi đưa Đồ ngốc đến bệnh viện thăm Tiểu Anh, không ngờ lại là lần cuối cùng.

Sự ra đi của Tiểu Anh dường như là một cú sốc lớn đối với Đồ ngốc. Sự đau buồn của cô ấy khiến tôi sợ, sau này khi tôi chết, cô ấy có mãi cự tuyệt mãi việc bước ra khỏi bi thương giống như thế này không?

Để khích lệ tinh thần Đồ ngốc chấp nhận phẫu thuật, tôi làm bánh trôi cho cô ấy.

Đã có lúc, cô ấy làm bánh trôi cho tôi, trong bánh trôi có nước dâu tây, giống cách mẹ tôi làm. Bữa bánh trôi đó khiến tôi cảm thấy ấm áp, nhưng tôi nói với cô ấy, bánh trôi cô ấy làm còn thiếu một thứ.

Tôi bổ sung thiếu sót duy nhất cho bữa bánh trôi này.

Chiếc bánh trôi đầu tiên Đồ ngốc ăn có nhân đậu xanh, thực ra cô ấy không biết toàn bộ bánh trôi đều là nhân đậu xanh, vì tôi muốn cô ấy cảm nhận được dũng khí tôi truyền cho cô ấy.

Sau đó, tôi mượn có bánh trôi nguội rồi, đổi bát khác, khi cô ấy ăn phải đậu đỏ, tôi nhớ đến mẹ.

Mẹ luôn làm bánh trôi nhân đậu đỏ cho bố, nhưng bố mãi không hiểu.

Bây giờ tôi làm bát bánh trôi nhân đậu đỏ này cho Đồ ngốc, cô ấy có hiểu không?

Cô ấy chắc chắn không biết, trong quá trình cô ấy tra hỏi tôi câu hỏi “trong trái tim cậu, mình có phải là người đặc biệt”, tôi luôn cố gắng thử quên đi, quên tôi mang bệnh, sau đó chiều chuộng Đồ ngốc một cách tỉ mỉ, sống cả đời hạnh phúc cùng cô ấy.

Nhưng không được... ký ức mắc bệnh trong người sao có thể biến mất một cách ngoan ngoãn thế...

Thế nên, tôi vẫn không thể trả lời cô ấy.

Chỉ có trốn tránh, cho đến ngày không thể tiếp tục trốn tránh.

...

Thứ Năm, ngày 11 tháng 8, nhiều mây.

Hôm nay là ngày Đồ Ngốc ra viện, tôi đưa cô ấy đi xem hội đèn lễ tình nhân mùng 7 tháng 7.

Cô ấy chắc chắn không biết được ngày hôm nay đã được tôi lên kế hoạch từ rất lâu. Tôi mua cho cô ấy rất nhiều, rất nhiều quà sinh nhật, quà sinh nhật cho mười năm... nếu có thể, tôi thật sự muốn mua một trăm món quà, như vậy một trăm năm sau khi tôi chết, cô ấy vẫn có thể nhớ đến tôi. Nhưng tôi không thể tham lam như vậy, nếu tôi chết, tôi mong cô ấy vẫn hạnh phúc...

Khi tạm biệt nhau, tôi không kìm được, đã ôm cô ấy.

Tôi nói với cô ấy: “Mình thích cậu, rất rất thích cậu!”

Tôi nói mãi, nói mãi, nhưng chỉ là trong tim, cô ấy không nghe được.

Tôi không thể để cô ấy nghe thấy được.

Khi rời khỏi đó, tôi không quay đầu lại, vì nước mắt đã nhấn chìm tôi.

Thứ Sáu, ngày 12 tháng 8, trời mưa.

Tôi đã làm một việc tàn nhẫn, việc này cũng giống như hôm qua đưa Đồ Ngốc đi xem Hội đèn, tôi đã trù hoạch từ lâu.

Tôi không thể không làm vậy được, vì bệnh tình của tôi ngày một nghiêm trọng, thị lực thường xuyên mờ ảo, có lúc thậm chí đột nhiên ngã xuống ngủ lịm... Tôi thật sự sợ có ngày tôi ngủ không dậy nữa.

Tôi không muốn làm Đồ Ngốc đau lòng, thế nên tôi quyết định rời xa nơi đây.

Giống như lần trước bố đồng ý cho tôi chuyển trường, bây giờ ông cũng không hỏi gì cả, đồng ý với quyết định của tôi. Ông chỉ biết đưa tiền cho tôi, mà không biết tôi sắp chết.

Dù sao tôi đã không còn kỳ vọng nhận được sự quan tâm của bố mẹ nữa, tôi chỉ quan tâm tới Đồ Ngốc.

Đi khỏi đây theo cách nào vẫn là điều khiến tôi đau đầu nhất. Tôi nhớ lại tối hôm chúng tôi cùng đi bắt đom đóm, Đồ Ngốc đoán tôi có phải đã từng có một cuộc tình thất bại, khiến tôi bây giờ từ chối tình yêu, cô ấy tưởng đó là “bí mật” của tôi.

Vậy thì cứ để cô ấy nghĩ như vậy đi, ít nhất cũng có vẻ hợp tình hợp lý, sẽ không khiến cô ấy nghi ngờ.

Tôi hẹn một cô bạn tình cờ quen tên là Giang Thượng Tuyết, mời cô ấy đóng vai bạn gái tôi. Sau đó tôi hẹn gặp Đồ Ngốc, nói cho cô ấy Giang Thượng Tuyết chính là “bí mật” của tôi mà cô ấy luôn muốn biết.

Đồ Ngốc rất đau lòng, nhưng tôi ra lệnh cho con tim phải dẫn lòng diễn hết vở kịch.

Tối qua, Đồ Ngốc nói với tôi, tôi đã trở thành không khí của cô ấy, nếu không có tôi bên cạnh cô ấy, cô ấy sẽ dần cảm thấy không thở được...

Đây chính là điều tôi sợ nhất.

Đồ Ngốc, cậu phải quen với cuộc sống không có mình. Vì mình... không thể nào trở thành không khí của cậu, dù mình thật sự rất muốn...

Thì ra Đồ Ngốc cũng đang viết nhật ký trao đổi, ha ha, chúng ta giống nhau thật, hai đứa ngốc....

Nhưng tôi không đứng nguyên chỗ cũ chờ cô ấy mang nhật ký đến, vì tôi sợ mình không kiểm soát được sẽ ở lại... hãy cứ rời khỏi đây sau đó tìm cách khuyên cô ấy quên tôi đi, cần phải ra đi trước...

Xin lỗi cậu, mình lại trốn chạy...

Bây giờ, tôi cô đơn đứng ở bến đợi xe bus, may thay còn có quyển nhật ký này theo tôi, như Đồ ngọc vẫn còn đi bên tôi vậy...

Hy Nhã, nếu có thể... kiếp sau, mình nhất định cầu xin ông trời không để mình bị ốm, để mình khỏe mạnh. Dù có chút tàn tật, hoặc xấu xí cũng được, chỉ cần mình có thể gặp cậu. Mình nhất định sẽ theo đuổi cậu, chiều chuộng cậu, làm cho cậu hạnh phúc cả đời...

Vì... mình yêu cậu!

Nhật ký viết đến đây thì đột ngột ngừng lại.

Ngón tay tôi nhẹ nhàng mân mê nét chữ của Triệt Dã, nước mắt vốn khô cạn lại trào lên.

Nguyên Triệt Dã... cậu là đồ ngốc... cậu mới là đồ đại ngốc!

Tại sao cậu không nói cho mình biết sự thật?

Tại sao phải im lặng chịu đựng tất cả?

Lẽ nào cậu không hiểu ư? Dù cho cậu chỉ còn một ngày, mình cũng vẫn muốn ở bên cậu...

Vì mình cũng yêu cậu như thế!

Nhưng bây giờ... tất cả đã muộn rồi...

Bên tai tôi, tiếng nhạc saxophone như kể lể khóc than, bóng sáng trong cốc cà phê lung lay. Tôi ngược đôi mắt đã mất đi tiêu cự, rất lâu, rất lâu vẫn không nhìn rõ đôi mắt buồn thương của Hứa Dục ngồi đối diện.

“Hy Nhã, thực ra tớ rất muốn thay Nguyên Triệt Dã trở thành không khí của cậu.”

“Xin lỗi...” Tôi vội vàng nói ra hai chữ này, sau đó ngượng nghịu lặng im.

Xin lỗi Hứa Dục, tớ rất cảm ơn cậu đã cho tớ biết tất cả, nhưng tớ chỉ có thể cho cậu sự hồi đáp yếu ớt thê lương. Tớ đã chậm trễ, đánh mất một tình cảm, bây giờ tất cả những gì tớ có thể nghĩ đến, đều là về Triệt Dã....

“Ha ha, Hy Nhã, cậu không phải ngại. Hứa với tớ một việc được không?” Hứa Dục cười, giữ chặt mọi đau khổ nơi đáy mắt.

“Gì vậy?”

“Không bao giờ nói lời xin lỗi với tớ.”

“...”

“Tớ đi mua kẹo bông cho cậu.” Hứa Dục đứng dậy, bước nhanh ra khỏi tiệm ăn.

Bóng lưng cậu ấy ra sức khóa lấp sự cô đơn và đau thương, dường như rất sợ bị tôi phát hiện.

Tôi chìm đắm vào thế giới riêng, không có phản ứng gì.

Lặng lẽ gấp nhật ký của Triệt Dã, ánh mắt tôi nhìn chăm chú hồi lâu vào trang bìa, không cách nào tách khỏi.

Trên trang bìa quyển nhật ký, cô gái đó gơ bàn tay hướng về chàng trai trầm lặng, trên bầu trời tràn ngập những chiếc lông vũ đôi cánh trắng của thiên sứ đang bay lả tả, từng chiếc từng chiếc, đẹp mà u buồn.

Tôi vẫn luôn nghĩ tôi chính là cô gái đó gơ bàn tay về phía Triệt Dã, mà chưa từng để ý đến những tình cảm chưa hề nói ra phía sau bóng dáng tĩnh mặc đau buồn của Triệt Dã.

Là tôi ngốc quá, mãi không hiểu được con tim Triệt Dã.

Nếu tôi có thể hiểu tình cảm của Triệt Dã sớm hơn...

Nếu tôi không chậm chạp như vậy, nếu tôi kiên quyết giữ Triệt Dã ngày cậu ấy ra đi...

Nếu vậy, tất cả mọi việc xảy ra sau này, có thể thay đổi được không?

Nhưng thế giới này làm gì có chữ “nếu”.

Sự ngu ngốc của tôi, đã định trước tôi sẽ mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời.

Sự chậm chạp của tôi, đã định trước tình yêu của tôi đầy những nuối tiếc...

Keeeeétttttttttt...

Uuuuuuuuynh...

Bên ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng phanh xe ghê rợn và tiếng va chạm.

Tôi bừng tỉnh khỏi những suy tư hỗn loạn, vội ngẩng đầu, phát hiện chỗ ngồi của Hứa Dực trống không!

“Tở đi mua kẹo bông cho cậu.”

Trong khoảnh khắc đầu tôi chợt lóe lên câu nói này, như một ống kính đung đưa mất tiêu điểm, lúc trái lúc phải, lúc đẩy gần, lúc kéo xa, cuối cùng dừng lại ở bóng dáng cô đơn càng đi càng xa của Hứa Dực...

Mờ ảo quá, dường như có thể bị xóa đi bất cứ lúc nào, không còn tồn tại nữa...

Tôi bật đứng dậy, ngón tay run run cầm lấy quyển nhật ký trên bàn, lao thẳng ra ngoài.

Bên ngoài, ánh nắng nhạt nhòa đâm thẳng vào mắt tôi, đau như muốn đổ lệ.

Xung quanh dường như bỗng chốc mất đi âm thanh, thế giới càng cô đơn hơn giống khi bệnh tai phát tác ngày trước, chỉ còn âm thanh của nhịp đập con tim.

Một tiếng, lại một tiếng.

Thình thịch.

Thình thịch, thình thịch.

Như vọng đến từ một thế giới khác...

Đầu ngón tay đột nhiên mất đi sức lực, quyển nhật ký tạo nên một quỹ đạo thẳng đứng trong không trung, rơi xuống nền đá hoa sạch sẽ.

Một trận gió thổi qua, trang giấy nhẹ nhàng lật giở, xoạt xoạt.

Sau vài trang giấy trắng, một nét chữ khác xuất hiện ở nửa sau quyển nhật ký.

Đó là nét chữ của Hứa Dực...

Ngày đầu quen Hy Nhã...

Thứ Năm, ngày 1 tháng 9, trời nắng.

Trước khi gặp cô gái không ngớt bị gọi “Đồ ngốc” trong quyển nhật ký này, tôi vốn chỉ định thay Nguyên Triệt Dã đưa quyển nhật ký cho cô ấy.

Tai nạn xe nửa tháng trước khiến tôi mất đi một người bạn vừa mới quen - Nguyên Triệt Dã, cậu ấy rất hợp với tôi. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện trên xe, nhưng nói nhiều nhất vẫn là về cô gái cậu ấy thích, mơ hồ, rực sáng, lại chau mày quắc mắt...

Cậu ấy định quay về đưa quyển nhật ký cho cô ấy, nhưng giữa đường xe chúng tôi ngồi đâm phải một xe khác, xảy ra tai nạn nghiêm trọng. Nguyên Triệt Dã lập tức đẩy tôi ra khỏi xe. Tôi quay người định kéo cậu ấy ra, nhưng chỉ kéo được túi cậu ấy. Cậu ấy nhờ tôi trao quyển nhật ký cho cô gái có tên “Diệp Hy Nhã”. Sau đó cậu ấy rời khỏi thế giới này mang theo sự nuối tiếc...

Những ngày tháng điều trị trong viện, tôi mở quyển nhật ký. Tôi thừa nhận có sự tò mò đối với cô gái tên “Diệp Hy Nhã”, thậm chí, tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của cô ấy khi bị Nguyên Triệt Dã làm cho tức giận không thốt lên lời.

Thế là tôi đến trường trung học Dực Phong tìm cô ấy, đúng lúc nhìn thấy cô ấy bị phạt cầm băng giấy trắng.

Ha ha, đúng là cô ấy rất đáng yêu, cứ nghĩ tôi đang đến đưa thư tình cho cô ấy.

Nhưng có lẽ đây đúng là một bức thư tình, chứa đựng những tình cảm sâu sắc của một chàng trai khác đối với cô ấy.

Sau đó cô ấy thẫn thờ vì nụ cười của tôi, nói tôi rất giống một người cô ấy quen. Tôi đột nhiên có dự cảm, người cô ấy nói chính là Nguyên Triệt Dã.

Trông thấy vẻ mặt hoảng hốt toát lên trong mắt cô ấy, tôi biết cô ấy đang tìm hình bóng một người khác ở tôi. Cô ấy nhất định rất thích Nguyên Triệt Dã. Dù cho cậu ấy đã ra đi, nhưng trong tim cô ấy, cậu ấy vẫn luôn ở lại, chưa bao giờ ra đi.

Nhận thấy như vậy, bàn tay định rút quyển nhật ký từ trong cặp ra bỗng ngập ngừng. Sau đó dù cứ lေo theo cô ấy, nhưng vẫn luôn do dự có nên trao cô ấy nhật ký không.

Không ngờ cô ấy đề nghị mời tôi ăn bánh ngọt, rõ ràng vừa khóc sụt sùi, lúc ăn bánh ngọt lại trông như đứa trẻ.

Tôi đã hiểu vì sao Triệt Dã lại thích cô gái này đến vậy, vì ở cô gái này có một sức cuốn hút đến kỳ lạ, khiến cho người ta luôn muốn bảo vệ cô ấy, thương yêu cô ấy. Nên tôi đã bộp chộp bày tỏ lòng mình với cô ấy.

Quả nhiên, cô ấy không hề có sự chuẩn bị tâm lý, nên đã trốn chạy. Ha ha.

Chính vì khoảnh khắc đó khiến tôi bị kích động, nên tôi lại tiếp tục viết những tâm tư tình cảm của mình vào đây.

Ngày thứ 9 quen Hy Nhã...

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 9, trời nắng.

Dù cô ấy sợ hãi bỏ đi, nhưng sau đó tôi vẫn đi tìm cô ấy.

Tôi cố ý đợi đi chuyển xe cô ấy đi học, giả vờ tình cờ gặp cô ấy. Ai ngờ “tình cờ gặp” lại là chuyện khó khăn đến vậy, mỗi lần có xe chạy đến tôi đều trèo lên tìm, nếu không có thì lại nhảy xuống.

Có rất nhiều ánh mắt nghi ngờ và cười cợt nhìn thẳng vào tôi, tôi cũng không thẹn để ý.

Cuối cùng tôi cũng đợi được chuyển xe của cô ấy. Cô ấy ngồi cạnh cửa sổ, khuôn mặt hiện lên vẻ cô đơn, dễ dàng đánh trúng trái tim tôi. Ngồi bên cạnh cô ấy, tâm trạng tôi vui rộn ràng, tôi phát hiện ra tôi đã thật sự thích cô ấy...

Nhanh thế chứ.

Khiến tôi không kịp trở tay.

Vậy nên, để có nhiều cơ hội tiếp cận cô ấy hơn, tôi giả vờ dùng phương thức bắt cô ấy trả nợ, lôi cô ấy đi ăn quán cóc bên đường, như vậy có thể ở bên nhau rất nhiều ngày. Mặc dù tôi không bao giờ ăn đồ ăn bên đường, đã từng bị nôn vì ăn quán bên đường, nhưng để cô ấy không nghi ngờ, tôi cố chịu đựng.

Bữa ăn tối cuối cùng, tôi không đi xe bus, chạy đến bên cô ấy, còn nhanh hơn cả xe bus. Tôi nghĩ sau này khi cô ấy đau lòng, tôi nhất định sẽ đến bên cô ấy ngay lập tức, không để cô ấy phải chờ đợi.

Kể từ khi quen cô ấy, các hành động của tôi không còn kiểm soát được nữa. Ha ha, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu sao?

Tôi lại bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy thêm một lần nữa, lần này thì khiến cho cô ấy tức giận, cô ấy nói rằng sau này chúng tôi không cần phải gặp mặt nhau nữa.

Trái tim tôi nhói đau, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày cô ấy hiểu được ý nghĩa, trọng lượng của từng câu nói “Mình thích cậu!”.

Rất sâu nặng!

Ngày thứ 14 quen Hy Nhã...

Thứ Tư, ngày 14 tháng 9, trời nhiều mây.

Tôi cùng vài người bạn thành lập một nhóm nhạc nhỏ. Đây là ước muốn từ rất lâu của tôi, nhưng mãi không dám thực hiện, cho đến khi gặp phải tai nạn đó...

Tai nạn đó khiến tôi nhận ra, cần dừng cảm thử những việc khao khát, giống như việc thích một người, nhất định phải để cô ấy biết được, nếu không sẽ hối hận.

Kể cả cô ấy cảm thấy, lời nói thích dễ dàng nói ra miệng, chắc chắn không phải là thích; kể cả cô ấy không tin, một người vừa quen nhau vài ngày đã thích cô ấy như vậy, tôi cũng vẫn nói “thích” với cô ấy, nói đi nói lại, vì thích vẫn là thích.

Hôm nay nhóm nhạc tập luyện, không ngờ cô ấy đến. Tôi vui mừng nói với mình rằng, cô ấy đến vì tôi.

Tôi mong cô ấy có thể thấu hiểu được lời ca của tôi, như vậy tôi sẽ rất vui, cũng sẽ rất hài lòng.

Sau buổi tập, tôi gặp bạn học của cô ấy. Có thể thấy, cô ấy cần quá nhiều tình bạn, thế là tôi tặng quà cho bạn cô ấy, hy vọng họ có thể thấy cô ấy đáng yêu.

Trông thấy cô ấy vui, tôi biết mình đã làm đúng. Tôi hy vọng cô ấy thoải mái, vui vẻ, được nhiều bạn bè vây quanh, nhưng tình yêu... tôi không biết mình có thể chiếm giữ mấy phần trong trái tim cô ấy...

...

Ngày thứ 52 quen Hy Nhã...

Thứ Bảy, ngày 22 tháng 10, trời nắng.

Hôm nay cô ấy nhìn bức tranh đoạt giải, nói với tôi về Nguyên Triệt Dã, còn nói về quá khứ của họ. Hình như cô ấy còn trách Nguyên Triệt Dã nói những lời tàn nhẫn với cô ấy ngày cậu ấy đi. Tôi rất muốn nói cho cô ấy biết sự thật, nhưng lời đã đến miệng rồi, tôi lại không có đủ dũng khí.

Sau đó cô ấy nói cô ấy rất may mắn được nghe tôi hát, điều này làm tôi vui mừng hân hoan! Điều này có phải là, cuối cùng có một ngày tôi có thể bước vào trái tim cô ấy?

Nhưng có một việc khiến tôi băn khoăn, cô ấy nói vẫn giữ liên lạc với Nguyên Triệt Dã, nhưng Nguyên Triệt Dã mà tôi quen đã gặp nạn trong tai nạn đó rồi mà.

Cô ấy hình như không biết Nguyên Triệt Dã đã rời bỏ thế giới này, từ lần đầu gặp cô tôi đã mơ hồ cảm thấy vậy.

Tôi không biết ai vẫn duy trì những lời nói dối thiện chí này, nhưng tôi rất cảm ơn anh ấy. Có lẽ ý nghĩ của tôi và anh ấy giống nhau, đều không mong thế giới của cô ấy bị chôn vùi trong đau khổ, vì vậy thà dễ dàng cô ấy, để cô ấy không biết gì.

Lúc đi về, chúng tôi đã qua chỗ đài hoa nơi cô ấy và Nguyên Triệt Dã từng đến. Nhìn những dấu chân in trên nền xi măng, đột nhiên cô ấy khóc, cô ấy nói đó là một lời dự báo.

Có lẽ đó đúng là lời dự báo, bởi Nguyên Triệt Dã thật sự đã ra đi không trở lại nữa. Hoặc giả nói, cậu ấy muốn trở lại, nhưng vận mệnh không cho phép.

Tôi ôm lấy cô ấy, nói với cô ấy tôi muốn chăm sóc cô, nhưng cô ấy nói chúng tôi chỉ làm bạn được không.

Thật không đành lòng. Hai chữ “bạn bè” đối với một người yêu cô ấy sâu sắc như tôi mà nói, không có chút ý nghĩa gì.

Nhưng tôi vẫn nhận lời, tôi không thể từ chối một cô gái lương thiện như vậy.

Tôi bằng lòng tiếp tục chờ đợi, ai bảo tôi thích cô ấy đến vậy.

...

Ngày thứ 121 quen Hy Nhã...

Thứ Sáu, ngày 30 tháng 12, trời nắng.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, đã đến mùa đông rồi, nụ cười cô ấy đã nhiều hơn rất nhiều, nhưng nội tâm của cô ấy thì sao?

Hôm nay, tôi trốn tập luyện đưa cô ấy đi dạo phố, với một chút tham lam, tôi hỏi cô ấy, đối với cô ấy, tôi có phải là người đặc biệt không, kết cục cô ấy lại trốn chạy một lần nữa.

Thảm hại hơn, sau đó tôi bị mấy cậu trong nhóm nhạc tóm, không thể tiếp tục đưa cô ấy đi dạo. Tôi mấp máy môi nói “xin lỗi” với cô ấy, không biết cô ấy có hiểu không.

Buổi tối gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói muốn giới thiệu một người bạn với tôi, tôi rất vui, tôi đã gặp Cố Hạo Thần. Anh ấy là một người rất tốt. Chẳng trách Nguyên Triệt Dã bực mình anh ấy, vì quả thực anh ấy thân thiết với Hy Nhã đến mức khiến người ta ghen tỵ.

Nhưng sau đó xảy ra chuyện chúng tôi không mong muốn, Cố Hạo Thần giấu cô ấy chuyện Nguyên Triệt Dã rời xa thế giới, việc tiếp tục dùng di động của Nguyên Triệt Dã giữ liên lạc với cô ấy bị phát giác.

Cô ấy không thể chấp nhận sự thực đó. Cô ấy sụp đổ.

Cô ấy lao về nhà, mở hết tất cả cửa sổ, gió lạnh ủa vào phòng, rõ ràng lạnh đến nổi mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn cố chấp không cho tôi đóng cửa sổ.

Cô ấy như vậy làm tôi tuyệt vọng.

Thì ra trong tim cô ấy, Nguyên Triệt Dã chưa hề bỏ đi.

Cậu ấy chính là không khí để cô ấy thở, không thể thay thế.

Ngày thứ 125 quen Hy Nhã...

Thứ Ba, ngày 3 tháng 1, trời nắng.

Mấy hôm nay, cô ấy sốt cao nằm bệnh viện, tâm trạng vẫn luôn đau buồn, ủ dột. Tôi mất ngủ cả đêm, cho đến sáng nay cuối cùng mới quyết tâm, viết nốt trang nhật ký cuối cùng, sau đó đưa toàn bộ cuốn nhật ký cho cô ấy.

Tôi biết nguyên nhân cô ấy đau buồn vì cô ấy nghĩ do cô ấy “hại Nguyên Triệt Dã biến thành không khí”, nhưng quyển nhật ký này sẽ nói cho cô ấy biết, sự thật không như cô ấy nghĩ.

Cô ấy sẽ biết, chàng trai cô ấy yêu tha thiết cũng yêu cô ấy tha thiết, mặc dù chưa từng nói ra, nhưng tình yêu mãi luôn tồn tại.

Nhưng như vậy sau này, tôi sẽ không còn hy vọng nữa?

Nhưng sẽ không hối tiếc.

Vì tôi đã nói với cô ấy tấm lòng của tôi.

Hết lần này đến lần khác nói “thích” cô ấy, hết lần này đến lần khác nở nụ cười với cô ấy, dù cho không có được sự đáp trả, vẫn là tấm lòng chân thực nhất của tôi.

Tôi nói rõ toàn bộ với cô ấy.

Không giấu giếm chút gì.

Tôi vẫn thường suy nghĩ, tình yêu trên thế giới này có thể dùng bội số để tính không?

Nếu như có thể...

Thế tại sao tôi đã bỏ ra tình yêu gấp đôi, nhưng lại không mang đến cho người tôi yêu sự vui vẻ gấp đôi?

Bệnh tật và cái chết có phải là có thể thay thế được không?

Nếu như có thể...

Vậy thì có phải, nếu tôi thay thế Triệt Dã để sang thế giới bên kia, thì người tôi yêu sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn như cô ấy mong muốn?

Có phải là để có được câu đồng ý như trong lòng mong đợi chỉ cần phải bày tỏ một tình yêu bền bỉ thì có thể có được không?

Nếu như có thể...

Thế thì trước khi tôi trao lại cuốn nhật ký này cho cô ấy, hãy cho phép tôi được ngang ngạnh bày tỏ thêm một lần nữa...

Hy Nhã, tớ yêu cậu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tu-thien-duong>